

JENNIFER L. ARMENTROUT

MÍG A HALÁL...

finep
selection

adrenalin

NŐI PSZICHTHRIKEREK!

JENNIFER L. ARMENTROUT

MÍG A HALÁL...

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2020

Írta: Jennifer L. Armentrout
A mű eredeti címe: Till Death

A művet eredetileg kiadta:
William Morrow, 2017

Copyright © 2017 by Jennifer L. Armentrout.
All rights reserved in all countries.

Fordította: Kádár Pál
A szöveget gondozta: Beke Csilla
A borítót tervezte: Rácz Tibor

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhöz szóló üzenet a borítóbelsőn
Katona Ildikó munkája.
© Katona Ildikó, 2014

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2020-ban
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: Katona Ildikó

Műszaki szerkesztők: Zsibrita László, Gerencsér Gábor
Korrektorok: Gera Zsuzsa, Széll Katalin
Nyomta és kötötte az Alföldi Nyomda Zrt., Debrecen
Felelős vezető: György Géza vezérigazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Neked. Az olvasónak.

VOLTAK BIZONYOS SZABÁLYOK.

Szabályok, amiket nem lett volna szabad megszegni. De ezúttal megtörtént, és a fenébe is, újra meg fog történni. Már nem számít, hogy eddig a pillanatig mindent tökéletesen az irányítása alatt tartott. Már nem számít, hogy követte a szabályokat, és hogy a szabályokat követni *kell*.

Minden megváltozott.

A *lány* visszatért.

És a *lány* megint mindent tönkre fog tenni.

A sarokban kuporgó nyomorult árnyék felnyögött. A nő magához tért. Végre. A férfi közel sem szórakozott olyan jól, amikor a legjobb részeknél nincsenek maguknál. A tervezés türelmet igényel, márpedig a türelem igazi erény, amit hosszú évek várakozásával lehet elsajátítani.

Véres, mocskos kötél zárta körül a bokákat és a csuklókat. Amikor a nő lassan felemelte a fejét, és a pillái szétváltak, végtelen rettegésének feneketlen kútjából riadt sikoly szakadt fel. Már tudta. Ó, igen, már tudta, hogy innen nem kerül ki élve. Tudta, hogy a napsugár, ami végigcirógatta az arcát reggel, amikor

beszállt a kocsijába, az utolsó napsugár volt, amit valaha látott. Tudta, hogy akkor szippantott be utoljára friss levegőt.

Most tompa, mesterséges fény telepedett rá. Tüdejét pézsmaszagú, földes levegővel töltötték meg utolsó lélegzetvételei. A szag lassan beleette magát a bőrébe, és beleragadt a hajába.

A nő hátravetette a fejét, neki a dohos téglafalnak. A szemében remegő rettegést könnyörgés váltotta fel. Mindig ez van. Olyan kibaszottul kiszámítható. Olyan hasztalan. Idelent nincsen remény. Idelent nincsenek csodák. Nem jön a herceg fehér lovon, és nem lovagoltok el a naplementébe.

Fentről léptek zaja hallatszott. Egy pillanattal később nevetés hangja szűrődött át a mennyezeten, a nő pedig felkapta a fejét. Kiáltani próbált, sikítani, de a hangja elhalt. Elhalt, amikor a tompa fény megcsillant a borotvaéles kés pengéjén.

Vadul rázta a fejét, szőke hajának összeragadt tincsei fakó arcába csapódtak. Könnyecseppek vibráltak barna szemében.

– Nem a te hibád.

A nő mellkasa szabálytalan lélegzetektől lüktetett.

– Ha a lány nem tért volna vissza, akkor ez talán meg sem történik veled. Ő tehet róla. – A nő tekintete a kés hegyére ugrott.

– Átbaszott, és én a lehető legkellemetlenebb módon fogok visszabaszni neki.

Ezúttal úgy fog végződni, ahogy mindig is kellett volna. A *lány* meg fog halni. De a *lány* előbb meg fog fizetni. Mindenért.

FEJEZET

A VISSZAPILLANTÓ TÜKÖRRE NÉZTEM, és a szívem egyre erősebben kalapált. Kitágult barna szemem túlságosan nagynak tűnt. Úgy néztem ki, mint aki halálra rémült. Így is volt.

Nagy levegőt vettem, felkaptam a táskámat, kivágtam a Hondám ajtaját, és kiszálltam. A hideg levegő azonnal bekúszott vékony pulóverem alá. Becsuktam a kocsi ajtaját, és mélyet szippantottam a frissen vágott fű illatától édes levegőbe.

Elindultam a fogadó felé, ahol felnőttem, és ahol évek óta nem jártam. Éppen olyan volt, amilyenre emlékeztem. Az üresen álló hintaszékeket csak a szél ringatta. A késő tavasztól kora őszig burjánzó páfrányok viszont eltűntek. A széldeszakákat fehérre festették. A zsalukat sötétzöldre, és...

És a torkom egy pillanat alatt kiszáradt. Libabőr futott végig a testemen, égnek állítva a tarkómon a szőke hajszájakat. Szörnyű, bizarr érzés vágott gyomron. Nem kaptam levegőt. Úgy éreztem, mintha nagyon erősen megszorították volna a hátamat. A tarkóm úgy égett, mint amikor ő mögém ült...

Megfordultam, és körbenéztem az udvaron. A telket magas sövény határolta. Elég messze volt a Queen Streettől, a városkát kettészelő főúttól, de így is hallottam az elhaladó autókat. Senkit sem láttam. Teljesen körbefordultam. Sem az udvaron, sem a verandán nem volt senki. Talán volt valaki az egyik ablakban vagy a fogadóban, de idekint egyedül voltam. Annak ellenére, hogy a szívem majd kiugrott a helyéről, és az ösztöneim épp az ellenkezőjét üvöltötték.

Megint a zöld sövényre néztem. Olyan sűrű volt, hogy simán elrejtőzhetett valaki mögötte, hogy meglessen, és aztán...

– Elég! – Ökölbe szorítottam a kezemet. – Paranoiás vagy, és teljesen hülye. Elég már! Senki sem figyel.

A szívverésem azonban nem lassult, és reszketés futott végig megfeszült izmaimon. A testem az agyam előtt reagált.

Pánikba estem.

A rettegés jeges karmai mélyen a mellkasomba vájtak, és futásnak eredtem. A kocsim mellől berohantam a fogadóba. Minden elmosódott körülöttem, ahogy felvágattam a lépcsőn, és csak rohantam, egészen fel a legfelső emeletig.

A fogadó feletti lakásokat elválasztó szűk és néma folyosón aztán a földre ejtettem a táskámat, előrehajoltam, és kifulladásra megtámaszkodtam a térdeimen. Mély, egyenetlen lélegzetekkel kapkodtam a levegőt.

Még annyi időre sem álltam meg, hogy megnézzem, mi változott a fogadóban az évek alatt, amíg nem jártam itt. Még annyi időre sem álltam meg, hogy megkeressem az anyámat. Úgy rohantam, mintha démonok loholnának a sarkamban.

És pontosan ezt is éreztem.

Hibát követtem el.

– Nem – suttogtam a plafonra nézve. Nekidőltem a falnak, és megdörzsöltem az arcomat. – Nem követtél el hibát.

Leengedtem a karomat a fal mellé, és mély levegőket véve kényszerítettem magam, hogy kinyissam a szememet. Várható

volt, hogy megrohannak... az érzések, amikor hazajövök a történetek után.

Amikor elmentem, megesküdtem, hogy soha többé nem teszem be ide a lábam.

Soha ne mondd, hogy soha!

Ezek a szavak keselyűként köröztek a fejem felett attól a pillanattól kezdve, hogy eldöntöttem, visszajövök. Alig tudtam elhinni, hogy tényleg itt ülök, és hogy megtettem azt, amiről azt mondtam, soha nem fogom.

Gyerekként biztos voltam benne, hogy a fogadót kísértetek lakják. Hogy is ne lakták volna? A György korabeli kúria és a hozzá tartozó kocsiszín öregebb az országúinál. Annak idején a föld alatti vasút része volt, amibe azok a titkos útvonalak és menedékházak tartoztak, ahol a szökött rabszolgák meghúzhatták magukat. A mendemondák szerint pedig az antietami csata után itt szállásolták el a sebesült és haldokló katonákat.

Éjjelente megreccsentek a padlódeszkák. A szobákat hirtelen hideg levegő ülte meg. A régi, félhomályos szolgálólépcső pedig egyenesen a frászt hozta rám. A tapétázott falak között árnyak suhantak el. Ha léteznek kísértetek, akkor ez a fogadó, a Skarlát Cseléd minden bizonnyal tele van velük. Bár már huszonkilenc éves, felnőtt nő vagyok, még mindig biztos vagyok benne, hogy a fogadó kísértetjárta.

Ma már azonban egészen más kísértetek lakják.

A kísértet, aki most a szűk emeleti folyosókat járja, a fényes padlókon oson és a sötét lépcsőfordulóknak rejtőzik, nem más, mint a tíz évvel ezelőtti Sasha Keeton, amikor... amikor a Vőlegény még nem érkezett meg a kisvárosba, ahol soha semmi sem történt, és nem pusztított el mindent.

Megesküdtem, hogy soha többé nem térek vissza ebbe a városba, de ahogy Libby nagyi mindig is mondogatta: *Soha ne mondd, hogy soha!*

Felsóhajtottam, ellöktem magam a faltól, és lenéztem az előtérbe.

Talán nem akadtam volna ki ennyire, ha nem hallgatom meg a híreket a rádióban, amikor letértem az autópályáról. Azt mondták, eltűnt egy nő Frederickből. Csak a vezetéknevét csíptem el, valami Banks. Nővérként dolgozott a Memorial Hospitalben. A férje aznap reggel látta utoljára, amikor bement dolgozni.

Amikor meghallottam, elakadt a lélegzetem, és végigfutott a hideg a hátamon. Frederick egyáltalán nincs messze Berkeley megyétől. Ha nincs nagy forgalom, akkor negyvenöt perc alatt is le lehet vezetni. Az ujjbegyeim jéghidegek voltak, ahogy kinyitottam és összecsuktam a kezemet.

Egy ember eltűnése minden körülmények között borzalmas és szomorú tragédia. Több ember eltűnése egyenesen rémisztő, vezető hír, és már utalhat valamire...

Átkozódva elhessegettem ezeket a gondolatokat. Az eltűnt nőnek semmi köze hozzám. Ez nyilvánvaló. Istenemre mondom, tudom, milyen traumákat okoz egy eltűnt személy, és szívből remélem, hogy a nő épségben előkerül, de *semmi* köze hozzám.

Vagy ahhoz, ami tíz évvel ezelőtt történt.

A hideg, január eleji szél végigvágta a tetőn, és összereztem. A szívem majd szétfeszítette a mellkasomat. Úgy reszkettem, mint egy egér, ami egy éhes macskákkal teli szobába tévedt. Ez...

A telefonom csengőhangja szakított ki a gondolataim közül. Előrehajoltam, és addig kotorásztam a hatalmas válltászkámban, amíg az ujjaim körbe nem ölelték a telefon sima felszínét. Kihúztam a táskából. Az ajkam megremegett, amikor megláttam, ki hív.

– Sasha – szólt bele a telefonba anya, amint megnyomtam a gombot. A nevetése mosolyt csalt az arcomra. – Mégis hol a csudában vagy? Láttam elől a kocsidat, de sehol sem talállok.

Összerándult az arcom.

– Az emeleten vagyok. Kiszálltam a kocsiból, elindultam az ajtó felé, de... – Képtelen voltam kimondani, képtelen voltam beismerni, hogy megrémültem.

– Szeretné, ha felmennék? – kérdezte anya, mire összeszorítottam a szememet.

– Nem. Már jól vagyok.

Egy darabig nem szóltunk.

– Sasha, édesem, én... – Anya hangja elhalt, és csak találgatni tudok, hogy mit akart mondani. – Annyira örülök, hogy végre itthon vagy!

Itthon.

A legtöbb huszonkilenc éves kudarcnak élné meg, ha haza kellene költöznie. Én épp az ellenkezőjét érzem. Nem kis dolgot vittem véghez azzal, hogy hazajöttem. És nem is volt könnyű rászánnom magam. Kinyitottam a szemem, és lenyeltem az újabb sóhajt.

– Lemegyek.

– Gondoltam, hogy le fogsz. – Anya újra felnevetett, de ezúttal megremegett a hangja. – A konyhában vagyok.

– Jó – szorosabban markoltam a telefont –, pár perc, és megyek.

– Jól van, édesem!

Anya letette, én pedig lassan visszadugtam a telefont a táskámba.

Egy pillanatig mereven, földbe gyökerezett lábbal álltam. Aztán határozottan bólintottam. Eljött az idő.

Végre eljött.

Padlót fogtam.

A fogadó belső tere egyáltalán nem úgy nézett ki, mint amire emlékeztem. Ahogy áthaladtam az előtéren, elámultam azon a rengeteg változáson, amin az épület tíz év alatt átment. A táskámat

a kezemben lóbálva beléptem a földszintre. Eltűntek a recepciónál álló öreg székek, és a pulton álló vadiúj vázák műorchideákkal voltak tele. A két helyiséget egybenyitották, a virágos tapéta helyett nyugalmat árasztó szürke festék borította a falakat. Az ócska, régimódi, bíbor kárpittal húzott székeket is lecserélték, a helyükön kék-fehér, vastag párnás karosszékek álltak az asztalok végein, megkönnyítve a beszélgetést. A téglából készült kandallót lepucolták és fehérre festették.

Az ebédlőben újabb meglepetések vártak. A hatalmas, rideg asztal is eltűnt, aminél egykoron a vendégek együtt voltak kénytelenek enni, ha úgy döntöttek, hogy a fogadóban vacsoráznak. Mindig is gyűlöltem, mert igencsak kínos volt. Az ebédlőben most öt nagy körasztal állt, amiket hófehér abrosszal terítettek meg. Az itt álló kandallót is úgy festették le, hogy passzoljon a társalgóban lévővel. Az üvege mögött lángnyelvek táncoltak. A szobában egy kisebb bárpultot is berendeztek, a kandalló mellett kényelmes kis kuckót alakítottak ki.

A Skarlát Cseléd végre megérkezett a huszonegyedik századba.

Mesélt vajon erről anya? Sokszor beszélünk telefonon, és anya többször meg is látogatott Atlantában az elmúlt tíz évben. Valamikor meg kellett említenie. Minden bizonnyal meg is tette, de hajlamos voltam egyáltalán nem odafigyelni azokra a dolgokra, amiknek bármi köze is volt ehhez a városhoz.

Ez lényeges. Nagyon fontos, hogy rájöttem erre, mert így már tudom, hogy túlságosan mélyen eltemettem magamban a dolgokat.

Gombóc kezdett nőni a torkomban, a szemem mögött hülye könnycseppek kezdtek égni.

– Ó, istenem! – motyogtam, miközben egyre gyorsabban pislogtam, és a kézfejemmel megtöröltem a szememet. – Jól van, szedd össze magad!

Elszámoltam tízig, aztán megköszörültem a torkomat, és bólintottam. Készen álltam találkozni az anyámmal. Mégpedig anélkül, hogy sírva fakadnék, mint egy nyűgös, éhes kisbaba.

Amikor már egészen biztos voltam benne, hogy nem fogok összeomlani, megmozdítottam a lábaimat. A levegőben terjengő sült hús illata a konyha felé vezetett. A CSAK SZEMÉLYZET feliratú tolóajtó csukva volt. A kilincs felé nyúltam, és abban a pillanatban magával rántott a múlt. Másodpercekkel később már láttam is magam, ahogy az óvoda első napja után keresztülrohanok ezen az ajtón, és kezemben egy vízfestékkal mázolt rajzot lobogtatva apám karjába ugrok. Majd felidéztem, ahogy bekullogtam ugyanezen az ajtón, miután életemben először összetörték a szívemet. Az arcom sár és könnyek keverékétől volt mocskos, mert Kenny Robert belelökött a sárba a játszótéren. Aztán tizenöt évesen láttam magamat, amikor már tudtam, hogy apám soha többé nem fog várni rám.

Azt is láttam, ahogy keresztülvezetem az ajtón a fiút, akit gazdaságiismeretek-órán ismertem meg, és be akartam mutatni anyának. A szívem ekkor kihagyott egy ütemet, és kirántott az emlékfolyamból.

– Istenem! – nyöszörögtem, miközben igyekeztem még az előtt másra gondolni, hogy lelki szemeim előtt megjelentek volna azok a fakókék farkasszerű szemek. Tudtam, hogy ha meglátom azokat a szemeket, akkor a következő tizenkétezer évben nem is fogom tudni kiverni őket a fejből. Erre pedig most egyáltalán nem volt szükségem.

– Hú, de elfuserált vagyok!

Megráztam a fejem, és elhúztam a tolóajtót. A gombóc azonnal újra megjelent a torkomban, ahogy megláttam őt a rozsdamentes acélpult mögött, ott, ahol annak idején apa is állt, amíg el nem vitte az özvegycsináló: egy súlyos, előjel nélküli, reggeli szívroham.

Egy pillanat alatt elfelejtettem, hogy mennyire féltem az idevezető úton, és milyen szörnyőséget hallottam a rádióban. Úgy éreztem, hogy újra öt éves vagyok.

– Anya! – tört fel belőlem a krákogó hang, majd a földre ejtettem a táskámat.

Anne Keeton kilépett a pult mögül, én pedig majdnem hasra estem, ahogy odarohantam hozzá. Már egy éve nem láttam. Előző karácsonykor eljött hozzám Atlantába, mert tudta, hogy még nem állok készen arra, hogy hazajöjjek. Csupán egy év telt el, de anya legalább annyit változott, mint a fogadó.

Vállig erő haja már inkább volt ősz, mint szőke. Barna szeme körül elmélyültek a ráncok, és újak jelentek meg telt ajka körül. Mindig kerekded volt – végtére is tőle örököltem a csípőmet, a mellemet és a hasamat, na jó, a combjaimat is –, most viszont legalább tíz kilóval kevesebbnek tűnt.

Aggodalom bontott virágot a gyomrom mélyén, miközben átölelt. Ezt sem vettem volna észre legutóbb? Tíz év alatt sok mindenről lemarad az ember, ha csak időnként találkozik valakivel.

– Édesem – mondta lágy hangon. – Kicsim, úgy örülök, hogy látlak! Olyan jó, hogy itt vagy!

– Én is – suttoztam, és így is gondoltam.

Eszem ágában sem volt hazajönni, de ahogy egyre szorosabban öleltem anyát, és beszippantottam parfümjének vaníliás aromáját, már tudtam, hogy jól döntöttem. Már csak azért is, mert a gyomrom mélyén növekvő aggodalom lassan az egész testemben szétáradt.

Anya csupán ötvenöt éves volt, de a halál nem számolja az éveket. Ezt mindenkinél jobban tudtam. Apa fiatalon halt meg, és tíz évvel korábban, tizenkilenc évesen, nekem is... nekem is kis híján elvették az életemet. Miután már *minden* mást elvettek tőlem.

2.

FEJEZET

A VERANDÁRA ÉS A KERTRE NÉZŐ ABLAK ALATT ÁLLÓ VASASZTAL azóta a konyha része, hogy az eszemet tudom. Végigsimítottam rajta a kezemet. A bőrömet megcsiklandozták az asztal szélébe vájt apró, ismerős mélyedések. Gyerekként ennél az asztalnál színeztem, kamaszként pedig itt írtam meg a leckémet.

A régi konyhába – ami most tárolóhelyiségként funkcionált – vezető ajtón is CSAK SZEMÉLYZET felirat állt, és ezt is, mint a felújított konyhában mindent, fehérre festették.

Anya két csésze kávéhozott, és leült velem szemben. A konyhát olyan illat lengte be, mintha egy kávézóban ücsörögtünk volna. Már egyáltalán nem gondoltam arra, hogy mennyire kiakadtam, amikor megérkeztem.

– Köszönöm – mondtam, és a kezembe vettem a meleg csészét. Mosolyra húztam a szám szélét.

A csészét kis zöld karácsonyfák díszítették. Bár karácsony már két hete elmúlt, és már minden díszt leszedtek, a karácsonyos

csészék egész évben használatban maradtak. Körbepillantottam a konyhában, és összehúztam a szemöldökömet.

– Hol van James? – James Jordan volt a főszakács már legalább tizenöt éve. – Ha a szimatom nem csal, épp sült valami.

– Nem csal, két sült hús készül. – Anya beleivott a kávéjába. – Megváltottattunk pár dolgot. A vendégeknek egyenként jelezniük kell, hogy aznap este nálunk akarnak-e enni, mi pedig ez alapján főzzük meg a vacsorát. Így kevesebbet kell dolgoznunk, és nem pazarolunk annyi élelmiszert sem. – Egy pillanatra elhallgatott. – James már csak heti háromszor jön be, kedden, csütörtökön és szombaton. – Letette a csészéjét az asztalra. – Még elég jól megy az üzlet, de így, hogy évente bukkannak fel az újabbnál újabb hotelek a környéken, alaposan meg kell fontolnom, mire költünk. Emlékszel, hogy meséltem Angela Reidről?

Amikor bólintottam, folytatta.

– Szerdától vasárnapig reggelente és délutánonként ő a szobalány. Daphne is itt van még, de egyre jobban benne van a korban, úgyhogy már csak részmunkaidőben dolgozik. Angela nagyszerűen dolgozik, de kicsit szeleburdi, és néha feledékeny. Állandóan kizárja magát a bérelt sorházából, de olyan gyakran, hogy már itt is tart egy pótkulcsot.

Végiggondoltam, amit anyám mondott, és beleittam a cukros kávéba. Éppen olyan volt, ahogyan szeretem. Tulajdonképpen azt mondta, hogy egyedül viszi az egész fogadót. Ez rögtön meg is magyarázta a szeme körül egyre mélyülő ráncokat, az újabbakat, amik a szája körül jelentek meg, és a szőke hajának szürkés árnyalatát. Mindenkit kikészítene, ha minimális segítséggel kellene üzemeltetnie egy fogadót vagy bármilyen más üzletet. Ráadásul anyámnak egyáltalán nem volt könnyű az elmúlt tíz év. Persze egészen más okból.

Ugyanabból az okból, amiért nekem is nehéz volt.

Néha, tényleg nem túl gyakran, sikerült elfelejtenem, hogy mi üldözött el otthonról. Ritkák voltak ezek a pillanatok, de amikor

megtörténtek, olyan... olyan meleg békességet éreztem, mint még soha. Úgy tehettem, mintha egy teljesen átlagos nő lennék, aki talán még szereti is a munkáját, és akinek átlagos, szinte már unalmas a múltja. Nem mintha nem békéltem volna meg mindennel, ami történt... velem és a családommal. A hatévnyi intenzív terápia végül meghozta a gyümölcsét. És mégis mindennél jobban vártam azokat a pillanatokat, amikor mindent elfelejtettem, és hálát adtam értük az égnek.

– Egyedül viszed az egész fogadót, anya. – Leraktam a csészémet az asztalra, és keresztbe tettem a lábamat. – Ez nagyon sok.

– Megoldom. – Mosolygott, de whiskey-színű szeme fáradtan bámult rám. Ugyanolyan szeme van, mint nekem. – De most már itthon vagy. Most már lesz segítségem.

Bólintottam, és belebámultam a csészémbe.

– Haza kellett volna jönnöm...

– Ne mondd ezt! – Anyám átnyúlt az asztalon, és a kezét rátette az enyémre. – Nagyon jó állásod volt...

– Lényegében az volt a munkám, hogy a főnökömre vigyázzak, nehogy megcsalja a harmadik feleségét. – Elvigyorodtam. – És nem is végeztem valami jó munkát, mert már a hármaskör is lapátra került.

Megrázta a fejét, és felemelte a csészéjét.

– Édesem, egy multimilliárd dolláros tanácsadó céget vezető üzletember vezető asszisztense voltál. Több felelősséged volt, mintsem az, hogy a gatyájában tartsd a...

Elnevettem magam.

Egykori főnökömnek az üzleten kívül csak egy nagyobb szenvedélye volt. Annyi nőt megdugni, amennyi fizikálisan csak lehetséges volt. De anyámnak igaza volt. Hosszú éjszakák az irodában, vacsoramegbeszélések és folyamatos, egyfolytában változó beosztás, állandó repkedéssel a keleti és a nyugati part között, és keresztül-kasul a világban. Öt évig ez volt az életem.

Megvolt a maga előnye és hátránya, és egyáltalán nem volt könnyű meghoznom a döntést, hogy otthagynom. A munkám révén viszont meg tudtam takarítani egy kis pénzt, ami lehetővé tette, hogy átváltsak egy sokkal lassabb és könnyedebb életvitelre.

– Jó életed volt Atlantában – folytatta, én pedig felvontam a szemöldökömet. Az életemmel ugyanis valójában Mr. Berg rendelkezett. – És nem lehetett könnyű visszatérni az ittenihez.

Az egész testem megfeszült. Ugye nem akarja most felhozni? Megszorította a kezemet.

Persze hogy fel akarta hozni.

– Tudom, hogy nem lehetett könnyű szembenézned az emlékeiddel és visszatérni ebbe a városba. *Tudom*, édesem. – Készerűen elmosolyodott. – Megértem, hogy nagy dolog ez a számodra. Már az is, hogy egyáltalán rá tudtad venni magad. És tudom, hogy miattam jöttél vissza. Ne becsüld le, amit véghezvittél.

Ó, istenem, majdnem újra elsírtam magam.

Igen, miatta jöttem vissza, de... de ugyanakkor magam miatt is.

Kihámoztam a kezemet az övéből, és majdnem teljesen kiittam a kávémat, nehogy elbőgjem magam és megint az asztalra boruljak, mint régebben annyiszor.

Anyám hátradőlt.

– Szóval – kezdte, és megköszönte a torkát –, néhány doboznyi holmid megérkezett szerdán, James pedig felvitte őket az emeletre. Gondolom, a kocsiban is van még pár cuccod, igaz?

– Ja – motyogtam, miközben anyám felállt, és a hatalmas mosogatóhoz vitte a csészéjét. – Majd én felhozom őket. Főleg ruhák, és egyébként is jól fog jönni egy kis mozgás, miután annyit ültem a kocsiban.

– Lehet, hogy meg fogod gondolni magad, amikor eszedbe jut, hogy hány lépcsőfokot kell megmásznod. – Elöblítette a csészéjét. – Csak három szobánk van, ketten vasárnap mennek el, a harmadik meg, egy friss házaspár, kedden.

Megittam a kávémat.

– Mi a helyzet a következő foglalásokkal?

Miközben megtörölte a kezét egy konyharuhában, anyám elsorolta, mi várható a következő héten. Nagyon tetszett, hogy fejből tud mindent.

– Tudok valamit segíteni most? – kérdeztem.

Megrázta a fejét.

– A háromból két szoba vacsorázik itt. A sültnek kell még egy kis idő. A krumplit már megfőztem és felvágtam, mehet az is a sütőbe. Ha szeretnél segíteni a felszolgálásban, akkor várlak úgy két óra múlva.

– Rendicsek – feleltem, és ahogy kezdtem felállni, a szemem sarkából észrevettem, hogy valami megmozdul a sarokban.

Az ablak felé fordulva láttam, hogy homályos árnyak suhannak el a veranda jobb oldalán. Megzörrentek a kis almafa ágai. Hunyorogva közelebb húzódtam az ablakhoz. Valami mozgott a lugas mögött, amit általában sűrűn benőnek az indák. Valami, ami sötétebb volt a többi árnyéknál, valami, ami a sövény mentén mozgott. Azt vártam, hogy kilép valaki az ágak közül, de amikor nem így történt, a tekintetem visszasiklott az udvarra. Ott sem láttam senkit, így visszanéztem a verandára. A padon és a székekben nem ült senki, és mégis meg mertem volna esküdni, hogy láttam odakint valakit.

– Mit nézel annyira, édesem?

Mivel magam sem tudtam, így szaporán pislogni kezdtem, majd megráztam a fejem, és visszafordultam anyám felé.

– Szerintem az egyik vendég kint van.

– Fura – mondta, és a kampókon lógó fazekak között a sütőhöz lépett. – Egyik vendég sincs itt. Amennyire tudom, mind elmentek valahova.

Anyám a kezébe vett egy sütökesztyűt, én pedig visszafordultam az ablakhoz.

– Persze az is lehet, hogy csak elkerültük egymást az egyikükkel – tette hozzá, majd a sütőajtó nyikorgása megtöltötte a konyhát. – Nem ez lenne az első eset.

Odakint semmi sem mozdult.

Valószínűleg nem is volt kint senki.

Az idegeim szórakoztak velem. És a paranoiám. Mint akkor, amikor lélekszakadva rohantam be a házba, és meg sem álltam az emeletig. A visszatérésem eléggé kikészített, és csak remélni tudtam, hogy senki sem hibáztatna ezért.

Lebiggyesztettem az alsó ajkamat, és eszembe jutott, hogy mit hallottam a rádióban. Összerándult a gyomrom. Karba tettem a kezemet.

– Hallottam a rádióban, hogy eltűnt valami nő Frederickben.

Anya megállt félúton a sütő felé. Találkozott a tekintetünk, és amikor egy szót sem szólt, csomók formálódtak a gyomromban, és úgy tekergőztek, mintha több száz apró kígyó lett volna.

– Miért nem szóltál róla? – kérdeztem.

Anyám visszafordult a sütő felé, és felhúzta a kesztyűt.

– Nem akartam, hogy idegeskedj. Tudom, hogy nem tetted volna, de akkor is. Nem akartam, hogy aggódj. – Alig láthatóan megrázta a fejét. – És azt sem akartam, hogy esetleg meggondold magad, és mégse gyere haza.

Halkan beszívtam a levegőt. Tényleg azt gondolta, hogy ennyire sebezhető vagyok? Hogy egy közeli államban eltűnt nő miatt meggondolnám magam? A történeteket követően valóban sebezhető lettem volna. Újra összetörtem volna. De már nem az a lány voltam.

– Szörnyű dolog, ami azzal a nővel történt, de te is tudod, mit mondanak. A legtöbb ilyen eltűnési eset mögött olyasvalaki áll, akit az illető jól ismert – mondta. – Valószínűleg a férj.

Csakhogy az én esetemben nem olyasvalakiról volt szó, akit ismertem. Fogalmam sem volt, hogy kicsoda ő. Egészen addig, amíg már túl késő volt.

Néhány óra múlva, miután segítettem felszolgálni a vacsorát a cuki idős párnak, aki a harmadik emeleten szállt meg, és a háromtagú családnak, ami Kentuckyból érkezett, hogy meglátogassa a rokonait, már az új lakásomban álltam.

Istenem, olyan furcsa volt megint itt lennem!

Ismerős, mégis olyan más.

Jól ment a felszolgálás, de különösnek tűnt valami olyasmit csinálni, ami még az után is a zsigereimben volt, hogy évek óta nem csináltam. Egészen bizarr módon kicsit hasonlított a vezető asszisztensi munkámra. Akárcsak Mr. Bergnél, itt is előre kellett látnom bizonyos dolgokat. Csak éppen itt másfajta *dolgokat*. Mondjuk, újratölteni a vendégek poharait, vagy elvinni egy tányért.

A takarítás viszont ugyanolyan szívás volt, mint amire emlékeztem.

De legalább addig sem gondolkodtam, amíg leszedtem az asztalokat, és előblítettem a tányérokat, mielőtt bepakoltam őket a mosogatógépbe, miközben anya a vendégekkel foglalkozott. Az elmém egészen addig áldott ürességtől kongott, amíg fel nem mentem az emeletre.

A padlástérben két és fél lakást alakítottak ki. Apa meghalt, mielőtt a harmadikat is befejezhette volna, és a bezárt ajtó mögött azóta nem változott semmi. A félkész lakás választotta el egymástól a másik kettőt. Nem voltam benne biztos, hogy valaha befejezik, és ha mégis megtörténne, vajon mi célt szolgálna. Nem mintha a közeljövőben több helyre lett volna szükségem.

Vagy valaha is.

A gondolataim úgy elkalandoztak, hogy a jobb kezem önkéntelenül a bal felé nyúlt, és végigsimítottam a gyűrűsujjamat. Hiába töltöttem az elmúlt hat évet terápiával, még most sem tudtam elképzelni, hogy valaha újra esküvői ruhába bújjak, vagy megengedjem valakinek, hogy gyűrűt húzzon az ujjamra.

A terapeutám szerint idővel változhatnak az érzéseim, de én erősen kételkedtem abban, hogy így lesz. Még arra sem voltam képes, hogy a volt főnököm harmadik esküvőjére elmenjek. A gondolatától is felfordult a gyomrom.

Észbe kapva, hogy mit csinálók, kihúztam a bal kezemet a jobb alól, és körbenéztem a lakásban.

Nem éppen ilyenre emlékeztem, úgy tűnt, hogy anya az egészet felújította. De az is lehet, hogy csak azért tűnt a hely nagyobbnak és frissebbnek, mert nagyanyám összes holmiját elvitték. A lakásban dohos vagy régi szag helyett sütőtökillet terjengett, amitől máris otthon éreztem magam.

A nappalit egy pult választotta el a konyhától, amiben csak egy hűtőt, egy mikrót és egy mosogatót találtam. Már csak bárszékeket kellett szereznem a pulthoz. A kanapémat, egy vastag párnás gyönyörűséget áthozattam Atlantából, csakúgy, mint más fontosabb holmimat is. Mint mondjuk a halványszürke, puha és meleg takaróimat, amikbe olyan jó beleburkolózni, és amik most ott lógtak a kanapé támláján.

A hálósoba is egész tágas volt. A szekrényről ugyanezt nem lehetett elmondani, de cserébe a fürdőben, a nappali és a hálósoba között, egy elég nagy karmos lábú kád is állt, amihez zuhanyzó is volt.

Az este hátralévő részét azzal töltöttem, hogy berendezkedtem, ami lényegében kimerült abban, hogy beállítottam a tévét és kipakoltam a ruháimat. A ruháimat, amiknek a nagy részét jobb lett volna elajándékozni, mert a bicepszem belefájdukt a sok hajtogatásba.

Jócskán elmúlt éjfél, mire végre bementem a fürdőbe, hogy megmosakodjak. Mereven bámultam a mosdókagyló fényes, fehér fenekét, miközben az arcomba dörzsöltem az arctisztítót. Aztán előrehajoltam, és meleg vízzel megmostam az arcomat. Vakon tapogatóztam a törülközőm után, amíg az ujjaim végre megtalálták

a bolyhos anyagot. Megtöröltem az arcomat, felegyenesedtem, és miközben leengedtem a törülközőt, kinyitottam a szememet.

És szemben találtam magam a tükörképemmel.

Hátrahököltem, és nekiütköztem a fürdőszoba ajtajának.

– A francba... – morogtam grimaszolva.

A fogkefémért nyúltam, de nagyot sóhajtva valami olyat tettem, amihez már évek óta nem volt bátorságom.

Belenéztem a tükörbe.

Szemügyre vettem magamat.

Mert már nagyon régen nem néztem meg magamat, és olyannyira jól ment a dolog, hogy már kicseszettül profin tudtam sminkelni tükör nélkül. Még a szememet is ki tudtam húzni. *Felül* is.

Barna szemem nem olyan sötét, mint apáé. Világosabb és valahogy melegebb, pont, mint anyáé. Szőke hajam rendetlen kontyban meredezett már reggel óta, de amikor kiengedem, egészen a hátam közepéig ér. Az arcom klasszikus szív alakúnak mondható, leszámítva a szögletes államat.

Megmarkoltam a mosdókagyló peremét, és egészen közel hajoltam a tükörhöz.

A főiskola első évére végre hozzánöttem a számhoz és az orromhoz. Én legalábbis így éreztem, mert egészen addig hatalmas orrom volt, az ajkam pedig túl vastag az arcom többi részéhez képest, és bármennyire is jól hangzik ez a kombináció, valójában nem igazán vonzó. Az ajkamat a nagymamámtól örököltem. Az államat apámtól. A testemet és a szememet anyámtól.

Szintén elsős koromban vettem észre, hogy túrhető, átlagos csajból szőke-szomszéd-lány-csinosságú lány lettem. Most olyan nőnek láttam magam, aki házi almás pitétet visz át a szomszédjainak, és eltökélten dolgozik a harmadik babaprojekten.

Az ajkam megmozdult, és bár elmosolyodtam, a mosoly gyengére, szomorúra és kissé üresre sikeredett. Halvány árnyékok húzódtak a szemem alatt, és megint láttam bennük azt a tompa

csillogást, ami mintha sosem fakulna meg teljesen, nem számít, hány év telt el vagy mennyire békéltem meg magammal.

Ha visszatekerhetném az idő kerekét, akkor azt mondanám a tizenkilenc éves Sashának, hogy ne féljen élni. Hogy menjen el a kolis bulikba, ahova meghívták. Hogy feküdjön le későn és keljen fel még később. Hogy bízson jobban magában. Hogy lássa, mi mindene van, amikor belenéz a tükörbe.

Hogy tegye meg azt a bizonyos dolgot a fiúval, akivel gazdaságiismeretek-órán találkozott.

A legjobban talán azt bánom, hogy nem élhettem át *azt* azelőtt... azelőtt, hogy a Völegény rám talált volna. Mert ő magának követelte az elsőt, hogy aztán ocsmány és kegyetlen módon lelje kedvét bennem.

Összeszorítottam a számat, és lenéztem. A farmerem rojtos szárából rózsaszín lábujjak kandikáltak ki. Csípőre tettem a kezeimet, majd lassan felcsúsztottam őket a kissé kidomborodó derekamra. Vajon hogyan nézhetek ki meztelenül?

Őszintén, fogalmam sem volt.

Annak ellenére, hogy az elmúlt években több férfival is volt intim kapcsolatom, valójában sosem figyeltem meg saját magamat. Valójában, ha jobban belegondolok, sosem vetkőztem le teljesen senki előtt sem.

Ennek is megvolt persze az oka.

Mindjárt kettő is.

Egyre kényelmetlenebbül éreztem magam attól, hogy merre kalandoztak el a gondolataim, és mielőtt nyakig elmerültem volna bennük, kirántottam magam a szorításukból. Gyorsan befejeztem a tisztálkodást, leoltottam a villanyt, és kiléptem a fürdőszobából.

Mielőtt bebújtam volna az ismeretlen ágyba, átmentem a nappalin, ki a konyhába. A kőburkolat jéghideg volt meztelen talpam alatt. A konyhapulton megpillantottam a lakás kulcsát, amit minden biztonnal anya hagyott ott. Emlékeztettem magam, hogy tegyem majd rá a kulcscsomómra. A konyhasziget mellett

egy ajtó állt. Minden lakásnak külön bejárata volt a keskeny teraszra, amit falépcsőkön lehetett elérni.

Megálltam a bejárati ajtó előtt, hogy ellenőrizsem, be van-e zárva. A gyomrom összerándult az idegességtől. Teljesen be voltam tojva, úgyhogy rá is próbáltam a kilincsre, csakhogy egészen biztos legyen. Zárva volt. Egyértelműen zárva. Kicsit megnyugodtam, és elmentem lefeküdni. Egészen az államig húztam a meleg és kényelmes takarót, és... és a plafonra vetülő árnyékokat bámultam. Bár teljesen kimerített az utazás, a kavargó érzelmeim és a végtelen ruhahajtogatás, mégsem voltam képes lehunyni a szememet.

Mindig nehezen alszom el. Mindig, amióta... szóval tizenkilenc éves korom óta. Azóta az alvás olyan állapot, amikor nem látom, mi történik körülöttem, és képtelen vagyok megvédeni magamat. Hat napon át a testem minden sejtjével küzdöttem az álom ellen, mielőtt végül kénytelen voltam megadni magam neki. Amit azonnal meg is bántam.

Végül aztán elszenderedtem, és amikor álomba merültem, újra megtörtént. Mint mindig.

A homlokát az enyémhez préseli, és tudom, hogy képtelen itt hagyni. Sosem tud, és ezt nagyon szeretem benne. Egyenesen imádom.

– Vissza kell menned – mondom neki, miközben végigsimítom a mellkasát. – Még rengeteg tanulnivalód van.

– Ja – motyogja, de nem mozdul.

Az ajka végigsiklik az arcomon, majd tévedhetetlenül rátalál a számra. Lágyan és hosszan megcsókol, és addig nyújtja a pillanatot, hogy már éppen azt akarom mondani neki, hagyja a francba a tanulócsoportot.

Ekkor azonban elhúzódik tőlem, és felveszi a földről a hátizsákomat. Rákanyarítja a vállamra, majd gyengéden kihúzza a hajamat a pántok alól.

– Felhívsz később?

Később már késő lesz, de megígérem.

– Vigyázz magadra! – mondja.

Elmosolyodok, mert végtére is neki van veszélyes munkája az egyetem mellett.

– Te is.

Az ujjaimmal intek neki, majd elfordulok, mert ha nem teszem, akkor ő sem fordul el, és fél éjszakán át csókolóznánk itt az egyetem lépcsőjén.

Már a pázsiton sétálok, amikor utánam szól.

– Várom a hívásod, édes!

Mosolyogva odaintek neki, majd felgyorsítom a lépteimet, és ráfordulok a természettudományi tanszék mögött húzódó ösvényre, amely a parkolóba vezet. Késő van, a nap már rég lenyugodott, a csillagokat vastag fellegek takarják el. A parkoló szinte teljes sötétségbe burkolózik, mert az öt lámpából három is kiégett, az egyetem pedig nem igazán töri magát, hogy kicserélje őket. Csak néhány autó áll a parkolóban. Lesétálok a néhány fokos betonlépcsőn, és meglátom a sajátomat. Ott van, ahol hagytam.

A lépteim lelassulnak a töredezett betonon, miközben egyre közelebb érek. Egy sötét furgon parkol a Volkswagenem vezetőoldala mellett. Amikor ideértem, még nem volt itt. Nyugtalanság hulláma fut végig rajtam.

Az ajkamra harapok, ahogy egyre közelebb érek. Tekintetem elveszik a furgon belsejének sötétségében. Senkit nem látok a volán mögött. Borzalmas gondolatom támad. Mi van, ha valaki hátul rejtőzik? Azonnal elhessegetem a gondolatot, mert még a Vőlegény körüli felhajtás ellenére is ez azért már paranoia. Ez csak egy furgon, és egyébként is, mostanában mindenki feszült.

Ne légy hülye! – mondom magamnak, ahogy belépek a furgon és az én kocsim közé. Megállok az ajtaja mellett, magam elé húzom a hátizsákomat, és kicipzárázom az első zsebét, hogy kihalázzam belőle a kulcsomat.

Ekkor hallom meg.

Fém csikordul meg a fémen, ahogy a tolóajtó kinyílik mögöttem, és az egész világ lelassul körülöttem. Az ujjaim végigsimítják a kulcsomat, miközben megfordulok. Kellemetlen szag ölel körbe, kinyitom a számat, hogy levegőt vegyek, de már beszippantottam az utolsó lélegzetemet. Csak még nem tudtam róla. Lecsap egy durva kéz. A rettegés áramütésként fut végig a gerincoszlopomon, és hátrahúzódok. Egy másik kar átfogja a derekam, és leszorítja a jobb karomat. A kellemetlen, keserű szag betölti az orrlyukaimat és a torkomat, én pedig kiáltani próbálok, miközben a félelemtől összefacsarodik a szívem. Felemelem a lábamat, hogy küzdjek, de már késő.

Már késő.

– Ne ellenkezz! – suttogja a fülemben. – Soha ne ellenkezz velem!

Levegőért kapkodva felültem, és hatalmas kortyokban nyeltem az oxigént, miközben a fejemet forgatva körbenéztem az idegen szobában. A szívem olyan hevesen kalapált, hogy elszédültem. Egy pillanatig nem tudtam, hol vagyok, és beletelt pár másodpercbe, mire felfogtam, hogy a saját szobámban, otthon, Berkeley megyében, a Skarlát Cseléd fölött.

– Csak egy rémálom – suttogtam, kényszerítve magamat, hogy visszadőljek az ágyra. – Ennyi az egész.

A rémálmok gyakoriak ilyenkor; a terapeutám legalábbis ezt mondta. Valószínűleg életem végéig kísérteni fognak, mivel a tudatalattim folyamatosan igyekszik feldolgozni a történeteket. Egy héten legalább három rémálmom van, de már rettentő régen nem álmodtam *arról* az éjszakáról. Kizárt volt, hogy ezek után visszaaludjak, így aztán bámultam a plafont, miközben az órák lassan csordogáltak, és a hajnal végre be nem kúszott az ágyammal szemben álló ablakon. Addigra már a rémálom emléke is kezdett szertefoszlani.

Tudtam, képtelenség, hogy anya előtt érjek le a konyhába, így aztán gyorsan lezuhanyoztam, nagyjából megszáritottam a hajamat, és felkötöttem egy hevenyészett kontyba a fejem tetejére. Magamra húztam egy fekete, bő pulóvert, mert a január itt sokkal hidegebbnek tűnt, mint Atlantában. Egy pepita leggingst vettem fel hozzá, ami nem épp a legszebb darab a ruhatáramban, viszont átkozottul kényelmes.

A kezemmel eltakartam hatalmas ásításomat, majd visszasétáltam a fürdőszobába, ahol azonnal földbe gyökerezett a lábam. Végigpillantottam a helyiségen.

– Francba! – mormogtam, mert rájöttem, hogy a sminktáskámat a sporttáskámban hagytam, amit meg a kocsim hátsó ülésén.

Ott egye meg a fene!

Megfordultam, és az ágyam előtt álló padhoz léptem. Alatta volt a papucsom. Belebújtam, és már szinte láttam is magam előtt anyám rosszálló pillantását. Hiába, ezt a szokásomat nem tudtam levetkőzni, még akkor sem, ha havazott. Kihúztam a táskámból a kulcsaimat, és felvettem a pultról a lakács kulcsát.

Ahelyett, hogy elől mentem volna ki, a személyzeti lépcsőn, hátra indultam. Kicsire összehúztam magam, ahogy a fagyos reggeli levegő belemart a tarkómon ágaskodó, még mindig kissé nedves hajszálaimba. A papucsaim hangosan csattogtak végig a lépcsőkön. Azokon a lépcsőkön, amiken tuti, hogy egyszer még seggre ülök ezen a télen. Ahogy áthaladtam a verandán, ráügyeskedtem a lakás kulcsát a kulcscsomómra.

A lélegzetem vastag felhőcskében pöfögött ki, miközben megkerültem a fogadót és átvágtam az udvaron. A nedves, jéghideg fűszálak apró törökként szurkálták meztelen lábamat. Felértem a macskaköves kocsifordulóhoz, majd egyenesen átvágtam az autóm felé, amit a kocsiszín előtt parkoltam le. Tiszta szerencse, hogy egyik vendég sem volt korán kelő. Éppen az járt a fejemben, hogy talán van még annyi időm, hogy felmázoljak a képemre egy sminket, mielőtt segítenem kell anyának előkészíteni

a kontinentális reggelit. Megálltam a kocsim előtt, és lassan szétváltak az ajkaim.

– Uramisten!

Nagyokat pislogtam, mert nem akartam elhinni, hogy mit látok. A szememnek azonban nem volt semmi baja. Összeszorult a gyomrom, és savanyú íz kezdett terjengeni a számban. A kocsim felé léptem. Üvegszilánkok ropogtak a talpam alatt. Üveg, aminek a kocsimon kellene lennie, nem pedig körülötte.

A kocsim minden egyes ablakát betörték.

Mindegyiket.

3.

FEJEZET

— **E**ZT EGYSZERŰEN NEM HISZEM EL! Még soha nem törték be hozzánk, vagy ilyesmi. – Anyám arcán harag suhant át, kipirosodik tőle a bőre. – Ez egyszerűen hihetetlen!

Egymás mellett álltunk a kocsim előtt. Én be akartam állni vele a kocsiszínbe, hogy a vendégek ne lássák meg, de anyám azt mondta, várjuk meg a rendőrséget. Ráadásul az ülések és minden más is tele volt üvegcserepekkel, nekem meg nem hiányzott, hogy egész nap üvegszilánkokat húzgáljak ki a seggemből.

Anya azonnal hívni akarta a rendőröket, én viszont előbb fel akartam szolgálni a reggelit, hogy ne váraкоztassuk meg a vendégeket, és ne adjanak rossz értékelést a Yelpen. Valószínűleg persze így is rossz beszámolókat fognak írni, mert a vörös fejű csecsemővel érkezett pár már látta a megrongált kocsimat, és rögtön a saját cuccaik miatt kezdtek aggódni. Nem mintha hibáztatni tudtam volna őket ezért, de azért furcsa, hogy csak az én kocsimmal bántak el, és a másik három, sokkal drágább autóhoz hozzá sem nyúltak.

Mint mondjuk a szülők Lexusához.

De most komolyan, ha valaki fel akar törni egy kocsit, akkor mi a fészkes fenéért választana egy Honda Accordot, amikor ott áll mellette egy Lexus és egy Cadillac?

Úgy tűnik, a Berkley megyei bűnözők nincsenek a helyzet magaslatán.

– Anya... – Csóválni kezdtem a fejem, és karba tettem a kezemet a mellkasom előtt. Tudtam, hogy nem kell sokat várnunk, a rendőrség ugyanis az utca végén áll. – Annyira sajnálom! A vendégeknek nem kellene ezt látniuk, hogy aztán a saját kocsijuk miatt aggódjanak.

– Mégis mi a búbanatért kérsz elnézést? – Anyám összevonta a szemöldökét, és a vállamra tette a kezét. – Nem a te hibád. Hacsak éjszaka fel nem keltél, hogy összetörd a saját kocsidat. Ez esetben viszont komolyan el kell beszélgetnünk.

A történetek ellenére a szám mosolyra húzódott.

– Nem én voltam – feleltem szárazon. – De bárcsak a kocsiszínbén parkoltam volna le.

– És ugyan miért tetted volna? – kérdezte, és átölelte a vállamat. – Sosem volt gondunk tolvajokkal és vandálokkal ezen a környéken. A város más részein igen, de itt még sosem történt hasonló ezelőtt.

Ez az én mázlim. A legelső itt töltött estémen valami idióta rögtön szétbarmolja a kocsimat.

Elléptem anyám mellől, és a fülem mögé separtam egy elszabadult hajtincsemet. Egyik felem legszívesebben felkapta volna az egyik díszkövet, hogy mérgében hozzávágja a kocsihoz. Persze volt biztosításom, de nem éppen annak az intézését terveztem erre a napra.

Nagyon is jól tettem, hogy nem kaptam fel azt a követ, mert a következő pillanatban megláttam a közeledő kék-fehér rendőrautót.

Nem vette volna ki valami jól magát a helyi rendőrség szemében, ha rajtakapnak, hogy kővel hajigálom a saját kocsimat.

– Remélem, helyes rendőrt küldtek – mondta anyám.

Megpördültem, és felvont szemöldökkel bámultam rá.

– Most mi van? – Elvigyorodott, és végigsimította a kezét hullámos haján. – Bejönnek az egyenruhás pasik.

– *Anya!* – Elkerekedett a szemem.

– És ha nem csal az emlékezetem, neked is volt már kalandod egy rendvédelmi szervvel – folytatta, miközben összehúzta magán a kardigánját.

A szemgolyóim majdnem kiestek a fejemből. *Anyám most komolyan ezt mondta?* Lábujjhegyre emelkedett, így figyelte a begördülő rendőrautót, ami az én kocsim mögött parkolt le.

– Szóval lehet, hogy ez is be fog jönni.

A halálomon voltam.

– Reménykedni azért még szabad. Szeretnék boldog házasságban látni, még mielőtt elkaparnak – tette hozzá.

Éreztem, hogy izzani kezd az arcom, miközben száj tátva bámultam. Vajon már reggelente is ivott?

– Ó! – Csalódottság vegyült anyám hangjába. – Nagyon helyes, de egy kicsit talán fiatal. Bár miért ne jöhetnék össze egy fiatalabb pasival? Manapság úgyis ez a divat, nem? Ő...

– Anya – suttoztam, és összehúztam a szememet.

Ártatlan arcot vágott, én pedig nagy levegőt vettem, megfordultam, és megpillantottam a rendőrt. Teljesen elképedtem.

A férfi arcára meglepődés ült ki, ahogy közeledett. A léptei lelassultak, a szívverésem felgyorsult. A rendőr... annyira hasonlított arra a fiúra a közgazdaságóráról, a srácra, akire anyám utalt az imént.

Nem lehet ő, és mégis...

A hasonlóság döbbenetes volt.

Ugyanaz a világosbarna haj, oldalt rövidre nyírva, feje tetején kissé hosszabbra hagyva. Széles vállak – olyanok, amikkel ajtókat

lehet betörni. Még a sötétkék egyenruha és a golyóálló mellény ellenére is tudtam, hogy alattuk kidolgozott mellkas lapul. Ugyanaz a testfelépítés, ugyanaz a keskeny csípő, ugyanazok az izmos combok.

A hasonlóságok azonban nem csak testiek voltak.

Azok a szemek – *ó, istenem!* –, azok a világoskék szemek visszarepítettek a múltba. Szögletes álla csak egy kicsit volt lágyabb.

Teljesen úgy nézett ki, mint Cole Landis.

Hátraléptem egyet, és a szívem szinte kiugrott a mellkasomból. Majdnem képtelen voltam újra megtenni... majdnem képtelen voltam újra ránézni, annyira Cole-t láttam benne.

De nem ő volt. Ez a rendőr túl fiatal volt. Cole két évvel idősebb volt nálam, amikor az egyetem első évének végén találkoztunk. Ma már vagy harminckettő, ez a srác meg jó, ha huszonöt volt.

A rendőr rápillantott a kocsimra, ahogy elsétált mellette.

– Mrs. Keeton?

– Az én lennék. – Anyám mosolyogva előrelépett, és elengedte a kardigánja szélét. – Én telefonáltam reggel, de a kocsí a lányomé, Sasháé.

Felismerés ült ki a rendőr helyes arcára.

– Sasha Keeton?

Megmerevedtem, mintha láthatatlan drótkötelek rántották volna meg a gerincemet.

Már értettem, miért vágott olyan meglepett arcot, amikor meglátott. Bár ez a rendőr talán még csak középiskolás volt a történetek idején, akkoriban *mindenki* tudta ebben a városban, hogy ki vagyok.

Én voltam az, aki túlélte.

Az egyetlen.

Pánik robbant szét a gyomromban, olyan erővel, hogy éreztem a gyomorsavam marását. Felvillantak előttem az újságok címlapjai. A Menyasszony, aki túlélte. Aki kicsinálta a Vőlegényt.

Nem lett volna szabad visszajönnöm ide!

Ekkor azonban feltámadtak az ösztöneim, és ahelyett, hogy felrohantam volna a szobámba, mint ahogy azt a legszívesebben tettem volna, mély levegőt vettem, pontosan úgy, ahogy a terapeutám tanította sok-sok alkalommal. Elnyomtam magamban a pánikot, és felemeltem a fejemet. Nem fogok elrohanni. Semmi rejtegetnivalóm nem volt. Tíz évig menekültem és tízévnnyi időt vesztettem el anyámmal. Elég volt.

Meg tudom csinálni.

A pánik minden egyes másodperccel enyhült, lassan a nyakamat fojtogató szorítás is lazulni kezdett, és már képes voltam megszólalni.

– Gondolom, tudja, hogy ki vagyok, én viszont így hátrányban vagyok, mert nem tudom, hogy maga kicsoda.

A rendőr kinyitotta a száját, majd vissza is csukta. Csak egy pillanattal később szólalt meg.

– Derek Bradshaw közrendőr vagyok – mutatkozott be, majd jobbra fordította a fejét. – Merész következtetéseim szerint ezt nem maga művelte a kocsijával.

Éreztem, hogy a feszültség leomlik a vállaimról. Megráztam a fejem.

– Nem, jobb szerettem ablakokkal a kocsimat.

– Érthető. – A felső zsebéhez nyúlt, és kivett belőle egy kis jegyzetfüzetet.

Ekkor kinyílt a fogadó ajtaja, és Mr. Adams, az idős pár egyik tagja lépett ki rajta.

– Mrs. Keeton! Elnézést a zavarásért, de a szobánkban nem működik a televízió. Felhívtuk a recepciót, de senki nem vette fel a telefont.

– Azonnal megyek – kiáltotta oda anyám, majd visszafordult. – Elnézést, de ezt el kell intéznem. – Elhallgatott, és Bradshaw közrendőrré kacsintott. Félig lehunytam a szememet, és számolni kezdtem magamban. – De biztosan csak nincs bedugva a tévé – suttopta.

Bradshaw közrendőr felkuncogott, amitől megint furcsán ismerősnek tűnt. Úgy nevetett, mint Cole. Mély, szexi nevetés volt.

– Semmi baj – mondta.

Úgy éreztem, köszönetet kellene mondanom a jóistennek ezért a közbeavatkozásért. Intettem anyámnak, hogy menjen már, majd visszafordultam a rendőrhöz.

Bradshaw előrehajolva bekukucskált a kocsimba.

– Hiányzik valami, Miss Keeton? – kérdezte, és felém fordította a fejét. – Miss, ugye?

Bólintottam.

– Nem vagyok házas.

– Érdekes – motyogta.

Felszaladt a szemöldököm. Érdekes? Mégis mi lehet olyan érdekes ebben? Közelebb léptem a kocsihoz.

– Őszintén szólva, még meg sem néztem. Így találtam reggel... Ó! – Ekkor jutott eszembe, hogy miért is jöttem ki a kocsimhoz reggel. – Tegnap este benne felejtettem a sporttáskámat, azt akartam kivenni reggel. Akkor láttam meg, hogy betörték az ablakokat. – Előrehajoltam és benéztem az autóba. – Itt van! A táskám. Itt van a hátsó ülésen. Kizárt, hogy ne vették volna észre.

– Ja, kizárt. Ha más nem, a fuksziaszín biztosan feltűnt volna még a sötétben is – mondta a rendőr szárazon, miközben bekukucskált a vállam felett.

A kocsi felé nyúltam, de a kezem megállt a levegőben.

– Kinyithatom az ajtót?

Bólintott.

– Őszinte leszek magával, ilyen esetben, hacsak nem tűnt el valami értékes a járműből, nem gyűjtünk be ujjlenyomatokat.

Jólesett, hogy őszinte. Ez csak egy kocsi, és senki sem sérült meg. Kinyitottam az ajtót, benyúltam, és óvatosan megfogtam a sporttáska pántjait. Üvegcserepek potyogtak le az ülésről, ahogy felemeltem, és kivettem a kocsiból.

Miközben Bradshaw rendőr átsétált az autó másik oldalára, kinyitottam a sporttáskát, és abban reménykedtem, hogy nem lopták el a sminkcuccomat. Ha most be kell mennem Ultába, hogy pótoljam a készleteimet, akkor legalább kétszáz dollárral többet fogok költeni, mint amennyi értékű holmit elloptak tőlem.

Az alsó ajkamra haraptam, és kinyitottam a táskát.

– Mi a...

– Igen? – Bradshaw kiegyenesedett, és a kocsi teteje fölött rám nézett.

– Itt van a MacBookom! A sminkcuccommal együtt. Mindkettőt itt hagytam a kocsiban. – Döbbenten simítottam végig a laptopot, mintha nem tudnám elhinni, hogy megvan. Aztán megérintettem a sminktáskámat is.

Bradshaw elindult felém.

– Hagyott ezeken kívül mást is a kocsiban?

Megráztam a fejemet, és a táskát bámultam.

– Még az is kiment a fejemből, hogy ezek itt maradtak – motyogtam, és leengedtem a táskát. Odafordultam a rendőrhöz. – Mégis miért törne fel valaki egy kocsit, hogy aztán otthagyjon benne egy laptopot? A sminktáskát még megértem, de a laptop?

– Valóban szokatlan – mondta, és belefirkantott valamit a jegyzetfüzetébe. Statikus recsegés hallatszott a rádiójából. – Általában ez annak a jele, hogy a kocsit nem feltörték.

Felemeltem a kezemet, és a kocsi felé intettem.

– Ez komoly?

– Ha kárt okoztak, de semmit sem loptak el, főleg semmi értékeset, akkor az általában szimpla vandalizmus. – Világoskék szeme összetalálkozott az enyémmel. – Tegnap érkezett, igaz?

A kellemetlen érzés visszatért a gyomromba.

– Igen.

– És úgy tíz évig volt távol, igaz?

A merevség is kezdett visszaállni a testembe.

– Igen, kábé.

– Tudta valaki, hogy visszatért a városba? – kérdezte, s tekintete végig állta az enyémet, miközben egy női hang szólalt meg a rádiójában. – Az édesanyján kívül.

Összehúztam a szemöldökömet, és csóválni kezdtem a fejemet.

– Csak... csak a barátnőm, Miranda... Miranda Locke. Nem hinném, hogy bárkinek is elmondta volna. – A szám szélét rágcsálva a mellkasom elé emeltem a táskát. – De anyám, gondolom, elújságolta a fogadó személyzetének.

Bradshaw bölintott, újra belefirkált a füzetébe, majd becsukta, és visszatette a felső zsebébe. Hamarosan a toll is követte.

– Elképzelhetőnek tartja, hogy valaki meg akarta rongálni a kocsiját?

Eltátottam a számat.

– Mármint szándékosan? – Ez elég hülyén hangzott. Nyilván arra gondolt, hogy szándékosan. – Úgy értem, valaki kifejezetten miattam csinálhatta ezt?

– Lehetséges. – Felemelte az ujját, mert a női hang újra megszólalt a rádiójában. Aztán megnyomott rajta egy gombot. – Itt az 59-es egység, pár perc múlva elindulok a Skarlát Cselédőtől. – Újra találkozott a tekintetünk. – Nem tudom ennél tapintatosabban megfogalmazni, de a városban ismerik a múltját.

A harag úgy öntött el, mintha seregnyi tűzhangya kúszott volna a bőröm alatt.

– A múltamért nem én vagyok a felelős.

– Természetesen – tette hozzá azonnal. – Nem is így gondoltam, és elnézését kérem, ha félreérthetően fogalmaztam. Csak arra próbáltam célozni, hogy magát... jól ismerik itt, és a jelenléte kellemetlenül érinthet bizonyos embereket.

– Kellemetlenül? – ismételtem meg, és kissé oldalra billentettem a fejemet. Hála az égnek, hogy anyám már bement, és nem hallotta ezt a beszélgetést. – Fogalmam sincs, hogy rajtam kívül miért érintene bárki mást kellemetlenül, hogy mi történt annak idején.

– Értem, mire gondol, és szerintem sem kellene kellemetlenül éreznie magát, hiszen ahogy mondta, a történekekért nem maga a felelős. – Bradshaw közrendőr nyalókát érdemelne ezért az éles eszű megállapításért. – Őszintén szólva, szerintem az esetnek semmi köze ahhoz, ami annak idején történt, de ezt sem árt figyelembe vennünk. Tudja, csak hogy erről se feledkezzünk meg, oké?

Átnéztem az udvaron. Fogalmam sem volt, mit gondoljak. Előző nap az az érzésem támadt, hogy valaki figyel. Akkor az egésztest a képzeletem játékanak hittem, és már szinte el is felejtkeztem róla. De mi van, ha valaki tényleg figyelt? Mi van, ha valaki annyira bepöccent, amiért visszajöttem a városba, hogy szétverte a kocsimat?

Nem, ennek semmi értelme nem volt. Egyáltalán nem az én hibám volt, ami tíz évvel korábban történt. Sem az enyém, sem a többi áldozaté. Akkor mégis miért lett volna bárkinek is baja azzal, hogy hazajöttem?

– Valószínűleg csak értelmetlen vandalizmus – tette hozzá a rendőr. – Valószínűleg pár kölyök unatkozott, és nem tudott mit kezdeni a rengeteg szabadidejével. Minden más meg pusztán véletlen.

Elgondolkodva bólintottam.

– De ha a jövőben bármi hasonló problémája lenne, vagy történné valami, aminek köze lehet ehhez az esethez, kérem,

azonnal telefonáljon, és kérjen közvetlenül engem – mondta. – Addig is megírom a jelentést a rongálásról, hogy el tudja küldeni a biztosítójának. Rendben?

– Rendben. Köszönöm.

Bradshaw rendőr bólintott, majd visszasétált a kocsijához. Megállt a vezetőoldali ajtónál.

– Bárcsak más körülmények között történt volna, de örülök, hogy találkoztunk! – Megragadta a kilincset, aztán visszafordult felém. Ismét összeakadt a tekintetünk, és végigfutott a hideg a gerincemen. – De biztos vagyok benne, hogy hamarosan újra látjuk egymást.

4.

FEJEZET

MIUTÁN FELHÍVTAM A BIZTOSÍTÓT, és időpontot kértem a következő hétre az egyik vizsgálóbiztosuktól, igyekeztem összeszedni a törött üvegcserepeket, majd beálltam az autóval a kocsiszínbe.

Mindezt úgy sikerült véghezvinnem, hogy egyetlen kényes testrészembe sem állt bele üvegcszilánk, ezért sikernek könyveltem el a dolgot.

Mivel várható volt, hogy James rövidesen megérkezik, és elkezd az előkészületeket a vacsorához, segítettem a szeleburdi szókeségnek, Angela Reidynek kitakarítani a szobákat.

Angela jó pár évvel fiatalabb nálam, és igazi szószátyár. Rögtön megértettem, miért nevezte anya szeleburdinak. Beszélt valamiről, majd egy mondat közepén hirtelen tök más témára váltott. Elmesélte, hogy a közeli Hagerstownba jár esti iskolába. Tanár akar lenni, majd később iskola-előkészítőben dolgozni. A barátját Ethannek hívják. Három éve voltak együtt.

Jólesett hallgatni a csacsogását, bár valójában nem nagyon figyeltem oda, hogy mit mond. Szobáról szobára haladtunk, én pedig hagytam, hogy Angela irányítsa a beszélgetésünket, mert addig sem a reggel történteken rágódtam. Szükségem is volt erre, mert különben a képzeletem a legrosszabb eshetőség felé sodorta volna a gondolataimat.

Arra, hogy valaki direkt kipécézte a kocsimat.

Továbbra sem láttam semmi értelmét, de tudtam, hogy ennél nagyobb örültségek is előfordulhatnak a világban.

Miután befejeztük az idős pár szobáját, lementünk a mosodába, ami egykor maga is hálósobaként szolgált. Kihalásztam a szárítógépből egy adag még meleg törülközőt, és a munkaasztalra tettem őket. Angela felmarkolta a szennyeset, és az orra alatt dűnnyögve begyömöszölte a mosógépbe.

– Egyetlen munkát utálok e kerek világon, az pedig a lepedők hajtogatása.

Elvigyorodtam, és hozzáfogtam összehajtogatni a törülközőket.

– Mert a lepedőket lehetetlen rendesen összehajtogatni.

– Milyen igaz. – Angela kezébe vette a mosószeres flakont, és kiöntött belőle egy kupaknyit. – Milyen érzés újra itthon lenni? – kérdezte pár pillanat múlva.

Már egy kis toronynyi fehér törülköző állt előttem. Megvontam a vállamat.

– Nem is tudom. Mármint, jó. Hiányzott... ez.

– Tényleg? – kérdezte a fiatal lány kétkedve, miközben kezébe vette az öblítőt. – Hiányzott, hogy más mocskát takarítsd és mossál rájuk?

Felnevettem.

– Nem éppen, de ez a családi örökségem, és... – felnéztem, és végigsimítottam az egyik törülközőt. – Eredetileg is szerettem volna folytatni a családi hagyományt. *Akartam* folytatni.

És ez így is volt. Fiatal koromban mindig arról álmodoztam, hogy egyszer én veszem át a fogadót. Aztán ez az álom szertefoszlott. Nem, ezt az álmot ellopták tőlem.

– Szerettem azt, amit Atlantában csináltam, és ez, mármint a törülközők hajtogatása, nem túl izgalmas, de mindez a családom hagyatéka. Nehéz elmagyarázni, de úgy érzem, ezt kell tennem.

Angela rám nézett, majd elmosolyodott.

– Érthető. Valahogy én is így érzek a kicsik tanítását illetően. – Visszatekerte a kupakot az öblítőre, felegyenesedett, majd feltette az üveget a polcra. Miután elindította a mosógépet, valósággal odapattogott mellém. Kezébe vett egy törülközőt. – Biztosan nagyon nehéz lehetett visszajönnöd ide a történetek után. Nem hiszem, hogy nekem ment volna.

A fiatal lány arcára ugrott a tekintetem.

Angela a saját törülközőtornyára összpontosított.

– Amikor végighajtok a tizenegyes úton, és elmegyek a régi víztorony mellett, mindig eszembe jut. – Angela megborzongott, az én gyomromban pedig forni kezdett a gyomorsav. – Szörnyű még rágondolni is, pedig én nem is éltem át, nem úgy, mint te. El sem tudom képzelni, hogy miken mehettél keresztül...

A törülköző kicsúszott az ujjaim közül, és a földre esett.

– Picsába! – motyogtam, és felvettem. Felegyenesedtem, és kiráztam a törülközőt. – Nem beszélhetnénk valami másról?

Angela barna szeme elkerekedett, és arca egy pillanat alatt elvörösödött.

A mellkasához szorította a kezében lévő törülközőt, és úgy nézett ki, mint aki menten sírva fakad.

– Ó, jesszusom, ne haragudj! Már megint nem gondoltam végig, mit mondok.

Lehunytam a szemem, lassú, mély lélegzeteket vettem, és mosolyt erőltettem az arcomra.

– Semmi baj.

– Dehogynem. Egyfolytában meggondolatlanul jár a szám. Anyu mindig azt mondja, hogy egyszer nagy bajba kerülök miatta. Ethan is ezt mondja – hadarta. – És igazuk van. Annyira sajnálom! Nem kellett volna ilyesmit beszélnem.

Mélyen beszívtam a levegőt, és kinyitottam a szememet.

– Tényleg semmi baj. – Összehajtottam a törülközőt, és igyekeztem nem törődni a gerincemen végigfutó reszketéssel. – Azt mondtad, hogy a barátod Frederickben dolgozik. Mit is csinál?

Bár a beszélgetés teljesen más mederben folytatódott, feszültség ült meg a mosoda levegőjét. Kicseréltük a törülközőket, majd betettük a lepedőket a szárítóba.

Amikor végeztünk, lementem a recepcióra. Kinyitottam a vaskos, bőrkötéses foglalási könyvet, és kihúztam a hajamból a hullámcsatot. A hajam ráomlott a vállamra, és elkezdtem átnyálazni a következő hetek foglalásait. Át akartam nézni a könyvelést, hogy lássam, hogy állnak a bevételek és a kiadások. December hónaphoz lapoztam, és felvettem egy tollat, hogy...

Kezek csapódtak le az asztalra, én pedig felsikoltottam és hátravágtam a széken. A szívem majd szétfeszítette a bordáimat. Felnéztem, rámarkoltam a tollra, és lélekben felkészültem, hogy keresztüldöfjem vele valakinek a szemgolyóját.

– Meglepetés! – kiáltotta Miranda Locke, és mindkét kezével csápolni kezdett.

– Jézus ereje, a szívbajt hozod rám! – Az asztalra ejtettem a tollat, és kivágódtam a székből. Átnyúltam az asztal fölött, és vállon csaptam Mirandát. – Mármint szó szerint.

– Csitulj már! – Vidámság ragyogott Miranda sötétbarna szemében, és átdobta a vállán vékony, hosszú copfját. – Amúgy most kéne megölelned, hiszen nagyon szeretsz, és hiányoztam, igaz?

– Csak azért nem döflek le ezzel a tollal. – Átsiettem az asztal másik oldalára, és olyan erővel karoltam át a nálam vékonyabb, de

magasabb Mirandát, hogy majdnem ledöntöttem a lábáról. – Istenem, milyen régen volt!

Miranda megszorított.

– Mennyi is? Két éve?

– Túl régen.

Hátrébb húzódtam, és megragadtam Miranda karját, akivel másodév óta a legjobb barátnők voltunk. Egy testnevelésórán ismerkedtünk meg, és rögtön egymásra találtunk, ahogy egymás mellett ültünk a tornaterem lelátóján, és az igencsak vonzó testnevelő tanár beviharzott a terembe. Mindkettőnknek csorgott a nyála.

Miranda gyönyörű, sötét bőrű nő, a személyisége pedig tökéletesen illik a szépségéhez. Mindig ott volt nekem, még akkor is, amikor elmenekültem a városból, és senkit sem akartam látni. Ő azonban nem hagyta, hogy tőle is megszabaduljak.

Most, hogy itt álltam előtte, egy száguldó tehervonat erejével hasított belém, milyen sokat is tett azért, hogy fenntartsa a barátságunkat.

– Olyan szar barátnő voltam.

Miranda oldalra döntötte a fejét.

– Mi van?

Leejtettem a két karomat magam mellé, hátraléptem, és nekidőltem az asztalnak.

– Csak annyi, hogy pocsék barátnő voltam. Még csak el sem mondtam neked, hogy jövök.

Sötét, elegánsan ívelő szemöldöke a magasba szökött.

– Ja, az elég nagy taplóság volt.

– Látod! – Megráztam a fejemet. – Felhívtál, újra és újra. Én meg fel sem vettem a telefont. Más barátok már régen feladták volna. De te nem.

– Naná, hogy nem. – Csípőre tette a kezét. – A barátok nem hagyják cserben egymást, főleg nem egy ilyen elcseszetten traumatikus pokoljárás után, amin te mentél keresztül. Azok az

állítólagos barátok pedig, akik lemondtak rólad, hát bekaphatják. Tudhatták volna, hogy milyen nehéz helyzetben vagy, és ott kellett volna lenniük melletted. Azt kellett volna tenniük, amit nekem. Adni neked pár hónapot, aztán feltenni a seggüket egy gépre, és utánad menni, akárhol is legyél.

Miranda pontosan ezt tette.

Mire engem... mire kiengedtek a kórházból, egy roncs lett belőlem. Fizikálisan és érzelmileg is. *Hetekig* nem voltam magamnál. Természetesen senki sem hibáztatott. Amikor kissé kitisztult a fejem, rájöttem, hogy képtelen vagyok itt maradni. Azon ritka alkalmakkor, amikor kiléptem az utcára, az emberek megbámultak. Összesúgtak a hátam mögött. Sajnáltak. És a média...

Rohadt keselyűk, akik a préda felett köröznek.

Egész ősszel begubóztam, és igyekeztem olyan messze találni magamnak új főiskolát, amilyen messze csak lehet. Anyámnak is csak akkor mondtam el, hogy mégiscsak befejezem a főiskolát, amikor végül kiválasztottam Floridát. Anya nem repesett az örömtől, de megértette a döntésemet.

Senki másnak nem árultam el, hogy hova megyek.

– Örülök, hogy évekkel ezelőtt anyám végül elmondta neked, hogy hol vagyok. – Halvány mosolyra húztam a számát. – És örülök, hogy feltetted a segged egy gépre, és utánam jöttél.

– Én meg örülök, hogy végre hazahúztad a segged. Szeretlek – mondta Miranda halálos komolysággal. – Mintha a testvérem lennél.

– Dettó – feleltem halkán, aztán reszketeg levegőt vettem. – Remekül nézel ki.

– Azért, mert nincs pasim, így a szabadidőmet nem az ágyban, hanem az edzőteremben töltöm.

Hátravettem a fejemet, úgy nevettem.

– A hajadra céloztam. Új frizura?

– Tetszik? – Végigsimította a copfjait. – Több mint egy órát kellett vezetnem, amíg végre találtam valakit, aki érti a dolgát. Nem mintha bárkinek is megengedném ebben a városban, hogy hozzányúljon a hajamhoz. Látod, ez volt az egyetlen jó dolog abban, hogy Atlantában éltem. Amikor meglátogatallak, alig tudtam válogatni a fodrászszalonok között.

Felkuncogtam.

– Kérsz valamit inni? Ki is mehetünk, nincs olyan hideg. Csak azért jöttem fel, hogy megnézzem a foglalási könyvet.

– Anyukád csinált édes teát? Mert akkor mehetünk – felelte Miranda. – Az a tea olyan, mint a crack. Az a jófajta crack, amitől nem rohad el a fogad, és nem esik le az arcod.

Újra felnevettem. A francba, mennyire hiányzott Miranda humora! A ritka találkozások és a heti telefonhívások nem pótolhatták.

– Mindig van pár liter tea készenlétben.

James a konyhában találtuk, éppen két roston csirkével sürgölődött. A citrom és a fűszerek pompás illatot árasztottak, de amikor Miranda megemlítette ezt, James csak morgott valamit az orra alatt.

Hát igen, Mr. Jordan nem az a beszédes fajta.

– Tudok segíteni valamit? – kérdeztem, miközben visszatettem a teáskannát a hűtőbe.

James felkapott egy konyharuhát.

– A legnagyobb segítség az lenne, ha nem állnátok az utamba.

Miranda sötét szeme elkerekedett, de én csak vigyorogtam.

– Azzal nem lesz gond – mondtam, és elindultam a hátsó ajtóhoz, ami a régi konyhába vezetett.

– Voltál lent a pincében? – szólt utánam James.

– Nem. – Mirandára néztem, és megvontam a vállamat. – Miért?

– Égett a villany a borospincében, amikor bejöttem – felelte. – Legközelebb ne felejtsd el leoltani. Régiek azok a vezetékek.

Meg sem próbáltam újra elmondani, hogy nem jártam a pincében. Bólintottam, majd kinyitottam az ajtót. A helyiség régi bútorokkal volt tele, amiknek a többségét fehér leplekkel takarták le. Sokkal hűvösebb volt itt, mint a ház többi részében. A hátsó falon egy parafa tábla állt, kulcsok csüngtek róla. A keskeny, hosszú helyiség másik oldalán egy ajtó az ósdi, fából ácsolt lépcsőhöz vezetett, amin a régi, zsíros, földszagú pincébe lehetett lejutni. Már csak egy részét használták a pincének. A többi üresen állt, nem volt több mint mocskok és hideg kövek. A pincéből az udvar felé futó ősrégi járatokat már régen lezárták.

Ahogy kinyitottam a verandára nyíló ajtót, megcsörrentek a tábláról lógó kulcsok.

– Elbűvölő fickó.

– Látom. – Miranda felhúzta az orrát. – Gondolom, a konyhába nem a személyiségük alapján válogatják az embereket.

– Az egyetlen feltétel, hogy tudjon főzni – feleltem.

Ahogy kísértáltunk a verandára, elmeséltem Mirandának, hogy mi történt a kocsimmal. Az itt megszokott januárhoz képest egész jó idő volt, lehetett vagy tíz fok. A nap ragyogott, úgyhogy akár egy órán át is ücsöröghettünk leint, mire átfáztunk volna. Leültünk az üvegasztal körül álló faszékekre.

– Ez a kocsis dolog tényleg fura. – Miranda az asztal felé fordult, és megkavarta a jégkockákat az italában. – Mármint nagyon fura.

– Tudom. Amikor Bradshaw rendőr megkérdezte, zavarhat-e valakit, hogy visszajöttem a városba, rendesen kiakadtam. – Letettem a poharamat az asztalra, és összefontam a karomat a hasam előtt. – Bár egészen biztos vagyok benne, hogy csak pár kölyök szórakozott, és tök véletlen az egész, mert nem hiszem, hogy anyám bárkinek is elmondta volna, hogy visszajöttem.

– Hát... – Miranda hosszan elnyújtotta a szót, majd beleivott az italába.

Vártam, hogy folytassa, de nem szólt semmit.

– Hát mi?

– Lehet, hogy én elmondtam valakinek – ismerte be, és keresztbe tette a lábát. – De nem egy vadidegennek. Jasonnek.

– Jason? Édes istenem, hát még mindig itt van?

Jason King velünk járt főiskolára. A beiratkozáson ismertük meg, és az alatt a másfél év alatt, amíg oda jártam, több közös óránk is volt. Ahogy emlékszem, remek és szórakoztató srác volt. Velem egykorú. Kicsit kocka, de aranyos, olyan szomszéd srácos. Nagyon vágta a matekot meg a statisztikát, amiért komolyan tiszteltem.

Akkor láttam utoljára, amikor kijöttem a kórházból. Ő volt az egyetlen, aki át tudott jutni anyámon és az újságírók hadán. Amikor utoljára beszéltünk, az ágyamon ült és a kezemet fogta, miközben én csak sírtam. Az utolsó szavaival azt mondta, hogy most már biztonságban vagytok.

Őt is itt hagytam.

Bólintottam, Miranda pedig a szemüvege fölött rám nézett.

– Ja, akárcsak én. Tudod, hogy van ez. Ha huszonegy éves korodig nem hagyod el ezt az átkozott várost, akkor örökre itt maradsz.

– Nem hinném, hogy így lenne – feleltem, és a poharamért nyúltam. – Akkor mész el, amikor csak akarsz.

– Hogyne – legyintett Miranda. – Mindegy, lediplomázott, aztán úgy két éve megnyitotta a saját biztosítócégét. Még úgyis itt maradt, hogy soha nem találta meg az apját. Emlékszel erre?

Bólintottam. Jason anyja és nevelőapja meghalt egy tragikus háztűzben, amikor még csak tizennyolc volt. Amennyire emlékszem, azon a télen nagyon hideg volt, ők pedig egy kerozinos hősugárzóval akarták kiolvasztani a házuk csöveit. Jason a haláluk után döntötte el, hogy megkeresi az igazi apját.

– Igen, ide jött, mert azt hallotta, hogy az apja Hedgesville-ből származik. Tehát sosem találta meg?

– Nem. De ezt is tudnád, ha...

– Tudom, tudom – sóhajtottam. – Jason igyekezett kapcsolatba lépni velem, mielőtt elmentem. Aztán a hívások elmaradtak, miután megváltoztattam a telefonszámomat.

Nem csak Jason aggódott értem. Cole is eljött a kórházba. Felhívott, és a fogadóba is eljött.

Én pedig őt is elhagytam.

Lenéztem a poharamra, és összeszorítottam az ajkamat. A megbánás kesernyés íze terjengett a számban. Visszagondolva, sok mindent máshogy kellett volna csinálnom, de akkor úgy hittem, hogy ez a legjobb, amit tehetek.

– Elújságoltam neki, hogy visszajössz. Nagyon örül neki. Azt mondta, szívesen találkozna veled, ha majd készen állsz. – Miranda elhallgatott. – Remélem, nem baj. Elvégre ő is a barátod volt.

– Nem baj. – És amint kimondtam, rájöttem, hogy tényleg nem az. – Valamikor a héten elmehetnénk együtt vacsorázni, vagy ilyesmi.

– Ó, az tök jó lenne! – Beleivott a teájába. – Az estéim, a hétvégéim és a nyaraim szabadok.

– Kivéve, amikor tantervet írsz, túlórában korrepetálsz, vagy részmunkát vállalsz még nyáron is, mert attól tartasz, hogy lapátra tesznek – javítottam ki.

– De izé vagy! – Miranda szélesen elmosolyodott. – Sajna, ilyen a tanári élet.

Miranda két éve tanított abban a középiskolában, ahová mi is jártunk. Ennyi időbe telt, mire végre talált magának egy rendes teljes állást. Ironikus, de most annak a tesitanárnak a kollégája, aki után úgy csorgattuk a nyálunkat akkoriban. És Miranda szerint Donnie Currie még mindig szívdöglesztő.

Fura az élet.

Ha már a furcsaságoknál tartunk, eszembe jutott a rendőr, akivel reggel találkoztam.

– Akarsz hallani valami furát?

– Imádom a fura dolgokat. – Miranda lehajtotta a teáját. – Kivéve, ha valami paranormális szarság. Mondjuk, hogy szellemet láttál itt. Ilyesmiről nem akarok tudni, mert szeretnék aludni éjjel.

Felnevettem.

– Nem, nem ilyesmiről van szó.

– Akkor jó. – Sürgetően intett. – Folytasd, kérlek!

– Köszönöm, hogy megengeded. – Miranda összehúzta a szemét, én pedig felvontam a szemöldökömet. – Szóval a rendőr, aki kijött ma reggel, úgy nézett ki, mint... Miranda, teljesen úgy nézett ki, mint ő.

– Ő? – suttogta, és eltátotta a száját. – Mármint a... a Vőlegény?

– Hogy mi? Jesszusom! – A gyomrom a térdemig zuhant. – Nem ő. Úgy értem a rendőr úgy nézett ki, mint Cole.

– Cole? – kérdezett vissza meglepetten.

– Emlékszel rá? – Az ujjaimmal egyre jobban szorítottam a poharamat. – Tudom, hogy régen nem beszélünk már róla, de...

– Persze hogy emlékszem rá! – Miranda kihúzta magát. – Minden kivételesen jóképű pasasra emlékszem.

– Kivételesen jóképű volt – erősítettem meg sóvárogva.

– Annyira azért nem, mint Idris Elba.

– Ez igaz.

– Visszatérve a rendőrré. Tényleg úgy nézett ki, mint Cole? Cole is rendőr volt, nem?

– Megbízott helyettes. De egyértelműen nem ő volt. Ez a rendőr sokkal fiatalabb, és mégis hátborzongató a hasonlóság. Legalábbis nekem. Anya nem mondott semmit, de ő talán észre sem vette. – Mocorogni kezdtem a székemben, mert tudtam, hogy a következő kérdést talán nem kellene feltennem. – Nem tudod... még mindig itt van?

– A főiskolán maradt, de közgazdaság után már nem volt közös óránk. Gyakran kérdezett rólad, és eléggé kitartó volt, de... de te is tudod, mi a vége. – Miranda félreseperte az arca előtt táncoló

copfját. – Évek óta nem láttam már. Szinte biztos, hogy már nem helyettes, a környéken legalábbis biztosan nem.

– Ó...

Furcsa érzés szorította össze a mellkasomat. Mintha csalódottság lett volna. Aminek persze semmi értelme nem volt. Nem reménykedhettem abban, hogy hazajövök, és újra lángra lobbantok egy évtizedes románcot. Cole valószínűleg már régen elhúzott innen, megházasodott, és van egy rakás gyereke. Legalábbis ezt érdemelné, egy boldog befejezést. Jó srác volt. A legjobb.

Miranda megint úgy bámult rám, ahogy már ezerszer. Mintha belém látott volna.

– Megvan még a száma? Valószínűleg ugyanaz. Az emberek nem változtatják csak úgy a számukat.

– Nincs meg. Amikor megváltoztattam a sajátomat, mindenki másét kitöröltem – vallottam be kicsit szégyenkezve. – De ha meg is lenne, akkor sem hívnám fel.

– Nyuszi vagy.

Elnevettem magam.

– Ugyan már, marha ciki lenne tíz év után csak úgy felhívni.

– Akkor legalább megnézhetnéd, van-e Facebookja. – Miranda szájának a széle felfelé kezdett kunkorodni. – Már megnézted, van-e Facebookja, mi?

Forróság öntötte el az arcomat.

– Lehet. – Miranda türelmesen várt. – Jó, oké, megnéztem. Nincs neki.

– Érdekes – hümmögött Miranda.

Nem igazán. Inkább szomorú és egy kicsit talán szánnivaló volt.

Miranda csak a vacsora felszolgálása előtt indult haza. Éppen csak annyi időm maradt, hogy magamra húzzak egy farmert. A pulcsi

és a papucs maradt, és a hajamnak is áldoztam pár percet. Kibontottam és párszor áthúztam rajta a hajkefét, majd berúszoltam a számát.

Minden vendég nálunk vacsorázott, úgyhogy egy percre sem állhattunk meg. Már majdnem nyolc óra volt, mire az utolsó vendég is elbúcsúzott. Alig vártam, hogy felmehessek a szobámba, és arccal az ágyra zuhanjak. Reménykedtem, hogy ezúttal sikerül négy óránál többet aludnom.

Miután minden tárgyért behordtam a konyhába, és felraktam az új abroszokat, éppen hozzáláttam kicserélni a kiégett teamécseket újakra, amikor anyám odalépett mellém.

– Tudtál enni valamit? – kérdezte.

– Igen – feleltem nevetve. Anya. Mindig anyáskodik. – Ettem egy kis csirkét. De komolyan aggódtam az életemért, amikor James rajtakapott.

– Te is tudod, hogy néha kicsit nyers. – Kivett a kezemből két mécsest, és beleejtette őket a kis üvegtartójukba. – De pokoli jó szakács, és imádom, amikor...

Éppen a kandalló melletti utolsó asztalon cseréltem ki a mécsest, amikor anyám hirtelen elhallgatott. Furcsa arcot vágott. Mintha nem tudná eldönteni, hogy elájuljon vagy táncra perdüljön örömeiben. Láttam már anyámat örömeiben táncra perdülni. Magasra emelte a térdeit, és széttárta a karjait.

Ez valami más volt.

A tekintete megállapodott valamin mögöttem.

– Édes istenem... – sóhajtotta.

Összevontam a szemöldökömet, megfordultam, és abban a pillanatban minden – minden – megmerevedett. A világ megállt a forgásban. A szívem kihagyott egy ütemet, de az is lehet, hogy teljesen leállt. Szó szerint. Felemeltem a kezemet, és a tenyeremet a mellkasomhoz préseltem.

A múltam egy kísértete állt előttem.

Cole Landis.

5.

FEJEZET

PERSZE JÓ ESÉLY VOLT RÁ, HOGY CSAK HALLUCINÁLOK. Talán megbotlottam ez egyik szék lábában, eltaknyoltam, és bevertem a fejem a folyami kövekből épített kandalló szélébe. Még ez is valószínűbbnek tűnt, mint hogy Cole tényleg itt áll előttem.

De nem vertem be a fejemet.

Tényleg itt állt előttem, és én nem akartam elhinni, és édes istenem, alig fogtak rajta az elmúlt évek.

Szinte ledöntött a lábamról a nyers vonzereje.

Nyoma sem volt már az arcán a kisfiúsan csinos vonásoknak, amire emlékeztem. Az arccsontjai élesebbek voltak, vastag szempillái mögött rejtőző kék szeme pedig mintha még áthatóbban nézett volna rám. Orrának büszke, arrogáns vonala kissé meggörbült, mintha valamikor eltört volna. Azok az ajkak pedig... ó uram, segíts, azok az ajkak még mindig olyan teltek voltak, mint amilyen az emlékezetemben élt. Állának határozott vonalát borosta borította, amitől csak még vagányabbnak tűnt

lélegzetelállító arca. Világosbarna haját kissé összeborzolta, és valamivel hosszabbnak tűnt, mint az emlékeimben.

Sokkal, hogy is mondjam... *kimunkáltabbnak* tűnt.

Bicepszein megfeszült a vörös gyapjúing. Ingujját egészen a könyökéig felgyúrte, szabadon hagyva erős alkarját. A kigombolt ing alatt hófehér póló feszült a mellkasára, csípője kecsesen ívelt. Nem kellett nagy fantázia ahhoz, hogy elképzeljem, mi rejtőzhet a póló alatt.

– Tényleg te vagy az – szólalt meg.

A világ másodjára is mozdulatlanra merevedett. A hangja, Jézus ne hagyj el, a hangja elmélyült, nyersebbé, reszelősebbé vált, de az ő hangja volt.

– Először nem hittem el. – Cole előrelépett, és a testem minden izma megfeszült. – Egy részem talán nem is akarta elhinni, hátha nem is igaz, de nem tévedett. Te vagy az.

Csak bámultam rá tehetetlenül. A szívem úgy kalapált a mellkasomban, mintha lei akarna ugrani onnan, hogy messzire szaladjon. Tudtam, hogy mondanom kellene valamit, de képtelen voltam megszólalni.

Sajnos anyámnak nem voltak ilyen problémái.

– Micsoda meglepetés! – mutatott rá az egyértelműre. – Ugye, Sasha?

Lassan bólintottam, miközben Cole folyamatosan engem bámult azzal a halványkék szemével. Teljesen kiszáradt a torkom. Most már *tényleg* mondanom kellett volna valamit, de eszembe jutott legutóbbi rémálmom arról, amikor utoljára láttam őt.

– Ide akartam telefonálni – folytatta Cole, és anyámra pillantott, majd olyan erővel nézett vissza rám, hogy az egész testemet elöntötte a forróság. Mint mindig. Elképesztő ereje volt a tekintetének. Egy pillantással képes volt kiűzni a világból, vagy mint egy mágnes, odavonzani magához. – De végül úgy döntöttem, hogy inkább nem telefonálok.

Nagy levegőt vettem, mert tudtam, mire céloz. Azt gondolta, ha ideszól, hogy jön, már nem talált volna itt. Szomorú, de képtelen voltam eldönteni, hogy jogos volt-e a féelme. Az, hogy erre rájöttem, kiszakított bódultságomból.

– Egyáltalán honnan tudta, hogy visszajöttem?

Cole szeme kissé elkerekedett, és lassan szétváltak telt ajkai. Úgy tűnt, most ő nem találja a szavakat.

– Nos... – köszörülte meg a torkát anya –, nekem még el kell intéznem... pár elintéznivalót.

Azzal sarkon fordult, és kisietett az ajtón.

Egyikünk sem mozdult.

Tíz év óta először voltunk együtt és kettesben, és csak bámultuk egymást. Amikor utoljára láttam, megcsókolt. Kicsimnek hívott, és azt mondta, várni fog. Sosem hívtam fel. Sosem értem haza, hogy felhívhasam.

Cole szólalt meg először.

– Derek mondta, hogy hazajöttél.

Derek? Egy pillanatig nem tudtam, kiről beszél.

– A rendőr, aki reggel idejött?

– Ja. – Úgy nézett rám, mint aki nem számított rá, hogy valaha is viszontlát. Mint aki reménykedett ugyan benne, de nem igazán hitte. – Az unokatestvérem.

Hát, ez megmagyarázta, miért láttam Derekben rögtön Cole-t. Nem semmi génekkal van megáldva a családjuk. De fogalmam sem volt, hogy miért szólhatott rögtön Cole-nak.

Vagy ő miért van egyáltalán itt.

– És felhívott... miattam? – kérdeztem, és összefontam a karomat a csípőm előtt. Csak ekkor tudatosult bennem, hogy egy olyan pulóver van rajtam, amiben legalább tíz kilóval többnek tűnök. Remek. De legalább a hajamat megfésültem.

Cole bólintott, majd megint előre akart lépni, de megállt.

– Ráérsz beszélgetni?

Kinyitottam a számat, és már majdnem kimondtam, hogy nem, amikor visszafogtam magam. Ösztönösen nemet akartam mondani. Ösztönösen el akartam zárkózni a beszélgetés elől, mint ahogy mindig is tettem, minden egyes alkalommal, amikor úgy éreztem, hogy szembe kellene néznem a múltammal.

De nem Cole volt a rossz fiú.

Sosem ő volt az.

Remegve nagy levegőt vettem, majd végigfuttattam a nyelvemet az alsó ajkamon.

– Oké. Úgy értem, jó. Van időm. – Reszkető kezemmel beljebb invitáltam. – Itt is leülhetünk.

– Remek. – Pár pillanatig még a szemembe nézett, éppen elég ideig ahhoz, hogy elvörösödjön az arcom. Aztán megfordult.

Rengeteg kérdés kavardott bennem, miközben kísértünk a nappali részhez. Még mindig itt élt a környéken, vagy csak leugrott ide? Még mindig rendőr volt, vagy már a szövetségieknek dolgozott, ahogy a főiskola alatt tervezte? Megházasodott, és gyerekei vannak?

A szívem még mindig hevesen vert, miközben a kandalló melletti karosszékek felé sétáltunk. Leült velem szemben, és a pillantásom a bal kezére siklott. Pedig nem is akartam. Mintha nem én irányítottam volna a szememet. A tekintetem megállapodott a gyűrűsujján.

Nem viselt jegygyűrűt, és semmi nyomát nem láttam annak, hogy a közelmúltban viselt volna.

Hülye kis szívem olyan örömtáncot lejtett, mint anya szokott.

Na, jó. Tényleg nem kellett volna ezzel foglalkoznom. Enyhén szólva is fordítva ültem fel erre a lóra.

Cole körbenézett a nappaliban.

– Alaposan megváltozott ez a hely. – Visszanézett rám. – Azóta nem is jártam itt, hogy... hogy elmentél.

– Én sem.

Jó nagyot káromkodtam magamban. Még jó, hogy nem voltál itt, te hülye. És ezt ő is pontosan tudta. Alig bírtam egy helyben maradni. Szinte nyomasztott, hogy itt ülünk egymással szemben. Egy részem legszívesebben felpattant volna, hogy elrohanjon. A másik viszont kíváncsi volt... és izgatott. A gyomrom újra megsüllyedt.

Túlságosan is izgatott.

– Egyszer sem jöttél vissza ide? – kérdezte, és tenyere élével megdörzsölte a szegycsontját.

Nagy levegőt vettem, és megráztam a fejemet.

– Nem. Anyám jött el meglátogatni. Meg Miranda.

– Miranda... – A szája szeglete mosolyra húzódott, de szinte rögtön vissza is egyenesedett. – Emlékszem rá. Jó tudni, hogy tartótatók a kapcsolatot.

Úgy hangzott, mint aki komolyan is gondolja, én pedig igencsak furcsának találtam ezt, lévén egyszerűen eltűntem az életéből. Nem hibáztathattam, ha neheztel rám emiatt. Semmi rosszat nem tett, én viszont... kész káosz voltam.

Válaszolni akartam neki, de még mindig képtelen voltam elhinni, hogy itt ül velem szemben. Lassan felemelkedtek dús szempillái, és a tekintetünk megint összefonódott. Gyorsan elkaptam a pillantásom, a vállára meredtem, és összeacsaptam a tenyeremet.

– Szóval, miért is hívott fel Derek?

A szék karfájára tette a kezét, és felnevetett. Vagy csak köhögött, nem voltam biztos benne.

– Derek fiatal volt még akkor, de ismert téged, és tudta, hogy találkozgattunk. Emlékezett rád.

– Ó... – suttogtam, és a kandallóra meredtem, mert nehezemre esett Cole-t nézni. Egy olyan jövőt jelképezett, amelyik sosem teljesezhetett be.

– Arra is emlékezett, hogy mennyire beléd voltam zúgva – folytatta. – Ezt mindenki tudta a családomból.

Tyúha!

Hú!

Azta!

Képes volt csak így kimondani.

A gázlángok táncot jártak az üvegburkolat mögött, én meg próbáltam kitalálni, hogy mégis mit válaszolhatnék erre. Úgy gondoltam, nem lenne túl jó ötlet azzal előállni, hogy én meg az évek alatt vagy hússzor próbáltam meg lecsekkolni a Facebookját, mindannyiszor sikertelenül. Jobbnak láttam inkább témát váltani.

– Tehát ő is rendőr, mint te? – Felsandítottam Cole-ra, és láttam, hogy végig engem bámult. Nem tudtam, hogy a találkozásunk alatt levette-e rólam a szemét pár pillanatnál hosszabb időre. – Vagy te már nem is vagy rendőr?

– Már az FBI-nak dolgozom.

Egyáltalán nem kellett erőltetnem a mosolyt, magától terült szét az arcomon.

– De hát mindig is ezt akartad! Gratulálok!

– Visszatérve rád – hosszú ujjjaival végigsimította a karosszék világosbarna kárpitját –, úgy látom, végre te is azt csinálsz, amit mindig is terveztél.

Nagyokat pislogtam, teljesen meglepett, hogy emlékszik erre.

– Igen... én... hát igen.

Újra találkozott a tekintetünk, és felköhögtem egy nevetésfélét.

– Ne haragudj! Csak... csak nem számítottam rád.

– Érthető. Talán várhattam volna legalább egy napot, de amikor Derek azt mondta, hogy itt vagy... – Elbizonytalanodott a hangja, kissé lehajtotta a fejét, és így nézett fel rám a szempillái között. – Nem akartam várni. Látnom kellett. Annyi idő után, tudnom kellett, hogy... jól vagy.

Tudnia kellett, hogy jól vagyok-e.

Ó, anyám, a szívem egyszerre akart szétrobbanni és magába roskadni, és fogalmam sem volt, mihez kezdjek ezekkel az egymással ellentétes érzelmekkel. Cole aggódása olyan édesen

ölelt körbe, mint egy meleg tavaszi nap, ugyanakkor fojtogató volt, mint egy szűrés pokróc.

– Elképesztően nézel ki – állapította meg, majd amikor látta, hogy a szemem elkerekedik, felnevetett. – Ez elég bénán jött ki, mi? De nem érdekel. Ez az igazság. Ugyanolyan gyönyörű vagy... nem, gyönyörűbb, mint amire emlékeztem.

Az egész arcom lángolt, és ajkaim lassan szétnyíltak.

– Van most valakid? – kérdezte. – Ez is elég váratlan volt, mi?

– Nem – vágtam rá gondolkodás nélkül. – Mármost nincs senkim.

Lassú mosollyal válaszolt, és a fenébe is, az a mosoly a lehető legkellemesebben szorította össze a mellkasomat.

– Nekem sincs.

Erre már magam is rájöttem, amikor a gyűrűsujját fürkészem.

– Köszönöm... mármint a bókot. – Már fájtak az ujjaim, olyan erősen kulcsoltam össze a kezemet. – Te is elképesztően nézel ki. Jobban, mint valaha. – Összerezcentem. – Mármost akkor is jól néztél ki, de... inkább hagyjuk.

Félmosolyra húzta a száját, kék szeméből melegség áradt.

– Miattam aztán ne hagyd abba!

Pedig abba kellett hagynom, úgyhogy megint témát váltottam.

– És még mindig errefelé laksz?

Bólintott.

– Ja, Falling Watersben. Ott van házam.

– Az jó – feleltem, és így is gondoltam, de egy pillanattal később már fogalmam sem volt, mi egyebet mondhatnék.

Sosem esett nehezemre Cole-lal beszélgetni, de most azon kaptam magam, hogy megválogatom a szavaimat, és óvatosan fogalmazok. Egyszerűen nem tudtam, mit mondjak vagy mit tegyek.

Cole látszólag nem vette észre a zavaromat.

– Minden oké a kocsiddal? Derek említette, hogy betörték az ablakait.

– Felhívtam a biztosítót, azt mondták, kiküldenek valakit. Elvileg fizetnek mindent. – Elhallgattam, és lenéztem a kezemre. – Olyan fura. Betörték az ablakokat, de nem vitték el a laptopomat. Pedig ott volt a hátsó ülésen.

– Úgy tűnik, hogy pár hülye gyerek nem tudott mihez kezdeni a szabadidejével.

– Az unokatesód is ezt mondta – mormogtam, és felnéztem rá.

Mellkasa megemelkedett, ahogy mélyen beszívta a levegőt. Jó pár hosszú másodperc telt el.

– Jól vagy, Sasha? Mármint tényleg jól?

Jaj, istenem, megint itt tartunk! Megint *az* a kérdés. A kérdés, amit előbb-utóbb mindenki feltett, akit csak ismertem. Én pedig az elmúlt tíz évben mindig igyekeztem elkerülni, hogy Cole is feltegye. Most már egyértelmű volt, hogy ezért jött. Kihúztam magam.

– Igen, jól vagyok.

A tekintete úgy siklott végig az arcomon, mintha minden egyes centiméterét meg akarná jegyezni. Újra feszült csend telepedett ránk, és azon kezdtem gondolkodni, hogy elhitte-e a válaszomat. Végére is, hogyan lehettem volna jól? Tudtam, sokan elképzelhetetlennek tartották, hogy a történtek után talpra állhatok, és úgy is kezeltek, mint egy megtört lelket. Éppen ezért senkinek nem árultam el, akivel ezen az államon kívül találkoztam, hogy mi történt velem.

– Sokat gondolok arra az éjszakára. – A szavaiban súlyos terhet éreztem. – Rengeteget.

– Cole...

– El kellett volna kísérjelek a rohadt kocsihoz akkor éjjel – folytatta rezzenéstelen arccal. – Semmit sem bánok ennél jobban az életben.

Ó, istenem!

Hátradőltem, és nekipréseltem magam a szék támlájának. Ki akartam rohanni a helyiségből, el akartam menekülni attól, amit

mondott, de már késő volt. A szavai beleégtek az agyamba, és én nem akartam ott tudni őket. Nem akartam, hogy így érezzen.

– Nem szabad ezt gondolnod – tiltakoztam, és még jobban összeszorítottam a kezemet. – Ami történt, az nem a te...

– De igenis az én hibám. Ugyan nem én követtem el, amit ő tett – nagyot fújtatott –, de ez nem változtat azon, hogy el kellett volna kísérjelek a rohadt kocsihoz, és...

– És ha nem akkor éjjel kapott volna el, akkor máskor. – A tarkómon egy pillanat alatt égnek álltak a finom szőrszálak. Időtlen idők óta nem beszéltem már erről. – Tudjuk, hogy... – A szavak fennakadtak a torkomon. – ...tudjuk, hogy figyelt engem. Mint ahogy a többiek is. Előbb-utóbb elkapott volna.

Cole félrepillantott, ahogy halkan és lassan felelt.

– Ja.

Fészkelődni kezdtem a székemben.

– Én... örülök, hogy találkoztunk, és hogy jól vagy, de késő van, és nagyon hosszú napom volt.

– Értem – felelte, és a szemembe nézett. – De van még egy kérdésem.

Vártam, és felkészültem arra, hogy a megfelelő pillanatban felpattanjak és kirohanj ált.

– Velem vacsoráznál?

Leesett az állam. Na jó, erre végképp nem számítottam.

– Sok mindent szeretnék pótolni, de tudom, hogy késő van, és hogy megleptelek. Ezért talán újrakezdhetnénk ezt a beszélgetést máskor, amikor már te is össze tudod szedni a gondolataidat.

Istenem, teljesen elfelejtettem, hogy milyen lényegre törő tud lenni Cole.

– Mit gondolsz? – kérdezte, amikor csak bámultam rá.

– Én... én nem is tudom – suttogtam, és szinte azonnal meg is bántam a válaszomat.

Nagyot sóhajtottam. Egyik felem hevesen tiltakozott az ötlet ellen, a másik viszont tapsikolni kezdett örömeiben. Nem a legjobb

ötlet volt együtt vacsoráznom Cole-lal. Nem is tudtam elképzelni, vajon azonfelül, hogy meggyőződjön róla, mentálisan és fizikálisan is rendben vagyok, miért akarna velem vacsorázni.

Grimaszolt egyet.

– Bevallom, nem lep meg ez a válasz.

Összehúztam a szemöldökömet.

– Aztán miért?

Kissé oldalra billentette a fejét, és csak egy pillanat múlva válaszolt.

– Régen volt már, igaz?

– Igen, de... – Ám ez nem volt válasz a kérdésre. Vagy igen?

Cole olyan intenzitással nézett rám, ami egyszerre volt ismerős és mégis idegen.

– Semmi baj.

Teljesen összezavarodtam, úgyhogy megint azt tettem, amit már annyiszor, amióta megláttam az étteremben. Csak bámultam rá nagy szemekkel.

Közelebb csúszott hozzám, és összeért a térdünk. A tekintetünk összefonódott, és én visszatartottam a lélegzetemet.

– Megadom a számomat – mondta, aztán kissé oldalra dőlt, és elővette a tárcáját. Előhúzott belőle egy névjegykártyát. – Ezen rajta van a magán- és a céges telefonszámom is. Ha meggondolnád magad, csak hívj fel. Bármikor.

Valahogy szétválasztottam összegubancolódott ujjaimat, és amikor a kártyáért nyúltam, összeért a kezünk. Hidegrázósan forró érzés futott végig a karomon, és visszafojtottam egy halk sóhajt. Ugyanaz az elektromosság volt ez, mint régen. Mindig ez történt, amikor egymáshoz értünk, bármilyen ártatlan is volt az érintés. A döbbenet nem is fejezi ki igazán jól, mit éreztem, amikor rájöttem, hogy még mindig megvan bennünk ez a szikra. Bennem legalábbis igen.

– Oké? – noszogatott finoman.

– Oké – ismételtem.

– Akkor jó.

Cole felállt, aztán már ott is volt mellettem, kezét a szék karfájára tette, és fölém hajolt. Aztán lehajolt, és egy pillanattal később megéreztem ajkának puha érintését az arcomon.

– Örülök, hogy visszajöttél – mondta, én pedig összeszorítottam a szememet, mert kezdtek elborítani a kusza érzelmeim hullámai. – Várom a hívásod, Sasha!

6.

FEJEZET

— **N**EMET MONDTÁL COLE-NAK? – Miranda úgy mondta ezt, mintha azt meséltem volna el neki, hogy meglátogatott az elmúlt karácsonyok szelleme. – Teljesen elment az eszed?

Erre is jó esély volt, mert két nappal később már úgy tűnt, hogy csak álmodtam Cole hirtelen felbukkanását.

A névjegykártya azonban, amit megszállottan nézegettem a lakásom magányában, elég meggyőző bizonyíték volt.

– Nem tudom – feleltem, és a kezembe vettem egy párnát. – Annyira meglepett, hogy csak úgy felbukkant.

Miranda csendben nézte, ahogy felrázom a párnát. Hétfő volt, ő pedig olyan gyorsan elszabadult az iskolából, ahogy csak tudott. Úgy volt, hogy este Jasonnel vacsorázunk az egyik közeli étteremben.

– Megértem, főleg azok után, hogy szóba hoztuk, és puff, már meg is jelent.

Én is valahogy így éreztem.

– De hát ő Cole – folytatta, miközben felnyaláboltam a szennyes ágyneműt a földről, és gombóccá gyúrtem. – Teljesen bele voltál zúgva, Sasha.

– Annak már tíz éve – jegyeztem meg, miközben kimentünk a folyosóra. Megfordultam, és becsuktam magunk mögött az ajtót. – Az pedig rengeteg idő.

– És? Egy jó okot mondj arra, hogy miért ne mehetnél el vele vacsorázni – mondta a tanáros hangján, ami egészen különleges összehatást nyújtott visszafogott fekete pulóverével és feszülős nadrágjával.

Ez könnyű volt.

– Nem azért jöttem haza, hogy bepaszizzak.

A plafonra emelte sötét szemét, és elfintorodott.

– Abból pedig, hogy Cole elhívott vacsorázni és dumálni, biztosan kapcsolat fog kisülni, igaz?

Szúrósan ránéztem, és elindultam a folyosón.

– Tudod, hogy értem.

– Pontosan tudom, hogy érted – mondta, miközben besétáltunk a mosodába. – De tudod mit? Igazad van. Nem azért jöttél haza, hogy bepaszizz, még akkor sem, ha az a pasi szívdöglesztő, és gyönyörűnek tart – magyarázta, miközben bepaszíroztam az ágyneműket a mosógépbe, és a mosószerért nyúltam. – Azért jöttél haza, hogy új életet kezdj.

Megrándult a kezem, miközben igyekeztem a mosógépbe önteni a mosószeret. *Azért jöttél haza, hogy új életet kezdj.* Igaza volt, rohadtul igaza. És én mennyire utáltam, amikor igaza van!

Becsuktam a mosoda ajtaját, és odafordultam hozzá.

– Hiszen elmegyek veled és Jasonnel ma este.

– És ez nagyszerű. Tudom, hogy nem könnyű találkoznod vele – tért vissza a témára Miranda. – De ez kevés. Nem jöhetsz haza, hogy aztán a múltad árnyékában élj!

– Annak ellenére, hogy csak most jöttem haza, mármint tényleg csak pár napja, hidd el, próbálkozok.

Miranda csípőre tette a kezét.

– Tudom, de szerintem, ha igazán keményen próbálkoznál, akkor elfogadnád Cole ajánlatát. Egyébként miért is csinálod ezt éppen most? Ahogy így elnézek mosás közben, úgy érzem, hogy segítenem kellene, vagy mi.

Elmosolyodtam, és bekapcsoltam a mosógépet.

– Végeztem is.

– Hála az égnek! – motyogta. – A gyomrom már elkezdte felemészteni magát, és már azon voltam, hogy elkezdem összehajtogatni azokat a törülközőket.

Felnevettem, majd kikísértem a mosodából. A szűk lépcső felé indultunk, és mire leértünk a konyhába, az idegesség kis gombócai telepedtek meg a gyomromban.

– Mikor is találkozunk Jasonnel?

– Úgy húsz perc múlva. – Miranda a vállamra tette a kezét, és kissé megszorította. – Jól fogod érezni magad, meglásd.

Végigsimítottam a pulóveremet, amibe Miranda érkezése előtt bújtam bele.

– Miért, úgy nézek ki, mint aki azt gondolja, hogy nem fogja magát jól érezni?

– Kicsit sápadt vagy – jegyezte meg, és halványan elmosolyodott. – Mintha le kellene ülnöd.

– Anyám... – mormogtam, miközben a fogadó bejárata felé sétáltunk.

Már lement a nap. A bejárati ajtó üvege mögött sötétség ólálkodott.

– Egyébként elképesztően jó a hajad. Olyan szép, amikor le van engedve. – Miranda kacsintott, amikor ránéztem. – Nem baj, ha izgulsz, végül is tíz éve nem láttad Jasont.

– Nem csak erről van szó. Mármint igen, egy kicsit izgulok. – Az asztal melletti egyik székhez sétáltam, és lehuppanтам. – Már nagyon régen nem voltam itt étteremben. Még csak nem is nagyon mentem emberek közé.

– Mondtam már neki, hogy a világon senki nem fog törődni velem – hallatszott anyám hangja. – Hogy nem kell aggódnia.

Felnéztem, anyám éppen akkor jött le a lépcsőn, a kezével végig a korlátra támaszkodott.

– Tudom, hogy nincs miért aggódnom, és irracionálisan viselkedek, de hadd legyek egy kicsit irracionális.

Miranda anyámra nézett, és összehúzta a szemöldökét.

– Ennek csak szerintem nincs semmi értelme?

– Mindegy – motyogtam, és megnéztem a telefonomat. Senki nem keresett. – Lehet, hogy a vacsora mellé megiszom egy egész üveg bort.

– Nekem jó. Úgyis én vezetek – vigyorodott el Miranda. – Az étterem ráadásul csak úgy egy kilométerre van, úgyhogy akár mind a ketten berúghatunk, és együtt botorkálhatunk vissza.

– Jól hangzik – mondtam, és benyúltam a fiókba a pénztárcámért. Aztán újra megnéztem a telefonomat, hogy rendesen fel van-e töltve az aksi. – De úgy is jó, hogy ha én korábban el akarok jönni, akkor te...

– Először is, biztosan nem akarsz majd eljönni, amíg be nem toltad az arcodba a hatalmas, zaftos rostélyosukat, és ki nem próbáltad a lávasütijüket – vágott közbe Miranda, mire a gyomrom megkordult. – Másodszor, ha korábban le akarsz lépni, akkor megyek veled.

– Nem akar majd korán elmenni – szólt közbe ismét anyám, és az asztalra hajolt. – Elmegy, megeszi a steaket, a desszertet, megissza a bort, és jól fogja érezni magát.

Mosolyogva felsóhajtottam, miközben anyám úgy nézett rám, mint aki belém akarja szuggerálni ezeket a gondolatokat. Az idegességem érhető volt, de a végletekig kiélezett nyugtalanságom már kezdett egy kicsit pánikhoz hasonlítani. Az érzés, nevetséges módon, napközben egyre csak fokozódott. Tisztában voltam azzal, hogy semmi okom rá. Az váltotta ki, hogy

arra készültem, aznap este elmenjek szórakozni, ahogy a teljesen normális huszonkilenc éves nők szoktak.

– Szeretném, ha megtennél nekem egy szívességet – fordult anyám Mirandához, miközben én felálltam, és a karomra akasztottam a táskám pántját. – Győzd meg valahogy, hogy hívja fel...

– Anya! – csattantam fel.

– ...Cole-t – fejezte be a mondatot, mintha ott sem lennék. – Mert képtelen vagyok elhinni, hogy bár megvan neki annak a férfinak a telefonszáma, mégsem hajlandó felhívni.

Édes jó istenem!

Miranda szeme felcsillant.

– Akkor *valóban* olyan szívdöglesztő volt?

– Ó, igen! Erős késztetést érzek arra, hogy elvegyem a lányomtól azt a névjegykártyát, és én magam hívjam fel – mondta anyám. – Látnod kellett volna, milyen jót tett neki az idő. A kisfiúból férfi lett.

Édes. Jó. Istenem.

Miranda hangosan felnevetett.

– Most már tényleg látnom kell, hogy néz ki.

Anyám végigsimította a haját, és bólintott.

– Feltétlenül látnod kell. Egy flaneling volt rajta, ami a legtöbb férfinak nem áll jól, de ő mégis...

– Na jó, ideje indulni! – Megkerültem az asztalt, és megpusziltam anyám arcát. – Szükséged van valamire, amíg nem leszek itt?

– Csak arra, hogy érezd jól magad – felelte.

Mosolyogva hátraleptem. Oltári szerencsés vagyok, hogy ilyen anyám van. Átkozottul szerencsés. Elköszöntem tőle, majd Mirandát követve kiléptem a hűvös estébe. A vörös Volkswagen Jettája éppen ott parkolt, ahol az én kocsim is állt mindaddig, amíg valaki úgy nem gondolta, hogy átalakítja az ablakait. Miután kijött

a biztosító embere, kiderült, hogy a hét vége előtt nem lesz kész a kocsim.

Ahogy beszálltam Miranda kocsjába, úgy éreztem, mintha visszarepültem volna az időben. Én az anyósülésen. A légfrissítóból almaillat áradt.

Hátrapillantottam a vállam fölött, amíg a barátnőm vigyorogva megkerülte a kocsit. Kardigánok és poncsók hatalmas kupaca hevert a hátsó ülésen.

Pont, mint régen.

Miranda furcsamód egy szót sem szólt, amíg végiggördültünk a behajtón, majd megálltunk a végén.

– Tudod, hogy csak piszkálunk Cole-lal, ugye? – kérdezte, én meg ránéztem. – Persze, anyukád és én is szeretnénk, ha újra összejönnétek, de megértjük, hogy miért vacillálsz.

Nagyot nyeltem, és bólintottam.

– Tudom.

– Tudom, hogy randiztál – mondta Miranda, aztán csak egy hosszabb szünet után folytatta. – De azt is tudom, hogy egyik kapcsolatod sem volt túl komoly.

Az úttestre pillantottam, és ráharaptam a szám belsejére. Miranda besorolt a forgalomba. Tényleg randiztam, és ezekben a kapcsolatokban el is jutottunk a szexig. Az első alkalommal a... a Vőlegény után már végzős voltam a floridai főiskolán, és borzalmas volt. Teljesen összeomlottam utána, de az évek múlásával elhalványultak az emlékek.

Mirandának azonban igaza volt. Egyik kapcsolatom sem tartott tovább egy hónapnál. Sejtelmem sem volt, hogy miért.

– Tegnap és ma végig Cole ajánlatán gondolkodtam – ismertem be.

Sőt, annyit gondolkodtam, hogy egy kicsit bele is örültem. Az, hogy újra láttam őt, alaposan felkavart. Az igazság azonban az volt, hogy eddig is sokszor gondoltam rá. Az viszont, hogy újra találkozhatok és beszélhetek vele, csak álmoknak tűnt, egy buta

ábrándnak, amivel akkor szórakoztattam magam, amikor éjszakánként nem jött álom a szememre.

És amikor engedtem, hogy a gondolataim öfelé kalandozzanak, elképzeltem, hogy amikor találkozunk, majd a munkánkról beszélgetünk, és lassan felfedezzük, hogy még mindig vonzódunk egymáshoz. Aztán megcsókol, én pedig nem... nem gondolok *rá*. Egy másik változatban a találkozásunkkor kiderül, hogy házas, gyerekei vannak, én pedig örülök, hogy jól megy neki. Sosem hittem volna, hogy egyszer valóra válnak az ábrándjaim, és tényleg találkozunk. Most viszont, hogy tényleg a munkánkról beszélgethetnénk, és pótolhatnánk az elmúlt tíz évet, egyszerűen nem tudtam rávenni magam, hogy találkozzam vele.

– És? – kérdezte Miranda, amikor nem folytattam.

Hátradőltem.

– És... egy részem, egy igen nagy részem, el akar menni vele vacsorázni.

Miranda nem válaszolt egyből, amikor beértünk a közlekedési lámpák erdejébe.

– De?

– De... – rámarkoltam a táskám pántjára. De... a fenébe is, még befejeznem is nehéz volt a gondolatot, mert Cole megrémített. Akkor is megrémített, amikor először találkoztunk, mert még soha nem éreztem ahhoz foghatót, mint amikor rám nézett. Mintha senki más nem létezett volna a világon, és ő is csak engem látott volna. Amikor beszélgettünk, soha sem fogytunk ki a szóból. Amikor pedig megcsókolt... Még mindig emlékszem, hogy egyetlen csókja is képes volt megőrizteni, mintha a testem minden egyes sejtjébe villám csapott volna. Amikor vele voltam, mindig úgy éreztem, mintha egy szirtfal szélén állnék, és alig várnám, hogy leugorhassak. Soha nem éreztem ilyet sem előtte, sem utána. De még csak hasonlót sem.

Megrémített.

Mert mindazt jelképezte, ami az enyém lehetett volna, de elvették tőlem.

Ám ezt nem mondhattam ki hangosan, mert nem voltam benne biztos, hogy el tudnám-e pontosan magyarázni.

– Nem tudom – mondtam végül, és az ujjaim ellazultak a táska pántja körül. – Talán felhívom.

– Talán – mormogta Miranda, és egyértelmű volt, hogy nem hitt nekem.

A steakhouse még nem létezett, amikor elmentem, és meglepően forgalmasnak tűnt az általában kihalt belvároshoz képest. Az asztalunk a szűk, gyéren megvilágított első emeleti étterem hátsó részében állt egy lépcső mellett, amely a második emeleti különteremhez vezetett, amit valószínűleg nem sokszor használhattak.

Bizseregni kezdett a bőr a nyakszirtemen, miközben a húszas évei végén járó, szőke pincérnő vizet töltött nekünk. Lizként mutatkozott be, és ügyet sem vetett rám. Igyekeztem nem törődni a nyakam körüli érzettel, és azt mondogattam magamnak, hogy ne legyek már ilyen hülye.

Miranda a telefonjára pillantott.

– Jason is nemsokára megjön.

Benyúltam a hajam alá, az ujjaimmal megdörzsöltem a nyakszirtemet, és körülnéztem. A miénkkal átlósan szemben lévő asztalnál öltönyös férfiak ültek. Egyikük sem tűnt ismerősnek. Valamennyien az asztalfőn ülő, sötét hajú férfira figyeltek. Bárki is volt, igen fontos embernek tűnt.

– Igazán szép ez a hely.

– Három éve nyílt meg – mondta Miranda az étlapot böngészve. – A többi független étteremhez képest sokáig húzza.

– Gyakran jársz ide? – kérdeztem abban a pillanatban, amikor a férfi felénk nézett.

Összeakadt a tekintetünk. Elkerekedett a szeme, majd megigazította vörös nyakkendőjét. Elkaptam a tekintetemet róla.

Miranda megrázta a fejét, és megfordította az étlapot.

– Nem igazán. De most, hogy hazajöttél, és ilyen közel leszel, úgy tervezem, hogy egy héten legalább egyszer eljövünk ide.

Elvigyoroztam, és felnéztem. A tekintetem azonban az étlapról az étterem másik oldalán álló magas férfira siklott, aki fehér inget és sötét kabátot viselt. Lassan felvontam a szemöldökömet, és leeresztettem a kezemet az asztalra.

Beletelt pár pillanatba, de végül felismertem a felénk tartó férfit. Sötétebbnek tűnt a haja, és nem viselt szemüveget, de aranyos, kisfiús arca elárulta.

– Jason? – hátralöktem a széket.

Mosolyra húzódott az arca.

– Sasha, nézzenek oda!

Az érzelmek gombóccá tömörültek a torkomban, miközben felálltam. Nem hittem volna, hogy ilyen hatással lesz rám, hogy újra találkozunk, de most összeszorítottam a szememet, ahogy átöleltem. Megfeszült a teste, aztán mereven visszaölelt.

Ó, igen, ez Jason. Mindig feszengett, még akkor is, amikor a karjában sírtam, mint amikor legutóbb láttam.

– Remekül nézel ki – állapítottam meg, ahogy hátraléptem és felnéztem rá. – És a szemüveg?

– Megműttem a szemem – válaszolta, és leszegte a fejét. – Te is remekül nézel ki, Sasha. Az évek... kegyesen bántak veled.

Felnevettem, majd visszaléptem a székemhez. Kissé megremegtek a térdeim.

– Köszönöm.

– És én miért nem kapok ölelést? – csattant fel Miranda.

Jason kuncogott, majd a széke háttámlájára kanyarította a kabátját. Magas, szikár alakja mit sem változott.

– Talán azért, mert veled minden héten legalább kétszer találkozom, Sashát meg nem láttam tíz éve.

– Akkor is. Minden egyes alkalommal kapnom kellene egy ölelést, amikor összefutunk.

Jason megcsóválta a fejét, majd az asztalra fektette a kezét, és összekulcsolta az ujjait. Önkéntelenül is odapillantottam, és mintha arany csillogást láttam volna. Talán házas? Barna szeme az arcomat fürkészte.

– El sem tudom hinni, hogy tényleg itt ülsz velem szemben. Azta! Nagyon régen volt.

– Nagyon. – Megnyaltam az ajkamat, és minél hamarabb túl akartam esni a legnehezebb részen. – Azt akarom mondani, hogy sajnálom, amiért úgy mentem el... hogy csak úgy itt hagytam mindent. A barátom voltál. Igyekeztél segíteni, én pedig...

– Semmi baj. – Jason legyintett. – Emiatt nem kell bocsánatot kérned.

– Dehogynem – erősködtem.

Jason Mirandára nézett.

– Mondd már meg neki, hogy nem kell bocsánatot kérnie.

– De kell – felelte Miranda.

– Bocsánat – ismételtam meg. – Öszintén sajnálom.

– Nem érzem, hogy bármiért is bocsánatot kellene kérned, de legyen, elfogadom. – Jason balra pillantott, amikor odalépett a pincérnőnk. Miután rendelt egy üveg fehérbort, visszafordult hozzám. – Miranda említette, hogy valami gond volt a kocsiddal. Ha bármi kérdésed lenne a kárfelmérés után, csak szólj, és szívesen segítek.

– Rendben – válaszoltam, miközben a pincérnőnk visszatért a borral, és felvette a rendeléseinket. – Jól láttam a jeggyűrűt? Megházasodtál?

– Jaj! – szólt közbe Miranda, és közelebb tolta Jasonhoz a poharát. – Talán el kellett volna mondanom.

Összehúztam a szemöldökömet.

– Ja, ez? – Jason lepillantott, és jobb kezével eltakarta a balt. – Hat éve házasodtam meg. Szerintem nem is ismered. Cameron

nem idevalósi – magyarázta. – Valójában most külön élünk. A családjánál van Ohióban.

– Ó, sajnálom... – Mirandára pillantottam, aki szorgalmasan kortyolgatta a borát. Na, ezt jó lett volna tudni. – Ezt nem tudtam.

– Semmi baj.

Megvonta a vállát, én pedig azon tűnődtem, vajon tényleg így gondolja-e. Főiskola alatt Jason végig kedves és csendes fiú volt. Nem túlságosan érzékeny, mégis olyasvalaki, akit úgy képzeltem el, hogy ha egyszer megházasodik, örökre a feleségével marad.

– És veled mi a helyzet? – kérdezte, miután megköszörülte a torkát. – Te hagytál ott valakit Atlantában?

– Nem – feleltem, és kézbe vettem a borospoharamat. – Senkit, aki számítana.

– Képzeld, Cole beugrott és meglátogatta vasárnap este – jelentette be Miranda.

– Miranda... – sóhajtva rávillantottam a szememet.

Meglepetés suhant át Jason arcán.

– Tényleg?

– Ja. Meghívta vacsorázni. Ő pedig nemet mondott. – Miranda felém emelte a borospoharát. – Mondtam, hogy szerintem át kellene gondolnia ezt a döntését.

Vajon mi lett azzal, hogy megérti, amiért nem akarok elmenni Cole-lal? Gondoltam, elmosta az első korty bor.

– Hú! – Jason hátradőlt, és lazán karba tette a kezét. – Nem is tudtam, hogy Cole is a környéken él. Ezer éve nem láttam.

Nem tudtam, mit mondhatnék erre.

– Rendes fickó volt, mi? – Jason letette a poharát. – És nekem úgy tűnt, hogy annak idején igencsak kedvelted. Talán jó ötlet lenne újra találkoznod vele. Ártani legalábbis nem árthat.

Kinyitottam a számat, de mit is mondhattam volna? Igaza volt. Semmi baj nem lehetett abból, ha együtt vacsorázom Cole-lal. Csak azzal a bennem motoszkáló, irracionális félelemmel kellett kezdenem valamit, de ez nem volt olyan könnyű.

Felnéztem, mert árnyék vetült az asztalunkra. A vörös nyakkendőös férfi a másik asztaltól lépett oda hozzánk. Így közelről nézve úgy saccoltam, hogy az ötvenes évei közepén járhat. Az arcvonásai már meglágyultak, az állkapcsa körül kezdett megereszkedni a bőr, a feje tetején pedig ritkult a barna haja. Kissé gombszerű szeme végigpásztázta az asztalunkat, majd Jason felé biccentett.

– Üdv, Mr. King és Ms. Locke! – Aztán rám nézett. – Miss Keeton? – kérdezte, és felvitte a hangsúlyt a nevemnél.

Mégis ki ez az ember?

Mirandára pillantottam, aki borospoharának pereme fölött bámult rám. Nem segített.

– Igen?

A férfi mosolyra préselte a száját.

– Nem ismer meg, igaz? Érthető, végül is régen volt már.

Segítségkérően Jasonre néztem. Kissé közelebb húzódtam hozzám.

– Ő itt Mark Hughes. Mark Hughes polgármester úr – mutatta be.

– Helló! – Fogalmam sem volt, ki az a Mark Hughes, de ha már ő a polgármester, úgy gondoltam, hogy illene elmosolyodnom. Így is tettem.

Hughes polgármester begombolta a kabátját.

– Amikor még itt lakott, az enyém volt a vasáru-kereskedés. Ami azt illeti, még mindig az enyém, de mostanában nem sok időm jut foglalkozni vele.

Csak halványan emlékeztem a vasáru-kereskedésre, a férfi arcát azonban még mindig nem tudtam hova tenni, ezért továbbra is csak mosolyogtam, és reménykedtem, hogy hamarosan kihozzák a rostélyosomat.

– Csodás meglepetés, hogy újra visszatért a városunkba. Az édesanyja említette a kereskedelmi kamara múlt heti ülésén – magyarázta, én pedig eltöprengtem, vajon ez a téma hogyan került

szóba egy polgármesterrel folytatott beszélgetés során, és arra jutottam, hogy anyám csupán túlságosan izgatott lehetett. – Remélem, hogy a visszatérése nem okoz semmi... problémát.

– Problémát? – kérdeztem, és a többiekre pillantottam. – Attól tartok, nem értem, milyen problémára céloz.

– Nos, maga afféle híresség errefelé. A média szerint legalábbis – válaszolta Hughes polgármester, és hátrahúzta a vállait, miközben megrökönyödve kérdeztem vissza, hogy jól hallottam-e, amit mondott. – Végére is egy szenzációs túlélés története a magáé, és amint a sajtó megneszeli, hogy itt van, biztos rögtön hasznót is akarnak majd húzni belőle. – Egy pillanatra elhallgatott. – Talán maga is hasznót szeretne húzni belőle.

Miranda oldalra billentette a fejét, és lejjebb csúsztatta az orrán a szemüvegét.

– Parancsol? – hebegtem döbbenten. Újra éreztem a csiklandós érzést a nyakamon, amit ezúttal nem a feszültség okozott, hanem a düh.

– Hughes polgármester úr – kezdte Jason, és egyik kezét az asztalra helyezte. – Sasha egyáltalán nem...

Jólesett, hogy a védelmemre kelt, de felemeltem a kezemet, hogy félbeszakítsam. Meg tudom én védeni magam.

– Semmi szenzációs nincs abban, ami velem történt, és higgye el, semmi kedvem újra felidézni. Még akkor sem, ha hasznót húzhatnék belőle.

Hughes polgármester arca elvörösödött.

– Sajnálom, ha megbántottam.

Hosszan álltam a tekintetét, mert egyrészt tényleg megsértett, másrészt meg egyáltalán nem voltam megbocsátós hangulatban. Főleg mert a gyomrom egyre hangosabban korgott.

A polgármester körbenézett, és halkán folytatta:

– Én csak nem szeretném, ha a történetek újra felszínre kerülnének, Miss Keeton. Gondolom, megérti.

– Eddig nem csinálja valami túl jól – szólalt meg Miranda jó adag szarkazmussal a hangjában és éles mosollyal az arcán. – Csak gondoltam, szólok.

Hughes polgármester úgy tett, mint aki nem is hallotta a megjegyzést.

– A város igencsak megszenvedte ezt az egész Vőlegény-felfordulást.

– A város szenvedte meg? – Gurgulázó nevetés tört fel belőlem.

– Évekbe telt, mire lemostuk magunkról a félelmet és a szégyent – folytatta. – Nem szeretném, hogy egy félreértett beszélgetés valakivel újra feltépje a sebeket.

Tátott szájjal bámultam. Tényleg azt gondolja, hogy egyenesen a sajtóhoz rohanok? Azok után, hogy egész életemben egyetlen interjút sem adtam?

– Most magukra hagyom önöket, hogy nyugodtan megvacsorázzanak – mondta Hughes. – További szép estét!

Amikor a polgármester hátat fordított, Miranda felemelte a középső ujját.

– Magának is!

– Jesszusom... – motyogtam, majd felemeltem a poharamat, és egy szemvillanás alatt eltüntettem a borom felét. – Mekkora pöcs!

– Általában elég nyugodt fazon, de szerintem most egy kicsit ideges – jegyezte meg Jason. – Ami azért kicsit érthető a reggel történetek fényében.

– Jason! – szólt rá Miranda.

Összeráncoltam a homlokomat, és hol az egyikre, hol a másikra néztem.

– Mi történt?

– Semmi – vágta rá Jason, és a borospoharát kezdte bámulni.

– Mi történt ma reggel? – firtattam újra, miközben előredőltem, és rákönyököltem az asztalra. – Ugyan már! Fejezd be, ha belekezdte!

– Nem tudom. – Jason felvonta a szemöldökét, és az ujjával végigsimította a poharát. – Ha befejezem, lehet, hogy Miranda pofán vág.

– Lehet, hogy amúgy is pofán váglak – vetette oda Miranda a fejét csóválva.

– Mi az, Jason? – nyaggattam, mit sem törődve azzal, hogy egymást zrikálják.

Jason nagyot sóhajtott, felnézett Mirandára, és összeszorította a száját.

– Előbb-utóbb úgyis a fülébe jut – mondta végül. – Te is jól tudod.

– De ez nem jelenti azt, hogy most rögtön meg kell tudnia – felelte Miranda, majd felemelte a poharát, és lehajtotta a tartalmát.

Amikor visszatette az asztalra, találkozott a tekintetünk. Rettegés kúszott végig a gerincemen. – Főleg ezek után. – A polgármester irányába biccentett.

– Ami azt illeti – mondtam halkan, pedig egyre idegesebb lettem –, most rögtön meg akarom tudni.

– A hónap elején eltűnt egy nő Frederickből – magyarázta Jason, megismételve azt, ami már a rádióban is elhangzott. – Tudtál erről?

Bólintottam.

– Nem sokat, de hallottam róla.

– Hát, új fejlemények vannak az ügyben. Én is csak azért tudom, mert a srácok, a rendőrök, mindig a Grindban kávéznak. Még nem hozták nyilvánosságra. Gondolom, este vagy reggel fogják, de Mirandának már ebédszünetben elmeséltem. Gondoltam, jobb, ha nem a hírekből értesülsz róla. – Jason barna szeme összetalálkozott az enyémmel, és a rettegés már a gyomromban tekergőzött, mint egy mérgező növény gyökere. – Kora reggel megtalálták a... a nő testét.

– Istenem... – A számhoz préseltem a kezemet.

– Jelenleg úgy gondolják, hogy ismerte a tettest. Úgy értem általában így szokott lenni – folytatta Jason, és a tekintetéből tudtam, hogy ez nem minden.

Az egész testem megfeszült, és lassan az ölembe tettem a kezemet.

– Mi az, amit nem mondasz el?

– Minden bizonnyal csak véletlen – vágott közbe Miranda.

A szívem kihagyott egy ütemet.

– Micsoda?

– A hely, ahol megtalálták a testét, Sasha. A tizenegyes út mellett – felelte Jason, mire összerándultam. – A régi víztoronynál, ott, ahol... ahol a Völegény is hagyta az áldozatait.

7.

FEJEZET

Lassan térek magamhoz. Úgy érzem, mintha napok óta aludtam volna, és most csak nehezen tudom kinyitni a szemem. Egy sötét helyiségben vagyok. Olyan sötét, hogy az orromig sem látok. A torkom száraz, akár a csiszolópapír, és lüktet a fejem. Zavarodottság kavarg bennem. Fázom, nagyon fázom. Hideg fuvallat simítja végig meztelen bőrömet. Hol vagyok? Megpróbálok felülni, de a karjaim és a lábaim nem mozdulnak.

Újra megpróbálok, és azonnal kalapálni kezd a szívem, mert rájövök, hogy valami visszatart. Valami a matrachoz szorít. Ekkor döbbenek rá. Már emlékszem. A kocsimhoz sétálok... Meglátom a furgont... Hallom kinyílni az ajtaját...

Szétrobban bennem a pánik, végigdübörög a mellkasomon és lekúszik a torkomon. Megfeszítem a köteleimet. Fémes zörgést hallok – az ágykeret. Fájdalom hasít a csuklómba és a bokámba, de nem törődök vele. Ki kell szabadulnom, és ki kell jutnom...

– Hát felébredtél – szólal meg egy hang a sötétben. – Már kezdtem aggódni.

A lélegzetemet visszafojtva bámulok a körülöttem lévő semmibe. Aztán halk neszt hallok. Megrázkodik alattam a matrac, majd besüpped. Tágra nyílik a szemem, a szívem pedig úgy zakatol, mint még soha.

Egy kéz érinti meg az arcomat, én pedig összeremenek. Igyekszem elhúzódní, de nincs hova. Jaj, ne! Ne, ne, ne!

– Ne! – parancsolja a hang. – Nem akarom, hogy küzdjünk. A legkevésbé sem.

A félelem mélyre vájja belém a karmait, megragad, és csak egyetlen szót tudok kinyögni.

– Kérem!

A kéz beletúr a hajamba. A mozdulat visszataszítóan gyengéd. Elismerő.

– Az én kis Menyasszonyom.

Az újabb rémálom után képtelen voltam visszaaludni. Ezúttal még az ágyban sem tudtam tovább maradni. Kimentem a nappaliba, és bekapcsoltam a tévét. Valami éjszakai ismeretterjesztő műsort találtam, amiben egy olyan élelmiszer-feldolgozóról volt szó, amelyik megmentheti a világot, de alig figyeltem oda.

A Vőlegényre gondoltam.

Aki halott volt.

És ha élt is volna, már a hatvanas éveit tapossa. Ez persze nem jelentette azt, hogy ne lett volna képes folytatni azt, amit művelt, de gondoltam, idősebben már nehezebb dolga lenne.

Az egész vele töltött idő alatt egyszer sem láttam a Vőlegény arcát. Vagy teljesen besötétítette a helyiséget, vagy bekötötte a szememet. Csak akkor tudtam meg, hogy néz ki, amikor már a kórházban lábadoztam, és a szövetségi ügynökök megmutatták a fényképét. Bár igyekeztem minden hírt és tudósítást elkerülni, ami

velünk foglalkozott, és csak akkor az egyszer láttam az arcát, a kép örökre beleégett az emlékezetembe.

Így aztán, amikor a Vőlegénnyel töltött időről álmodok, néha arca is van, pedig élőben sosem láttam.

Kirázott a hideg, és a mellkasomhoz préseltem a térdemet. Mélyen belül tudtam, hogy annak a szerencsétlen nőnek semmi köze nem lehetett a Vőlegényhez, de képtelen voltam kontrollálni a gondolataimat. Főleg az után, hogy a csinos és vékony barna bemozdító is kitért rá. Hogy is mondta? *A testet azon a híres helyszínen találták meg, ahol a Vőlegény is megszabadult áldozatai holttestétől.*

Megszabadult a holttestektől.

Lehunytam a szemem és összeszorítottam az ajkaimat. Csak néhány kifejezés volt, amit jobban utáltam ennél. Mintha valaki a szemetétől szabadulna meg az út szélén. Pedig ezek ártatlan nők voltak. Hat ártatlan nő, nővérek és lányok, barátok és szeretők. Még halálukban sem lenne szabad úgy tekinteni rájuk, mint akiktől csak úgy meg lehet szabadulni, mint egy üres kajás doboztól.

De ennek a nőnek a halála nem a Vőlegény lelkén száradt. Ő meghalt, mégpedig azért, mert én nem. És ez azt jelentette, hogy pusztán véletlen, amiért annak a szerencsétlen nőnek a testét a Vőlegény kedvenc helyén találták meg.

Ettől persze nem éreztem jobban magam.

Kinyitottam a szememet, és kieresztettem egy remegő lélegzetet. Felálltam a kanapéról, és az udvarra néző ablakhoz sétáltam. Elhúztam a függönyt, és a hideg ablaküvegnek nyomtam a homlokomat. Ahogy a sötét udvart bámultam, újra és újra lejátszódott előttem a Hughes polgármesterrel folytatott csevegünk. Tényleg azt hitte, hogy elmesélném a sajtónak, mit éltem át a Vőlegénnyel? Elképzelni sem tudtam, hogyan hiheti bárki is, hogy egyáltalán megfordul ilyesmi a fejemben...

Ekkor egy árny suhant át a gyepen, majd eltűnt a sövényben. Hátraugrottam az ablaktól, a gyomrom pedig görcsbe rándult. A takaró lecsúszott a vállamról. De aztán szinte azonnal vissza is lendültem, és elrántottam a függönyt.

A szívem zakatolt, miközben a tekintetem a mozdulatlan udvart fürkészte. Mit láttam? Nem voltam benne biztos. Az árny ember nagyságúnak tűnt, de olyan gyorsan mozgott, hogy nem lehettem biztos benne. Ahogy abban sem, hogy egyáltalán láttam valamit.

Néhány percig dermedten álltam az ablak előtt, arra várva, hogy esetleg megint felbukkan valami, de a bejárót szegélyező tölgyfák ágain kívül semmi sem mozdult.

– Istenem... – Elengedtem a függönyt, megfordultam, és lehajoltam a takaróért. Remek, most már képzelődtem is.

Talán mégis hiba volt visszajönnöm?

– Nem! – suttogtam bele a szoba csendjébe.

Vissza kellett jönnöm. Nem tehettem mást.

Elsétáltam a kanapé mellett, felemeltem a távirányítót, és kikapcsoltam a tévét. Aztán bementem a hálóba, és felkapcsoltam a kislámpát. Leültem az ágy szélére, és elővettem a kis téglalap alakú névjegykártyát.

Olyan sokáig néztem, hogy egy idő után már kívülről tudtam róla minden szót és számot.

Az ujjammal végigsimítottam a felszínét, és arra gondoltam, mit is mondott Miranda a visszatérésemről. Valószínűleg nem sokat agyalt a megfogalmazáson, egyszerűségükben mégis rendkívüli erővel bírtak a szavai.

Azt mondta, azért jöttem haza, hogy elkezdjek élni.

Eszembe jutott a megtalált nő fotója. A kórházi azonosítóján lévő fényképét vágták be a riportba. Fiatal volt, talán a harmincas évei elején, esetleg a húszas évei végén járt. Világosbarna hajába szőkés tincsek vegyültek. Csinos volt. Mosolyából remény sugárzott. Szemének ragyogásából türelmetlen vágy. Élet. Valaki azonban kioltotta az életét.

Ez a nő, akivel sohasem találkoztam, nem kap második esélyt. Az elkövetkező éveket nem töltheti terápiával, hogy megpróbáljon megbirkózni azzal a borzalommal, amiben része volt. A történetét egy mondat közben szakították félbe, egy fejezet kellős közepén.

Kifújtam a levegőt, majd visszatettem a névjegykártyát az éjjeliszekrényre.

Kétfajta halál van. Az igazi halál, amikor, akárcsak ennek a szerencsétlen nőnek az esetében, a test és a lélek is megszűnik létezni. A másik halál az, amikor a lelket kitépik a testből, amely így, üres porhüvelyként él tovább.

Felálltam és elindultam a nappali felé, de rájöttem, hogy fogalmam sincs, hova akartam menni vagy mit akartam csinálni. A kezembe tettem az arcomat, és visszatartottam a lélegzetemet.

Én tíz évvel ezelőtt haltam meg.

Nem a fizikai sérülések okozták a haláloamat. Hanem a többi. És azóta is csak úgy *léteztem*. Már régóta tisztában voltam ezzel.

Égni kezdett a torkom.

Az, hogy elmentem innen, semmit sem oldott meg. Csak időt kaptam arra, hogy túllépjek a történeteken. Nem arra, hogy százszázalékosan meggyógyuljak, csak... csak hogy túllépjek. A terapeutám kábé ötszáz alkalommal sulykolta ezt belém. Így ezzel is tisztában voltam.

Azzal, hogy visszajöttem ide, szinte újrakezdtam az életemet. Azt csináltam, amire születtem. Segítettem anyámnak a fogadóban, amit idővel én fogok majd vezetni, ahogy mindig is terveztem. Visszalapoztam az életemnek ehhez a fejezetéhez.

Apró, fényes pontok pötytyözték ki a látómezőmet.

A Vőlegény előtti életemnek Cole is a részese volt. Fogalmam sem lehetett persze, hogy hová tart a kapcsolatunk, de legalább volt *valami*, *valami* egészen csodálatos. Talán együtt maradtunk volna, és ráleltünk volna a magunk boldogságára. Talán elváltak volna az útjaink, és mindketten találtunk volna valaki mást. És talán már egyik sem számított, így ha felhívnám, elmennénk

vacsorázni, és aztán soha többet nem beszélénk. Viszont ha felhívnám, menthetetlenül visszalapoznék az életemnek ahhoz a bizonyos fejezetéhez.

És ha így tennék, talán végre nem látnám az udvaron és a verandán minden ártalmatlan árnyékban a Vőlegényt. Talán nem éreznék magamon testetlen tekinteteket. Talán abbamaradnának a rémálmok. Talán végre tényleg elkezdenék *élni*.

A számát kitátva nagyot lélegeztem, hogy a hideg levegő csillapítsa a lángokat a torkomban és a tüdőmben. Leejtettem a karomat, és visszafordultam az éjjeliszekevény felé.

Talán itt volt az ideje visszalapozni ahhoz a fejezethez.

– Tudok még valamit segíteni, mielőtt lépek? – kérdezte Angela, miközben beperdült a konyhába.

Felnéztem a régi, bőrkötéses foglalási könyvből, amit anyám vezetett. A délutánom nagy részét azzal töltöttem, hogy a Skarlát Cseléd könyvelését valahogy átvezessem a 21. századba. Már sajogtak szegény kis ujjacskáim. Legszívesebben átdőftem volna a szemgolyóimat, mert egyesével számokat írkalni egy Excel-táblába kábé annyira szórakoztató, mint körömmel lekapargatni a tapétát a falról. Langymeleg kávésbögre állt a laptopom mellett.

– Boldogulunk magunk is – feleltem neki, majd hátranyúltam, és igyekeztem kimasszírozni a nyakamból a formálódó görcsöt. – Vizsgázol ma este, ugye?

– Egy beadandó – mondta mosolyogva, és a füle mögé gyűrt egy rakoncátlan szőke tincset. – Már tegnap este befejeztem, de szerintem jobb, ha még egyszer átnézem.

Szívesen elcseréltem volna a táblázatomat egy jó kis beadandóra. Felvettem a szöveghiemelőmet. Babakéket választottam.

– Akkor sok sikert. Nem mintha szükséged lenne rá.

– Köszí! Később találkozunk. – Angela megállt az ajtóban, és visszafordult. Rám nézett, és ráharapott az ajkára.

Vártam.

– Tehetek érted valamit, Angela?

– Nem – válaszolta, és a rózsaszín kardigánja zsebébe sülyesztette a kezét. – Csak meg akartam kérdezni, hogy jól vagy-e.

Próbáltam úgy tenni, mint akinek halvány gőze sincs arról, mire céloz, de nem szeretek hülyét csinálni magamból. Kora délutánra már mindenki értesült a nő holttestének a felfedezéséről. A reggeli újság adott hírt róla. Amikor beléptem a konyhába, anyám gyorsan elkapcsolt a déli hírekről. Még akkor sem kapcsolt vissza, amikor azt mondtam, hogy jól vagyok.

Jól kellett lennem.

Nem tölthettem az egész életemet azzal, hogy igyekszem kikerülni a világban történő borzalmakat. Bár biztosra vettem, hogy mások meg azt kívánják, bárcsak megtehetnék ezt.

– Elég para – ismertem el, s közben a szövegkiemelőt az ujjaim között pörgettem. – De jól vagyok.

– Tényleg para. – Lepillantott a cipőjére. – Amikor meghallottam, mi történt, rögtön rád gondoltam.

– Ne gondolj rám! Jól vagyok. Gondolj inkább arra a nőre és a családjára! – mondtam, és letettem a szövegkiemelőt az asztalra. – De azért jólesik, hogy eszedbe jutottam.

Felemelte a fejét.

– Tudom. Csak... csak biztos nehéz most neked, mármint azok után, ami történt. Tudom, hogy csak véletlen, de akkor is. Csak... valami nem stimmel ezzel az egészszel.

Összeugrott a gyomrom.

– Elég sok minden nem stimmel.

– Tudom... – folytatta, és egyik lábáról a másikra állt. – De hogy valaki éppen ugyanazt a helyet használja... – Nagyot nyelt, majd kinyitotta a táskáját. – Egészen elcseszett egy véletlen.

A laptop képernyője felvillant, majd lassan elsötétült, ahogy a gép alvó üzemmódba kapcsol.

– Talán a nő gyilkosa nem is ismerte a hely történetét. Ez is lehet.

– Igaz. – Benyúlt a táskájába. – Olyasvalaki is lehetett, aki nem is ismerte a környéket, de... hallottad, hogy azt mondják, a nő ismerte a gyilkosát?

Nem szólaltam meg, de bólintottam.

– Hallottam a délutáni hírekben, hogy a nő és a férje családja is az államhatár környékéről származik. Akkor pedig tudniuk kellett, hogy mi történt itt – magyarázta.

A laptopom képernyője teljesen elsötétült.

– Talán egy olyan ismerőse tette, aki nem idevalósi.

Angela megvonta a vállát.

– Azt viszont nem mondták, hogyan halt meg.

Felkavarodott a gyomromban a gyomorsav.

– Egy darabig nem is fogják. De az is lehet, hogy soha nem közlik. – Azt is csak hetekkel az eset után árulták el, hogy a Vőlegény első áldozata hogyan halt meg. – Szerintem a rendőrség csak akkor ad ki ilyen információkat, ha egészen biztosak abban, hogy nem ártanak vele a nyomozásnak.

– Jogos. – Megcsóválta a fejét, majd mosolyt erőltetett az arcára. – Ne haragudj! Tudom, hogy nem akarsz beszélni róla, és...

– Semmi baj. – Bárcsak ne lettem volna olyan goromba vele, amikor először szóba hozta a dolgot! – Az emberi természet része, hogy beszélni akar az ilyen dolgokról. – Elhallgattam, és beleittam a kihűlt kávémba. Nyami. – Annak idején is mindenki ezekről az ügyekről beszélt, még azelőtt is, hogy kiderült volna az esetek közötti összefüggés. Még én is beszéltem róluk. Ez teljesen természetes. Nem kell elnézést kérned miatta.

Ezúttal őszintén mosolyodott el.

– Köszí! – Hátralépett egyet. – Hát, most mennem kell... Ó, a francba! – Homlokráncolva kihúzta a kezét a táskájából. – Otthagytam a kulcsomat.

Eszembe jutott, mit mesélt róla anyám, és elmosolyodtam, miközben Angela átrohant a konyhán, beviharzott a hátsó helyiségbe, majd ugyanazzal a lendülettel kivágódott, kezében a kulcsával. Diadalittasan felemelte.

– Megvan!

Az ujjaimmal integettem neki, ahogy becsukta maga mögött az ajtót.

Mielőtt esélyem lett volna elgondolkozni mindazon, amit mondott, életre keltettem a laptopomat, és folytattam a munkát.

Egy órával később anyám jelent meg a konyhaajtóban.

– Vendéged van.

Mielőtt az arcán végigfutó széles mosolyból rájöhettem volna, hogy ki lehet az, szélesre tárta a konyha ajtaját, hogy a saját szememmel is láthassam, ki érkezett hozzám.

Elakadt a lélegzetem, miközben igyekeztem kihúzni magam.

Cole állt anyám mögött.

Először az suhant át az agyamon, hogy milyen jól néz ki a sötét nadrágjában és a fehér ingében. Nem viselt kabátot, pedig elég hideg volt kint. Aztán arra gondoltam, hogy bár terveztem, hogy felhívom, végül nem tettem meg.

– Szia! – szólított meg mély, reszelős hangján, amitől a legkellemesebb hideg futott végig az oldalamon.

Cole válla felett láttam, hogy anyám szája és szeme elkerekedik, majd felmutatja kinyújtott hüvelykujját.

Ó, édes istenem!

Anyám becsukta maga mögött az ajtót, Cole pedig belépett a konyhába.

– Szia! – köszöntem vissza, és lecsuktam a laptopot. Ezernyi pillangó verdesett a gyomromban és a mellkasomban. Ezernyi vérszomjas pillangónak éreztem őket.

Cole odasétált hozzám, és megállt a konyhasziget előtt. A pillantása bejárta az arcomat, én meg ekkor jöttem rá, hogy szemernyi smink sincs rajtam, és még csak le sem zuhanyoztam. Akartam persze... valamikor. A hajam kusza kontyban állt a fejemen, és összességében úgy néztem ki, mint akire igencsak ráfér egy kis pirosító, alapozó és szájfény. Vagy sokkal inkább egy teljes smink.

– Tudom, hogy legutóbb megadtam neked a számomat, amiből talán arra következtettél, azt várom, hogy te tedd meg a következő lépést, de...

– Fel akartalak hívni – kiáltottam fel, és rögtön el is vörösödtem. Micsoda zseni vagyok! – Mármint még ma este fel akartalak hívni.

– Tényleg? – Pillanatnyi meglepettség után újra megjelent a sejtelmes félmosoly az arcán, amitől a gyomrom kellemes bukfencet vetett.

Bólintottam.

– Tényleg.

– Hát... – felnevetett, és csípőjét nekitámasztotta a konyhaszigetnek. – Így máris nem érzem magam olyan kellemetlenül, amiért már másodjára bukkanok itt fel hívatlanul.

A szám valami mosolyféltre húzódott.

– Ezt örömmel hallom. – Lesütöttem a szemem, aztán újra végignéztem rajta, mert... mert egyszerűen nem tudtam visszafogni magam. – Nem dolgozol ma?

– Nem kifejezetten normál munkarend szerint dolgozom. Ma reggel a bíróságon voltam, aztán hazamentem. – Az ajtó felé pillantott. – Szóval fel akartál hívni ma este, mert...?

Lassan kifújtam a levegőt. Éreztem, hogy tűzforró az arcom.

– El akartam fogadni a meghívásodat. A vacsorára.

Átható tekintete felragyogott.

– Ezt már szeretem! Van olyan hely, ahová szívesen elmennél? Eszembe jutott, mi történt előző nap, és ráharaptam az ajkamra.

– Nem rendelhetnék inkább valamit?

Ahogy feltettem a kérdést, rögtön vissza is akartam szívni. Jézus ereje, ennél bénább dolgot még szándékosan sem tudtam volna mondani a történetek fényében, és teljesen úgy hangzott, mintha...

– Akkor mi lenne, ha főznék neked valamit? – kérdezett vissza azonnal. – Nem tudom, emlékszel-e, de szeretek főzni.

Összetalálkoztam a tekintetünk. Emlékeztem. Igazából fel akartam sikítani, hogy *emlékszem*.

– Mármint... mármint nálad?

– Ha benne vagy.

A pulzusom az egekbe szökött. Benne vagyok? Meghittebb, mint beülni egy étterembe, de végtére is én ajánlottam, hogy ne menjünk sehova. Végighúztam a tenyeremet a combomon.

– Jó lesz.

– Akkor holnap este?

Ó! Ó, jaj! Nem nagyon lacafacázott. Zavartan pislogtam.

– Hát... hát először meg kell kérdeznem anyát, hogy nem kell-e segítenem valamiben...

– Megleszek! – kiáltotta a másik helyiségből. – Végtére is tíz éve egyedül viszem ezt a helyet, emlékszel?

Ó, a túróba!

– Köszí, anyu! – Mosolyra préseltem a számam.

Elpirultam, Cole félmosolya pedig kiszélesedett. Oldalra billentette a fejét, aztán halkán megszólalt.

– El is felejtettem, mennyire kedvelem anyukádat.

– Úgy tűnik szabad lett a holnap estémm.

– Remek! – A pillantása egy pillanatra sem remegett meg. – Akkor randink lesz.

A *lány* hinni akart abban, hogy minden rendben lesz. Hogy Mrs. Banks halála csupán véletlenszerű eset. Mindenki szerette volna ezt hinni, de a *lány* félt.

Nem tudta leplezni.

Talán megérezte? Megérezte a fogadó körül leselkedő vad bosszút, a jogos megtorlást, ami csak a megfelelő pillanatra várt, hogy lecsapjon? Visszarántotta a függönyt, a lakás fénye pedig kiemelte testének körvonalát.

A *lány* megérezte. Persze hogy megérezte.

De még nem volt hajlandó belátni.

Kinyílt az épület bejárati ajtaja, és egy karcsú test jelent meg. A fiatal nő ráfordult a járdára. A táskája ütemesen verdeste a csípőjét. Le sem vette a szemét a kezében tartott eszközről. Rohadtul nem érdekelte, mi folyik körülötte. Átvágott a parkolón, és egyenesen a kocsija felé indult. Egy kibaszott kamion is áthajthatott volna rajta, azt sem vette volna észre.

Az embereknek sokkal jobban kellene figyelniük a környezetükre. Hát nem sulykolták még eléggé beléjük, hogy a személyes biztonság szempontjából milyen fontos az éberség? Úgy tűnt, ez a kis madárka úgy gondolta, hogy láthatatlan. Mind ezt hiszik.

A távolban autóduda hallatszott, de arra sem figyelte fel. A néhány méterrel mögötte haladó léptek zaját sem vette észre. Pedig olyan közel jártak, hogy érezni lehetett az almailatú sampont, ahogy a lég szellő a szőke tincsekkel játszadozott.

Ő... ő igazán különleges lesz, de türelmesnek kell lenni. Nem aznap este. De hamarosan.

Őt a *lány* is látni fogja.

8.

FEJEZET

EZ NEM IS IGAZI RANDI.

Ezt mondtam Mirandának, amikor kedd este beszéltünk. Anyának is ezt mondtam minden egyes alkalommal, amikor szóba hozta. Ami úgy száz lehetett. És amikor szerda délből beugrott Jason egy tál süteménnyel, amit az egyik alkalmazottja készített, és amit egyértelműen ránk akart sózni, neki is ugyanezt mondtam. Nyilvánvaló volt, hogy Miranda minden friss infót megoszt Jasonnel.

Angela elvett egy csokis sütit a tányérról, amikor kezében egy rakás tiszta konyharuhával elhaladt a konyhasziget mellett.

– Nekem nagyon is randinak hangzik.

A tányért bámultam, és igyekeztem visszafogni magamat.

– Te mégis honnan tudsz egyáltalán a dologról?

– Anyukádtól – felelte, és betolta a szájába a sütit.

Jason végig figyelte, ahogy Angela a fiókba teszi a konyharuhákat. Amikor a lány megfordult, Jason hirtelen rám nézett.

– Szerintem jó ötlet.

– Remek ötlet! – Angela elviharzott mellettünk, és elvett egy újabb sütit. – Ezek nagyon fincsik. Köszí, Jason!

– Szí-szívesen – motyogta.

Angela rámosolygott, majd elindult kifelé a konyhából. Jason tekintete követte a lány csípőjének lágy ringását. Amikor végre visszanézett rám, felvontam a szemöldökömet.

– Most mi van? – kérdezte.

– Semmi.

Elvigyorodott, majd karba tette a kezét, és rádólt a pultra.

– Én is férfiból vagyok.

– Ja-ja.

– De nem csak azért jöttem át, hogy áthozzam a sütit és Angelát nézegessem.

– Jó tudni – feleltem szárazon.

Jason rám kacsintott.

– Kijött már végre a biztosító kárfelmérője?

Megráztam a fejemet.

– Holnapra ígértek valakit.

– Már rég ki kellett volna küldeniük valakit, vagy kiutalni a kártérítést. Hadd nézzem át a papírjaidat! Lefogadom, hogy jobb árakat és jobb szolgáltatásokat tudok ajánlani.

– Tényleg nem ártana frissítenem a biztosításomat – mondtam, és közben még mindig a sütikkel szemezttem. – Később áthozom a papírokat.

– Remek. Add meg az e-mail-címedet, és elküldöm a listánkat.

– Elmosolyodott. – És vegyél végre egy sütit!

– Egy süti az utolsó dolog, amire a seggemnek szüksége van – feleltem, majd elvettem a pultról egy tollat és egy cetlit. Lefirkantottam az e-mail-címemet, és odanyújtottam Jasonnak.

– Akkor most hogy mész el Cole-hoz?

– Anyám kocsijával. – Tényleg venni akartam egy sütit.

– Jól hangzik – mondta, és ellökte magát a pultról. – Aztán, ha bármiben segíthetek a kárrendezéssel kapcsolatban, csak szólj!

– Oké – mosolyogtam rá. – És köszö a sütit!

– Nem gond. – Jason megfordult, de aztán visszaneézett. – Örülök, hogy visszajöttél, Sasha.

– Én is – ismertem el.

– Remélem, hogy nem fogod megbánni.

Erre felkaptam a tekintetemet.

– Hogy mi?

– Én csak... én csak egyfolytában arra a nőre gondolok. Meg arra, hogy mit mondott a polgármester – magyarázta. – Nem akarom, hogy emiatt stresszeld magad, mert így is elég nehéz lehetett visszajönnöd. Erre tessék. Elcseszett egy helyzet.

Kicsit megnyugtattak a szavai.

– Nem stresszelem magam. És nem fogom megbánni, hogy visszajöttem, Jason.

Elmosolyodott, de valami nem stimmelt a mosolyával – mintha nem lett volna valódi –, és ebből azonnal tudtam, hogy nem hisz nekem.

Amikor a Cole-lal elköltendő vacsorához készülődtem, úgy éreztem, mintha tényleg egy randi előtt készülödnék. A ruháim fele szétszórva hevert az ágyamon. Nem kevesebb, mint háromszor öltöztem át, míg végül egy karcsúsított fazonú, sötét farmer mellett döntöttem, ami olyan szűk volt, hogy nem tudtam, vajon kényelmes lesz-e. Egy áttetsző fekete felsőt választottam hozzá, ami alá muszáj volt felvennem még valamit. A szettet a térdig érő, szürke csizmámmal egészítettem ki, amely mindig is a kedvencem volt.

Igyekeztem, hogy természetesnek tűnjek, ne pedig úgy, mint aki görcsösen igyekezett megszépíteni magát. Ennek szellemében

harminc percet töltöttem azzal, hogy feltegyem a *természetes* sminkemet, és úgy negyven percet bíbelődtem a hajammal.

Készülődés közben folyamatosan zakatolt a szívem, és ahogy visszaemlékeztem, egyszer sem éreztem ilyet az elmúlt években a randijaim előtt. Nyilván izgatott voltam azért előttük, de az más volt. Most úgy éreztem, mintha a szívem ki akarna szakadni a mellkasomból.

Szerencsére anyát teljesen lefoglalta az éppen bejelentkező pár, így sikerült észrevétlenül kisurrannom, és nem kellett végignéznem az örömködős kis táncikálását. Anya nem feltétlenül bízott abban, hogy ki tudok tolatni a kisteherautójával, és nem gázolok el egy négytagú családot a művelet közben.

Elvigyorodtam, ahogy erre gondoltam, majd kinyitottam az ajtót, bemásztam a kocsiba, és az anyósülésre dobtam a táskámat. Ráadtam a gyújtást, és abban a pillanatban megragadtak a kétség borotvaéles karmai. Mélyen belém vágtak, és lebénították az izmaimat.

Vajon jól teszem, hogy elmegyek?

– A francba! – suttogtam, aztán átnyúltam a másik ülésre, és kikotortam a táskámból a telefonomat. Mirandát tárcsáztam.

A második csörgésre fel is vette.

– Na, mizu?

– Mit csinálsz? – kérdeztem olyan feszült hangon, ami még nekem is feltűnt.

– Épp indulok az iskolából, és azon gondolkodok, hogy az edzőterembe menjek, vagy a Burger Kingbe – válaszolta, és elmosolyodtam. – Neked meg már úton kellene lenned Cole-hoz, nem?

– Hát...

– Sasha! – kiáltotta. – Nagyon remélem, hogy már félúton jársz a háza felé, különben komolyan mondom, hogy szétrúgom a seggedet.

Nevetés tört ki belőlem, de gyorsan tovaszállt.

– Jól teszem?

Egy darabig nem szólalt meg.

– Ó, édesem, szerintem igen. De erre csak te tudhatod a választ. Kifújtam a levegőt, kibámultam a szélvédőn, és figyeltem, ahogy az ég kékje egyre sötétebb árnyalatba fordul.

– Szerintem igen.

– Hadd tegyek fel három kérdést! Izgatott vagy?

– Igen.

– Akarsz találkozni vele?

Ezen nem kellett gondolkodnom.

– Igen.

– Szerinted megbánnád, ha ma este nem mennél el hozzá?

Tudtam, hogy megbánnám, és azt is sejtettem, hogy Cole ezúttal nem nézné el nekem olyan könnyen. Még mindig nem tudtam elhinni, hogy megbocsátotta, amiért úgy otthagytam annak idején.

– Megbánnám.

– Akkor szerintem már tudod is a választ, kicsim.

– Jó. Elmegyek.

– Helyes – felelte. – Jó lesz. Bízz bennem! Nem akarhatod, hogy később megbánd, hogy nem mentél el.

A hangjából úgy éreztem, hogy személyes tapasztalatból mondja. – Jól vagy? – kérdeztem.

– Persze. Miért ne lennék?

Megnyaltam az ajkamat.

– Nem is tudom. Mindenesetre, szerintem először menj az edzőterembe, és csak utána a Burger Kingbe. Nyerő páros.

Miranda felnevetett.

– Tetszik a gondolat. Na, indulj, és érezd jól magad!

Amint letettem a telefont, már ki is gördültem az útra. Nem akartam időt adni magamnak arra, hogy esetleg újra inamba szálljon a bátorságom. Cole nem maradt sokáig előző este, de megadta a címét.

Az autópályán úgy tizenöt percbe telt áthajtani a megye másik felébe, a kijárat után pedig öt perc múlva már meg is érkeztem a meglehetősen új kinézetű lakónegyedhez, ami a Potomac folyóra nézett.

Szorosan markoltam a kormányt, miközben végiggördültem az utcán, és a házakat nézegettem. Azt mondta, hogy a hetedik ház az övé a bal oldalon. Hatalmas zöld területek húzódtak az épületek között, legalább egy hektár volt mindegyik. Önkéntelenül is felszisszentem, amikor megláttam, melyik is lehet Cole otthona.

Cole egy vidékies stílusú házban lakott, ami elég messze feküdt a főúttól. Minden lélegzetvételemre külön figyelmet fordítottam, ahogy ráfordultam a kocsibehajtóra, ami egy dupla garázshoz vezetett. Leparkoltam, és leállítottam a motort. De ezúttal nem ülhettem egy örökkévalóságig a kocsiban, mint akkor, amikor visszatértem a városba. Így kiemeltem a remélhetőleg formás fenekemet az ülésből.

Bekapcsolt egy mozgásérzékelő, és fény árasztotta el az udvart. A ház elejét gondosan nyírt bokrok és valami sötét, nádszerű növény díszítette, amit nem ismertem fel.

Ahogy odaértem a verandához, mélyet szippantottam a közeli folyó felől áradó nedves-földes illatból, majd felléptem a lépcsőre.

Abban a pillanatban felkapcsolódott a veranda világítása, és kinyílt a bejárati ajtó.

Hirtelen ott termett előttem Cole. Kezében egy piros-fehér kockás konyharuha, arcán lágy mosoly.

– Gyere be!

Elmosolyodtam, aztán úgy tettem, ahogy mondta. Az ajtó egy boltíves előtérbe nyílt.

– Milyen volt a forgalom? – kérdezte.

– Tűrhető. – Kíváncsian körbenéztem. Tágas és nyitott belső tér tárult elém. A hatalmas nappali egybefolyt a konyhával. – Húsz perc alatt ide is értem.

– Remek – mondta Cole, majd elindult előttem, és a tekintetem önkéntelenül is lesiklott. Kopott farmere tökéletesen simult rá a fenekére.

– Kérsz valamit inni? Van bor, sör és üdítő is.

– A bor jó lesz.

A nappali úgy nézett ki, mint ahol csak egy pasas él. A teret a konyhától elválasztó kanapé akkora volt, hogy egy egész focicsapat kényelmesen elfért volna rajta. A kőből épült kandalló felett hatalmas tévé lógott a falról. Két dohányzóasztal állt előtte. A keményfa padlón szürke szőnyeg hevert. Nagyon minimalista volt. Nagyon férfias. Úgy képzeltem, hogy a nappaliból nyíló folyosó a hálósobához és a vendég fürdőszobához vezethet.

– Nagyon szép a házad.

– Kösz! Két éve vettem. – Cole a tűzhely mellé dobta a konyharuhát, ahonnan mennyei illatok áradtak. – Kicsit nagyobb, mint amire szükségem lenne, de nagyon jó áron jutottam hozzá.

Azzal igyekeztem leplezni az izgatottságomat, hogy szemügyre vettem a konyhát. Az is elképesztő volt. Fehér konyhabútor. Szürke pultok. Rozsdamentes acélfelszerelések. A széles konyhasziget előtt bárszékek álltak. A pultra tettem a táskámat.

– Általában nincs itthon bor, de most vettem egy pinot grigiót a boltban – mondta, miközben a hűtőhöz sétált. – Jó lesz?

– Persze – feleltem, és felültem az egyik bárszékre.

– Hála az égnek! Anyámat kellett megkérdeznem, hogy melyet válasszak. – Kivette az üveget a hűtőből.

Végig őt bámultam, ahogy a konyhaszekrényhez lépett, és felnyújtózott. A mozdulattól felcsúszott a pólója, kivillantva a derekának feszes izmait.

– Felhívtad és megkérdezted anyukádat?

Hátrafordult, és félénken elmosolyodott a válla felett.

– Ja. Inkább sörös-whiskey-s pasas vagyok. Nem sokat tudok a borokról.

Valami különös oknál fogva az a gondolat, hogy ez a felnőtt ember felhívja az anyukáját, és tanácsot kér a borvásárláshoz, feloldotta a csomókat a gyomromban. Édesnek találtam.

– Ami a borokat illeti, nem vagyok válogatós.

Úgy húzta ki a dugót az üvegből, mint egy igazi profi, aztán felém fordult.

– Ezt megjegyzem magamnak. Jól jöhet még a jövőben,

A jövőben.

Elmosolyodtam, és kissé megszedültem a gondolattól.

– És mit is főztél?

Kitöltötte a bort, majd odasétált a konyhaszigethez, és elémmel tette a poharat.

– Emlékeztem, hogy húsevő vagy. Remélem, azóta nem lettél vega.

Felnevettem.

– Dehogyan lettem.

– Marhasültet készítettem krumplival és répával. – Felgyűrte az ingujját, és a pultra támaszkodott. Szemem a karjára tévedt. – Úgy húsz perc múlva készen is lesz.

Azon kaptam magam, hogy teljesen rabul ejtett a látvány, úgyhogy gyorsan beleittam a boromba.

– Köszönöm ezt az egészet. A vacsorát, meg mindent.

Szájának egyik szeglete felszökött.

– Mindig örülök, ha van lehetőségem főzni. Én köszönöm, hogy adtál egy ilyen alkalmat.

– Még mindig megnyugtat?

Bólintott.

– Egészen addig, amíg nem kell serpenyőben sütnöm valamit, és nem gyújtom fel az egész kurva házat.

Felnevettem.

– Pedig a serpenyős sütés menő.

– Egy nap majd azt is megtanulom. – Rám kacsintott, aztán ellökte magát a pultról, a hűtőhöz sétált, és kivett egy sört. –

Szóval, Sasha – mondta, miközben lepattintotta az üvegről a kupakot. – Mik a terveid?

Figyeltem, ahogy visszasétál a konyhaszigethez, és a szívem kihagyott egy ütemet, amikor kissé szétterpesztett lábakkal felült mellém az egyik bárszékre. Teljesen felém fordult, alig maradt némi hely közöttünk. Cole mindig ilyen volt. Mindig közel húzódott hozzám. Szerette a fizikai közelséget és az érintést.

Rádöbbsentem, hogy még mindig szeretem én is.

– Semmi izgi – feleltem, és belekortyoltam a boromba. – Sőt, elég uncsi.

– Azt kétlem. – Beleivott a sörébe. – Veled kapcsolatban semmi sem lehet unalmas.

Halk nevetés tört ki belőlem.

– Lehet, hogy megváltozik majd a véleményed.

– Akkor játsszunk felelgetőset! Elmondasz nekem valamit, és én is elmondok neked valamit.

Találkoztok a tekintetünk.

– Játsoztunk már ilyet máskor is.

– Az első randinkon – fejezte be a gondolatomat, és egyik karjával megtámaszkodott a pulton.

– Ja – suttoztam.

Az első randink egy egyetemi előadás után volt. Egy kis kávézóba ültünk be. Órákig ültünk ott, olyan sokáig, hogy végül lekéstem a délutáni órámat.

Az egyik legszebb napom volt.

– Megismételhetnék – javasolta, és világos szemével áthatóan nézett, miközben a szájához emelte a sörösüveget. – Nem?

– De. – A torkát bámultam, ahogy egy újabb kortyot nyelt le. – A floridai egyetemen végeztem üzleti szakon.

– Én a Shepherden végeztem bünygyi igazságszolgáltatás alapszakot.

Végighúztam az ujjamat az üvegpoháron, és elmosolyodtam.

– Floridában élve rájöttem, hogy nem tudnék ott maradni, mert átkozottul meleg van. Egész évben talán három olyan hónap van, amikor nem azt érzed, hogy a pokol peremén ücsörögsz. Még Tallahasseeben is, ahol pedig négy évszak van.

– Sosem jártam arra – mondta, és kissé hátradöntötte a fejét. – Lássuk csak! Én csak itt éltem. Nem is nagyon tervezek elköltözni innen.

– Aztán Atlantába mentem, ahol vezető asszisztensként dolgoztam – folytattam, és ittam egy kortyot. – Beutaztam az Államokat, voltam egyszer Angliában és egyszer Japánban is. Tulajdonképpen én alakítottam ki a főnököm időbeosztását, ami nem volt kis feladat. – Leraktam a poharat, és Cole-ra pillantottam. Azonnal elvörösödtem, amikor észrevettem, hogy végig engem nézett. – Szerettem azt a munkát, de nem... – Lehajtottam a fejemet, és vettem egy nagy levegőt. – De nem hiszem, hogy boldog voltam. Mármint jó volt, de rájöttem, hogy nem akarom azt csinálni.

– Mindig is arra vágytál, hogy te vezesd a fogadót – jegyezte meg Cole halkán. Letette a sörösüvegét a pultra. – A főiskola alatt végig megbízott helyettesként dolgoztam, aztán két évig járőrököttem, végül jelentkeztem az FBI-hoz. Hat hónap múlva már nekik dolgoztam, és azóta is az Erőszakos Bűncselekmények Egységénél vagyok.

– Wow, az nem semmi! Azt sem tudtam, hogy a környéken van ilyen osztály.

– Van. – Elhallgatott, amikor megszólalt a sütő időzítője, majd lecsusszant a székről. – Baltimore-ban dolgozom.

– Segíthetek valamit? – tudakoltam, és leugrottam a bárszékről.

– Persze – felelte, és megmutatta, hol találom a tányérokat és az evőeszközöket, én pedig hozzáálltam megteríteni. – Elég összeviszsa a beosztásom. Amikor beleásom magam egy ügybe, alig vagyok itthon. De legalább már nem vagyok az utcán.

– Itt eszünk? – kérdeztem, amikor az üvegajtó mögött észrevettem az ebédlőt. – Vagy itt a pultnál?

– Sosem ettem még annál az asztalnál – válaszolta, kezében egy sütőkesztyűvel. – És nem ma fogom elkezdeni.

Felnevettem.

– Nekem mindegy. – A konyhaszigetre helyeztem a tányérokat.

– Hogy értetted azt, hogy legalább már nem az utcán dolgozol?

– Már nem kell beépülnöm, és a csapatom kicsit többet tesz, mint hogy a helyi bandákat hajkurássza. – Elhallgatott, és rám mosolygott. – Mesélek majd még, de szerintem most te jössz.

Megkordult a gyomrom, amikor a pultra tette a gőzölgő tepsit.

– Oké. Viszont az én életem elég unalmas a tiédhez képest. Igyekeztem valamivel elfoglalni magam Atlantában, így elkezdtem festegetni. Jelentkeztem egy tanfolyamra. De olyan béna voltam, hogy kirúgtak.

Cole kezében megálltak a villák, és felnézett a tepsiből.

– Ez komoly?

– Komoly – sóhajtottam. – Az oktató szerint nem igyekeztem eléggé, és csak foglaltam a helyet. Képes volt előkotorni az összes rossz festményemet, csak hogy bebizonyítsa, semmit sem fejlődtem. – Elvigyorodtam, ahogy Cole a tányérokra lapátolta a húst és a köretet. – Emlékszem, hogy egy festményt bámultam, ami egyébként egy házat akart ábrázolni, én viszont egészen addig fel sem ismertem, amíg az oktató fel nem hívta rá a figyelmemet.

– Miért, mire hasonlított?

– Hát, olyan volt... mint egy cipősdoboz, amire ablakokat vágtak.

Cole-ból harsány nevetés tört fel, amitől a gyomrom megint hullámozni kezdett. A nevetése mély és szexi volt.

– Bármit megadnék, hogy egyszer megnézhessem a festményeidet.

– Jó vicc!

Visszaültünk a helyünkre, és kézbe vettem a késemet. Leszeltem egy falatot a marhasültből, és abban a pillanatban, ahogy a nyelvemhez ért, valósággal felrobbantak az ízlelőbimbóim. Tökéletesen fűszerezett és tökéletesen omlós volt.

– Azta! Ez nagyon jó.

– Miért, voltak kétségeid? – incselkedett, és oldalra pillantva rám sandított.

Megráztam a fejemet.

– Nem keresel új munkát? Felvennélek a személyes szakácsomnak.

– Akkor főzök neked, bébi, amikor csak akarod. Állok szolgálatodra.

Azonnal elpirultam, mert túlságosan is tetszett az ötlet. Bekaptam még egy falat húst, és megkóstoltam a krumplit is. Tökéletes volt.

– És mivel foglalkozik a részleged?

– Főleg jelentősebb lopásokkal, és erőszakos bűncselekményekkel – magyarázta. – Általában az államiak vagy a helyi hatóságok értesítenek.

Újra belevágtam a marhasültbe, és ekkor leesett.

– Amikor azt mondod, hogy erőszakos bűncselekményekkel foglalkozol, olyasmire gondolsz, mint ami itt is történt? – Lenyeltem a falatot, és a tényéromat bámultam. – Ilyen bűncselekményekre?

– Néha ilyen is előfordul, de nagyon ritkán. Az FBI-nak vannak olyan különleges egységei, amelyek kifejezetten olyan ügyekkel foglalkoznak, ahol bizonyos kapcsolatok fedezhetők fel.

– Emlékszem azokra az ügynökökre – folytattam egy újabb falat sült lefaragása közben. – Akkor jelentek meg, amikor a kórházban voltam. Meg utána is. Mikor is jöttek ide? A harmadik vagy negyedik haláleset után? De sohasem láttam őket, csak amikor feltűntek a kórházban. Emlékszem, először arra gondoltam, mekkora marhaság, hogy ennyi kérdést tesznek fel. –

A tányérra tettem a kést és a villát. – A Völegény akkor már halott volt. Mégis mit akartak még tudni? Csak később jöttem rá, hogy információt gyűjtöttek. Én... – zavartan felnevettem. – Egészen ügyesen elszúrtam ezt a beszélgetést, nem? Mindegy...

Ekkor két ujjat éreztem meg az állam alatt, és Cole gyengéden felemelte a fejemet. Elakadt a lélegzetem, ahogy a tekintetünk összekapcsolódott. Láttam valamit azokban a kék szemekben, amit nem igazán tudtam mire vélni. Nyers és zabolátlan érzelmeket.

– Semmit sem szúrtál el, Sasha. Soha többet ne mondd ezt! Ha azokról az ügynökökről szeretnél beszélgetni, akkor beszéljünk róluk. Ha másról, akkor másról fogunk. A lényeg, hogy beszéljünk. Oké?

A szemébe néztem, és pár pillanat múlva bólintottam.

– Mesélj... mesélj anyukádról! Még mindig diszpécserként dolgozik?

Cole nem válaszolt azonnal, és az arcomat sem engedte el. Talán egy egész másodperc is eltelt, amíg végül végighúzta az hüvelykujját az állam vonalán. Érintése végigbizsergett a bőrömon, és szilánkként szórta szét a gondolataimat.

– Anya öt éve nyugdíjba ment. Apával együtt élvezik a nyugdíjas éveiket.

– Az jó – mondtam, és visszapillantottam a tányéromra, és bár a gyomrom teljesen összeszűkül, nem hagyhattam kárba veszni ezt a csodás ételt. Az felért volna egy bűncselekménnyel. – Én is szeretném, ha anyukám így tenne. Nem akarom, hogy élete végéig dolgozzon, bár szerintem neki azzal se lenne problémája.

– Anyukád mindig nagyon keményen dolgozott – jegyezte meg Cole.

Vacsora után teljesen megfeledkeztünk a felelgetős játékról, bennem pedig újra formálódni kezdtek a bizonytalanság görcsei, és úgy szaporodtak, mint az éjfél után megetetett Szörnyecskék. Mi a fenének kellett felhoznom a Völegényt? Biztosra vettem, hogy ez volt az utolsó téma, amiről Cole beszélgetni akart volna.

Bármennyire is igyekezett meggyőzni az ellenkezőjéről. Képtelen voltam nem észrevenni, hogy megváltozott a tekintete, mialatt együtt elpakoltunk. Fogalmam sem volt, hogyan folytathatnánk a beszélgetést. Ezernyi kérdés kavargott a fejemben.

Hogyan tudtunk úgy beszélgetni és vacsorázni, mintha nem is telt volna el tíz év? Mintha nem hagytam volna itt? Ez mit jelent? Tudni akarta, hogy helyrejötte-e érzelmileg, vagy csak azt akarta, hogy lássam, ennyi év után milyen jól megy a sora?

Némán kanalaztam bele a maradékokat a műanyag edényekbe. Amikor végeztünk, Cole kinyitotta a hűtő ajtaját. A konyha közepén álltam, és igyekeztem kordában tartani zakatoló szívemet.

– Kérsz még bort? – kérdezte.

Kértem. Újra felelgetőset akartam játszani. Újra át akartam élni azokat az áldott pillanatokat, amikor nem gondoltam a Vőlegényre és mindarra, amit itt hagytam, amikor elmenekültem ebből a városból. De nem tudtam meg nem történtté tenni az elmúlt percekét. És nem hittem, hogy Cole úgy tud tenni, mintha mi sem történt volna.

Ahogy felemeltem a fejem, és ránéztem, már nem Cole-t láttam. Vagyis nem azt a Cole-t. Hanem a tíz évvel ezelőt, akivel utoljára találkoztam.

Még maradnia kellett, hogy órák után találkozzon egy tanulócsoporttal, de kikísért az épület elé, és csókolóztunk. Ó, egek, senki sem csókol úgy, mint Cole! Minden csókja felülmúlta az előzőt, és mindegyik tökéletes volt.

Hogyan állhattunk most mégis itt úgy, mintha mindez meg sem történt volna?

– Mégis mit művelünk mi itt? – szakadt ki belőlem a kérdés.

Cole egyik kezével a hűtő nyitott ajtajának támaszkodva lassan megfordult.

– Gondoltam, iszunk még egyet, aztán tovább beszélgetünk.

– Nem így értem. – Karba tettem a kezemet a mellkasom előtt, és igyekeztem lelassítani a szívverésemet. – Miért csinálsz úgy,

mintha minden rendben lenne? Egyszer sem hívtalak vissza. Egy szó nélkül itt hagytalak. Mégis mi a fenéért akarnál ezek után még találkozni velem?

Egy pillanatig csak bámult, majd becsukta a hűtő ajtaját.

– Jó kérdés.

Kifűjtam a levegőt.

– Ez viszont nem válasz.

Cole odasétált hozzám, és egy lépésre megállt előttem. El is felejtettem, milyen magas. Fel kellett emelnem a fejemet, hogy a szemébe tudjak nézni.

– Nem vagyok biztos benne, hogy tudni akarod a választ erre a kérdésre.

Ekkor belém hasított. Eddig nem is gondoltam rá, pedig teljesen világos volt. Ráadásul megmagyarázta volna azt is, hogy miért bukkant fel azonnal, amikor visszajöttem a városba. Megmagyarázta volna, hogy miért volt olyan furcsa a tekintete. A gyomrom egy emeletnyit zuhant.

– Te... te sajnálsz engem, igaz? Erről szól ez az este, ugye? Sajnálsz engem.

Azonnal rémület és szégyen öntött el. Már akkor rá kellett volna jönnöm, amikor első este megjelent a fogadóban. Hátraléptem egyet, és beleütköztem a konyhaszigetbe. Egykor valami nagyszerű és szinte már mesebeli dolog volt közöttünk, de mára csak az azóta eltelt hosszú évek, az ezernyi mi lett volna ha, a szánakozás és a megbánás maradtak. Ennyi.

Éreztem, hogy kimelegedik a nyakam, majd robbanásszerűen elpirul az arcom. Megint ugyanazt a tekintetet láttam a szemében. Azt, amit az előbb is. Nem tudtam hová tenni. Ellöktem magam a konyhapulttól, majd sarkon fordultam és felkaptam a táskámat.

– Köszönöm a vacsorát – mondtam, de képtelen voltam Cole szemébe nézni. – Nagyszerű volt...

– Hogy mi? – Cole röviden felnevetett. – Nem azért akartam veled vacsorázni, mert sajnállak. Szerinted erről szólt ez az este? – Beletúrt a hajába. – Ez most komoly?

– ...és örülök, hogy tudtunk egy kicsit beszélgetni – folytattam, és lenyeltem a torkomban növekvő gombócot.

A két keze lassan ökölbe szorult a teste mellett.

– Fogalmam sincs, miért gondolod, hogy csak azért hívtalak át vacsorára, mert...

– Már miért is ne? Te is tudod, hogy mi történt. Istenem, ha valaki, akkor *te* mindenkinél sokkal jobban tudod, hogy mi történt – mondtam, egyre görcsösebben markolva a táskámat. – Nem vacsorázhathatunk csak úgy itt, és nem tehetünk úgy, mintha nem választana el minket tíz kiesett év.

Láng gyúlt a szemében.

– Én nem csak úgy teszek.

– És nem... – mondtam, levegőért kapkodva, ami felperzselte a mellkasomat. Valahol én is éreztem, hogy túl kemény vagyok vele, de képtelen voltam visszafogni magam. – És nem tehetünk úgy, mintha mi sem történt volna.

– Hidd el, pontosan tudom, mi történt, és marhára nem teszek úgy, mintha meg sem történt volna – jegyezte meg, és összepréselte az ajkát. – A picsába is, Sasha! Évekig másra sem voltam képes gondolni. *Évekig!* De amikor itt állsz előttem, és rád nézek, akkor már nem ez jut eszembe. Én nem...

– Ne! – kiáltottam, és felemeltem a kezemet. – Most jobb, ha megyek. Jó? El kell mennem.

Meg sem vártam a választ, megfordultam, és a bejárati ajtó felé indultam. Cole a nevemen szólított, de nem fordultam vissza.

Tudtam, hogy amikor hazaérek, és lesz pár percem átgondolni a történeteket, átkozni fogom magam, amiért eljöttem, de akkor ezt ordította a túlélési ösztönöm.

Ahogy kivágtam az ajtót, arcul csapott a hideg éjszakai levegő. Kiléptem a verandára, és becsuktam magam mögött az ajtót. Már

félúton jártam a kocsim felé, amikor hallottam, hogy kinyílik mögöttem az ajtó. A francba, de gyors volt!

– Sasha!

Csak mentem tovább, szinte rohantam. Az sem érdekelt. Jobban már úgysem tudtam volna beégetni magam. Egyszerűen el kellett tűnnöm onnan.

– Sasha, kérlek, várj! – Már egy méterrel mögöttem hallottam a lépteit. – A rohadt életbe, ne hagyd itt már megint!

Ne hagyd itt már megint!

Istenem, hogy fájtak ezek a szavak. Fájtak, mert igaza volt. Újra el akartam menekülni, és képtelen voltam visszafogni magam. Megragadtam a kocsim kilincset, és felrántottam az ajtót. Felvillant a belső világítás, és azonnal megcsapott. Hátratántorodtam a nyitott kocsitól, és elejtettem a táskámat. Az a *szag*. Istenem, rögtön felfordult a gyomrom. Nyers, fémes bűz. Rothadás. Hangos zümmögést hallottam. Legyek. Mielőtt megpördültem, barna és fehér szőrmét pillantottam meg, amiket foltokban vörösre festett a vér.

Cole megállt mellettem.

– Mi a...

Előrehajoltam, megtámaszkodtam a térdemen, és öklendezni kezdtem. Nem volt szerencsém. A mellkasom és a gyomrom ütemesen rándult össze.

Cole megkerült, és benézett a kocsiba.

– A francba! – mordult fel, és ő is azonnal elfordult. Egy pillanattal később megragadta a karomat, és segített felegyenesedni. – Szerintem jobb, ha visszamész a házba.

Kitágult szemem találkozott a tekintetével, és éreztem, hogy megremegnek a térdeim.

– Mi az ott a kocsiban?

Cole összeszorította az állkapcsát, az arca megkeményedett, mint a gyémánt.

– Hadd kísérjelek vissza a házba...

– Mi az? – követeltem.

– Nem kell...

Leráztam magamról a karját, és legnagyobb döbbenetére villámgyorsan visszafordultam a kocsához. Újra megragadott, átkarolta a csípőmet, és a mellkasához szorított. De nem volt elég gyors. Megláttam. Sikoly tört fel a torkomból, de a döbbent rémület belém fojtotta.

Megláttam, mi az ott anyám kisteherautójában.

FEJEZET

A KEZEMET AZ ARCOMRA SZORÍTVA ADDIG SZÁMOLTAM, amíg az inger, hogy végighányjam Cole keményfa padlóját, teljesen elmúlt. De bármit is tettem, vagy bármire is próbáltam gondolni, csak az anyám kocsijában látott véres borzalom képe lebegett a szemem előtt.

Eszembe jutott az egyetlen alkalom, amikor nem a sötétben voltam a... a Vőlegénnyel. Akkor épp rossz hangulatban volt. Sokféle hangulata volt, mintha két különböző személyiség lakott volna a testében. Az egyik pillanatban... visszataszítóan kedves és gyengéd volt, máskor viszont kiszámíthatatlan és durva, és már a pusztas létezésem is feldühítette. Akkor történt, amikor kirángatott a szobából, hogy használjam a mosdót. Az arcom és a gyomrom még mindig sajgott az öklétől, amikor visszacipelt a szobába. De ezúttal nem kötötte be a szememet. Ekkor jöttem rá, amikor a térdeim keményen nekivágódtak a padlónak, hogy a fényforrásokat kívülről irányítja.

Felkapcsolta a lámpákat, és jó néhány másodpercbe telt, amíg a szemem hozzászokott a fényhez, ám amikor ez végre megtörtént... Azt hittem, tudom, mi a félelem. Azt hittem, hogy már nem képes megrémíteni.

Tévedtem.

Mindent csak villanásokban láttam, mintha az agyam nem lett volna képes egyszerre feldolgozni a látványt.

Rozsdavörös vér száradt a keményfa padlóra, és mintha egy része át is szívárgott volna rajta. Bevágásokat láttam a padlón, karcolásokat, amiket akkor még nem értettem. Az ágyat friss vér – az én vérem – borította. A falak – édes istenem –, még mindig látom magam előtt azokat a falakat. Az ágy feletti részt alvadt vér borította, és tudtam, hogy valaki ott halt meg. Mégsem ez volt a legborzalmasabb. Hanem az, hogy mi lógott az ágy fölött, amihez általában hozzá voltam láncolva.

Véres fehér menyasszonyi ruhák.

Hat.

És egy vékony drót végén lógott róluk valami. Valami, amit akkor még felfogni is képtelen voltam. Valami, aminek az elfogadásához évekre volt szükségem.

Minden ruháról egy-egy ujj lógott le.

Ekkor jöttem rá, hogy én is ebben a szobában fogok meghalni, mint a többiek. Sikítani kezdtem, és csak sikítottam és sikítottam, amíg lassan elhalt a hangom, és akkor...

– Idd ezt meg!

Leeresztettem a kezemet, és felnéztem. Cole egy pohár sístergő vizet tett a kanapé melletti asztalra. Csak annyi időre hagyott magamra, hogy elmenjen a vízért. Remegő kézzel nyúltam érte, és elvettem a hideg poharat.

– Köszönöm.

Egy pillanatig csak állt előttem.

– Kiszedtük... a kocsidból.

Reszketve beleittam az Alka-Seltzerbe. Kinyílt a bejárati ajtó, mire felnéztem. Az ajtó melletti ablakban vörös és kék fények villództak. Cole kihívta a rendőrséget. Nem igazán tudtam, hogy a rendőrség mégis mit tehetne ebben az esetben, de az állami rendőrök húsz perc múlva már meg is érkeztek.

A rendőr besétált a nappaliba, zöld, keményített egyenruháján egy ráncot sem lehetett látni. Idősebb fazon volt, biztosan látott már durvább dolgokat is, mint azt ott a kocsimban.

Cole-ra pillantott, és csak utána szólalt meg:

– Feltennék pár kérdést.

Kezemben a pohárral bólintottam.

– Cole szerint a teherautó az édesanyja, Anne Keeton tulajdona.

– Amikor bólintottam, újabb kérdés hangzott el. – Az édesanyján kívül tudhatott bárki más arról, hogy ön használja a gépjárművet?

– Miranda, a barátnőm tudta. És Angela is. Egy fiatal lány, szobalányként dolgozik a fogadóban. – Elgondolkoztam. – És Jason is tudta. Beugrott ebédidőben. De egyikük sem tenne ilyesmit.

– Jason? – Cole oldalra billentette a fejét.

– Ja. Emlékszel rá? Ő is az osztályunkba járt. Most...

– Biztosítási ügynök – fejezte be a mondatot helyettem. Amikor észrevette az arckifejezésemet, folytatta. – Van egy nagy hirdetőtáblája a kilences út mellett. De személyesen évek óta nem találkoztam vele.

– Ismerem – szólt közbe a rendőr. – Rendes ember. Minden reggel beugrik a Grindba kávéért.

Cole-ra néztem.

– Fogalmam sincs, hogy ki, vagy miért tehetta ezt.

– Cole említette, hogy a saját gépjárművét pénteken megrongálták a Skarlát Cselédnél – mondta a rendőr. – Nem került esetleg mostanság összetűzésbe valakivel?

Mocorogni kezdtem a kanapén, és kényelmetlen érzés töltött el.

– Nem. Még nem is vagyok olyan régen a városban, hogy bárkinek piszkálhassa a csőrét a jelenlétem. Nem értem én ezt az egészet.

Ezután már a rendőr sem nagyon tudott mit mondani. Végül is miféle törvényt sértettek meg aznap este? Nem volt gyanúsított, és még csak ötletünk sem volt, hogy ki tehetette. Még az sem volt biztos, hogy ez most rongálás, zaklatás vagy valami súlyosabb. A rendőr hívást kapott, baleset történt az autópályán. Első hallásra is komolyabbnak tűnt, mint az én ügem.

– Válthatnánk pár szót? – kérdezte a rendőr Cole-tól.

Cole előbb rám nézett, és csak utána válaszolt.

– Persze.

Felálltam, az üres pohárral a mosogatóhoz sétáltam, és előblítettem, amíg ők beszélgettek. Aztán csak álltam ott, bámultam a semmit, és próbáltam felfogni, hogy mi is történt. Megmarkoltam a mosogató szélét, és igyekeztem mély levegőt venni. Másodpercekre voltam attól, hogy kiakadjak. És ez a kiakadás köröket vert volna az előzőre, ami a konyhában tört rám. Otthon kellett volna lennem, és egy vödör jégkrém felett keseregnem a kanapén ülve. Ki hitte volna, hogy egyszer erre fogok vágyani?

Fogalmam sem volt, meddig álltam ott, de kis idő múlva hallottam, hogy újra kinyílik a bejárati ajtó. Megfordulva láttam, hogy Cole becsukja maga mögött az ajtót, és a piros-kék fények eltűntek az ablakból.

– Jelentést ír – mondta a telefonjára pillantva. Aztán becsúsztatta a zsebébe. – Ennél többet most nem tehet.

Bólintottam, majd neki támaszkodtam a mosogatónak, és karba tettem a kezemet.

– Nem is értem, miért hívtad ki őket.

Megállt a konyhasziget szélén, és felvonta a szemöldökét.

– Valaki idehozott egy őzet, ami úgy tűnik, elvesztett egy csatát egy teherautó ellen, és betette a kocsidba.

Elfintorodtam, mert újra felfordult a gyomrom. Ja. Valami ilyesmi történt. És szerencsétlen őz már jó ideje döglött lehetett.

– Az ilyesmit jelenteni kell – fejezte be.

Furcsa íz kezdett terjengeni a szám szélén.

– Nem is tudom... nem is tudom, mit mondhatnék.

Cole szó nélkül besétált a konyhába. Az egész testem megfeszült, amikor elhaladt mellettem, és odament a hűtőhöz. Két üveg vizet vett ki belőle. Megállt velem szemben, és odanyújtotta az egyiket.

– Jól vagy?

Bólintottam.

– Hallani akarom – mondta határozottan, de gyengéden.

Kinyitottam a számat, majd alig érezhetően megráztam a fejemet.

Egyáltalán nem éreztem jól magam. Reszkettem. Micsoda elcseszett egy helyzet!

– Ez anyám kocsija. Mégis mi a fenét fogok mondani neki? Teljesen ki fog akadni.

Cole beleivott a vízbe.

– Van egy haverom a városban, aki autótisztítással foglalkozik. Amíg kint voltam, felhívtam, és elmeséltem neki, hogy mi a helyzet. Kivettük az őzet a kocsidból, holnap reggel pedig visszajön, és hozzáfog kitakarítani. Délutánra jobb lesz, mint új korában. Mintha mi sem történt volna.

Jó volt ezt hallani, de igen nagy esélyt láttam arra, hogy soha többet az életben nem fogok beszállni abba a kocsiba, pucolják ki bármilyen szépen is. Cole-ra néztem, és kifújtam a levegőt.

– Nem kellett volna ezt tenned.

– De megtettem.

Valahogy erőt vettem magamon, és nem rohantam oda hozzá, hogy a mellkasába temessem az arcomat. Helyette felnéztem a plafonra.

– Köszönöm. Csak mondd meg, mennyibe kerül, és elintézem.

– Nem kell megköszönnöd.

– De megtettem – vágtam vissza.

Kissé felhúzta a szája szélét.

Nagy levegőt vettem, és olyan szorosan markoltam az üveget, hogy megreccsent a műanyag.

– Anyámnak nem mondom el.

Cole nem szólt egy szót sem, de élesen pillantott rám.

– Olyan, mint én. Többé ő sem lenne képes beülni a kocsiba. Azt pedig nem engedheti meg magának, hogy vegyen egy újat – magyaráztam, és félretettem a vizet. – És azt sem akarom, hogy aggódjon.

Cole állkapcsa megfeszült.

– Talán nem ártana aggódnia.

Hatalmasat dobbant a szívem.

– Most miért... miért mondd ezt?

– Nem akarlak megijeszteni. Remélem ez világos. De valami nincs rendben itt, és szerintem ezt te is tudod. – Cole lehajtotta az üveg vizet, és a szemetesbe dobta a műanyagot. Aztán rám nézett. A harag mély sebeket ejtett gyönyörű arcán. – A kocsidat az első nap megrongálták, ahogy visszajöttél, most pedig valaki valamilyen oknál fogva egy döglött őzet tett a kocsidba. Unatkozó kölykök ilyet nem csinálnak.

– Való igaz, de ha mégis egy unatkozó kölyök volt, akkor nem ártana felkeresnie egy gyerekpszichológust – jegyeztem meg.

Cole ajka torz vigyorra húzódott.

– Szerintem is.

Én is elmosolyodtam, de valójában felfordult a gyomrom. Se naiv, se hülye nem vagyok, abban a pillanatban, ahogy leültem a kanapéra, Cole pedig a rendőrrel kezdett beszélni, tudtam, hogy ez nem lehet véletlen. Csak azt nem értettem, hogy miért tenne bárki ilyesmit.

– Akkor sem akarom elmondani anyámnak.

– Sasha, tudnia kell róla, hogy felkészülhessen.

– Mégis mire kellene felkészülnie? Egy halott mosómedvére a postaládában? Vagy egy elgázolt macskára a lábtörlőn? – Ellöktem magam a pulttól, és mindkét oldalon a fülem mögé türtem a hajamat. – Nézd, tudom, hogy mire akarsz kilyukadni, de annyi mindenben ment már így is keresztül. Rengeteg mindenben, Cole.

– Akárcsak te – emlékeztetett lágy hangon.

– Igen, de én el tudtam menni innen. El tudtam menekülni a történetek elől, el ebből a városból. Ő nem tehette meg. Ezért nem akarom ezt elmondani neki, hacsak feltétlenül nem szükséges.

Meglágyultak a vonásai.

– Sasha...

– Ne nézz így rám! – figyelmeztettem, és mély levegőt vettem.

Akkor is alig bírtam magammal, amikor simán csak rám nézett, hát még most. Sármos arcának vonásai egészen lágynak tunk, hideg szeme forrón izzott. Ez már túl sok volt.

– Hogy nézek?

Úgy, mint aki azt akarja, amit én is akartam korábban. Hogy átszelje a közöttünk lévő végtelen távolságot, és átöleljen. Én is oda akartam rohanni hozzá, de képtelen voltam.

Lehunytam a szememet, és csak néhány nagy levegő után nyitottam ki újra.

– Addig nem akarom ezzel stresszelni, amíg nem tudom pontosan, hogy mi folyik itt. És egyébként is, ennek semmi köze hozzá. Nem őt zaklatták. Ez... ez csak rólam szól.

Cole úgy nézett rám, mint aki továbbra is meg akar győzni, de kifújta a levegőt.

– Ezt neked kell eldöntened. Csak azt akarom, hogy tudd, nem értek egyet veled.

– Majd felírom.

– A rendőr megkérdezte, ki tudhatott arról, hogy ma este anyukád kocsijával jössz. Én kérdeznék valami mást is.

– Csak bátran.

– Tudsz arról, hogy bárkinek is problémája lenne veled?

Rögtön tudtam, hogy mire akar kilyukadni.

– Mármint olyan problémája, ami megindokolná a kocsim megrongálását és a döglött őzet anyám kocsjában? Nem. Hirtelen senki sem jut eszembe, akinek oka lenne ilyesmire.

Felemelte a kezét, és megdörzsölte a tarkóját. A hülye szívem meg ugrott egyet, mert eszembe jutott, hogy mindig ezt csinálta. Régen lenyűgözött ez a fura szokása. És rá kellett jönnöm, hogy még mindig.

– Talán egy pasi...

– Mondtam már, hogy nincs senkim – emlékeztettem, és elpirultam.

– Expasi? – javította ki magát, és leeresztette a kezét.

Egyáltalán nem akartam válaszolni erre a kérdésre, de úgy éreztem, hogy muszáj.

– Egy... egyik kapcsolatom sem volt olyan komoly, hogy esélyem lett volna bárkit is ennyire felbosszantani.

A szeme körül megfeszült a bőr.

– Ezt nehéz elhinni.

– Ugyan miért? Tudod, mit? Inkább ne válaszolj! Nincs olyan pasi a múltamban, akinek megértem volna annyit, hogy felautókézzon ide miattam.

Felvonta a szemöldökét.

– És a főnököd?

Megráztam a fejemet.

– Nem örült neki, hogy elveszít, de úgy tizenöt perc múlva már túl is volt rajta, amikor meglátta a huszonöt éves vöröskét, akit a pozíciómra interjúztattam.

Cole halványan elmosolyodott.

– Szeretném, ha komolyan elgondolkoznál ezen, Sasha. Azt sem bánom, ha valaki olyan, akit három évvel ezelőtt feldühítettél a kisboltban. Szeretném, ha alaposan megfontolnád, hogy ki lenne

képes ilyesmit művelni veled. Nem kell most válaszolnod. Gondolkozz egy-két napot!

Nem volt szükségem se egy, se két napra. Amíg Floridában és Georgiában éltem, senkinek nem meséltem a múltamról. Bementem dolgozni. Néha megittunk egy-két italt a kollégákkal. Néha találkoztam valakivel, aki csak pár kellemes éjszakára vágyott.

Most, hogy így belegondoltam, mégis mi a francot csináltam tíz éven át? Többnyire semmit. A gondolattól frusztráltan odasétáltam az egyik bárszéken álló táskámhoz. Kivettem belőle a telefonomat.

– Van valami... Mit csinálsz?

Felnéztem a telefonomból.

– Felhívom Mirandát. Valahogy haza kell jutnom.

– Én is hazavihetlek.

Hát persze hogy felajánlotta. Vacsorát főzött nekem, mert... Istenem, már azt sem tudom, hogy vajon miért. Mintha órák teltek volna el az előző kiakadásom óta, de mégsem akartam, hogy megint megtegyen értem valamit.

– Nem kell.

– Sasha – mondta halkán –, hazaviszlek.

Egy pillanatig a szemébe bámultam, aztán bólintottam. Nem volt éröm egy ilyen jelentéktelen dolgon vitatkozni.

– Rendben.

Szóltanul sétáltunk ki a garázsához, és beszálltam a kocsijába. Rá sem bírtam nézni anyám autójára, még úgy sem, hogy már kiszedték belőle az őzet.

Rengeteg kérdés kavargott a fejemben, de főleg az, hogy vajon miért művelne bárki is ilyen undorító dolgot. Miért törné be valaki a kocsim ablakait?

A válasz az orrom előtt volt. Nyilvánvalóan köze volt a múltamhoz, de egyszerűen képtelen voltam rájönni a miéltre.

Rettegtem. Komolyan. A kocsim megrongálása az egy dolog, de ez... ez azért már durva volt. Egyre inkább úgy gondoltam a

két esetre, mint... mint figyelmeztetésekre, és bár tudtam, hogy irracionális a félelmem, de az volt a helyzet... hogy a tíz évvel ezelőtt történtek után, és néha még most is azzal töltöttem az éjszakáimat, hogy azon rágódom, vajon voltak-e jelek. Voltak-e figyelmeztetések arra, hogy mi fog történni velem, amikre ügyet sem vettem.

Most is ezt éreztem.

Már félúton jártunk hazafelé, amikor Cole-ra pillantva eszembe jutott valami. Kifejezéstartan arccal nézett előre, állának vonala megfeszült, szigorú tekintettel az utat fürkészte.

– Kérdezhetek valamit?

– Persze – felelte gondolkodás nélkül.

– A munkádról – pontosítottam, és szorosabban öleltem magamhoz az ölemben tartott táskámat.

– Ha tudok válaszolni, akkor fogok – mondta, és rám pillantott.

– Mit szeretnél tudni?

Nagy levegőt vettem, mert még magam sem voltam benne biztos, hogy tudni akarom-e a választ.

– Véletlenül nem dolgozol az... az eltűnt nő ügyén, akit a régi víztoronynál találtak meg?

– Még nem kérték az FBI segítségét az ügyben – felelte némi gondolkodás után. Ujjai szorosabban fogták a kormányt. – De annyit tudok, hogy az osztályvezetőnk folyamatos kapcsolatban áll a marylandi és a nyugat-virginiai állami rendőrséggel.

Az ablak felé fordultam, és az elsuhanó fák sötét árnyait néztem.

– Szerinted...

Nem tudtam folytatni.

– Szerintem mi, Sasha?

Nagyot nyeltem.

– Szerinted nem furcsa, hogy a testét pont ott találták meg?

Cole ezúttal nem azonnal válaszolt. Csak akkor szólalt meg, amikor újra ránéztem.

– De, szerintem is furcsa.

– Elkísérlek az ajtóig – mondta Cole, amikor leállította a motort.

Mielőtt azt mondhattam volna, hogy semmi szükség rá, már ki is szállt a kocsiból. Felsőhajtottam, majd kinyitottam az ajtót, és én is kiszálltam. Felkísért a verandán, és a bejárati ajtó felé indult.

– Nem ott megyek be.

Megállt, és felém fordult.

– A hátsó ajtón?

Bólintottam.

– A hátsó lakásoknak külön bejáratuk van. – Persze a főbejáraton is bemehettem volna, de nem gondoltam ki semmi magyarázatot arra, hogy miért Cole hozott haza, és még véletlenül sem akartam belefutni anyámba. – De nem kell elkísérned. Már itthon vagyok.

– De kell – felelte, és már el is indult az épület hátsó része felé.
– Éjszakára bezárjátok az ajtót? – kérdezte.

Megvontam a vállamat, majd bólintottam és követtem őt.

– De általában megvárjuk, hogy minden vendég visszaérjen.

– És ha nem érnek vissza mindannyian?

– Az ajtókat tízkor akkor is bezárjuk. Ha a vendégek később jönnek meg, akkor kénytelenek a bejelentkezéskor kapott kulcsaikat használni – magyaráztam.

Cole továbbra is előttem haladt. Működésbe léptek a mozgásérzékelők, és felkapcsolódtak a lámpák. Ahogy megkerültük az épületet, megelőztem, és a tölgyfa mögött rejtőző lépcsők felé fordultam. Persze Cole nem maradt el sokkal mögöttem. Mire felértünk az ajtóhoz, már a kezemben voltak a kulcsaim.

– Hát, köszönöm a vacsorát, és hogy segítettél ezzel az egész... kocsi ügygel – mondtam halkán, hátha anya már feljött, miközben kinyitottam az ajtót. – Megtennéd, hogy írsz, amikor kész a kocsi, és érte mehetek?

– Ilyen könnyen azért nem szabadulsz meg tőlem.

Megfordultam és ránéztem. A terasz világítása mély árnyakat rajzolt az arccsontja alá.

– Hogy mi?

Cole belépett a lakásomba, én pedig kénytelen voltam hátralépni egyet.

– Itt maradok.

Csak pislogtam, mert nem akartam elhinni, hogy mit mondott.

– Micsoda?

Betessékelt a saját lakásomba, majd becsukta mögöttünk az ajtót. Aztán csak álltunk ott a konyha bejáratánál, én meg a lehető legkevésbé vonzó módon eltátottam a számat.

– Mondom, itt maradok.

Most már biztos, hogy gond van a hallással.

– Miért?

– Van pár okom – válaszolta, majd elhallgatott, és körülnézett a lakásomban. A kanapénál álló lámpát ugyanis égve hagytam, és mivel a lakás nem volt túl nagy, ez elég fényt adott.

Kihúztam magam.

– Akkor mi lenne, ha elkezdenéd sorolni azokat a bizonyos okokat?

Cole-t teljesen lefoglalta, hogy lecsekkolja a lakásomat, ami szerintem aranyos kis kuckó, de persze közel sem olyan szép, mint az ő háza. Ellépett mellettem. Döbbenten fordultam utána.

– Hahó, segíthetek? – érdeklődtem, és az ajtó melletti kis asztalra dobtam a táskámat.

Rám nézett, szájának egyik csücske mosolyra húzódott, de egyáltalán nem úgy nézett rám, mint az este alatt bármikor is. Ez incselkedő és pajkos mosoly volt.

– Igen veszélyes kérdés ez, Sasha – mondta, és a konyhapultra dobta a kulcsait. – Elég sok dologban tudnál a segítségemre lenni.

Találkoztam a tekintetünk, és a két karomon remegés futott végig. Most csak nem... flörtöl velem? Nagy levegőt vettem, mert

fel kellett dolgoznom a tényt, hogy Cole valahogy a lakásomban kötött ki.

– Mégis miért gondolod azt, hogy itt kellene maradnod velem?

– Szerintem elég egyértelmű – felelte, majd odalépett a kanapéhoz, én meg földbe gyökerezett lábbal figyeltem, ahogy leül... középre. – Valaki szórakozik veled.

A szavaitól ezúttal egészen másmilyen borzongás futott végig rajtam, ahogy odaléptem a kanapé mellé.

– Lehet, hogy így van, de ez még mindig nem magyarázza meg, miért is kellene itt maradnod.

Felemelte a fejét, kissé előrecsúszott a kanapén, és rám nézett.

– Nem tetszik a gondolat, hogy itt legyél egyedül, miközben valaki szórakozik veled.

Kinyitottam a számat, hogy mondjak valamit, de nem jöttek ki rajta szavak, mert valljuk be, ez eléggé édes volt tőle. De akkor sem maradhatott.

– Szükségtelen itt maradnod.

– Már hogy lenne szükségtelen? – kérdezett vissza, majd lenyúlt, és felhúzta az inge alját.

Most meg mit csinál? Levetkőzik? Nem tudtam eldönteni, hogy rászóljak-e, hogy hagyja abba, vagy csak hagyjam, hadd folytassa. Egészen addig igencsak hevesen vert a szívem, amíg észre nem vettem, hogy egy fegyvertok lapul az inge alatt. Egész végig nála volt? Máskor jobban kellene figyelnem.

– Mert nem vagyok egyedül – suttogtam hevesen, kipiroslóan.

– Egy fogadó fölött élek, anyám meg szó szerint a szomszéd szobában van.

Elmosolyodott, amitől a szívem újra nagyot dobbant. Talán cigánykereket is hányt, mert a francba, Cole akkor is istentelenül jól nézett ki, amikor csak ült és lélegzett, de amikor elmosolyodott, egyszerűen gyönyörű volt.

– Hadd tegyek fel néhány kérdést!

Karba tettem a kezemet, és vártam.

- Minden vendég visszaért a fogadóba?
Összevontam a szemöldökömet.
- Nem tudom. Nem voltam itt.
- Így van. Szóval teljességgel lehetséges, hogy valaki bejött ide, amíg nem voltál itt, elrejtőzött valahol, és megvárja, hogy szabadon garázdálkodhasson a fogadóban, miután mindenki elaludt.
- Úristen, csak nem arra célzol, hogy...
- Szerintem nem történt ilyesmi, de benne van a pakliban. Csak bámultam rá.
- Következő kérdés. Van riasztód?
- Van egy...
- Tudom, hogy a fogadónak van, de mi a helyzet a lakásoddal?
- pontosított, és levette a fegyvertokot az övéről.
Megráztam a fejemet.
- Nincs, de...
- Semmi de. Szükséged van egy riasztóra, és mit ad isten, van egy haverom, aki ilyesmivel foglalkozik, és jön nekem egy szívességgel. Holnap fel is hívom.
- Jó eséllyel teljesen lefagyott az arcom, a szám pedig nyitott állapotában tátongott. Riasztót beszerezni persze nem hülyeség. Olcsóbb is lett volna ide egy külön berendezés, mint a lenti riasztót felvezettetni. Egy vadiúj, vezeték nélküli rendszerre volt szükségünk idefentre.
- Nem is tudom, mit mondjak.
- Köszönöm szépen?
- Meglepett nevetés tört ki belőlem.
- Jelen pillanatban nem ez a két szó jár a fejemben.
- El tudom képzelni, miféle két szó az – jegyezte meg Cole szárazon, és az asztalra tette a fegyverét.
- Mégis mi a franc folyik itt?
- Egyik részem meg akarta ragadni a karjánál fogva, és a bejárati ajtóhoz rángatni, de tudtam, hogy esélyem sem lenne. Egy másik

még nem volt képes felfogni, hogy tényleg ez történik. És volt egy harmadik, egészen apró részem is, amelyik majd kiugrott a bőréből, amiért Cole itt ücsörög a kanapémon.

Ugyanakkor volt egy olyan részem is, amelyik rettegett, mert Cole jelenléte azt sugallta, hogy nem vagyok biztonságban. És nemcsak én, hanem anyám sem. Ha őszinte akarok lenni, akkor ezt már korábban is sejtettem, de mivel nem tudtam rájönni, hogy miért, így az egész olyan hihetetlennek tűnt.

Egyik lábamról a másikra álltam.

– Talán... el kellene kezdenem aggódni?

Cole a szemembe nézett, majd hirtelen, elképesztően gyorsan mozogva felpattant, és eléem állt. Aztán megérintett. A kezei óvatosan végigsimították az arcomat, és most már kétség sem fért hozzá, hogy a szívem egymás után hányja a cigánykerekeket.

– Nem az a kérdés, hogy aggódnod kell-e. Mert látom, hogy *máris* aggódsz.

Hazugság kezdett formálódni a nyelvemen, ahogy a csillogó szemébe néztem, de végül az igazat kezdtem suttozni.

– Halálra rémültem.

– Mindenki halálra rémülne – mondta halkán. – Még akkor is, ha nem... ha nem lenne olyan múltjuk, mint neked.

Megrándult az arcom, aztán lehunytam a szemem, amikor Cole a hüvelykujjával megsimogatta az arcom jobb oldalát, hogy elkergesse a rémült kifejezést. Fogalmam sincs, miért mondtam el neki, hogy min járt akkoriban az eszem.

– Tudod, azon gondolkoztam, hogy talán nem vettem észre dolgokat. Vagyis voltak jelek arra, hogy a Vőlegény el akar kapni, csak én nem vettem észre őket.

– Még ha voltak is ilyen jelek, soha nem jöttél volna rá, hogy mire utalnak. – Cole ugyanolyan gyengéden szólalt meg, mint ahogy az arcomhoz ért. – Nem állítom, hogy ezek a mostani történések jelek, de szerintem jobb biztosra menni.

Lenyeltem a torkomban növekvő gombócot, és kinyitottam a szememet.

– Akkor is ragaszkodnál ehhez, ha nem... szóval... ha a múltban nem éltem volna át azt, amit át kellett?

Cole állkapcsában megfeszültek az izmok.

– Sasha...

Elhúzódtam tőle, kibújtam az öleléséből, és hátraléptem egyet. Csalódottság árasztott el, pont úgy, mint amikor még nála voltunk. Nem akartam, hogy a múltam irányítsa a tetteit. Hülyeség volt azt gondolnom, hogy ez valaha is így lesz.

A gombóc újra megjelent a torkomban.

– Nem kell ezt csinálnod, Cole, csak azért, mert sajnálsz.

Oldalra billentette a fejét, és felvonta a szemöldökét.

– Egyáltalán nem sajnállak.

Majdnem felnevettem.

– Azért sem kell ezt csinálnod, mert valamiféle kötelességtudat vezérel a történetek miatt.

Ekkor értette meg, mire gondolok, és ez ki is ült az arcára.

– Tudod, sok dolgot kell még megbeszelnünk. Kezdjük azzal a kis műsorral, ami ma este ment le a konyhámban.

Kihúztam magam.

– Egyáltalán nem kell beszelnünk róla. Mindössze annyit kell tenned...

– Ó, igenis beszélni fogunk róla, de majd csak később. Viszont addig is olyan mérges lehetsz, amilyen csak akarsz, és a fejemhez vágthatod, hogy eltűzom a dolgokat, és ezernyi okot kitalálhatsz, hogy miért is csinálom ezt, de akkor sem megyek el. A pokolba is – mondta Cole villogó szemekkel –, még egyszer nem hagylak magadra.

10.

FEJEZET

COLE TEHÁT NEM MENT EL.

Én pedig nem álltam le vitatkozni vele a cuki-de-nem-annyira-szép-mint-Cole-háza lakásomban. Beviharzottam a hálómba, de csak akkor jutott eszembe, hogy a fürdőszoba nem onnan nyílik. Pár percig köröztem a szobában, és igyekeztem napirendre térni afelett, hogy Cole úgy érezte, feltétlenül itt kell maradnia megvédeni valami láthatatlan veszedelemtől, ami talán nem is létezett. Kivágtam a szoba ajtaját, és kitrappoltam a folyosóra. Nem láttam Cole-t, de kétségtelenül megtalálta a tévé távirányítóját.

Ott ült a nappaliban, és tévézett.

Nem akartam elhinni.

Gyorsan végeztem a lefekvés előtti szokásos teendőimmal, majd visszaszáguldottam a szobámba, és valahogy sikerült legyőznöm az ingert, hogy be ne vágjam magam mögött az ajtót. Beszélnem kellett Mirandával.

Csakhogy a telefonomat a konyhapulton hagytam.

És nem volt az az isten, hogy újra kimenjek oda.

Levetkőztem, majd beletúrtam a fiókomba, és magamra húztam az első kezembe akadó ruhadarabot. A hálósobám ajtaján nem volt zár, és azt végképp nem akartam, hogy Cole félpucéran találjon, ha valami miatt úgy dönt, feltétlenül be kell jönnie hozzám.

Ledőltem az ágyamra. Még nem járt későre, és általában ilyenkor még eszembe sem jut lefeküdni, de csapdába estem.

Na jó, nem estem csapdába. Saját akaratomból rejtőztem el a szobámban. Megint *elrejtőztem*, és ahogy ott feküdtem az ágyon, tudtam, hogy Cole csak azt teszi, amit helyesnek gondol. Azt akarta, hogy biztonságban legyek, és ezt értékeltem, még akkor is, ha közben marhára idegesített. Nem vagyok én valami úrikisasszony, akit meg kell védeni. Persze tisztában voltam azzal, hogy ha bajba kerülnék, Cole meg tudna védeni. Ennyire hülye azért nem vagyok. Elvégre fegyvere volt. És bár nekem nem, azért még nem akartam úgy érezni magam, mint aki nem képes gondoskodni magáról. Tíz évig pont ezt csináltam. Nem állt szándékomban hagyni, hogy ez az érzés újra eluralkodjon rajtam.

Cole azonban azért volt itt, ami tíz évvel ezelőtt történt velem. Nem kellett a pszichológia doktorának lennem ahhoz, hogy rájöjjek, úgy érzi, annak idején cserben hagyott. És a maga módján igyekezett jóvátenni az akkori vélt hibáját.

Vagy az is lehetett, de csak talán, hogy én próbáltam magyarázatot találni a viselkedésére ahelyett, hogy egyszerűen beszélgettem volna vele. De erre képtelen voltam.

Az utolsó gondolatom túl racionális volt ahhoz, hogy igaz legyen.

– Mekkora marha vagyok! – mondtam a plafonnak.

A plafon azonban nem felelt.

A gondolataim aztán a Cole házánál történtek felé sodródtak, és még a takarók alatt is kirázott a hideg, mert a halál és az oszlás bűzének emléke olyan erővel tört rám, hogy majdnem elnyelt.

Az oldalamba fordultam, az áram alá csúszttam a kezemet, és az ágyammal szemközti kis ablakra meredtem. Lehunytam a szememet. Nem akartam sem a döglött özre, sem a megrongált kocsimra gondolni. Semmire sem akartam gondolni, de ez persze jó pár órán át nem sikerült. Akárhányszor mozgást hallottam a folyosóról, feszülten figyeltem, és még a lélegzetemet is visszafojtottam, olyan erősen próbáltam kitalálni, hogy Cole vajon mit csinálhat odakint. Talán be fog jönni? Mi oka lenne rá? Vajon még reggel is ott fog ülni a kanapémon, vagy elmegy, ahogy felkel a nap? Fogalmam sem volt arról, hogy be kell-e mennie dolgozni reggel, azt viszont tudtam, hogy az a kanapé korántsem lehet túl kényelmes egy olyan magas férfinak, mint ő.

Nem voltam benne biztos, hogy mióta fekszem az ágyamban, de egy idő után már nem követtem a szobám padlóján végigkúszó holdfény mozgását, és lassan félálomba sodródtam. Ekkor éreztem meg. Pihekönyű érintés futott végig a meztelen vállamon.

A szívem nagyot dobbant, majd elképesztő ütemben kezdett verni. Mégis mit keres itt bent Cole? Visszatartottam a lélegzetemet, miközben az ujjai libabőrt hagyva maguk után végigkalandoztak a bőrömön. Becsusszantak a hálóingem pántja alá, és finoman lecsúszatták a vállamról.

Tudtam, hogy meg kell állítanom. Tudtam, hogy dühösnek kell lennem rá, amiért beosont a szobámban, és tapizni kezdett, de... de *élveztem*. Ó, egek, nagyon is élveztem, ezért csak feküdtem ott, és úgy tettem, mintha aludnék.

Aztán a keze átbukott a vállamon, végigsimította a lapockámat, és lekúszott a gerincemig. Reszketeg sóhaj tört fel belőlem. Majd a keze leért a hátam közepéig, az érintése egyre határozottabbá vált, és...

– Sasha...

Mintha egy betontömb zuhant volna a mellkasomra. A kéz a hátamon már túl nehéznek tűnt. Túl érdesnek. Túl ismerősnek. Túl hidegnek.

Villámgyorsan a hátamra fordultam. Tágra nyílt szemekkel bámultam bele a sötétségbe, de tudtam, hogy nem fogom látni az arcát. Nem is láttam, de ő, istenem, tudtam, hogy nem Cole az. Rettegő sikoly tört fel a torkomból, és a hangja majdnem megsüketített. Ekkor hallottam meg az éles nevetést. A nevetést, amely egyet jelentett a fájdalommal. Mert amikor így *érintett* meg, és így *nevetett*, akkor ő már nem csak a Völegény volt. Hanem rosszabb, mint egy szörnyeteg.

– Sasha! – A szorítás erősödött a karomon, és egyre hangosabban sikítottam. – Sasha! Hagyd abba! Semmi baj! Biztonságban vagy! Hagyd abba!

Biztonságban vagy.

Két szó, amit a Völegény sosem mondott volna ki.

Kezeimmel a levegőben hadonászva felültem, a bal oldalamra dőltem, és legurultam az ágyról. De nem zuhantam a padlóra.

Cole villámgyorsan átkarolta a csípőmet, visszaemelt az ágyra, és *magához* húzott. Összeért a mellkasunk. Összeért a bőrünk... A *bőrünk*? *Micsoda*? A rémálmom úgy oszlott szét, mint a füst foszlányai, és lassan felfogtam, mi történt. Cole a karjában tartott, forró lehelete végigsimította az arcomat, és valamikor levette az ingét. A szívem most már nem a rémálom miatt zakatolt.

– Velem vagy? – kérdezte.

Annyira vele voltam...

A szoba sötétjében semmit sem láttam, és csak az ő érintését éreztem.

Ekkor vettem észre, hogy mit kaptam magamra, amikor ágyba bújtam. Egy spagettipántos, csipkés, lágy pamutból készült hálóinget, ami csupán a combom közepéig ért, és ami napvilágnál minden biztonnyal teljesen átlátszó. Egy vékony hálóinget, ami olyan volt, mintha semmi sem választotta volna el a testünket.

Cole mellkasa melegen simult hozzám, sőt szinte forrónak éreztem. Farmernadrágjának durva szövete hozzádörzsölődött a belső combomhoz.

Ekkor eszméltem rá, hogy nem egyszerűen az ölében ülök. Rajta lovagoltam. Fogalmam sincs, hogyan kerültem oda, de a vállát egyszerre éreztem puhának és keménynek a kezem alatt.

– Sasha... – Mély hangon suttogott, egyik tenyerével végigsimította a tarkómat, és beletúrt a hajamba. – Velem vagy?

Száraz torkomból csak egyetlen szót voltam képes kipréselni.

– Igen.

– Akkor jó. – Nem engedett el, sőt a karja egyre erősebben ölelt, a keze egyre erősebben szorított. – Gyakran történik ilyesmi?

– Micsoda? Ez?

Elnevette magát.

– A rémálmok, Sasha. Gyakran térnek vissza?

Ja, hogy a rémálmok. Lehunytam a szemem, és alig érezhetően megráztam a fejemet.

– Nem túl gyakran.

– Miért van olyan érzésem, hogy nem vagy velem teljesen őszinte?

A lehelete simogatta a homlokomat.

– Nem tudom. – Tudtam, hogy fel kellene emelnem a kezeimet a válláról, de úgy éreztem, mintha ólomból öntötték volna ki a karjaimat.

– Elfelejtess valamit – mondta, és úgy helyezkedett, hogy teljesen belecsúsztam az ölébe. A lábaim ollóként nyíltak szét, a hasam pedig hozzápréselődött kőkemény hasizmához. – Én nem egy idegen vagyok. Én ismerlek.

– Nem...

– Nem mi? – Már egészen halkán suttogott.

Talán a sötétség volt az oka. Talán a rémálom, és az, hogy egészen szürreálisnak hatott, hogy itt ülök az ölében. Nem tudom, hogy pontosan miért, de megválasztam a kérdését.

– Már nem ismeresz.

A kezem alatt megfeszültek az izmai.

– De, még mindig ismerlek, Sasha.

Megráztam a fejemet, és hagytam, hogy tehetetlen kezeim a mellkasára csússzanak.

– Nem. Eltelt tíz év, Cole. Már nem ismerhetsz.

– Még mindig ott van benned az a Sasha, akit ismertem. Néhányszor felvillant ma este vacsora közben. Még mindig ott vagy – erősködött érdes, mégis lágy hangján. – Én pedig még mindig ismerem azt a Sashát.

– Te...

– Tudom, hogy nem mondasz igazat a rémálmokkal kapcsolatban – folytatta. – Gyakran visszatérnek, igaz? Nem minden éjjel, de elég gyakran ahhoz, hogy ne tudj nyugodtan aludni.

Erre nem tudtam mit mondani. Telibe találta.

– Igazam van, ugye?

Persze hogy igaza volt, de nem kellett tudnia róla. Semmi olyat nem kellett tudnia, ami miatt még a mostaninál is jobban sajnálna. Nagyon kellett igyekeznem, hogy ne remegjen meg a hangom.

– Csak egy rémálom. Nem nagy ügy. – Megpróbáltam leszállni róla, de nem eresztett. – Már jól vagyok. Elengedhetsz.

– De én nem vagyok jól.

Oldalra billentettem a fejemet, és ránéztem. Azt kívántam, bárcsak látnám az arckifejezését.

– Mi a baj? Te is rosszat álmodtál?

– Nem. De felért egy rémálommal, amikor meghallottam a sikolyodat. – Halálosan komolyan hangzott. – Álmomból riasztott fel. Azt hittem...

A testem megmerevedett a karjában. Nem akartam tudni, hogy mit hitt, mert volt egy sejtésem.

– Most már jól vagyok. Nyugodtan visszafekhetsz. Sőt, talán jobb lenne, ha elmennél. Én...

– Miért löksz el magadtól?

Teljesen váratlanul ért a kérdése.

– Én nem...

– De, igen.

Semmi kedvem nem volt ehhez a vitához az éjszaka közepén, a koromsötét hálósobámban, miközben egy szál semmiben ülök az ölében. Nekifeszültem a mellkasának.

Cole meg sem moccan.

– Engedj el! – kértem.

– Elengedlek. – De nem engedett. – De előbb el akarok mondani valamit.

Újra nekifeszültem, mit sem törődve a tenyerem alatt feszülő lágy, mégis kemény bőrével. Mintha selymet húztak volna az acélra.

– Úgy is elmondhatod, hogy nem ülök az öledben.

– Nem.

– Cole! – csattantam fel.

A keze elindult fölfelé a tarkómon, az ujjai átfogták a fejem hátulját. Végigfutott rajtam a hideg, le a vállaimon, végig a mellkasomon, és ez a jófajta hideg volt. Éreztem, hogy megkeményednek a mellbimbóim, és hirtelen nagyon hálás voltam azért, hogy teljesen sötét van.

– Falat húztál magad köré. Vágom. Meg is értem, hogy miért, és lefogadom, hogy ezért nem volt egyetlen komoly kapcsolatod sem az elmúlt tíz évben. És ezt is megértem. – Maga felé húzta a fejemet, és már az ajkamon éreztem a leheletét. – De én nem valami random pasi vagyok, akivel csak most futottál össze. Nem olyasvalaki vagyok, akinek fogalma sincs arról, hogy mi rejtőzik benned, és hogy érdemes áttörni azokat a falakat körülötted.

Édes jó istenem!

– Az embereknek ritkán adatik meg egy második esély, Sasha. Nekünk igen, és én nem fogom veszni hagyni.

– Második esély? – kérdeztem vissza hülyén. – Mármint nekünk?

– Erre próbálok célozni.

A döbbenettől egy pillanatig meg sem tudtam szólalni.

– Mi van, ha én nem akarok második esélyt?

Felnevetett.

– Ó, nagyon is akarsz te egy második esélyt.

Tátva maradt a szám.

– És ezt mégis honnan veszed, Mr. Mindentudó?

Az ajka végigsimította az arcomat, és felsóhajtottam.

– Igen, ez is azt jelzi, hogy vágysz arra a második esélyre. És láttam, hogyan néztél rám egész este. És még tudod mi? – Elhallgatott. – A mellkasomhoz préselő kemény kis mellbimbóid is azt súgják, hogy akarsz azt a második esélyt.

Ó, istenem!

– És nincsenek olyan falak, amiket én ne tudnék áttörni. Teflon? Szögesdrót? Egyik sem fog megállítani, hogy el ne jussak hozzád.

Csak annyira voltam képes, hogy rámeredjek a sötétben, és már abban sem voltam biztos, hogy egyáltalán lélegzem-e még.

– Komolyan gondoltam, amit az előbb mondtam, Sasha. – Végighúzta az ajkát az arcomon. – Nem hagylak el. Ezúttal nem.

11.

FEJEZET

NA JÓ, AZÉRT ETTŐL BE LEHET INDULNI.

Felvont szemöldökkel bámultam Mirandára. Másnap délután volt, és a konyhában ültünk. Ebédszünetre szaladt ki, úgy tíz percünk volt, mielőtt vissza kellett mennie a közelben lévő iskolába. Mint mindig, most is remekül nézett ki, sötétlila pulcsiruhát viselt, ami tökéletesen passzolt sötét bőréhez. Ha én vennék fel valami hasonlót, akkor úgy néznék ki, mint az egyik Teletabi. Miranda egy salátában turkált, aminek olyan illata volt, mintha kicsit túltolták volna az olasz öntetet.

– Nem akart elmenni – emlékeztettem.

– Csak meg akart védeni.

– Aztán mitől?

Miranda előrehajolt.

– Olyan örült fazonoktól, akik elgázolt állatok tetemét hagyják az anyád kocsijában – suttogetta.

Rámeredtem, aztán felsóhajtottam, és lehajtottam a fejemet.

– Talán igazad van.

Korábban mindent elmeséltem Mirandának. Na jó, a kemény mellbimbóimat kihagytam a történetből, mert szerintem nem igazán lett volna kíváncsi rájuk. Nem kell mondanom, ő is frászt kapott az özes dologtól. De ki ne kapott volna? Ám amikor elmeséltem neki az este további részét, arra a megállapításra jutott, hogy minden, amit Cole tett, kifejezetten dögös volt.

– Anyukádnak mit mondtál? – kérdezte, és a nyitott konyhaajtó felé sandított.

– Azt, hogy beboroztam, és Cole hazahozott. – A diétás kólám kupakjával játszadoztam. – Nem kérdezősködött. Örült, mert azt hitte, hogy jól szórakoztam, és amennyire ismerem, már neveket keres a leendő unokájának.

Miranda felnevetett. Nem, nem is nevetett, hátravetette a fejét, és úgy röhögött, mint egy hiéna.

– Nem vicces.

– Ó de, nagyon is az! – mondta vigyorogva. – A többi nem vicces, de ez igenis az. Én is simán el tudom képzelni anyukádról. Talán már el is kezdett kötni uniszex rugdalózókat.

Én is elmosolyodtam, mert én is teljesen el tudtam ezt képzelni anyámról.

– És mi lesz a kocsival? – kérdezte, miközben a szemeteshez lépett.

Hátradőltem a székemben.

– Cole úgy egy órája írt. – Ahogy ezt kimondtam, rögtön magasabb sebességbe kapcsolt a hülye kis szívem. Minden alkalommal ezt csinálta, amikor kiejtettem a nevét. Igyekeztem nem törődni azzal, hogy egyre jobban ficergett a mellkasomban. Hát, amint a mellékelt példa is mutatta, ez nem igazán jött össze. – Azt ígérte, délutánra készen lesz.

Miranda a salátája maradékába ejtette a műanyag villáját.

– Anyukád tudja, hogy itt aludt?

Megráztam a fejemet.

– Nem hiszem. De ha tudja is, nem említette.

Miranda lecsukta a kajás dobozának a tetejét, és felállt.

– Mindenről tudni akarok, amiről tegnap este Cole-lal beszélgettetek, de ez az összes dolog...

– Tudom. – Figyeltem, ahogy a szemetesbe dobja a dobozt. – Foglalom sincs, hogy mire véljem.

– Azon gondolkodtál, amit Cole kérdezett? – Felvette a táskáját, és a vállára kanyarította a pántját. – Az esetleges rosszakaróid listájáról?

Kihúztam magam, és kinyújtottam a karjaimat, hogy valahogy megszabaduljak a hátamat feszítő merevségtől. A rémálom és a Cole-lal töltött hihetetlen percek után már képtelen voltam visszaaludni. Cole egy idő után kiment a szobámból, és gondolom, visszafeküdt a kanapéra. Én meg ébren feküdtem, és a testemen szokatlan merevség lett úrrá. Igyekeztem hasznosan tölteni az időt, és végiggondoltam, ki akarhatna ártani nekem. Általában sem alszom túl jól, de éjnek évadján azon gondolkozni, hogy ki lenne képes ilyesmire, kifejezetten nehezen hoz álmot az ember szemére.

Leengedtem a karomat, és dobolni kezdtem a padlón a papucsom sarkával.

– Gondolkoztam. De... – Elhallgattam, mert lépteket hallottam.

Anyám fordult be a konyhába, körülnézett, és összehúzta a szemét.

– Nem láttad Angelát?

Felvontam a szemöldökömet.

– Nem. – Karba tettem a kezemet. – Azt hittem, az emeleten takarít.

– Nem jött be dolgozni, és nem is telefonált – mondta anyám, és megfeszült a bőr az összeszorított ajkai körül. – Ez nem vall rá.

– Talán csak beteg – vélte Miranda, és az ebédlő felé indult. Követtük. – Van valami randaság a levegőben. Mrs. Chase, aki a tizedikeseknek tanít történelmet, is elkapta a múlt héten. Egész

éjjel fent volt, és alig volt ereje betelefonálni az iskolába, hogy szerezzenek egy helyettesítőt.

– Jaj, ne! Talán vihetnék neki egy kis levest – vetette fel anya, ahogy elhaladtunk a karosszékek között.

A recepciós pulton álló telefonra pillantottam, hátha jött üzenet, amit nem vettem észre korábban. De nem jött. Szerencsére csak egy foglalt szobánk volt, és két foglalásunk másnapra.

– Felmegyek és rendbe teszem Mattersonék szobáját. Aztán kitakarítom a másik kettőt is.

– Utána pedig felhívsz – rendelkezett Miranda, miközben kinyitotta a bejárati ajtót. – Mert igencsak sok mindent kell még megbeszelnünk... Hohó! Ó, egek! – felnevetett, és ellépett oldalra. – Majdnem fellöktem.

Ahogy megfordultam, egy ismeretlen, középkorú, barna hajú férfit láttam az ajtóban. Sötét pulóver volt rajta, és egy olyan akkurátusan vasalt khakinadrág, hogy talán soha az életben nem volt rajta ránc.

A férfi Mirandára mosolygott, majd rám nézett.

– Miss Keeton?

Nyugtalanság támadt a gyomrom környékén.

– Igen?

A férfi szélesebben mosolygott, kivillantva rendkívül fehér és rendkívül egyenes fogait.

– Helló, az én nevem David Striker, de a legtöbben csak Strikernek hívnak. Szabadúszó újságíró vagyok, és...

– Na, ne! – Miranda oldalra billentette a fejét, az én gyomrom meg a padlóig zuhant. – Bármit is akar tőle, nem érdekli.

Striker mosolya halványodni kezdett.

– De hát még nem is tudják, hogy miért jöttem!

Megmerevedett a testem.

– Mondtam, bármit is akar, nem érdekli – ismételte meg Miranda egyenesen a férfi szemébe meredve. – Betűzzem le, vagy mi?

A mosoly már teljesen eltűnt.

– Nem szükséges – felelte a férfi, és összehúzta sötét szemöldökét. – Miss Keeton, csupán pár percet rabolnék az idejéből.

Miranda kinyitotta a száját, de megelőztem, és előreléptem egyet.

– Menj csak vissza dolgozni! – mondtam. – Ezt majd én elintézem.

– Az elintézést pedig úgy érti, hogy bármilyen kérdéseket akar neki feltenni, nem fog válaszolni rájuk – közölte anya ellentmondást nem tűrő anyahangján. – Most pedig, ha nem haragszik... – folytatta, aztán az ajtóhoz lépett, és elkezdte becsukni.

Striker karja előrelelendült, és megtartotta az ajtót.

– Tudja, hogy a Frederickből eltűnt nő holttestét pontosan azon a helyen találták meg, ahol annak idején a Vőlegény is hagyta az áldozatait? Tudja, igaz?

A rettenetes forró sörétként robbant szét a testemben, és villámgyorsan szétáradt bennem. Anyám újra megpróbálta becsukni az ajtót, Striker azonban nem hagyta magát. De Miranda sem, és bár a gyomrom keserűen kavargott, és legszívesebben felszaladtam volna az emeletre, azt sem akartam, hogy a barátnőm bajba kerüljön. Ez az én ügyem volt. Nem az övé. És nem is anyámé.

– Miranda, kérlek, menj! Megoldom – nógattam. Belenéztem dühös szemébe, és bátorítón elmosolyodtam. – Semmi baj. Várható volt. Menj csak!

Abból, ahogy összeszorította a száját, láttam, hogy csak egy isteni közbeavatkozás fojthatja belé a szót, de végül türtőztette magát, röviden bólintott, megkerülte Strikert, vetett rá egy megvető pillantást, és kiment.

Figyeltem, ahogy áthalad a verandán és befordul a sarkon, aztán odafordultam Strikerhez.

Úgy folytatta, mintha nem adtuk volna egyértelmű jelét, hogy nem akarok válaszolni a kérdéseire.

– Hughes polgármester úr sajtótájékoztatót tartott ma reggel a holttest felfedezéséről, és ő azt mondta...

– Tudom, hogy csak a munkáját végzi, ez az egyetlen oka annak, hogy a lehető *legkedvesebb* hangomon mondom, hogy nem szeretnék beszélni az ügyről.

– Tehát jobb, ha megy, mi meg jobb, ha becsukjuk az ajtót, mielőtt kiengedjük az összes meleget – tette hozzá anyám, és újra az ajtóhoz lépett. – És higgye el, nekem is ez a legkedvesebb hangom.

Striker előrelépett egyet, és az ajtóba tette a lábát.

– Tudom, hogy érzékenyen érinti ez a téma, és megértem, ha nem akar beszélni róla, de az azért több mint furcsa, hogy ugyanazon a helyen hagyták a testet.

Ökölbe szorult a kezem.

– *Furcsa*, ugyanakkor semmi köze hozzám.

– De egyáltalán nem aggasztja?

Nagyon kevésen múlt, hogy meg nem válaszoltam a kérdést. A körmöm belevágott a tenyerembe.

– Miért aggasztana? Ennek semmi köze ahhoz, ami velem történt.

Striker ráharapott az ajkára.

– Nézze, én csak...

– Marhára nem érdekel, hogy mit akar – vágtam vissza, ahogy a kezdeti ingerültségem lassan dühbe fordult át. – Ami velem történt, az nem valami könnyed kis történet, amivel a vasárnapi lapok olvasóit lehetne szórakoztatni. Az az *én* életem. És *semmi* köze ahhoz, ami azzal a szegény nővel történt, és ami azt illeti, egészen gusztustalan, hogy megpróbálnak szenzációt csinálni a halálából.

Striker szélesebb terpeszbe állt, és rögtön tudtam, hogy esze ágában sincs távozni. És arckifejezésének megváltozásából,

állkapcsának hirtelen megfeszüléséből azt is tudtam, hogy bele fog kérdezni.

– Igaz, hogy a Vőlegény már a megölését tervezgette, amikor sikerült elmenekülnie? Sőt, a gyilkossági kísérlet közben sikerült meglépnie?

Ó, istenem!

Olyan gyorsan öntötte el a vér az arcomat, hogy beleszédültem. Hátraléptem, és beleütköztem a recepciós asztalba. Tudta. De honnan? Valahogy megszerezte a rendőrségi jegyzőkönyveket? Hiszen még tárgyalás sem volt. Nem volt rá szükség. A Vőlegény meghalt, és bár sok információ kiszivárgott a sajtóba, ez pont nem.

Levegőért kapkodtam.

– Ezt meg... ezt meg honnan tudja?

– Újságíró vagyok, Miss Keeton. Az a munkám, hogy tudjak dolgokat.

– Ebből elég – csattant fel anyám mielőtt Striker újra megszólalhatott volna. – Tíz másodpercet adok, hogy eltakarodjon a fogadóból, mielőtt hívom a rendőrséget.

– Arra nem lesz szükség – dörögte egy mély, érdes hang, és a szívem megint furcsán megugrott. Ekkor Striker válla fölött megpillantottam Cole alakját. Dühösen közeledett a bejárat ajtó felé. Megveregette Striker vállát, majd megfordította az újságírót, és eltolta az ajtótól. – Már indul is.

Striker oldalra botladozott, és elkerekedett a szeme, amikor szemben találta magát Cole-lal. Meglepettség suhant át az arcán. – Tudom, ki maga.

Cole elvigyorodott.

– Akkor azt is tudhatná, hogy jobb, ha elhúz innen.

– Semmilyen törvényt nem sértek meg – ellenkezett az újságíró. – De főleg nem szövetségi törvényt.

– De, valójában megsérti a törvényt. Ez magánterület, és felszólították, hogy távozzon. – Cole Striker felé indult, hátrálásra kényszerítve. – Ha nem távozik, akkor azzal megsérti a törvényt.

Striker arca elvörösödött. Kinyitotta a száját, mintha még erre is lenne egy visszavágása, de aztán meggondolta magát. Rám nézett, majd sarkon fordult, és lekocgott a verandáról. Cole becsukta az ajtót.

– Köszönjük, Cole! – lelkendezett anyám, én viszont még mindig kővé dermedve álltam a recepciós pultnak támaszkodva. – Nem sokon múlt, hogy fel nem kaptam azt az állólámpát, hogy addig üssem vele a fejét, amíg végre el nem takarodik innen.

Cole ajka megremegett, mintha vissza akarna fojtani egy mosolyt. Lassan anyámra néztem.

– Nagy kár lett volna érte. A Wayfairben vettem azt a lámpát, és hónapokig jártam utána – tette hozzá anyám.

A tekintetem a szóban forgó lámpára siklott, és elmosolyodtam. A világon semmi különleges nem volt benne. Fehér lámpaernyő egy szürke talpon.

– Hát, örülök, hogy megmentettem a lámpát – mondta Cole, majd belenyúlt a zsebébe, és kivett belőle egy kulcscsomót. – A kocsikint parkol.

Hirtelen eszembe jutott anyám kocsija, és minden más is.

– Köszönöm, hogy visszahoztad. De igazán nem kellett volna. Hideg pillantása megtalálta az enyémet.

– De mégis megtettem.

Már megint ez a három szó.

Mintha kísérténének. Akárcsak Cole szeme. Reggel még azelőtt elment, hogy kibújtam volna a szobámból, de bekapcsolta a kávéfőzőt, hogy friss kávé várjon, amikor felkelek.

Annyira átkozottul figyelmes volt.

Egy pillanatra újra találkozott a tekintetünk, mire reszketeg sóhaj tört fel belőlem. Néhány lépésre állt tőlem, mégis úgy éreztem, mintha a közvetlen közelemben lenne. Esküszöm, hogy éreztem a teste melegét. Rengeteg mindenre kellett volna koncentrálnom, de abban a pillanatban mégis csak arra tudtam

gondolni, amikor Cole az előző este második esélyről és falak lebontásáról beszélt.

Össze kellett szednem magam.

Anyámra néztem.

– Elnézést emiatt.

Összevonta a szemöldökét.

– Mégis miért kérsz elnézést? Nem a te hibád.

– Tudom, de mi lett volna, ha itt van az egyik vendég, és végighallgatja ezt a kis műsort? – Összefontam magam előtt a karomat. – Nem igazán tenne jót az üzletnek.

– Akkor sem a te hibád, kicsim – jegyezte meg Cole.

Kicsim?

– Először járt itt? – kérdezte.

– Igen – felelte anyám, és végigsimította bő pulóverének oldalát. – Annak idején állandóan itt lebzelt, de azóta most látom először.

– Ha visszajön, csak szóljatok – mondta Cole, és karba tette a kezét. Fekete póló volt rajta, és ezúttal rögtön észrevettem a csípőjéről lógó, a pólója széle alá dugott fegyvertokot. – Gondoskodom róla, hogy átmenjen neki az üzenet.

– Remélhetőleg többet nem fog gondot okozni – mosolygott anyám, de nem voltam benne biztos, hogy őszintén. – Most nagyon váratlanul ért minket.

Miközben anyám és Cole beszélgetését hallgattam, motoszkálni kezdett valami a fejemben, amit az újságíró mondott. Összepréseltem a számát, ahogy felidéztem Striker szavait. Aztán belém hasított.

– A polgármester... – suttogtam.

Anyám odafordult hozzám.

– Hogy mondod, édesem?

Cole éberen figyelni kezdett, amitől zavartan pislogtam.

– Semmi. Csak hangosan gondolkoztam.

Cole a védjegyének számító módon megdörzsölte a tarkóját, de ezúttal a fejét is kissé oldalra billentette.

Anyám hol rá, hol rám nézett. Kínos csend állt be.

– Megcsinálom Mattersonék szobáját – szólalt meg végül.

– Mondtam, hogy majd én megcsinálom – emlékeztettem.

– Nem gond – felelte, és már el is indult felfelé a lépcsőn. – Beszélgetsek csak nyugodtan! – Úgy mosolygott Cole-ra, mint a ő találta volna fel a repülő autókat. – Még egyszer köszönöm, hogy nem hagyta, hogy a lányom abban az állapotban kocsi üljön – tette hozzá, én meg alig tudtam visszafogni magam, hogy ne vágjak egy grimaszt. – És köszönöm, hogy visszahozta a kocsimat.

– Nem gond, Mrs. Keeton – felelte Cole, és a szájának egyik sarka felszökött. – Mindig gondoskodom róla, hogy a lánya épségben hazaérjen.

Felhorkantam a bajsom alatt. Nem igazán illik egy olyan finom hölgyhöz, mint én, de nem tudtam visszafogni magam.

– Mondtál valamit, kicsim?

Ránéztem, és felvontam a szemöldökömet.

– Én? Semmit. És ne hívj kicsimnek!

– Aranyos – mondta anyám egyik kezével a korláton. – Irtóra aranyos!

Összehúzott szemekkel néztem, ahogy felmegy a lépcsőn. Kissé lassúnak tünnek a léptei, és nem tudtam eldönteni, hogy esetleg fáj valamije, vagy csupán abban reménykedik, hogy elcsíphet valamit a Cole és köztem következő beszélgetésből.

Valószínűleg az utóbbiban bízott.

Megvártam, amíg anyám eltűnik a lépcsőfordulóban, majd Colehoz fordultam. De még mielőtt megszólalhattam volna, odalépett hozzám, rátámaszkodott az asztalra, és felém fordult. Fel kellett emelnem a fejemet, hogy a szemébe tudjak nézni.

– Az előbb nem vicceltem. Ha az a paprikajancsi újra felbukkanna, csak szólj – mondta halkán. – Megértetem vele, hogy szálljon le rólad.

Rá akartam vágni, hogy erre semmi szükség, de hirtelen rádöbrentem, hogy ezt már vagy tucatszor közöltem vele, amióta először belépett ezen az ajtón. Ráadásul, ahogy ott álltam Cole mellett, olyan közel hozzá, hogy akár meg is érinthettem volna, rájöttem, hogy nem akarom ezt mondani neki.

Szükségszerű volt az ajánlata.

Bár tudtam, hogy a sajnálat és valamiféle zavarodott kötelességtudat vezérli mindabban, amit értem tesz, nem akartam ezekkel az okokkal törődni. Csak azt akartam, hogy ott legyen. A mellkasomban terjengő meleg hullám legalábbis azt súgta, hogy azt akarom, hogy itt legyen.

– Köszönöm – mondtam, és lesütöttem a szememet. – Hogy elintézted anyám kocsiját, és hogy elzavartad az újságíró.

– Nem kell megköszönnöd – felelte, majd gyengéden megfogta a karba tett karjaimat, és kifűzte őket egymásból. Felnéztem rá. Továbbra sem engedte el a karomat, és úgy éreztem, mintha ezernyi madár szárnya verdesne a mellkasomban. – Tudom, hogy az idegeidre ment az az újságíró.

Nem lett volna értelme letagadni.

– Belém látott, Cole. Tudta, hogy... – Megköszörültem a torkomat. – Tudta, hogy... éppen akkor szöktem meg, amikor a Vőlegény meg akart ölni.

Cole állkapcsában megfeszült egy izom.

– A francba.

– Honnan tudhatja? – suttogtam. – Vannak olyan feljegyzések a történetekről, amikhez hozzá lehet férni?

– Könnyedén nem. – Felcsúsztotta a kezét a felkaromra, majd vissza a könyökömrre. Aztán megismételte a megnyugtató mozdulatot. – De újságíró, kicsim. Összehaverkodnak a

rendőrökkel meg a nyomozókkal. Szívességeket kérnek. Tudod, amolyan vakard meg a hátam, én is megvakarom a tiedet alapon.

– Jézusom... – mormoltam.

Tudtam, hogy van egy gigantikus méretű akta, ami csak rólam szól. Annak idején beszélnem kellett a rendőrséggel és a szövetségekkel is, és *mindent* el kellett mondanom nekik. Még abban sem voltam biztos, hogy Cole mennyit tudott az esetről, de gondolom, éppen eleget, hiszen megbízott helyettesként dolgozott akkoriban.

De ez teljesen más. Felfordult a gyomrom, ha belegondoltam, hogy valaki, egy vadidegen is belenézhetett abba az aktába.

Cole újra lecsúsztatta a kezét, és végigsimította a karomat.

– Bárcsak mondhatnék valamit, ami változtatna ezen!

Halvány mosolyra húztam a számam.

– Várható volt, hogy előbb-utóbb megtörténik. Valószínűleg újra meg is fog. Jobb, ha hozzászokom.

– Nem kellene hozzászoknod.

Felnéztem rá, és lassan kifújtam a levegőt. A szeme az enyémet kereste, a keze folyamatosan fel-le mozgott a felkaromon. Olyan jó lett volna csak állni ott egy kis ideig, és néhány áldott pillanatig elfelejteni mindent, de eszembe jutott, hogy valamit meg akartam beszélni Cole-lal.

Ráharaptam az ajkamra, és a lépcső felé pillantottam. Anya még egy darabig el lesz odafent.

– Tudnál... tudnál maradni még pár percet?

Melegség áradt a tekintetéből.

– Hát persze.

Hirtelen beszívtam a levegőt, kicsusszantam a karjai közül, és elindultam a nappali rész felé. A kandalló közelében ültem le, ő pedig mellém. A lehető leghalkabban próbáltam beszélni, nehogy anyám vagy Mattersonék megleljenek minket.

– Azt mondtad, gondolkozzak el azon, kinek piszkálhatja a csőrét, hogy visszajöttem ide. Törtem a fejemet, de senki nem

jutott eszembe – kezdtem bele, Cole pedig közelebb csúszott hozzám, egyik karjával a széke karfájára támaszkodva. – De az újságíró, Striker, mondott valamit, amiről eszembe jutott valaki.

– Oké – mondta Cole, és láttam, hogy az egész teste megfeszül.

– Az jó. Legalább volt valami haszna annak a seggfejnek.

Bár nem túl vidám témát boncolgattunk, azért elmosolyodtam.

– Hughes polgármester.

Cole szemöldöke azonnal felszökött.

– Hogy mondd?

– Tudom, hogy örültségnek hangzik, de ez az egész ügy örültség. Minden egyes részlete. – A térdemre csúsztottam a kezemet. – Hétfő este Mirandával és Jasonnel elmentünk vacsorázni. Hughes polgármester is ott volt, és odajött hozzám. Nem volt kifejezetten bunkó, de látszott rajta, hogy nem örül a visszatérésemnek. Mondott valamit arról, hogy majd biztos beszélek a sajtóval, és úgy általában azon aggódott, hogy felelevenedik majd minden, ami akkor történt.

– Mondott még mást is?

Megráztam a fejemet.

– Semmit, de tudta, hogy visszajöttem. Kiderült, hogy anyám megemléltette a kereskedelmi kamara legutóbbi ülésén.

Cole megint megdörzsölte a tarkóját.

– Ami azt jelenti, hogy az ülés résztvevői közül bárki meghallhatta, amit anyukád mondott a hazajövedeledekről a polgármesternek.

– Ez igaz. Vagy mind a ketten túl sokat látunk bele az egészbe, és mindkét dolog csupán különös egybeesés.

Cole letette a kezét.

– Ezt tényleg elhiszed, Sasha?

Istenem, nagyon szerettem volna, de az ösztöneim más súgtak.

– Én...

Cole hirtelen felemelte a kezét, majd a bejárati ajtó felé fordult a székében. Követtem a tekintetét, és kiderült, hogy szuperhallása van.

Egy fiatalember sétált be, kezében egy baseballsapkát gyűrögetett. Gyűrött flanelinget viselt, barna haja pedig olyan szénaboglyaként állt a fején, mintha órákon keresztül turkált volna benne az ujjaival.

– Elnézést – kezdte, miközben barna szeme ide-oda járt a helyiségben –, Mrs. Keetont keresem.

– Most nem ér rá – mondtam, miközben felálltam. Észrevettem, hogy már Cole is áll. – Én a lánya vagyok. Segíthetek valamiben?

Annyira szorongatta a sapkáját, hogy a bütykei éppen olyan fehérek voltak, mint az arca.

– A nevem Ethan, Ethan Reed. A barátnőm itt dolgozik.

Ismerősen csengett a neve.

– Angela?

Bólintott.

– Itt van?

Megráztam a fejemet.

– Nem, nem jött be ma dolgozni. Azt hittük, hogy beteg, vagy ilyesmi.

Ethan ujjai megmozdultak, és megcsavarták a sapka merev simléderét.

– Nem beteg. Vagyis nem hiszem. Viszont tegnap este nem jött haza az órái után. – Az utolsó szavakat már úgy hadarta. – Egyáltalán nem jött haza. Angela eltűnt.

12.

FEJEZET

ANGELA ELTÚNT.

Két kísérteties szó, az egyik legrosszabb kombináció, amit valaki hallhat. Az ember ilyenkor azonnal tenni akar valamit, rögtön neki akar állni átfésülni az egész államot, ellenőrizni minden földutat, és berúgni minden ajtót. Ugyanakkor a helyzet borzalma úgy éri az embert, mintha gyomorszájon vágták volna, és teljesen tehetetlennek érzi magát.

Most először hallottam ezt a két szót olyasvalakivel kapcsolatban, akit ismertem. Azt azonban pontosan tudtam, hogy milyen a másik oldalon lenni.

Milyen eltűntnek lenni.

Miközben elnéztem Ethan gyötrődő arcát, ahogy fel-alá járkált és folyamatosan a sapkáját gyűrögette, tudtam, hogy borzalmas lehet, ha az ember nem tudja, mi történt azzal, aki a legfontosabb a számára.

De akár meg is kérdezhettem volna anyámat vagy Cole-t is erről.

– Soha nem volt még ilyen, hogy ne jött volna haza vagy ne ment volna be dolgozni – mondta Ethan, és megborzongott. – Újra és újra felhívtam, tucatszor, de egyszer sem vette fel a telefont.

Cole azonnal átvette a helyzet irányítását.

– Szólt már a rendőrségnek?

Ethan megrázta a fejét.

– Még nem telt el huszonnégy óra, és...

– Ha nyomós okunk van feltételezni, hogy valaki eltűnt, akkor nem kell megvárnunk a huszonnégy órát. Ezt a hülye téveszmét megköszönheti a B kategóriás filmeknek – háborgott Cole, majd benyúlt a zsebébe, és elővette a telefonját. – Bejelentem. A helyi kollégák sok kérdést fognak feltenni magának, jobb, ha felkészül. Sokat segítene, ha keresne egy képet Angeláról.

– Van... van egy a pénztárcámban – mondta Ethan, majd a fejébe nyomta gyűrött sapkáját, és benyúlt a farzsebébe. – Egy éve készült. Csak egy hülye szelfi, amit a születnapján csinált, de olyan gyönyörű... – Elmerengve bámulta a kezében tartott apró fényképet.

Összeszorult a mellkasom, ahogy hallgattam.

– Ülj csak le, én pedig hozok neked valami innivalót – ajánlottam fel, és azt kívántam, bárcsak többet tehetnék érte.

Rám emelte fókuszátlan tekintetét, majd bólintott, és leült az egyik székre. Cole még mindig halkán telefonált. Mielőtt elfordult, összetalálkozott a tekintetünk, és egyik kezével megdörzsölte a tarkóját.

Besiettem a konyhába, és legnagyobb meglepetésemre ott találtam Jamest.

– Nem is tudtam, hogy itt vagy.

Éppen egy hatalmas fazekat emelt fel a pultra.

– Itt vagyok egy ideje.

– Angela eltűnt – tört ki belőlem.

Idősödő, mély ráncok szabdalta arca mintha több árnyalatot sápadt volna. Sötét szeme elkerekedett, és a fazék megállt a kezében.

– Itt van a barátja – folytattam, és nagy nehezen elindultam. Odaléptem a hűtőhöz.

– A francba! – dörmögte James. – Az a lány egy napot sem hiányzott a munkából. Még tavaly sem, amikor az a csúnya influenza mindenkit ledöntött a lábáról.

Megfogtam a friss teával teli kancsót, és ekkor jöttem rá, hogy annak ellenére, miken mentünk keresztül anyámmal, amikor Angela nem jött be dolgozni, fel sem merült bennünk, hogy történhetett vele valami. Nem tudtam eldönteni, hogy ez most jó vagy rossz.

– A francba! – morogta James, miközben kiöntöttem egy pohár teát. – Az kemény.

– Ja – suttogtam, és ránéztem.

Odacipelte a fazekat a mosogatóhoz.

– Ismerős hírek.

– Ja – ismételtam meg.

Nem hagyhattam, hogy az utolsó megjegyzésén töprengjek. Mire visszaértem a nappali részhez, már anya is lejött, és Ethan előtt térdelt. Aggódo tekintete összetalálkozott az enyémmel, miközben a fiatalember melletti asztalra tettem a teát. Cole kiment, de hallottam, hogy a fogadó előtt beszél.

– Köszönöm – motyogta Ethan, miközben kezébe vette a teát.

– Semmit sem tudtam enni, és egy szemhunyaszt sem aludtam. – Beleivott a teába, majd anyámra nézett. – Maguk szerint... – a hangja aggodalomtól volt súlyos –, maguk szerint jól van?

– Hát persze, kedvesem – felelte anyám, és megdörzsölte Ethan térdét. – Hát persze.

Aztán rám emelte a szemét. Nem mondott semmit, de nem is kellett. Fájdalmas tekintetében rettegés látszott.

– Biztosan jól van – mondtam. Nagyon akartam és nagyon jó lett volna hinni magamnak, mert mást nem tudtam elképzelni. Képtelen voltam számolni azzal, hogy a mindig boldog és cserfes Angela ne lenne jól.

– *Tényleg* így gondolják? – kérdezte, és úgy éreztem, mintha mellkason rúgott volna egy ló.

Kiszáradt a szám. Tudtam, hogy mire céloz, mert ahogy mindenki, aki itt élt a városban tíz évvel ezelőtt, ő is pontosan tudta, hogy amikor az emberek eltűnnek, nem mindig végződik happy enddel a történet.

Ethan kezében több hosszú korty után is remegett a pohár.

– Elmentem a főiskolához is, tudják, hogy megnézzem, ott van-e a kocsija. De... de nem volt. Még a professzoránál is hagytam üzenetet, hogy megtudjam, egyáltalán elment-e az óráira.

– Tegnap itt volt – magyarázta anyám, és lassan felállt. – Végigdolgozta a műszakját.

Bólintottam, és eszembe jutott, hogy előző nap még itt ugrándozott a konyhában, és jóízűen falta a sütitet, amiket Jason hozott.

Közben Cole is visszatért, és látszott, hogy milyen feszült. Elképzeltem, hogy a munkában is pont ilyen lehet. Letette a telefont.

– Itt van a kocsija, Ethan?

A fiatalember bólintott, és az asztalra rakta a poharat.

– Igen.

– Oké. Akkor együtt lemegyünk a rendőrsre – közölte, és odalépett Ethan mellé. – Már várják, hogy megtegye a bejelentést.

– Segíthetünk valamit? – tudakoltam.

– Bármit? – tette hozzá anyám.

– Igen – válaszolta Cole, majd elém lépett, egészen közel hajolt hozzám, és a fülembe súgott. – Kérlek, maradj itthon ma este! A kedvemért.

Beleegyezőn bólintottam.

Kiegyenesedett, és a szemembe nézett.

– Később beszélünk.

Aztán, hogy újra meglepjen, visszahajolt, és megpuszilta az arcomat. Utána odalépett Ethan mellé, a vállára tette a kezét, és kikísérte.

Figyeltem, ahogy kimennek, aztán anyámra néztem. Nem lepett meg, hogy engem bámul. Legnagyobb meglepetésemre azonban nem fűzött megjegyzést Cole puszijához. Az viszont váratlanul ért, hogy odalépett hozzám, és átölelt. Fogalmam sem volt, hogy mit mondhatnak, és úgy éreztem, ezt ő is pontosan tudja. Mint mindig.

Megszorította a derekamat.

– Tudom – suttogta.

Délután végre megérkezett a biztosító embere, hogy megnézze a kocsimat. Nem sokkal az után, hogy elment, egy vontató farolt be a fogadó udvarára, a platójára húzta az autót, és elvitte a tíz percre fekvő műhelybe. Közben elbeszélgettem a garáznál az egyik szerelővel. Úgy saccolta, hogy keddre készülhet el a kocsi.

Úgy tettem, ahogy Cole kérte. Otthon maradtam, de főleg azért, mert nem is lett volna hova mennem. A délutánt azzal töltöttem, hogy elvégeztem Angela munkáját, közben pedig abban reménykedtem, hogy hallunk valamit felőle. Valami jó hírt.

Bár nem olyan kicsi a város, Angela eltűnésének a híre villámgyorsan végigsepert a közösségen. Miután felszolgáltuk az ebédet Mattersonéknak, és ők visszavonultak a szobájukba, beugrott Miranda, nem sokkal később pedig Jason is. Csatlakoztak hozzám és anyához a konyhában.

Miranda a lábát lógatva ült a konyhasziget pultján, és jó, hogy James már elment, mert ezért biztosan szétrúgta volna a hátsóját.

Mit sem törődve Miranda fenekével, anyám leült az asztalhoz Jason mellé, én pedig odaálltam a barátnőm mellé. Mind a négyen

frissen főzött kávéét kortyolgattunk. Semmi hírt nem kaptunk Angeláról, ami igencsak nyugtalanító volt, de biztos voltam benne, hogy egy Strikerhez hasonló firkász reggelre már rá is veti magát a sztorira. Legalábbis reméltem, hogy Striker végre valami hasznossal tölti az idejét.

– Ezt nem tudom elhinni – ismételte el Miranda úgy negyedszerre, és mint minden előző alkalommal, most is rezzenéstelen arccal bámult a semmibe, mielőtt kimondta, amire mindannyian gondoltunk.

Egyvalamit azonban senki sem mert kimondani, úgyhogy nekem kellett:

– Nem hiszem el, hogy *újra* ez történik.

Miranda sípolva vett egy nagy levegőt, anyám összepréselte a száját, és kibámult a sötét verandára.

– Mindannyian erre gondoltok, nem? – kérdeztem, és Miranda mögé a pultra tettem a csészémet. – Az a nő is eltűnt Frederickből, aztán meg... aztán meg megtalálták a holttestét. Most meg ez.

– Semmi jele, hogy a két dolognak köze van egymáshoz – vitatkozott Jason, majd előredőlt, és karjaival megtámaszkodott a térdén. – Úgy hallottam, hogy a fredericki rendőrök alaposan megizzasztották a nő férjét.

– Ezt csinálták annak idején is – vágott közbe Miranda. – A legelső nő eltűnésekor is azt mondták, hogy a férj tette. Talán még le is tartóztatták, nem?

Anya bólintott, majd egészen távolinak tűnő hangon szólalt meg.

– Le. Becky Fisher férje volt. Pár napig bent tartották, de végül elengedték, mert nem volt semmi bizonyítékuk ellene.

– És mert utána Jessica Rae is eltűnt – tettem hozzá, és végigdörzsöltem a karomat, mert kirázott a hideg. – Ekkor még senki nem tudta, hogy egy újabb nő eltűnése azt jelenti, hogy az előző már halott. De aztán gyorsan rájöttek.

Anyám felém fordult, és rám szólt:

– Sasha.

Ráharaptam az ajkamra.

– Ez az egész...

– Csupán véletlen – vágott közbe Jason, mire rákaptam a pillantásom. – Nézzétek, én csak arra célzok, hogy talán kicsit elhamarkodottan festjük az ördögöt a falra. Nem mintha bárki is hibáztathatna titeket ezért, de ha Angela tényleg eltűnt, és valahogy tényleg köze van a Frederickben eltűnt nőhöz, akkor az azt jelenti, hogy... – nagy levegőt vett – ...azt jelenti, hogy egy újabb sorozatgyilkossal van dolgunk. És ugyan mekkora az esélye, hogy egy ilyen környéken nem egy, hanem két sorozatgyilkos bukkan fel?

Idegesen felpattantam. Nem Jason miatt, hanem azért, amit mondott. Két sorozatgyilkos.

Ellöktem magam a pulttól, felvettem a csészémet, és a mosogatóhoz sétáltam.

– Valószínűleg a két esetnek semmi köze egymáshoz, és Angela holnapra előkerül – mosolygott Miranda, de a szeme elárulta, hogy ezt ő maga sem hiszi el.

Szerintem egyikünk sem.

A beszélgetés aztán az iskolára terelődött, ahol történhetett valami. Miranda nem ismerte a részleteket, de az utóbbi napokban elég sok zárt ajtós megbeszélést tartottak az iskola vezetői. Későre járt, Miranda és Jason pedig úgy vélték, hogy ideje indulniuk.

– Később találkozunk – mondta Jason, majd előrehajolt, és egy kézzel, mereven átölelt. Elmosolyodtam, mert Jason híresen béna volt ölelésekben. – Elkísérjelek? – kérdezte Mirandától.

– Normális esetben közölném, hogy semmi szükség rá, mert meg tudom védeni magam – ugrott le Miranda a pultról –, de most már hivatalosan is be vagyok szarva, úgyhogy naná, hogy elkísérhetsz.

– Legyetek óvatosak! – mondtam. – Mindketten.

Miranda szalutált.

– Igenis, asszonyom!

– Néha azon gondolkozom, hogy talán zugivó vagy.

– Én nyíltan iszom, picinyem – felelte Miranda, Jason pedig lemondón csóválni kezdte a fejét, majd átkarolta Miranda derekát, és kikísérte a konyhából.

Felvontam a szemöldökömet. Lehet, hogy van köztük valami? Ha lenne, gondoltam, Miranda elmondaná. Miért is ne mondaná?

Egy darabig csendben álldogáltam.

– Bezárom utánuk az ajtót, mert Mattersonék úgyis itt vannak.

– Oké, édesem – felelte anyám, és felállt az asztaltól. – De utána, kérlek, gyere vissza! Beszelnék veled egy percet.

Bólintottam, majd kimentem, és nekinyomtam a kezemet a bejárati ajtó hideg fájának.

Két sorozatgyilkos.

Elakadt a lélegzetem, kinyitottam az ajtót, és kibámultam. A veranda világítása és a lámpa halvány fénye hiábavaló küzdelmet vívott a sötétséggel. Libabőr futott végig a bőrömön, a tarkómon pedig égnek álltak a finom szőrszálak. Gyorsan hátraleptem, és olyan gyorsan zártam be az ajtót, mintha egy baltás gyilkos rohant volna fel a veranda lépcsőjén.

Mire visszaértem a konyhába, anya újra az asztalnál ült. Amíg kint voltam, elmosta a kávéscsészéket, amik ott sorakoztak a mosogató mellett. Meglapogatta az asztal lapját, én pedig leültem vele szemben.

– Hogy érzed magad? – kérdezte.

Ráharaptam az ajkamra, és csóválni kezdtem a fejemet.

– Holnap lesz egy hete, hogy visszajöttem, és... – Tehetetlenül feleltem a kezeimet, majd visszaejtettem őket az asztalra. Helytelennek tűnt arról beszélgetni, én hogy vagyok, amikor Angela eltűnt, egy nő pedig holtan került elő. – Ez nem rólam szól. Ne aggódj miattam!

– Tudom, édesem – anyám átnyúlt az asztalon, és rátette a kezét az enyémre –, de azért aggódom.

– Jól vagyok. – Nyugtalan voltam. Félttem. Aggasztott ez az egész özes dolog, de mégis jól voltam. Ennek ellenére kicsit kétségbeesettnek hangozhattam: – Szerinted előkerül Angela?

– Nem tudom. Imádkozom, hogy így legyen. Angela szeleburdi, de még soha nem hiányzott a munkából. Nem tűnne csak úgy el. – Megszorította a kezemet. – De valami másról akarok beszélni veled.

Nem kellett megerőltessem a fantáziámat, hogy rájöjjenek, miről.

– Cole?

Lágy mosoly jelent meg az arcán.

– Itt volt a kocsija ma reggel.

Ó, egek! Reménykedtem, hogy Cole még azelőtt elment, hogy anyám felébredt volna.

– Na, én nem vagyok kíváncsi a részletekre, de abból, ahogy ma délután viselkedtetek, arra következtetek, hogy jól sikerült a tegnapi vacsora.

Az tegnap volt? Olyan volt, mintha egy örökkévalóság telt volna el azóta.

– Hazahozott, aztán itt aludt. A kanapén – tettem hozzá. – Mert már késő volt.

Anyám oldalra billentette a fejét.

– Nem tudom eldönteni, hogy büszke legyek rád, vagy csalódott, amiért az a helyes férfi a kanapédon aludt, holott mindketten tudjuk, hogy elég nagy az ágyad.

Tátva maradt a szám.

– De *anya*!

– Most mi van? – nevetett fel. – Lehet, hogy már kissé eljártak felettem az évek, de azért én is megnézek egy helyes férfit. – Hátradőlt. – Főleg egy olyan férfit, akinek régebben fontos volt a lányom, és úgy tűnik, hogy ez még mindig így van. Azt is tudom, hogy egykor te is bele voltál zúgva. Azt szeretném most kideríteni, hogy még mindig így érzel-e iránta.

Hátravettem a fejemet, és addig bámultam a mennyezeti lámpákat, amíg a fényük bele nem égett a retinámba.

– Én... fogalmam sincs, hogy mit érzek.

– Nem biztos, hogy ezt elhiszem.

Felsóhajtottam, leeresztettem a fejemet, és addig dörzsöltem a szememet, amíg vissza nem nyertem a látásomat. Anyám túlságosan jól ismert.

– Bonyolult.

– Én azt vallom, hogy minden, ami egy fabatkát is ér az életben, minden, ami egy kis örömet és boldogságot nyújt, az szükségszerűen mindig bonyolult – magyarázta. – Ha valami könnyű, akkor az valószínűleg annyit is ér.

– Igaz, de szerintem...

– Mondd ki, édesem!

– Jól van! – csattantam fel. – Szerintem csak sajnál, és csak valamiféle beteg büntudat miatt keresett meg.

Anyám szemöldöke felszökött, és csak néhány pillanat múlva tudott megszólalni.

– És mégis mi olyat tett, amiből erre következtetsz? Nem arra vagyok kíváncsi, hogy szerinted mit tett, hanem konkrétan mit tett.

Kinyitottam a számat, hogy elkezdjem sorolni azokat a dolgokat, amiket azóta vettem észre, hogy visszajöttem, és találkoztunk párszor, de rádöbrentem, hogy egy konkrétumot sem tudok mondani. Semmi olyat, ami nem csupán az én kitalációm vagy következtetésem lett volna Cole tetteiből. Így aztán becsuktam a számat.

– Őszinte leszek veled, édesem, ahogy mindig is az voltam.

Anyám őszinteségi rohamai eddig mindig igencsak szórakoztatóra vagy éppen kínosra sikerültek. Fogalmam sem volt, hogy most melyik következik.

– Olyan dolgokon mentél keresztül, amiken egyetlen nőnek sem lenne szabad. Olyan dolgokat éltél túl, amiket senkinek sem lenne szabad megtapasztalnia. Erős vagy. Igaz erő lakozik benned.

Itt fent. – Megtapogatta a homlokát, aztán a mellkasát. – És itt is. Összeszedted az összetört életed darabkáit, majd újra összeraktad őket. És ezért büszke vagyok rád, édesem, átkozottul büszke.

Ahogy hallgattam, égni kezdett a szemem.

– De ez még nem jelenti azt, hogy mindenben igazad van. Az emberek mindig sajnálni fognak. Én is sajnállak. Ilyen az emberi természet, így érzünk mások iránt, és le merem fogadni, hogy Cole sem kivétel – magyarázta türelmesen. – De ez még nem jelenti azt, hogy ez a sajnálat mozgatja. Nem jelenti azt, hogy azért hívott meg vacsorázni, azért hozott haza és azért aludt a kanapédon, mert sajnál, vagy mert a kötelességének érzi.

Csak bámultam anyámat.

– Én csak annyit mondok, csak annyit kérek, hogy a tettei alapján ítéld meg – fejezte be. – És ne az alapján, hogy te mit gondolsz. Jó?

– Jó, anya – suttoztam.

Végre fáradt tekintetében is tükröződött a mosolya.

– Jó ezt hallani – mondta, és felállt. – Na, én most lefekszem. Ha hallasz valamit Angeláról, kérlek, ébressz fel.

– Úgy lesz.

Anya a belső lépcső felé indult, én pedig megnéztem, hogy biztosan bezártam-e a bejáratí ajtót. Amikor megbizonyosodtam róla, hogy zárva van, eszembe jutott valami. Visszamentem a konyhába, és befordultam a régi helyiségbe. Felkapcsoltam a villanyt, odaléptem a parafa táblához, és addig válogattam a kulcsok között, amíg rá nem leltem arra, amit anyám említett.

Angela otthonának a kulcsára.

A tábla alján lógott, anyám kocsijának tartalék kulcsai mellett. Rózsaszín jelölőt húztak a tetejére, amire fekete filccel az AR betűket írták. Végigsimítottam a kulcsot, és abban reménykedtem, hogy egyszer még Angela is a kezébe veheti.

Nagyot sóhajtvá megfordultam, felkapcsoltam a villanyt, és a lépcső felé indultam, hogy felmenjek a lakásomba. Majdnem tíz

óra volt már, így megmostam az arcomat és felkötöttem a hajamat. Aztán magamra húztam egy pamut rövidnadrágot, ami korántsem volt olyan szexi, mint a hálóing, ami előző este akadt a kezembe.

Az ágyat bámulva magamra húztam egy világoskék atlétát, és közben azon gondolkodtam, amit anyám kért tőlem lent a konyhában.

Az alapján ítélem meg Cole-t, amit tesz, és ne az alapján, amit gondolok.

Micsoda egyszerű és nagyszerű elképzelés, de mégsem volt könnyű a fejemet betöltő gondolatokkal sorra venni, hogy mit is feltételezek Cole-ról.

Odasétáltam az ágyamhoz, összehajtogattam a hálóingemet, és visszatettem a fiókba. Mintha ezer éve történt volna az előző esti vacsora, és ha őszinte akartam lenni magammal, el kellett ismernem, hogy teljesen kiakadtam Cole-nál, amikor eszembe jutott a Vőlegény.

Megmarkoltam egy túlméretes kardigánt, belebújtam, és visszakutyagoltam a nappaliba. Már éppen fel akartam venni a távirányítót, amikor kopogtattak a bejárati ajtón.

Megpördültem, és a szívem majdnem kiugrott a helyéről. Fogalmam sem volt, ki használhatja ezt a bejáratot ebben az órában. Összefogtam magamon a kardigán két szélét, odaléptem az ajtóhoz, és mielőtt elhúztam volna a sötétítő függönyt, felkapcsoltam a terasz világítását.

Ő volt az.

Mire eleresztettem a sötétítőt, a rémült szívem már vadul kalapált. Remegő kézzel elfordítottam a kulcsot a zárban, majd kinyitottam az ajtót.

Cole állt előttem. Összekapcsolódott a tekintetünk. Egyikünk sem szólt egy szót sem. *Az alapján ítéld meg, amit tesz.* Fogalmam sem volt, vagyok-e olyan lelkiállapotban, hogy bárkit is meg tudjak ítélni, viszont már tudtam a választ arra a kérdésre, amit

anyám tett fel a konyhában. Arra, amire akkor azt válaszoltam, hogy nem tudom.

Cole még mindig fontos volt nekem.

Ha jobban belegondolok, sosem múlt el ez az érzés, ami örültség, hiszen tíz év telt el közben. Ugyanakkor hiszem, hogy ha az embernek igazán fontos valaki, akkor történjék bármi is, sosem felejt el.

És mivel a szívem mélyén én is ezt éreztem, elléptem az ajtóból, és beengedtem Cole-t.

13.

FEJEZET

COLE A FEJEM TETEJÉN ÁGASKODÓ KÓCOS KONTYTÓL egészen a meztelen lábujjamig végigmért, és amikor újra a szemembe nézett, a szája sarkában megjelent a csak rá jellemző félmosoly.

– Cuki – mormogta, majd benyúlt a pólója alá, és lecsatolta a csípőjéről a fegyvertokot, és a fegyverrel együtt a pultra tette.

A kezem a hajamra tévedt.

– Micsoda?

– Úgy az egész. – Becsukta maga mögött az ajtót, és az elforduló zár kattánása furcsa nyugalansággal töltött el. – Bár jobban tetszett, ami tegnap este volt rajtad. Az is nagyon... cuki volt.

Hőhullám futott végig az arcomon, és lassan az egész testemre áterjedt. Magam mellé ejtettem a kezemet.

– Arról inkább ne is beszéljünk!

A félmosoly vigyorra szélesedett az arcán. A konyhapultra dobta a kulcsait.

– Jó, megpróbálom nem felhozni a csipkét, amit éreztem, de nem ígérek semmit.

Tudtam, hogy nem csak a csipkét érezte. Összeszorítottam a kardigán széleit, és arra gondoltam, bárcsak lennének rajta gombok, mivel nem vettem fel melltartót az atléta alá. Márpedig ha én nem veszek fel melltartót, az igencsak feltűnő jelenség.

– Kérsz valamit inni?

– Nem mintha panaszkodni akarnék, de nem kérdezed meg, hogy mégis mit keresek itt, és nem követeled azt, hogy tűnjek el? – érdeklődött, és a szeme megcsillant a fényben.

– Még nem – feleltem, és lehajtottam a fejemet. – De nem ígérek semmit.

Cole mély és szexi kuncogása betöltötte a konyhát.

A hőhullám elérte a gyomromat.

– Szóval... miért vagy itt?

– Máris elfelejtetted? Mondtam, hogy addig nem moccanok innen, amíg be nem szerelnek a lakásodba egy riasztót, sőt, ami azt illeti, az anyukádéba is. Ma nem tudtam beszélni a haverommal, de holnap mindenképpen felhívom.

Már éppen nyomatékosítani akartam, hogy nincs szükségem egy valódi, élő, hús-vér biztonsági berendezésre, de az utolsó pillanatban meggondoltam magam. Főleg azért, mert azt akartam, hogy itt legyen velem. És komolyan kételkedtem abban, hogy tényleg minden éjjel itt lesz, amíg be nem szerelik a riasztót.

– És mid van?

– Nem sok minden – feleltem, és mezítláb odatipegtem a hűtőhöz. – Van egy kevés anyám édes teájából, pár üveg víz és diétás kóla. Piám nincs. Bocsi. Még nem volt alkalmam leugrani a boltba.

– A tea jó lesz – válaszolta, majd követett a szűk konyhába. – Amúgy is dolgozom holnap reggel.

– Akkor talán nem kellene későig fent maradnod – jegyeztem meg, és kivettem a hűtőből a teát.

Megfordultam, és kissé hátrahőköltem, amikor megláttam, hogy közvetlenül mögöttem áll. Kicsi volt a konyha, de ennyire azért nem. Cole közelsége újra különös nyugalansággal töltött el. De nem rossz értelemben. Nem volt kellemetlen. Ugyanakkor minden rezdülését éreztem, mert tudtam, semmi sem indokolja, hogy ilyen közel álljon hozzám. Azért tette, mert így akarta.

Megköszörültem a torkomat.

– Mármint úgy értem, hogy biztos sokat kell vezetned a munkába.

– Nem feltétlenül kell időre beérnem – mondta, és szembefordult velem. – Egyébként is tudok magamra vigyázni. Már nagyfiú vagyok.

És tényleg az volt.

Kivette a kezemből a kis teáskancsót.

– Hol tartod a poharakat?

– A mosogató feletti szekrényben.

– Te kérsz?

– Igen – suttogtam.

Fogalmam sem volt, hogy jutottunk el odáig, hogy ő szolgál ki a saját lakásomban. Kivett két poharat, és mindkettőnknek töltött teát, én pedig tökéletesen elfoglaltam magam azzal, hogy a pólója alatt megfeszülő izmait bámultam. Amikor megfordult és felém nyújtotta a poharamat, elkaptam a tekintetemet róla. De nem elég gyorsan. Az apró mosoly az arcán legalábbis erre utalt.

– És... – úgy préseltem ki magamból a szavakat, miközben a nappaliba indultam – van valami hír Angeláról?

Cole megelőzött, belépett a nappaliba, és leült a kanapéra.

– Nem sok.

Követtem, és leültem mellé. Mivel a kanapém nem volt túl nagy, nem sok hely maradt közöttünk.

– Bármi?

– Amíg Ethannel az őrön voltunk, az egyik helyi nyomozó, Tyron Conrad, elérte telefonon Angela professzorát. A lány ott

volt az órán. A professzor semmi furcsát nem vett észre rajta, és úgy gondolja, hogy az óra után elhagyta a campust. – Cole beleivott a teájába. – Ethan azt mondta, hogy elment Hagerstownba, és nem látta Angela kocsiját. Tyron felhívta a marylandi állami rendőröket, és megadta nekik a kocsni adatait. Amennyire tudom, ők is ellenőrzik, hogy ott van-e a kocsija.

Ezen elgondolkoztam.

– Ha nincs ott a kocsija, akkor az azt jelenti, hogy a hazafelé vezető úton történt vele valami. Vagy otthon.

– Vagy elment óra után, és nem szólt senkinek. Tudom, hogy ez nem túl valószínű, de ezen a ponton már nincs olyan, hogy nem túl valószínű. – Előrehajolt, és a dohányzóasztalra tette a poharát. – Szeretném, hogy amit mondok, az köztünk maradjon – kérte, és felsőtestével felém fordult. – Jó?

– Hogyne. Persze.

Egy pillanatig csak nézett.

– Ethan azt mesélte, hogy veszekedtek, miközben Angela az órájára tartott. Nem sokat árult el arról, hogy min veszték össze, de vitatkoztak.

– Ez lehet jó hír, és lehet rossz is. Talán csak egy kis időre van szüksége egyedül, hogy kiszellőztesse a fejét. Elég felelőtlen dolog, de még mindig jobb, mint a többi eshetőség. – Összeszorítottam a számat. – De ez azt jelenti, hogy Ethan is gyanúsított?

– Ebben nincs semmi személyes. Amikor valaki eltűnik, akkor mindig a hozzá legközelebb állókra terelődik a gyanú. Főleg ha tudjuk, hogy az eltűnése előtt veszekedtek – magyarázta Cole. – Bejelentettük az eltűnését, és minden környező rendvédelmi szerv megkapta a járművének az adatait. Reméljük, rábukkanunk valamire.

– Reméljük – suttogtam, és az ajkamhoz emeltem a poharat. Megremegett a kezem. – Szerinted is ezt történt?

– Őszintén? – Odanyúlt, és kivette a kezemből a poharat. Összehúztam a szememet, miközben letette a poharamat az övé mellé. Aztán felállt. – Egész életemben itt éltem, és egyedül akkor volt egynél több női eltűntünk, amikor sorozatgyilkossal álltunk szemben.

A gyomrom azonnal fordult egyet, a pulzusom viszont nem azért emelkedett meg, amit mondott. Hanem azért mert Cole előttem állt.

– Szerinted ez egy újabb sorozatgyilkos műve?

– Ezt nem mondtam. Lehet, hogy a két ügynek semmi köze egymáshoz, de semmit sem lehet kizárni.

– Semmit... – sóhajtottam, miközben Cole leguggolt, és kezével átfogta a karjaimat. – Mit művelsz?

– Beszélgetünk – felelte.

– Ez nem beszélgetés... – ellenkeztem, de a mondat második fele a torkomra forrt, amikor Cole felemelt. Egyetlen laza mozdulattal visszaült, és az ölébe ültetett. Az oldalam a mellkasához préselődött, a lábam végignyúlt a kanapén. A döbbenettől olyan mereven ültem az ölében, mint egy próbababa, és csak pislogtam rá. Egy darabig szemtől szemben ültünk egymással, aztán megmozdult, kissé lecsúsztam, és már a torkával szemezttem. – Ez már *biztosan* nem beszélgetés.

Elvigyorodott.

– Dehogynem. Csak kissé közelebből beszélgetünk.

Megmozdult a szám, de szavak csak pár másodperc elteltével jöttek ki rajta. Cole teljesen körülölelt a melegségével, citrusos illatával, ami a borotválkozás utáni arcszesze vagy a kölnije lehetett. A kölnire tippeltem, mert most, hogy közről vehettem szemügyre az arcát, láttam, hogy már legalább két napja nem borotválkozott.

– De ez nem...

– De, teljesen szükségszerű – vágott a szavamba, mintha csak olvasott volna a gondolataimban. Átölelte a derekamat. – És tudod mit?

Felnéztem rá.

– Igen?

– Nem nagyon ellenkeztél.

A francba! Igaza volt. Egész kényelembe helyeztem magam az ölében. Felhúztam az orromat.

– Talán mert tudom, hogy úgylát hiába tiltakoznék.

– Á-á! – Elmosolyodott, és ha a mosolya szép volt, amikor nem ültem az ölében, akkor egészen gyönyörű, amikor ilyen közelről láttam. – De térjünk vissza az előző témára! Minden lehetséges. Ezt mind a ketten tudjuk, de mégis azzal próbálom nyugtatni magam, hogy igen csekély annak az esélye, hogy egy környéken két sorozatgyilkos is felbukkanjon.

Lebiggyesztettem az alsó ajkamat, és lesütöttem a szememet. Jason pont ugyanezt mondta, és valóban elég valószínűtlennek tűnt. De nem lehetetlennek. Akárhogy is, még ha Angela holnap sértetlenül kerül is elő, egy nőt meggyilkoltak, ez pedig rémisztő tény.

– Hékás! – Cole karja erősebben szorította a derekamat, és amikor felnéztem, láttam, hogy engem bámul. – Mi jár a fejedben?

– Az, hogy... hogy milyen ismerős ez a helyzet. Mint annak idején. Itt ücsörgünk, és abban reménykedünk, hogy valaki épségben előkerül.

A keze a derekamról felcsúszott a hátamra. Megnyugtató mozdulat.

– Ja – mormogta. – Ismerős.

Ahogy ott ültem az ölében, a testem akaratlanul is ellazult. Már nem mereven tartottam magam, hanem teljesen nekidőltem a mellkasának. Lassan a kezem is ellazult. Egy darabig, úgy tűnt, elég sokáig, egyikünk sem szólt semmit, de ez a csend egyáltalán nem tűnt kínosnak. Valójában igencsak megnyugtatónak éreztem,

és úgy gondoltam, hogy ha Cole vállára hajthatnám a fejemet, az maga lenne a mennyország.

Aztán Cole valami olyasmivel törte meg a csendet, ami több szempontból is tönkretette a pillanatot.

– Még mindig bánt, ami veled történt.

Felé kaptam a fejemet.

– Micsoda? – Mozgolódni kezdtem az ölében.

Cole karja megfeszült a derekamon, a másik kezét a csípőmre tette.

– Hadd magyarázzam el, jó?

Az ösztöneim azt ordították, hogy szakítsam ki magam a karjából, de aztán eszembe jutottak anyám szavai. És egyébként is, ha nem akarom meghallgatni, mit akar mondani, minek engedtem be a lakásomba?

És minek ülök az ölében?

Halk sóhaj tört fel belőlem.

– Jó.

Tekintetével az enyémet kutatta.

– Igen, rosszul... rosszul érzem magam a történetek miatt. És még csak nem is tudom, hogy pontosan mi történt veled. – Amikor érezte, hogy megfeszül a testem, végigsimította a hátamat. – Csak annyit tudok, amit a többi esetből tudtam meg, amit te meséltél, és amit gyanítottam. De nem kell minden borzalmas részletről tudnom ahhoz, hogy szörnyen érezzem magam a történetek miatt.

Lehunytam a szemem.

– Hosszú ideig hadakoztam a büntudattal, amit a miatt az éjszaka miatt éreztem. Valójában még azóta is – ismerte be halkan, és ettől rögtön felpattant a szemem. De mielőtt bármit is mondhattam volna, folytatta. – Dühös is vagyok. Amikor eltűntél... és a francba, Sasha, szinte rögtön tudtuk, hogy téged is a Vőlegény kapott el... életemben nem éreztem még ilyen tehetetlen haragot.

Fojtogató, keserű gombóc növekedett a torkomban.

– Cole...

– Én magam akartam végezni vele – mondta borotvaéles hangon. – Istenemre mondom, hogy meg is tettem volna, ha a kezeim közé kerül. Darabokra szedtem volna azt a rohadékot azért, amit tett. – A csípőmön pihenő kezét az arcomhoz emelte. – Azért, amit elvett tőled.

Ó istenem, képtelen voltam elszakadni a tekintetétől, és képtelen voltam a szavába vágni.

– Azért, amit tőlem is elvett – tette hozzá, és hidegkék szeme összeolvadt az enyémmel. – Igen, még mindig rosszul érzem magam, és néha még mindig rám tör a bűntudat, és igen, még mindig kurvára meg tudnám ölni azt a halott rohadékot. De hidd el, hogy nem az az éjszaka vagy az én akkori érzéseim miatt vagyok itt most, és nem is az az oka, hogy most az ölemben ülsz. Nem ezek miatt jöttem ide rögtön, ahogy megtudtam, hogy visszatértél a városba.

A torkomban lévő gombóc egyre csak növekedett, és már azzal fenyegetett, hogy kitör belőlem.

Cole hüvelykujja végigsimította az államát.

– És a történeteknek semmi közük ahhoz, hogy elhívtalak vacsorázni. És hadd áruljak el egy titkot. Bár tényleg aggódok, amiért teljesen védtelen vagy itt a lakásodban, egy kicsit azért ki is használom a helyzetet. Mert ez tökéletes kifogás arra, hogy rávegyelek, tölts egy kis időt velem. És nem fogom elszalasztani ezt az esélyt.

Ajkaim szétváltak, kiszökött közöttük egy halk sóhaj, és csak bámultam Cole-ra. Hallottam, mit mondott, és fel is fogtam, de... de egyszerűen képtelen voltam elhinni. Vagy még nem álltam rá készen, hogy elhiggyem.

– Miért?

Felszökött a szemöldöke.

– Miért? – kérdezett vissza, és alig láthatóan megrázta a fejét. – Tudod, semmit sem akartam elkapkodni. Úgy terveztem, hogy

majd lassan újra megismerjük egymást. Hogy talán elhívlak még egy randira.

Randira? Szóval az a vacsora nála egy *randi* volt?

Úgy tűnik, mindenkinek igaz volt.

Mint mindig.

– Tudom, hogy türelmesnek kellene lennem veled – folytatta, és kék szeme vibrálni kezdett sűrű szempillája mögött. Egy pillanatig csak bámult. – De leszarom.

A hajamba túrt, az ujjai köré csavarta a tincseimet, és gyengéden hátradöntötte a fejemet. Aztán egy szívdobbanásnyival később összeért az ajkunk.

14.

FEJEZET

COLE MEGCSÓKOLT.

Annyira váratlanul ért, hogy néhány másodpercig szinte sokkolt, de a meglepetés gyorsan elhalványult. Egy pillanattal később már képtelen voltam bármi másra gondolni, mint Cole-ra, és arra, ami éppen történik.

Minden porcikám a hátamat ölelő karra, a hajamba túró kézre és a számat csókoló ajkakra összpontosított. Minden érzékemmel arra figyeltem, hogy milyen erőteljesek és mégis finomak az ajkai. A csókja édes és túl rövid volt.

Elemelte a száját, de csak annyira, hogy miközben beszélt, az ajka végig súrolta az enyém.

– Ebből a csókból az jön le, hogy sajnállak?

– Nem – suttogtam, és lehunytam a szememet. Megállíthatatlan remegés kerített hatalmába.

– Akkor jó – mondta még érdekesebb hangon. – Mert a világért sem akarom, hogy ezt gondold.

A szívverésem már az egész testemen átlüktetett, némely pontokon gyorsabban és forróbban. Még mindig az ölemben tartottam a kezemet, de mindennél jobban vágytam arra, hogy megérintsem. Talán túl korán történik, túl gyorsan haladunk. Aztán visszaemlékeztem az utolsó alkalomra, amikor megcsókoltam valakit. Talán nyolc hónappal korábban történt. Gregnek hívták. Egy jótékonysági estélyen találkoztunk, amit Mr. Berg szervezett. Emlékeztem, hogy Greg megcsókolt, de ezen kívül semmi másra. De ez más volt. Tudtam, hogy Cole lány ajkának érintését soha életemben nem fogom majd elfelejteni, és... és többet akartam.

Többre volt szükségem.

Átadtam magam az érzéseim hullámainak, felemeltem a kezemet, és a mellkasára tettem őket. Aztán közel hajoltam hozzá, hogy az ajkunk összeérjen. A vállára csúsztottam a kezemet, belemélyesztettem az ujjamat az izmaiba, összegyűrve a pólóját.

Visszacsóktam.

Szorosan a mellkasához húzott, és az a csók... ezúttal se rövid, se lány nem volt.

Cole fantasztikus íze szétterjedt a számban, és minden porcikám izzani kezdett, ahol hozzám ért, hője felperzselte az izmaimat és a vért az ereimben. Mély, morajló hang tört fel a torkából, és végighullámozott a mellkasomon. A mellbimbóim bizseregni kezdtek, és a csók egyre mélyebb lett. Szétváltak az ajkaim, Cole pedig úgy csókolt, mintha... mintha attól félne, hogy most csókol utoljára. Lehet, hogy sokszor álmodtam és álmodoztam erről, de nem hittem volna, hogy egyszer tényleg megtörténik.

A keze a hátamról lecsúszott a csípőmre, és a szorítása erősödött. Fészkelődni kezdtem, hogy közelebb kerülhessek hozzá, és mintha ő is ugyanerre gondolt volna, mert abban a pillanatban, ahogy megmozdultam, mindkét kezét a csípőmre ejtette. Felemelt, és már lovagló ülésben ültem rajta, két térdem a

csípője mellett belemélyedt a kanapéba. Egy pillanatra sem vált szét az ajkunk. A kezem újra elkalandozott, és pár pillanat múlva már selymes hajtincseit fésülték át.

Csípőink egy vonalba kerültek, mire egy mély sóhaj tört fel belőlem. Atyaég! Éreztem *őt*, és amit éreztem, az egyértelműen nem sajnálat volt, hanem ébredő izgatottság. A szívverésem egyre gyorsult, és éreztem, hogy lassan eggyé válunk.

– A rohadt életbe... – lehelte a számba. Mindketten lihegve igyekeztünk újra levegőt venni. – Már el is felejtettem.

A gondolataim vadul forogtak, miközben kinyitottam a szememet.

– Mit?

– Hogy milyen jó is ez. – A másik kezét lecsúsztatta a torkomra, majd a tarkómra, és felemelte a csípőjét. – Hogy milyen jó vagy.

Ó, édes jó istenem!

A homlokomnak nyomta az övét.

– Hogy egy csókodtól úgy érzem magam, mint egy tizenhat éves kisfiú, aki még életében nem volt nő közelében.

Édes. Jó. Istenem.

– És te? – kérdezte egy pillanattal később. – Te is elfelejtetted?

Lehunytam a szemem.

– Nem – ismertem be. – Soha nem felejtettem el.

Megszorította a tarkómat.

– Seggfejnek fogsz tartani, ha azt mondom, hogy ezt örömmel hallom?

Elmosolyodtam.

– Nem hiszem.

Oldalra billentette a fejét, és megcsókolta a szám sarkát.

– Őszinte leszek veled, jó?

Azt gondoltam, hogy már a csókolózás is elég őszinte, de azért bólintottam.

– Mondtam, hogy abban a pillanatban, amikor Derek elmesélte, hogy visszajöttél, tudtam, látnom kell téged. De az az igazság, hogy fogalmam sincs, mire gondoltam az idefelé vezető úton. – Most ellenkező irányba döntötte meg a fejét, és megcsókolta a szám másik sarkát. – Nem akarom, hogy ez a csücsök féltékeny legyen.

Felnevettem, és pillekönnyűnek éreztem magam.

Cole is elmosolyodott.

– Amikor beléptem a fogadóba, és megláttalak, hát... néhány dolog az életemben végre értelmet nyert.

Én viszont marhára nem értettem, hogy mit akar ezzel mondani.

Cole végigsimította a gerincem vonalát, amitől kellemes borzongás futott végig rajtam. Aztán a csípőmre tette mindkét kezét. Majd mindenféle figyelmeztetés nélkül, egy szemvillanás alatt a hátamon találtam magam, ő pedig fölém magasodott. Egyik kezével a csípőmet markolta, a másikkal megtámaszkodott a fejem mellett a kanapén.

Megdöbbsentett az ereje, a kezeimmel megtámasztottam a mellkasát. De nem löktem el magamtól.

– Mi... mi nyert értelmet?

Válasz helyett leeresztette a fejét, és szájával addig kalandozott az ajkamon, amíg szét nem nyitottam. Nyelve hozzáért az enyémhez, és egyre mélyebben csókolt. Teljesen más volt így, hogy a hátamon feküdtem, ő pedig fölöttem. Lassan kissé lejjebb csúszott, és csak ekkor éreztem meg egy kicsit a súlyát. Egy kicsit őt.

Visszacsóktam, és még többet akartam. Az ujjaim belekapaszkodtak a pólójába, és megpróbáltam közelebb húzni, de nem engedett. Ő akart irányítani, ő akarta megszabni, hogy mennyit kaphatok belőle.

– Cole – suttogtam, és úgy éreztem, hogy lángol a testem, és a lehető legkellemesebb módon égek belülről. Nagyon régen nem éreztem már ilyet. Túl régen.

– Tíz évet kell megbeszelnünk – suttogta a számba. – Még sok mindent kell kimondanunk.

– Tudom. – Közelebb akartam érezni magamhoz, ezért az egyik lábammal átkaroltam a derekát. Ráharaptam az ajkamra, és egy picit felemeltem a csípőmet, hogy hozzáérjen az övéhez.

Újra azt a mély, morgó hangot hallatta, és leeresztette a fejét. Megcsókolta a nyakamat.

– Igyekszem lassítani, kicsim. Talán bölcsebb is lenne.

Türelmetlenül átkaroltam a vállát.

– Menni... menni fog.

Egy pillanattal később Cole felemelte a fejét. Izzó kék tekintete összeakadt az enyémmel. Éreztem, hogy a vér előnti az arcomat.

– Szexeltem már, amióta... szóval azóta – mondtam. Még szűz voltam, amikor a Vőlegény rám talált. Utána már nem. Hosszú évek terápiája és sok füstbe ment randevú kellett ahhoz, hogy újra meg tudjak bízni valakiben annyira, hogy odaadjam neki a testemet. – Nem félek... a szextől.

– Kicsim – suttogta, majd lágyan megcsókolt. – Nagyon örülök, hogy sikerült továbblépned, de akkor sem akarok semmit elcsúszni.

– Ezt értékelem, de...

Elbűvölő szemével az ajkamat bámult, és ezt imádtam. Nagyon. Újabb hőhullám söpört végig rajtam, és én bizony el akartam sietni a dolgokat, mert tudtam, hogy nem mindig jön következő lehetőség.

A holnap nem mindig kecsegtet újabb ígérekkel. Ráadásul felnőttek voltunk, akik tudják, hogy mit akarnak.

Ahelyett, hogy befejeztem volna a mondatot, a két kezem közé fogtam az arcát, és közelebb húztam a fejét. Ezúttal mindenemet beleadtam a csókba, és újra átkaroltam a derekát a lábammal, majd az övéhez préseltem a csípőmet. Ó, ő is éppen úgy akarta ezt, mint

én. Cole-ból újra feltört az a hang, a dolgok pedig... nos, lassan, de gyönyörűen kicsúsztak az irányításunk alól.

Lecsúsztotta a kezét a nyakamról, végigsimította a vállamat, majd félresöpörte a kardigánt. Mámorító érzés volt. Belelihegtem a szájába, ahogy a tenyere lassan megsimogatta a mellemet. Az atléta olyan vékony volt, hogy úgy éreztem, mintha semmi nem lenne a bőrünk között. Felnyögött, a mellbimbóim pedig megkeményedtek a tenyere alatt. A lehelete megtöltötte a számot, és a testem minden sejtje türelmetlenül várt. És ő nem okozott csalódást.

Cole becsúsztotta a kezét az atlétám alá, amibe beleborzongtam. Amikor az ujjai megérintették a hasamat, azonnal kipattant a szemem, és a vágó egy kicsit csillapult. A sebem közelében járt... a sebem, ami már régen begyógyult, de aminek a helyén még mindig rózsaszín heg húzódott, és felettébb érzékeny pontom volt. De nem ért hozzá. Nem, az ujjai megtalálták vágyakozó mellbimbómat, a csókja pedig új sebességre kapcsolt, és sokkal követelőbbé vált. Ráharapott az alsó ajkamra, mire némán nyögdécselni kezdtem. Egész lényem hatalmába kerített. Az íze, az illata, az érzései. A mellkasomban forrongó izzás már túl intenzív volt ahhoz, hogy figyelmen kívül hagyjam. Kirázott a hideg, amikor meghallottam mély, dörmögő hangját.

– Mit akarsz, Sasha?

Mindent. Őt.

– Érints... érints meg!

Felnyögött.

– Ahogy akarsz, kicsim. Ahogy akarsz.

Így is tett.

Ujjai hátrahagyták a mellbimbómat, és lassan lejjebb csúsztak. Megérintette a fenekem vonalát és a bugyim szélét. Kissé felemelkedett, és megtámaszkodott a bal alkarján. Izzott a tekintete.

– Nyisd szét a lábadat, kicsim!

Engedelmeskedtem, és még a lélegzetemet is visszatartottam, amikor az ujjai megtalálták az utat a combjaim között. A szívem már a torkomban dobogott. Cole lehajtotta a fejét, és a ruhám alatt mozgó kezét figyelte. Egy ujjat éreztem, amely alig ért hozzám, az érintése mégis az egész testemet kéjjel töltötte meg.

– A francba! – mondta, miközben az ujjai lassan felfedezték a testemet, én pedig úgy lihegtem, mintha a fogadó összes lépcsőjén felrohantam volna. – Látni akarlak, látni akarom a tested minden részletét, de arra most nincs időnk.

– Nincs időnk? – kérdeztem, és összerándult a csípőm.

– Nincs. – Sűrű szempillái felemelkedtek, és a hüvelykujjával végigsimította az idegvégződéseimet, amitől halk nyöszörgés tört fel belőlem. – Úgy érzem, nem tudsz már sokat várni.

Erősödött az érintése, a csípőm pedig lágy ritmusban kezdett ringani, és nekifeszült a kezének. Perzselő forróság támadt bennem, ami csak nőtt és nőtt, olyan tempóban, hogy attól tartottam, lángra kapok. Cole az egyik ujját lecsúsztatta izzó nedvességembe. Pattanásig feszített az izgalom, ahogy a kezéhez szorítottam magamat, és ő belém csúsztatta az ujját.

– Ó, istenem! – Az ujjaim görcsösen markolták a pólóját, csomóba gyűrve az anyagot. – Cole...

– A francba! – nyögte. – Imádom, ahogy kimondod a nevemet.

Az ujjá tökéletes ritmusra mozgott, egyszerre volt kevés és túlfutó sok. Önkéntelenül is felemeltem csípőmet, újra nekifeszülve a kezének, miközben a testem újra és újra megvonaglott a kéz hullámai alatt. Újabb ujját csúsztatta belém, mire halkan felsikkantottam, és a testem finoman beleremegett a gyönyörbe.

Érezni akartam sima, kemény mellkasát és hasfalát, de csak annyira voltam képes, hogy belekapaszkodjak, és a nevét ismételnem. Egyre fokozódott bennem a lüktető vágy, miközben ujjai egyre gyorsuló ütemben mozogtak. Cole felnyögött, és a csípőmhöz préselte erekióját. Aztán megtalálta a tökéletes

pontomat, ahol a lehető legfinomabban mozgatta meg a hüvelykujját. Orgazmusom kavargó ereje elborította elgyengült testemet. Halkan felsikoltottam, meghajlott a hátam, és egy pillanatra a testem minden izma megfeszült, majd finom görcsökben rándult össze, amik, úgy tűnt, sosem hagynak alább.

– Ez gyönyörű volt – suttogta az ajkamnak, miközben kihúzta az ujjait.

– Szerintem... szerintem ezt nekem kellene mondanom – mondtam remegő hangon, ahogy a testem beleremegett a gyönyör utórezgéseibe. Nem ez volt életem első orgazmusa, de mellette a korábbiak egészen jelentéktelennek tűntek.

– Mmm. – Megcsókolt.

A szívverésem lassulni kezdett, de én is meg akartam adni neki azt, amit ő nekem. Lejjebb csúszttam a kezemet. Ujjaim már az övénél matattak, amikor lenyúlt, gyengéden megfogta a csuklóm, és visszahúzta a mellkasára.

– Nem kell ezt tenned – mondta szexi, sejtelmes tekintettel.

– De akarom.

Beleborzongott a szavaimba.

– Sasha...

– Mert ez... ez elképesztő volt. – És ezt a lehető legőszintébben mondtam. – Azt akarom, hogy te is így érezz.

Cole áthelyezte a súlypontját a másik karjára.

– Kicsim, nekem most bőven elég, hogy láttalak elélvezni. A francba... – suttogta, és az ajka újra végigsimította az enyémet. – Esküszöm, hogy én igyekszem lassítani.

– Tetszik a tempód.

– Ja. – A keze lassan felfelé siklott, végigsimította a mellemet, majd megpihent az arcomon. – Ja, nekem is.

Valami növekedni kezdett a mellkasomban, és nagyon úgy tűnt, hogy a szívem az. Még mindig pihegtem, de a pulzusom lassulni kezdett. Lehunytam a szemem, és görcsös ujjaim végre elengedték a pólóját.

– Akarsz esetleg... esetleg felelgetőst játszani?

Felnevetett, és a hangjától kellemesen megborzongtam.

– Tudod, mit akarok? Újra megcsókolni. Aztán letépni rólad a bugyit, és valami mást is becsúsztatni a combjaid közé, mint az ujjaimat – sorolta halkán, és minden egyes szavára újabb és újabb tűzforró hullám söpört végig rajtam. – Emlékszem, ahogy akkor megcsókoltalak. Emlékszem, ahogy a karjaimban tartottalak. És emlékszem, ahogy megérintettelek. – A homlokát az enyémhez préselte. – Te emlékszel?

– Igen – suttoztam.

Hogyan is felejthetném el? Akkor először mentem fel a lakására, amit egy kollégájával osztott meg. Behúzódtunk a szobájába, filmeztünk, majd a filmről megfeledkeztünk. A keze utat talált a bugyimba, az enyém pedig a nadrágjába.

Fergeteges volt, akárcsak ez az este.

– Mégsem éreztelek sosem úgy, ahogy igazán akartalak. – Oldalra billentette a fejét, orrával végigsimította az enyémet. – Sosem éreztem az ízedet. Úgyhogy igen, ezt akarom.

Ráharaptam az ajkamra, hogy elrejtsem kéjes nyöszörgésemet. Tetszett az ötlet, hogy minden részletre kiterjedően felfedezze a testemet. *Tényleg* tetszett, de úgy éreztem, hogy talán okosabb lenne, ha lassítanánk. Egyértelmű volt, hogy nem vagyunk közömbösek egymásnak, de ha túl gyorsan haladunk, és túl gyorsan igyekszünk pótolni az elmúlt tíz évet, akkor esetleg visszafelé sül el az egész.

Ujjaim a mellkasán kalandoztak.

– És mégsem akarod – mondtam, és kinyitottam a szememet. Felnéztem rá, nagy levegőt vettem, és csak élveztem a pillanatot, élveztem ezt a látványt, ami életem legszebb látványa volt. Nyitott, barátságos, jóvágású arca csupán karnyújtásnyira tőlem. És akár meg is érinthettem, mert tényleg itt volt mellettem, nem csak fantáziáltam róla, mint annyi éven át. Így aztán meg is tettem. Felemeltem a kezemet a mellkasáról, és végigsimítottam az

ujjhegyeimet borostás arcán, mintha csak el akarnám raktározni magamban az érzést. – Úgyhogy akkor csak... beszéljünk.

Félmosoly jelent meg az arcán.

– Nem hiszem, hogy erre elég lenne a felelgetős.

A szívem beleremegett, ahogy oldalra fordította a fejét, és megcsókolta az ujjhegyeimet. Annak idején sosem tett ilyet.

– Valószínűleg nem.

– Későre is jár, nekem pedig korán kell kelnem, hogy időben odaérjek Baltimore-ba. – Sűrű szempillája leereszkedett, és elrejtette a szemét. – Csak késő este érek majd haza. Mit gondolsz, tudod úgy alakítani, hogy együtt vacsorázzunk szombat este?

Nem tűnt helyénvalónak vacsoráztatni most, hogy Angela eltűnt, de ha valamit megtanultam a múltamból, az az, hogy az élet nem áll meg, akármilyen borzalmas vagy éppen gyönyörű dolgok történnek is. Az élet órája ketyeg tovább. Így aztán bólintottam.

– Tökéletes. – Megcsókolt, majd beült a lábaim közé. Aztán megfogta a kezeimet, és engem is ülő pozícióba húzott. – Megint én főzök, vagy inkább menjünk el valahová?

Még mindig Cole hatása alatt voltam, ezért beletelt pár pillanatba, hogy összeszedjem a gondolataimat. Először azt akartam mondani, hogy inkább főzzön ő, de nem akartam tovább bujkálni.

– Beülhetünk valahová. Előbb-utóbb úgyis meg kell történnie – mondtam gyorsan, mielőtt meggondolom magam. – Miután segítettem anyának felszolgálni a vacsorát.

Elmosolyodott.

– Úgy is jó.

Megigazítottam a kardigánomat, és lelendítettem a lábamat a padlóra. Miközben felálltam, az ujjaimat a még mindig remegő ajkamra szorítottam. Megfordultam, és láttam, hogy Cole vigyorogva bámul. Elpirultam, és rögtön tíz évvel fiatalabbnak éreztem magam. A testem mellé ejtettem a karjaimat.

– Hozhatok neked valamit? Egy vastagabb takarót, vagy... – De miért is hagyom, hogy itt aludjon a kanapén? Igaz, elég kényelmes, de Cole nagyon magas. Már az is örület volt, hogy az előző éjszakát kibírta rajta. Szükségtelen volt, hogy egymást követő két éjjel is itt nyomorogjon.

– Megvagyok, kicsim.

Kiszáradt a szám, ahogy bámultam rá.

– Aludhatsz... aludhatsz velem is.

Felszökött a szemöldöke.

– Én...

– Nem szexelni. Aludni. – Igyekeztem nem törődni a torkomon leáramló forrósággal. – Elég nagy az ágyam. Te is láttad múlt éjjel.

– Ja – mondta mély hangon, amitől bizseregni kezdett a gyomrom.

– Ha tényleg ragaszkodsz ahhoz, hogy itt maradj éjszakára, nem látok rá okot, miért kellene a kanapén szoronganod.

Mocorogni kezdett.

– Tucatnyi ok is eszembe jut, ami miatt nem lenne bölcs dolog, ha egy ágyban aludnék veled.

A torkomon akadt a levegő, a forróság pedig egyre mélyült, és a mellkasomból kiindulva szétáradt a testemben. Összehúztam a kardigánom széleit.

– Mindketten felnőttek vagyunk. Képesek vagyunk egy ágyban aludni, és viselkedni.

Elvigyorodott.

– Túlságosan is bízol bennünk.

Összevontam a szemöldökömet.

– Véletlenül biztosan nem fogunk összegabalyodni.

– Igen, én is utálom, amikor ilyesmi történik.

Vágtam egy grimaszt, de az ajkam megremegett.

– Nézd, én csak felajánlottam. Ha képes vagy türtőztetni magad, akkor az ajtó nyitva lesz.

Cole oldalra billentette a fejét, én pedig egy darabig álltam a tekintetét. Aztán elmormoltam valami jó éjszakát!-félét, és azzal a lendülettel bevonultam a hálósobámba. Ő még akkor is a nappaliban ücsörgött, amikor becsuktam magam mögött az ajtót.

Tudtam, hogy nem fog utánam jönni.

Csalódottság és megkönnyebbülés furcsa elegye kavarodott bennem, miközben levettem magamról a kardigánt, és bebújtam az ágyba. Odanyúltam az éjjeliszekrényhez, hogy leoltsam a lámpát. Abban a pillanatban kinyílt a hálósobám ajtaja, és Cole lépett be. Megmerevedtem.

– Minden bizonnyal rossz ötlet – mondta, és odasétált az ágy másik oldalához. – De az is lehet, hogy még magamat is meglepem. – Rám sandított. – Ma nem azt a kis hálóinget viseled, úgyhogy talán vissza tudom fogni majd magam.

Szerintem még levegőt is elfelejtettem venni.

Cole a másik éjjeliszekrényre tette a pisztolyát, majd kibújt a cipőjéből.

– De igazad van. Tényleg szar azon a kanapén aludni, az ágyad meg primán néz ki.

– Az is – motyogtam.

– Főleg persze azért, mert te is benne vagy – tette hozzá, és az egyik kezével megdörzsölte a tarkóját. Áthúzta a pólóját a fején, majd levette magáról. Az ágyam előtti ülőkére dobta.

Ekkor már egészen biztosan nem vettem levegőt. Nagyon régóta nem láttam már póló nélkül, és bár éreztem, micsoda test lapul a ruhái alatt, egészen más volt erről megbizonyosodni. Látni kidolgozott mell- és hasizmait. Nem volt túlzóan izmos, szálkás, mint egy futónak. Még olyan kis bemélyedései is voltak a csípője két oldalán.

Már a farmerét készült kigombolni, aminek az elején határozott dudort láttam. Ugyanazt, amit az előbb éreztem is.

– Ha továbbra is így fogsz rám bámulni, akkor az összes jó szándékomat kidobhatom az ablakon.

Azonnal elöntötte a forróság az arcomat, és az oldalamra fordultam. El tőle. A biztonság kedvéért még a szememet is becsuktam.

Hallottam, ahogy a földre hullik a nadrágja. Egy pillanattal később megsüllyedt a matrac, és meglibbent a takaró. Aztán odagurult és átkarolt. Azonnal kipattant a szemem.

– Te mégis mit csinálsz?

– Lekapcsolom az éjjeli lámpát – mondta, és így is tett. A szoba elsüllyedt a sötétségben. Cole azonban nem mozdult. Éreztem, hogy az egyik könyökén támaszkodik mögöttem. A keze megtalálta a takaró fedte csípőmet. – Mindent bezártam.

A szívem hevesen vert.

– Köszönöm.

– Lehet, hogy már nem leszek itt, amikor felkelsz.

– Azt nem... azt nem tudom – mondtam, majd hátrafordultam, hogy a vállam fölött ránézzek. Csak sötét sziluettjét tudtam kivenni. – Nem alszom valami jól.

A csípőmre tett keze megmozdult kissé.

– Tudom.

Nyilvánvaló, hiszen múlt éjjel is egy rémálomból riadtam fel.

Ő azonban bizakodott.

– Talán ma éjjel nem így lesz.

Én nem voltam ebben biztos, ráadásul több dolog is ébren tarthatott. De nem mondtam semmit, Cole elhelyezkedett mögöttem. Mármint egészen mögöttem. Aztán a kezét a csípőmről lecsúsztatta a hasamra, és a mellkasához húzott.

Ó, egek!

Ilyet még egyszer sem csináltunk. Én pedig egyáltalán nem csináltam senkivel... vagyis senki olyannal, akivel akartam volna. Azok a férfiak, akikkel együtt voltam, soha nem maradtak éjszakára. Soha. Ez valami új volt. Összebújtam valakivel. A lába hozzásimult az enyémhez. A csípőjét nekinyomta az enyémnek.

Ó, egek, még mindig... felizgult volt. Akárcsak én.

– Én...

– Igen, kicsim? – mormogta.

Megnyaltam az alsó ajkamat.

– Én még soha nem csináltam ilyet. Mármost nem olyasvalakivel, akivel akartam is.

Cole egy hosszú pillanatig semmit sem mondott, csak leseperte a vállamról a hajamat. Aztán az ajka érintését éreztem a bőrömon.

– Kellemes – ismertem el talán csak azért, mert sötét volt, és nem láttuk egymást.

Megfeszült körülöttem a karja.

– Ja. Ja, kellemes.

Felsóhajtottam.

– Sajnálom, hogy úgy felkaptam a vizet tegnap a vacsoránál.

– Nem kell elnézést kérned. – Mocorogni kezdett, egyik lábát becsúszította a lábaim közé.

– De kell. Én... én nem is tudom, mi ütött belém. – Elhallgattam. – Tönkretettem a vacsorát.

– Kicsim...

– Így volt – suttoztam.

Az ajka újra végigsimította a vékony bőrt a vállamon.

– Nem tetted tönkre a vacsorát. Az a döglött őz a kocsidban, az tette tönkre.

Elmosolyodtam.

– Jogos.

– Mindig igazam van. – Valahogy mélyebbnek tűnt a hangja. – Tudom, hogy régóta nem találkoztunk, de erre az egyre azért emlékezhetnél.

Grimaszt vágtam.

– Hagyjuk!

Kuncogni kezdett.

– Hamarosan erre is emlékezni fogsz.

A sötétben bátran és szélesen elmosolyodtam.

– Cole?

– Hmm?

Éreztem, hogy már félálomban van.

– Semmi.

– Mi az? Mi az, Sasha?

– Amikor ma reggel felkeltem, akkor nem hittem... nem hittem, hogy ilyesmi fog történni – mondtam. – De örülök, hogy megtörténik.

Újra szorosabban ölelt.

– Én is.

Ezután már csendben maradtam, és Cole testének melege egészen furcsa hatást váltott ki bennem. Amilyen klisésen hangzik, annyira hihetetlen volt, hogy mielőtt felfoghattam volna, már el is aludtam. Életemben először Cole karjaiban.

Cole már sehol sem volt, amikor felébredtem, bebizonyítva, hogy ez az éjszaka tényleg más volt. És az utána következő nap is másnak tűnt. Nem jártam a fellegekben, és nem is felejtettem el egy csapásra mindent, ami történt és történik, de péntek délutánra rájöttem, hogy azért tűnik minden olyan másnak, mert közel engedtem magamhoz Cole-t. Nem is az ő személye volt a döntő, hanem az, hogy megtettem.

Elkezdtem kinyílni.

Ami azt jelentette, hogy élek.

Reméltem, hogy valahol Angela is ugyanígy érez.

Új vendégek jelentkeztek be, az első egy fiatal pár volt, akik úgy tűnt, hogy nagyon érdeklődnek a Skarlát Cseléd és a környék történelme iránt. Bájosak voltak, olyan bájosan furcsák. Miközben segítettem nekik felcipelni a csomagjaikat, útbaigazítottam őket egy egykori csata színtere felé. Az egyik lakosztályt vették ki.

– Ez a szoba egyszerűen pompás – állapította meg Mrs. Ritchie, miközben ledobta a táskáját a hatalmas ágyra. Aztán körülnézett. – Mintha visszautaztunk volna a múltba.

Így is lehet mondani, gondoltam, ahogy benyúltam a farmerem zsebébe.

– Jaj, elfelejtettem hozni önöknek még egy kulcsot – mondtam. Pedig a bejelentkezéskor direkt kettőt kértek. – Azonnal hozom.

– Nem hagyná inkább a recepción? – kérdezte Mr. Ritchie, és a feleségére pillantott. – Szerintem most... egy darabig el leszünk foglalva.

Ó, egek!

A felesége felkuncogott.

Mosolyogva az ajtó felé indultam.

– Akkor ott hagyom a recepción – válaszoltam, majd kiléptem az ajtón. – Jó szórakozást! – tettem hozzá, és becsuktam magam mögött az ajtót.

Mrs. Ritchie kacarászása lelkes sikoltásba csapott át, mire jobbnak láttam minél hamarabb elmenni az ajtó közeléből. A folyosón elindultam a fogadó hátsó része, a személyzeti lépcső felé. Le kellett vinnem a laptopomat a recepcióra, hogy ott dolgozzak tovább, mert nem hagyhattam csak úgy ott a kulcsukat.

Kinyitottam az ajtót, és beléptem a szűk, hűvös lépcsőházba, ahol állandóan molyirtószag volt, teljesen mindegy, hány flakon légfrissítővel fújtuk tele. A szagtól, ami minden bizonnyal a pincéből jött fel, kivert a víz. Siettem, ahogy csak tudtam, a kezem egy pillanatra sem engedte el a régi fakorlátot. Mire a második emeleti lépcsőfordulóhoz értem, már kettesével szedtem a fokokat. Aztán amikor a kilincs felé nyúltam, az ajtó hirtelen kivágódott előttem.

Nem tudtam elég gyorsan hátralépni.

A bronzkilincs gyomorszájon vágott, és az ütéstől hátraestem. Igyekeztem megkapaszkodni valamiben, és az ijedségtől felsikítottam. Semmi mást nem láttam, csak egy fehér pólót, amire egy nagyon ismerős logót nyomtak, és egy fekete baseballsapkát, ugyanazzal a mintával. Egy szürke *valamivel*. A korlát után

kaptam, az ujjaim a fára kulcsolódtak, és megkapaszkodtam, mielőtt visszabucskáztam volna egészen a pincéig.

– Basszus! – morogta a férfi, majd szinte azonnal hatalmas reccsenés mennydörgött végig a szűk lépcsőházon.

Egy rémületes pillanattal később rádöbbsentem, hogy ez a korlát hangja volt, ami megadta magát a súlyom alatt.

Aztán tehetetlenül zuhanni kezdtem.

15.

FEJEZET

GYORS ÉS BRUTÁLIS ZUHANÁS VOLT, de csak egy szemvillanásig tartott. Az egyik pillanatban még semmit sem éreztem, a másikban meg már nekicsapódtam az egyenetlen, kemény padlónak. Felordítottam, ahogy a fájdalom szétrobbant a tagjaimban, és a levegő kipréselődött a tüdőmből. A fejemben és a bal vállamban fülsiketítően lüktető fájdalom elnyomta a közeledő léptek zaját. Fogalmam sem volt, hogy mi történik. Megpróbáltam felülni – tudtam, hogy fel kell állnom –, de a gyomrom borzalmas erővel rándult össze. A karjaim pedig... nem engedelmeskedtek. Tehetetlenül lógtak a testem mellett.

Hirtelen egy fölém hajoló férfi alakja bontakozott ki előttem. Újra megpillantottam a fekete baseballsapkát. Hunyorítottam, mert két sapkát láttam.

Két férfi lenne?

Megpróbáltam kinyitni a számat, hogy segítségért kiáltsak.

– *Basszus!* – morogta, majd rozsdás zsanérok nyikorgása hallatszott, és mindent betöltött a zsíros földszag.

Aztán csak a semmi maradt.

A bőröm hűvös és nyirkos, a kemény és hideg padlón térdelek. Mögöttem van. Az ágy szélén ül, és nedves hajamat fonja copfba. Hányni akarok, de üres a gyomrom, az oldalam pedig kegyetlenül fáj. Nem akarom, hogy hozzám érjen. Nem akarom, hogy úgy beszéljen hozzám, mintha önszántamból lennék itt.

Meghúzza a copfot, és megérzem a változását. Megmerevedik. Az ujjaim görcsösen összerándulnak, tompa körmeim a tenyerembe mélyednek.

– Ne mozdulj! – utasít, majd feláll és megkerül.

Kimegy a szobából, és hallom, hogy az ajtó zárja a helyére fordul.

Nem mozdulok.

Még mindig térdelek, reszketve fülelek, hátha meghallok valamit, de csak a tehenek halk neszezését hallom. Ha elég erősen figyelek, akkor talán a lovat is meghallom.

Valahol becsapódik egy ajtó.

Fáj a mellkasom, a reszketés pedig remegésbe fordul át. Mégsem mozdulok. Nem merek.

Nehéz léptek döngenek. Valami összetörik. Már megint olyan hangulatban van. Ó, istenem, megint olyan hangulatban van, és meg fogok halni – nem.

Nem, ez már nem a valóság. Ez egy rémálom.

Ébredj fel! Ébredj már fel!

Felébredtem.

– Már régen meg kellett volna csináltatnom azokat a régi korlátokat – mondta anya, és úgy járkált a kis ablak előtt, mint egy rémült madár. – Jó, hogy nem hasadt ketté a fejed.

A fakó plafonra pillantottam, majd megpróbáltam balra fordítani a fejemet. Tompa fájdalom lángolt a koponyámban.

– Ahhoz túl kemény a fejem.

Az ágyam végében álló, túlságosan is fiatalnak tűnő doktornő elmosolyodott, és felírt valamit a kartonomra.

– Valójában szerencséje volt.

– Ez azt jelenti, hogy hazamehetek?

– Azt azért nem – felelte, majd az ágyam végére akasztotta a kartonomat, és a köpenye felső zsebébe csúsztatta a tollát. – Éjszakára itt marad.

– De hát... – kezdtem volna vitatkozni, de az orvos belém fojtotta a szót.

– Elvesztette az eszméletét, és bár jelen pillanatban nincs jele súlyos agyrázkódásnak, huszonnégy órán át megfigyelés alá helyezzük, hogy biztosak legyünk benne, nincs nagyobb baj. – Odasétált az állványhoz, amiről egy felettébb feleslegesnek tűnő infúzió lógott. – Ha reggel is minden rendben lesz, hazamehet.

– Elnézést – anya leült az ágyamra, és a lábaimra terített vékony takarót kezdte babrálni –, Sasha nem viseli túl jól a kórházakat.

– Hát, nem sokan szeretik őket – felelte a doktornő, miközben ellenőrizte az infúziót. – Fél óra múlva benéznek a nővérek. Ha addig szüksége van valamire, használja a nővérhívót.

Abban a pillanatban, hogy a doktornő megfordult, szétrebbent a függöny. Tökéletes időzítés volt. Átpillantottam a válla fölött, és amikor megláttam, hogy ki bújik át az óceánzöld függönyök között, rögtön azt kívántam, bárcsak elnyelne az ágy.

Derek Bradshaw, ki más. Mintha ezen a világon ő lenne az egyetlen szolgálatban lévő rendőr.

Megkerülte a doktornőt, és felvonta a szemöldökét.

– Kicsi a világ – mormogta, és odalépett az ágyamhoz. – Cole tud erről?

Összehúztam a szememet.

– Nem igazán voltam olyan állapotban, hogy tájékoztassam – feleltem. – Dolgozik. Nem is akarom...

– Kórházban van. Biztos, hogy tudni akar róla, és nem hinném, hogy zavarná, ha szól neki. – Aztán anyámra nézett. – Mi történt?

– Egy férfi lelökte a személyzeti lépcsőről – felelte anyám. – Majdnem keresztülesett a pinceajtón. Ki tudja, meddig feküdt volna ott, ha a jó öreg Daphne nem talál rá. Szerencsétlen majdnem szívrohamot kapott. Azt hittem, egyből két mentőt kell hívnom.

Bradshaw összehúzta a szemét.

– Nem teljesen ez történt – szólaltam meg, és megpróbáltam a könyökömre támaszkodni, de a homlokomban lüktető fájdalom miatt úgy döntöttem, hogy jó nekem fekvé is. – Mármint az ajtó olyan gyorsan vágódott ki, hogy esélyem sem volt ellépni. Valójában az ajtó lőkött le a lépcsőn.

Bradshaw összevonta a szemöldökét, amikor recsegn kezdett a rádiója.

– Ezt azért jó lenne tisztázni. Most akkor lelökték, vagy baleset történt?

– Ne bagatellizáld el nekem a dolgot! – figyelmeztetett anyám, és leült az ágyam mellé állított, első ránézésre is kényelmetlen székre.

– Ez komoly ügy.

– Igaza van, Sasha – vélekedett Bradshaw, és közelebb húzódott. – Tudnom kell, hogy pontosan mi történt.

Ráharaptam az ajkamra, és szaggatott sóhaj hagyta el a számát.

– Lefelé jöttem, Ritchie-ék másik kulcsáért, és amikor a lépcsőfordulóhoz értem, a régi konyha ajtaja olyan gyorsan csapódott ki, hogy nem tudtam félreugrani. A kilincs pont gyomorszájon vágott. – Hogy nyomatékot adjak a szavaimnak, a gyomromra mutattam azzal a kezemmel, amelyikbe az infúziót kötötték. – Hátraestem, kicsúszott alólam a lábam, és megpróbáltam megkapaszkodni a korlátban, de kettétört. Így estem le.

– Rég meg kellett volna csináltatnom azt a korlátot – motyogta anyám.

– Anya – sóhajtottam.

– Akkor nem lökték le? – kérdezte Derek.

Megráztam a fejemet, és összereztem.

– Nem. Szerintem baleset volt. A férfi kétszer is káromkodott, mintha meglepődött volna, de...

Anyám csettintett a nyelvével.

– De ha tényleg baleset lett volna, akkor ott marad vagy segítséget hív. Nem hagyott volna ott heverni a padlón.

Na, igen.

– Rádásul nem tudjuk, hogy ki volt ez a férfi – folytatta anyám. – James nem lehetett, márpedig ő az egyetlen férfi, akinek bármi keresnivalója lehetne a régi konyhában.

Na, meg ez is.

– Nem hiszem, hogy tudom, ki volt az – pontosítottam –, ugyanis egyáltalán nem láttam. Ahogy már mondtam, annyira gyorsan történt minden. Mindössze egy fehér póló villanását és egy fekete baseballsapkát láttam, amire valami szürke embléma volt nyomtatva. – Összehúztam a szemöldökömet. – És azt hiszem, egy fehér férfi volt... nem, biztos, hogy fehér volt. Ezenkívül mást nem tudok róla.

Derek elővette a noteszét, és jegyzetelni kezdett.

– Nem lehet, hogy az egyik vendég volt?

– Jelen pillanatban egyetlen férfi vendégünk van, Mr. Ritchie – magyaráztam. Nagyot nyeltem, és óvatosan megérintettem a fejemet. – De kizárt, hogy előttem leért volna.

– Valaki más, aki a fogadóban lehetett akkor?

– Senki – felelte anyám.

Mocorogni kezdtem, ahogy igyekeztem visszaemlékezni a zuhanás utáni percekre.

– Azt hiszem... nem vagyok benne biztos, de azt hiszem, hogy fölém hajolt, mielőtt elájultam. Aztán mintha egy ajtót hallottam volna kinyílni mögöttem... a nagy pince ajtaját.

– Úgy gondolja, hogy a pincén keresztül távozott, és nem hátul? – kérdezte Derek, majd anyámra nézett. – A pincén át is el lehet hagyni a fogadót?

Anyám a plafonra emelte a tekintetét, és felhúzta az orrát.

– Régen volt egy alagút, ami a régi családi temetőbe vezetett... az a birtok másik oldalán van.

A régi, ijesztő temető, amit teljesen benőttek a növények. Aztán középiskolás koromban apám elhatározta, hogy megtisztítja. A munkát ugyanaz a csapat végezte, amelyik most a kertet is rendben tartja.

– Annak idején ezeken az alagutakon jöttek-mentek az emberek, amikor a fogadót még a föld alatti vasút használta – magyarázta anyám. – De a férjem évekkal ezelőtt lezáratta azokat az alagutakat.

– Biztos benne? – tudakolta Derek.

– Hát persze... – válaszolta anyám, és újra felhúzta az orrát. – Régen nem voltam már kint a temetőben, de nem hiszem, hogy az alagút csak úgy kinyílt magától.

Derek visszapillantott rám.

– Ennek utána akarok járni. Hogyan találom meg ezt a bejáratot?

– Keresse a temető legijesztőbb pontját, és megtalálja – mondtam vigyorogva. – A mauzóleumban van. Úgy néz ki, mint egy pincebejárat, de apa befalaztatta, ugye, anya?

Bólintott.

– Menjen a fogadó mögé, kövesse a fasort, az egyenesen belefut a temetőbe.

– Van valami okuk azt feltételezni, hogy valaki a fogadóban járhatott? Valaki, akinek semmi keresnivalója sincs ott?

Anyámra néztem.

– Nincs. Hacsak nem akarna ellopni valamit – mondta.

Derek rám nézett, és azt várta, hogy én is válaszoljak. Összerándult a gyomrom.

– Anya, hoznál nekem valamit inni? Mondjuk, egy üdítőt?

– Persze, édesem – felelte, és már fel is pattant. Előrehajolt, és finom pusztit nyomott a homlokomra. – Pár perc, és jövök. Benézek Daphnehez is. Elboldogul ő, de nem akarom, hogy sokáig egyedül maradjon.

– Jól van, anya – mosolyogtam. Ahogy kiment és behúzta maga mögött a függönyt, Derek felé fordultam. – Beszélt... beszélt Cole-lal?

– Sokat beszélek Cole-lal. – Hátranézett, majd megfogta a másik széket, odahúzta az ágyamhoz, és leült. – Tudom, hogy mostanában sok időt töltenek együtt. És tudok az őzről is.

Szakadozva szívtam be a levegőt.

– Nekem... fogalmam sincs, ki és miért jött volna a fogadóba. És azt sem tudom, hogyan került az őz a kocsimba, vagy miért rongálták meg a kocsimat. – Nagyot sóhajtottam. – Van valami hír Angeláról?

Derek megrázta a fejét.

– Megnézem azt az alagutat, ellenőrzöm, hogy tényleg le van-e zárva. Mert bárki is járt a lépcsőházban, kimehetett volna a rendes kijáraton is. Innen rögtön oda is megyek.

– Jó – suttogtam, és újra a plafonra néztem.

Odanyúlt, és megfogta a kezemet.

– Itt van a mobilja?

– Nem hiszem. – Nem igazán voltam magamnál, miután Daphne elkezdett sikoltozni, és a lépcsőn is majdnem elhánytam magam, miközben feltámogatott a régi konyhába. Onnantól pedig, hogy kijöttek a mentők, és behoztak ide, minden homályos volt.

– Felhívom Cole-t. – Amikor kinyitottam a számát, gyengéden megszorította a kezemet. – Tudnia kell, hogy kórházba került, és jól van. Még mielőtt mástól kapna fals híreket.

– Jól van – motyogtam. – Kérem, nyugtassa meg! Nem akarom, hogy feleslegesen aggódjon.

Derek felállt.

– Lezuhant a lépcsőn. Baleset vagy sem, megsérült, és ennél rosszabbul is járhatott volna. Az, hogy életben van, nem feltétlenül jelenti azt, hogy jól is van.

Erre nem tudtam mit mondani, úgyhogy nem is mondtam, Derek pedig kiment. Anyám sem ért még vissza, úgyhogy lehunytam a szememet, és próbáltam rájönni, hogy mégis mi a fene történt.

Teljesen hihető volt, hogy valaki ékszereket vagy pénzt keresve a főbejáraton vagy a hátsó ajtón át beosont a fogadóba. Mert bár ebben a megyében nem volt gyakori az ilyesmi, a komoly drogproblémák miatt a betörések és a lopások nem számítottak újdonságnak. Én azonban igen.

Én csak egy hete voltam otthon.

16.

FEJEZET

AMIKOR KINYITOTTAM A SZEMEM, az agyamnak szüksége volt pár másodpercre, hogy felfogja, hol is vagyok. A kórházi szobám mennyezetét bámultam, a szám teljesen kiszáradt. Mi a fene lehet a kórházakkal, hogy az ember szája mindig úgy kiszárad, mintha lenyelte volna az egész Szaharát? Amikor legutóbb hosszabb ideig kórházban voltam, akkor is minden ébredéskor ezt éreztem. Furcsa.

Nagy levegőt vettem, és már előre felkészültem a tipikus keserű kórházi szagra, ami a betegségek és a tisztítószeres undorító keveréke, de helyette friss és citrusillatú levegőt szívtam be, ami egyáltalán nem illett a kórházakhoz. Kihagyott egy ütemet a szívem, és balra néztem.

És szerelmes lettem.

Ott, abban a szent pillanatban.

Szerelmes lettem.

Örültségnek hangzik, és egyesek talán a fájdalomcsillapítókat okolták volna, amiket az után kaptam, hogy Derek elment, de

tudtam, hogy az a duzzanat a mellkasomban, ami leginkább egy túlfújt léggömbre hasonlított, nem írható a gyógyszerek számlájára, amit a nővér az infúziómba fecskendezett. Nem is a jól megérdemelt szundításom volt a felelős érte, amire Miranda és Jason látogatása után vettem rá magam. Amint a tekintetem megállapodott Cole-on, azonnal tudtam, hogy amit érzek, az valódi. A duzzanat intenzitása lassan összeszorította a torkomat.

Hogy őszinte legyek, már tíz éve belészerettem, és soha nem is szerettem ki belőle.

Cole a szűk, kényelmetlen kórházi széken ült. A lábát az ágyam szélén pihentette. Ismét sötét nadrág volt rajta. Munkanadrág, valószínűleg. Fekete bőrdzsekit viselt, alatta inget. Az egyik karját a hasán pihentette, a másikat a szék karfájának támasztotta, a fejét a tenyerére hajtotta. Minden bizonnyal igen kényelmetlen lehetett neki ez a pozíció, és fogalmam sem volt, mennyi ideje ülhet ott. A kicsi, négyszögletes ablakon át láttam, hogy már besötétedett, a kórház pedig a műszerek csipogását és kattogását leszámítva igen csendes volt. Cole haja borzasan meredezett a feje tetején, mintha tucatszor beletúrt volna. Bár hosszú lábait feltette az ágyra, szemmel láthatóan nyomorgott azon a széken.

És mégis a legszebb látvány volt, amit valaha láttam.

Nem kellett volna itt lennie. Persze nem lepett meg, hiszen Derek mondta, hogy fel fogja hívni, de akkor sem lett volna muszáj itt lennie, és abban a pillanatban belém hasított, hogy mi mindent tett értem.

Az anyámmal folytatott beszélgetés után már én is kezdtem belátni, de ott a kórházi ágyon fekvé jöttem rá igazán, hogy Cole nem azért törődött velem, mert kötelességének érezte. Hanem azért, mert törődni akart velem.

A jelek szerint le kellett zuhannom egy lépcsőn, hogy végre tisztán lássak.

Szaggatott levegőt vettem, amire rögtön felpattant Cole szeme. Összekapcsolódott a tekintetünk, és eltelt egy hosszú pillanat, mire

kihúzta magát és levette a lábát az ágyamról. A cipői keményen csattantak a padlón.

– Szia! – mondta alvástól reszelős hangon, miközben előrehajolt.

– Szia! – suttogtam.

Halványan elmosolyodott.

– Hogy érzed magad?

– Tökéletesen.

Kiszélesedett a mosolya, majd megfogta egy rakoncátlan hajtincsemet, és a fülem mögé dugta.

– Csúnyán beverted a fejed, és kórházban vagy. Hogy lehet ez tökéletes?

– Úgy, hogy itt vagy – ismertem el még mindig suttoigma.

Felszökött a szemöldöke, és valahogy másként nézett rám. A keze lesiklott az arcomra, és hüvelykujjával végigsimította az állam vonalát.

– Ilyen a begyógyszerezett Sasha? Mert eddig tetszik.

A fájdalommal mit sem törődve felnevettem.

– Annyira nem is gyógyszereztek be.

– Tényleg?

– Tényleg.

Alaposan megnézte az arcom.

– Nem vagy szomjas? Van itt valahol víz.

Amikor igent mondtam, öntött egy keveset egy műanyag pohárba, én meg addig igyekeztem rájönni, hogyan kell az ágyat ülő pozícióba állítani, hogy ne öntsem végig magamon az egészet. Aztán odanyújtotta a poharat, és a hideg folyadék azonnal enyhítette a szárazságot a torkomban. Egy húzásra fel akartam hajtani, de megfogta a csuklóm, hogy lelassítson.

– Csak óvatosan! – mondta.

Valószínűleg igaza volt. Az ölembe tettem a poharat.

– Hány óra?

Lepillantott az órájára.

– Kevéssel múlt éjfél.

Kikerekedett a szemem.

– Hogy engedtek be?

Rám nézett, és felvonta a szemöldökét.

– Ha az ember megvillant egy FBI-jelvényt, a legtöbb ajtó kitárul előtte. Na meg az elbűvölő mosolyomnak sem lehet ellenállni. – Elvigyorodott. – De egyébként sem tudott volna semmi sem visszatartani.

Tapsikolni kezdett a szívem.

Cole közelebb húzódott, lehajtotta a fejét, és ajkával megérintette a homlokomat. Lehunytam a szemem, és élveztem az érintését.

– Halálra rémültem.

Összehúztam a szemöldökömet.

– Hogy mi?

– Halálra rémültem, amikor Derek felhívott, és közölte, hogy kórházban vagy – magyarázta, és hátrahúzódott annyira, hogy lássam az arcát. – Még az után is, hogy elmesélte, mi történt, és elmondta, hogy jól vagy, teljesen odavoltam. Egész úton idefelé.

– Cole...

– A saját szememmel kellett látnom, hogy jól vagy. – Az ujjja újra végigsimította az arcomat, ezúttal az ajkam alatt, amitől borzongás futott végig a gerincemen. – Nem jó itt látni.

– Nem jó itt lenni – ismertem be, és megittam a vizemet.

A szeme az enyémet kereste, miközben elvette a poharat, és az ágy melletti tálcára tette.

– Szerintem jó, hogy legutóbb nem láttalak a kórházban.

Legutóbb pocsékul voltam. Monoklik a szemem alatt. Ripityára tört állkapocs. Olyan helyeken találtak rajtam zúzódásokat, amikről nem is tudtam, hogy megzúzódhatnak. És akkor még nem is beszéltünk a hasamat és a mellkasomat borító kötésekről.

Cole felemelte a kezemet, és az ujjait összekulcsolta az enyémeikkel. A csuklómon kórházi karszalagom fityegett.

– Derek elmondta, hogy mi történt.

Végigfutott rajtam a hideg.

– Jutott valamire?

Leereszkedtek a szempillái, és csak rövid hallgatás után szólalt meg.

– Mi lenne, ha ezt inkább holnap beszélnék meg? Későre jár. Pihened kell, és...

– Talált valamit, igaz? – Az ujjaim szorosan ölelték körbe az övét. – Tudni akarom.

Az állkapcsában ugrálni kezdett egy izom, és egy pillanatig azt hittem, hogy nem fog válaszolni.

– Kétszer is bejárta a fogadót. Másodszor akkor, amikor anyukád hazament, hogy megnézzze, hiányzik-e valami. Azt mondta, hogy semmi sem tűnt el.

Nem mintha arra számítottam volna, hogy elloptak valamit.

– Amikor először ott járt – folytatta –, ellenőrizte a régi alagút bejáratát. A téglák nem voltak a helyükön.

– Ez komoly?

Bólintott.

– Viszont nem tudta megállapítani, hogy a fal magától omlott-e le, vagy valaki lebontotta. Még apukád építette, igaz?

– Igen. Nagyon régen.

– Akár magától is leomolhatott, de az is lehet, hogy kibontották. Senki sem tudja, hogy mióta lehet így. Anyukád szerint évek óta nem járt senki a mauzóleumban. – Megfordította a kezemet, és a hüvelykujjával a tenyeremen körözött.

Éreztem, hogy nem mond el mindent.

– De?

Felnézett, és találkozott a tekintetünk.

– De nyitva volt a pincéből kivezető ajtó.

– Ó, istenem! – Elfordítottam a fejemet, mert ezernyi gondolat kezdett kavarogni benne. – Mármint lehet, hogy az az ajtó is nyitva van már egy ideje, de... ezek szerint az alagúton át bárki

észrevétlenül belopakodhatott a fogadóba, majd ugyanígy távozhatott is. A kérdés már csak az, hogy miért bíbelődne valaki ilyesmivel. Hiszen szinte bármikor nyugodtan besétálhatna a főbejáraton is.

Cole hüvelykujja tovább körözött a tenyeremen.

– Mert az illető nem akarja, hogy meglássák. Az emberek akkor bíbelődnek ilyesmivel, ha nem akarnak kockáztatni.

Összeszorítottam a számát.

– Aki egy kicsit is ismeri a fogadó történetét, az tud az alagutakról. – A polgármester villant az eszembe, az egyetlen személy, aki nem igazán örült a visszatérésemnek. De mégis mit keresett volna ő a fogadóban?

Mit keresett volna bárki is a fogadóban?

Ránéztem Cole-ra, és láttam, hogy figyel engem. Valamilyen rettenetes okból felidéződött bennem az az idő, amikor a Vőlegény foglya voltam. Tudtam, hogy ha tíz évvel korábban nem taszítom el magamtól Cole-t, akkor annak idején is így ült volna az ágyam mellett. Különös érzésem támadt. Most először beszélni akartam arról, ami akkor történt velem. Cole még mindig a kezemet fogta, és belőlem dőlni kezdett a szó.

– Nem hittem, hogy túlélem. Biztos voltam benne, hogy abban az ablaktalan szobában fogok meghalni – suttoztam, és Cole tekintetén látszott, hogy érti, miről beszélek. – Annyiszor meg akartam halni! Tudom, hogy csak a gyengék mondanak ilyet, de... egyszerűen nem... amiket művelt. És ő semmi rosszat nem látott azokban a dolgokban. A tökéletes menyasszonyt kereste. – Lehunytam a szemem, és a plafon felé fordítottam a fejemet. – Erre vágyott. Azt akarta, hogy a menyasszonyai vele akarjanak lenni, hogy élvezzék, amit velük művel. De szerintem ezt már tudod. Hallottam, hogy pár részlet kiszivárgott a sajtóba, de... Olyan volt, mintha két személyisége lett volna. Az egyik pillanatban szinte kedvesen viselkedett. Alapból is egy visszataszító elmebeteg volt, egy kibaszott örült, de akkor, amikor

olyan hangulatban volt, teljesen megváltozott. Mintha az éltette volna, hogy másokat bánthat. Ezek voltak a legrosszabb pillanatok.

Cole nem szólt semmit, de egész testével rám koncentrált. A hüvelykujja megállt, de szorosan fogta a kezemet. A csend bátorságot adott ahhoz, hogy folytassam.

– Egyszer elmesélte... egyszer, miután boldoggá tettem – mondtam remegve –, hogy miért volt elégedetlen a többi menyasszonnyal. Mindannyian küzdöttek ellene. Ahogy én is. De nem ezért. Azt mondta, idővel úgyis megnevelte volna őket, és engem is meg fog. – Szinte kiköptem az utolsó szót. – Átlagos dolgok miatt nem voltak elég jók neki. Az egyik nem igazi szőke volt. Festette a haját, és így az ő szemében már nem számított *tökéletesnek*. Egy másik elárulta neki, hogy nem lehet gyereke. Nem tudom, hogy ez igaz volt-e, vagy sem, de ezért megölte. Volt egy másik lány is... aki túl vékony volt az ízlésének. Lesoványodott, mert nem volt hajlandó megenni, amit adott neki. – Nagyot nyeltem, mielőtt folytattam. – Az egyiket azért ölte meg, mert túl sokat sírt. Mintha nem lett volna oka sírni. – Az undortól felkavarodott a gyomrom. – Az előttem lévőket azért ölte meg, mert hirtelen rájött, hogy túl idős. Pedig tudnia kellett, hány éves, hiszen követte őt. Követett minket. De bárkit is választott ki, egyikük sem volt elég jó neki. Mindig talált bennük valami tökéletlenséget. Bármit. És akkor vége volt.

A következő lélegzetvételnél alig szívtam be levegőt, de így is a lelkemig égett.

– Biztos, hogy nem én voltam az első, aki azt mondta neki, amit én, de végül is emiatt döntött úgy, hogy nem lehetek többé a menyasszonya. És amikor ezt közölte velem, rögtön tudtam, hogy ez mit jelent. Többé már nem voltam elég jó neki.

Kinyitottam a szemem, de nem láttam a plafont.

– Amikor rám adta a menyasszonyi ruhát, bekötötte a szememet és kivitt, már tudtam, hogy meg fog ölni. Úgy

emlékszem azokra a percekre, mintha egy pillanattal ezelőtt történtek volna meg. A ruha nagyon vékony volt, szinte csak csipke, és éreztem a bőrömön a langyos szellőt. Beszívtam a friss levegőt, amiben friss eső és trágya szaga keveredett. Tudtam, hogy a szabadban vagyok. Tudtam, hogy ennyi volt. Tudtam, hogy meg fog történni.

Az egész testem remegett, és Cole újra megszorította a kezemet.

– Sírt, Cole. Sírva kísért ki. Bögött, én meg... könyörögtem neki. Esedezve kértem, és édes istenem, bármit és mindent megígértem neki, mert amikor már tisztában voltam azzal, hogy meg fogok halni, már egyáltalán nem akartam.

A torkomban lévő hatalmas gombóc majdnem elhallgattatott.

– Ekkor abbahagyta a sírást, és elengedett. Nem tudtam, hogy merre van, de futásnak eredtem. Néhány lépés után azonban nekiütköztem, és a földre zuhantam. A hátamra fordított, és akkor megéreztem. Szörnyű, égő fájdalom a gyomromban, mintha szét akarnék szakadni. Kést döfött belém.

Cole még mindig nem szólalt meg, de a benne tomboló feszültség és harag szinte testet öltött mellettünk a helyiségben.

– Még csak meg sem kötözte a kezemet. Ennyire biztos volt abban, hogy elbír velem, és én... én nem is tudom, hogy pontosan mi történt. Csak annyit tudok, hogy küzdöttem. Újra éreztem azt a tüzes fájdalmat, itt – mondtam, és a kezemmel a mellem felé mutattam. – A földre döntöttem, és közben valahogy elejtette a kést. Ekkor fojtogatni kezdett. De a kezembe akadt egy kódarab. Vakszerencse – suttogtam. – Ez mentette meg az életemet. Fejbe vágta, mire elengedett. Emlékszem, hogy felpattantam, rohanni kezdtem, és közben igyekeztem letépni a szememről a kötést. Csak rohantam és rohantam, egészen addig, amíg el nem értem azt a tanyát.

A tanyát, ahonnan a lovakat hallottam. A vakszerencse vezetett abba az irányba is, és hihetetlen mázlim volt, hogy a tanya tulajdonosa, Mr. Mockerson éppen a jószágai kerítését javította.

Cole-ra néztem, és nagy levegőt vettem.

– Ha sikerül megölnie, akkor levágta volna a gyűrűsujjamat, letépte volna rólam a menyasszonyi ruhát, és adott volna rám egy újat. És utána az a ruha, és... és az ujjam ott lógott volna a szoba falán a többi lányé mellett. – Lassan pislogtam. – Nem tudom, hogy miért mondtam el most ezt neked.

Újra megrándult az izom az állkapcsában.

– Mindenesetre örülök, hogy megtetted.

Éreztem, ahogy távozik az izmaimból a tízévnnyi feszültség egy része. A terapeutám nem győzte hangsúlyozni, hogy jól tenne, ha megnyílnék és beszélnék a történetektől, de nem igazán hittem neki. Tévedtem, mert a következő lélegzetvételem megtisztított.

– Azért van néhány hozzáfűznivalóm. Először is, nem vagy gyenge – kezdett bele Cole. – Semmi, amit tettél, nem volt a gyengeség jele. Elképzelhetetlen dolgokat éltél túl, és ennek semmi köze a vakszerencséhez. Túlélő vagy, és kiérdemelted ezt a rangot, kicsim. És ezt már senki sem veheti el tőled.

Halvány mosoly mozgatta meg az ajkaimat.

– Nem vehetik el. Ez tetszik. – Elhallgattam. – Tudod, fogalmam sem volt, hogy néz ki. Mindig úgy intézte, hogy ne lássam az arcát. Vagy koromsötét volt a szobában, vagy bekötötte a szememet. Nem tudom, miért csinálta, de amikor aztán láttam egy képet róla, majdnem eldobtam az agyamat. Összezavarodtam, mert teljesen... teljesen normálisnak tűnt. Mintha, nem is tudom, az egyetlen tanítana. Olyan fickó, akivel a zöldségesnél találkozol, vagy akire rámosolyogsz, amikor meglátod az utcán.

– Általában ilyenek – mondta Cole, és felemelte a kezemet. Egyenként megcsókolta az ujjaimat. – A sorozatgyilkosok gyakran néznek ki úgy, mint a szomszéd fickó, valaki, aki egyáltalán nem tűnik veszélyesnek.

– Mindenki meglepődött, mi? – kérdeztem.

Cole bólintott.

– Vernon Joan egyik ismerőse sem sejtette, hogy ő lenne a Völegény – válaszolta, én pedig összereszttem a név hallatán. – Sem a szomszédjai, sem a munkatársai a gyárban. Rokonai nem éltek a környéken. Szerintem nem is voltak neki.

Vernon Joan.

A Völegény.

Sorozatgyilkos, aki legalább hat nőt erőszakolt és ölt meg. Néhányan úgy gondolják, hogy több áldozata is lehetett, de most már nem valószínű, hogy valaha is rájönnek. A megmenekülésem után elkapták. Szinte félholt voltam, mire bevittek a kórházba, de még ilyen állapotomban is el tudtam mondani, amit tudtam, és ez elég volt ahhoz, hogy a hatóságok eljussanak az Appalache-hegység lábánál lévő otthonába. De nem tudták letartóztatni. Amikor meglátta a rendőröket, előkapta a vadászkését – ugyanazt, amivel engem is megszúrt –, és elvágta a saját torkát. Ugyanabban a szobában, ahol engem és a többi lányt is fogva tartott.

Nem tudtam, hogyan kellene éreznem ezzel kapcsolatban, és valószínűleg ez már életem végéig így fog maradni. Egyik részem azt akarta volna, hogy bíróság elé kerüljön és feleljen a tetteiért a lányok családjá és szerettei előtt. A másik viszont örült, amiért halott.

Újra összetalálkoztunk a tekintetünk. Volt valami, amit még nem meséltem el Cole-nak.

– Azt mondtam neki, hogy valaki másba vagyok szerelmes.

A szája körül megfeszült a vékony bőr.

– Hogy mi?

– Ezt mondtam neki. A Völegénynek – pontosítottam. – Soha nem ejtettem ki az igazi nevét, és nem is fogom. – Azt mondtam neki, hogy már szerelmes vagyok valakibe.

Cole néhány pillanatig csak bámult. Aztán jégkék szeme felmelegedett. Részben azért mondtam ezt a Völegénynek, hogy

emberként tekintsen rám. Olyasvalakire, akit szeretnek és hiányolni fognak. És még működött is, mert végül ennek köszönhetem a megmenekülésemet. De nem csak ezért mondtam. Valójában akkoriban kezdtem megkedvelni Cole-t. Fene tudja, talán már bele is szerettem.

Éppen úgy, mint most.

Cole lehunyta a szemét, és a homlokát nekinyomta összekulcsolt kezünknek. Nem szólt semmit. Fogalmam sem volt arról, hogy mi járhat a fejében, de ahogy az ágyon fekve őt néztem, rájöttem, hogy amit akkor éreztem, amikor felébredve megláttam őt, az valódi. És ezen az sem változtatható, hogy ő mit érez irántam.

Szerelmes voltam Cole Landisbe.

Cole a kórházi szobámban töltötte az éjszakát, amiből arra következtettem, hogy az FBI-jelvény és a csábos mosoly tényleg hatott a nővérekre. Reggel aztán kiengedtek, Cole pedig hazavitt.

Nem hozta szóba, amit előző éjjel osztottam meg vele, de ettől még ott lebegett közöttünk. Egyszerűen ott volt, napvilágra került, és emiatt én is másképpen kezdtem viszonyulni Cole-hoz. Nem hiszem, hogy ez észrevehető volt, és nem is került tetoválásként a homlokomra az egész kiöntöttem-a-lelkem dolog, de akkor is éreztem a változást. Olyan... jó érzés volt.

Egyáltalán nem bántam meg.

Anya ragaszkodott ahhoz, hogy reggelit készítsen Cole-nak, és folyamatosan hízelgett neki, miközben egymás után pakolta a tányérjára a sült szalonnacsíkokat és kolbászokat. Cole mosolya elárulta, hogy élvezzi a kényeztetést, én meg szerettem nézni, ahogy jól érzi magát. Reggeli után kikísértem.

– Nemsokára visszajövök – mondta, és a csípőmre tette a kezét. Felém fordult. – El kell intéznem pár dolgot. Ebből az első egy zuhany lesz. A második pedig, hogy bepakolok.

– Bepakolsz? – kérdeztem.

Félmosolyra húzta a száját.

– Mivel itt maradok veled a hétvégére.

– Tényleg?

– Ja. Rájöttem, hogy megbeszéltünk egy vacsorát, de kicsit módosítunk a terven, hogy ne kelljen kimozdulnod. Igen, tudom, hogy jól vagy – tette hozzá, mielőtt tiltakozni kezdek volna –, de semmit sem fogunk elkapkodni.

Felvontam a szemöldökömet.

– Nem maradok el sokáig. – A másik kezével megfogta az arcomat. – Ígérd meg, hogy pihenni fogsz.

– Ígérem – motyogtam, mert egy kicsit elveszttem a kék szemeiben.

Elhúzta szájszegletét, majd lehajolt, és finoman, de egy kicsit talán gyorsan megcsókolt. Nem akartam elengedni, és ez egészen új és furcsa érzés volt. A konyhába menet végig ezen járt az agyam. A helyiséget megtöltötte a sült szalonna illata.

Anya már összepakolt, és bár megígértem, hogy pihenni fogok, azt nem, hogy egész nap csak lógam a lábamat. Mindössze egy egészen enyhe fájdalmat éreztem a halántékomban, amire még gyógyszert is felesleges lett volna bevenni. Valamit viszont meg kellett néznem.

A raktárban kerestem egy zseblámpát, belebújtam a kabátomba, és kislisszantam a hátsó ajtón. A verandára érve felhúztam a kabátom cipzárját, és nagyot szívtam a friss, hóillatú, téli levegőből. Sokak szerint a közeledő havazásnak nincsen illata, de én ilyenkor mindig egy friss, könnyed illatot érzek.

Ahogy átkeltem a kietlen lugason, a csizmám alatt megcsikordult a fagyott fű. Egy alacsony kőfalhoz értem. Már a ház építése óta itt állt, szerintem a telekhatárt volt hivatott jelölni. Egy kis átjárót vágtak rá, amin átléptem, és folytattam az utamat az elszáradt fűvön.

Néhány méter múlva egy újabb, derékmagasságú kőfalhoz értem. Magányos mauzóleum állt mögötte.

Összerándult a gyomrom, ahogy egyre közelebb értem a régi temetőhöz. Még csak nem is emlékeztem, hogy mikor jártam itt utoljára, mert gyerekként úgy kerültem a helyet, mintha emberevő zombikkal lenne tele.

Zakatoló szívvel léptem be az apró temetőbe, ahol csupán öt sírkő állt. Omladoztak, és a rájuk vésett sírfeliratok már régen olvashatatlanná váltak.

A távolban megszólalt egy kürt, amitől frászt kaptam. Hiába voltam felnőtt nő, a temetőktől még mindig borsódzott a hátam. Ez ráadásul a város közepén állt, több lakóházat is látni lehetett innen, de ahogy a mauzóleum nyitott bejárata felé sétáltam, úgy éreztem, mintha több száz kilométerre lettem volna a civilizációtól.

A bejárat sötéten ásított rám. Valaha biztosan volt rajta ajtó, de amióta az eszemet tudom, hiányzott. Nagy levegőt vettem, beléptem, és felkapcsoltam a zseblámpámat.

A legijesztőbb az volt a mauzóleumban, hogy nem voltak benne sírok. Valaha voltak, de már azelőtt eltűntek, hogy Libby nagy megvette a kúriát és a birtokot.

Senki sem tudta, hogy miért vitték el a sírokat, vagy hová tűntek, de a tudattól, hogy nem voltak ott, kivert a víz.

Ahogy a zseblámpával megvilágítottam a padlót, rögtön megpillantottam a pince régi bejáratát. Az ajtó egyik szárnya be volt zárva, a másik darabokban hevert a földön. A téglafal félig leomlott, maradványainak egy részét elnyelte a sötét alagút. Az ajtó darabjai mellett vörös-fehér téglák álltak halomban. Nem vagyok helyszínelő, és a kőművesmunka sem az erősségem, így nem tudtam eldönteni, hogy a fal magától omlott-e le, vagy valaki ledöntötte.

Reggeli közben anya elmondta, hogy már fel is hívott valakit, aki a következő hét elején eljön és újra befalazza. Még az sem volt

kizárt, hogy egyszerre érnek ide Cole haverjával, aki a riasztókat fogja beszerezni a lakásokhoz.

Az viszont biztos volt, hogy valaki használta az alagutat, és bement a fogadóba. De én egymillió dollárért sem mentem volna le oda. Már attól kirázott a hideg, ha csak belegondoltam, hány pók lehet odalent.

Dereknek viszont igaza volt. A fal leomlott, ezért az első dolgom lesz keresni egy kalapácsot, szögeket és pár deszkát. Legalább a pince ajtaját bedeszklázom.

Kihátráltam a mauzóleumból, de azonnal a földbe gyökerezett a lábam, amikor egy csattanást hallottam magam mögött. Végigfutott a hideg a gerincemen, és azonnal égnek álltak a szőrszálak a tarkómon. Megpördültem, és rámarkoltam a zseblámpára. Félig-meddig arra számítottam, hogy valaki áll mögöttem. De senki nem volt ott.

Tőlem balra ágak recscentek. A hangok felé fordultam, de semmit sem láttam a csupasz ágak között. A tekintetem végigcikázott a temetőn, átnéztem a kőfal felett, és a közeli házakhoz vezető nyílt területen. Semmi sem mozdult. És mégis, libabőrös lett a karom.

Bárki lehet itt kint.

Bárki.

Halálra rémülten kikapcsoltam a zseblámpát, és minél hamarabb el akartam tűnni a temetőből. Amint beléptem a házba, becsuktam és bezártam magam mögött az ajtót.

Miután a szekrényre tettem a zseblámpát, és leráztam magamról a kabátomat, a tekintetem a parafa táblára tévedt. Aztán a fogasra dobtam a kabátomat, és már éppen ki akartam menni, amikor hirtelen visszafordultam. Olyan gyorsan, hogy lüktetni kezdett a fejem.

A fájdalommal mit sem törődve a parafa táblához sétáltam, és tüzetesebben is átvizsgáltam. Ott lógtak rajta a szobák pótkulcsai akkurátusan felcímkézve. A fogadó pótkulcsai is megvoltak. A

kocsisziné is. Anyám kocsijának a pótkulcsai is. De a mellette lévő hely üres volt.

És nem lett volna szabad üresnek lennie.

Angela otthoni kulcsának kellett volna ott lógnia.

Olyan közel jött. Olyan közel került a rejtekemhez, hogy szinte meg is tudtam volna érinteni.

És még csak fogalma sem volt róla.

Nevetni támadt kedvem.

A nyaka köré kulcsolni az ujjaimat, és végignézni, ahogy kiszáll belőle az élet.

Még most sem sejtette, hogy itt vagyok, és figyelem, ahogy gondosan bezárja maga mögött az ajtót, mintha az bármitől is megóvhatná. Mosolyra húzódott a szám. Akármikor elkaphatnám. Bármikor. Falazd csak be az alagutakat. Zárd csak be az ajtókat. Akkor is bejutok.

Mert mindig is itt voltam.

Az ajkamba haraptam, miközben az ajtó melletti táblához sétált. Összevont szemöldökkel tanulmányozta. Most is simán elkaphatnám.

Soha senki sem tudná meg, hogy mi történt vele.

Így kellett volna lennie először is.

De elkaphatom.

Akkor is majdnem elkaptam, amikor ott feküdt eszméletlenül. De az túl könnyű lett volna, és akkor túl gyorsan véget ért volna.

Ezt pedig nem akarom.

Mert még játszózni akarok.

17.

FEJEZET

AZONNAL FELKAPTAM A PULTON TÖLTŐDŐ TELEFONOMAT, és felhívtam Cole-t.

A harmadik csöngésre fel is vette. Csak úgy áradt a hangjából a vidámság.

– Kicsim, itt csöpögök pucéran. Máris hiányzom?

Pucéran csöpög?

– Sasha?

Jó, bevallom, ettől a képtől egy kicsit elkalandoztak a gondolataim. Pislogással igyekeztem elűzni az elképzelt látványt.

– Eltűnt Angela kulcsa.

– Hogy mi? – kérdezte, és már nyoma sem volt a vidámságnak.

– Eltűnt a lakáskulcsa. – Az ajtóhoz sétáltam, és kikukucskáltam az étkezőbe, hogy megbizonyosodjak arról, hogy nincs ott senki. – Tartott itt egy pótkulcsot, és egészen biztos vagyok abban, hogy tegnap reggel még itt volt a lépcsős balesetem előtt.

– Basszus! Biztos?

– Biztos – erősítettem meg, és elfordultam az ajtótól. – Ott volt a kulcs, most pedig nincs. Még nem kérdeztem meg anyámat, hogy ő vette-e el, de nem hiszem.

– Jó – mondta Cole. – Egy óra, és ott vagyok. Légy szíves, addig ne nyúlj semmihez abban a helyiségben, jó? Se te, se senki más.

– Rendben.

– Felhívok pár embert. Az egyikük az Angela ügyét vezető nyomozó lesz. Talán előbb is odaér, mint én. Nem baj?

– Dehogya – feleltem, és a fülem mögé gyúrtem a hajamat.

– Akkor jó. – Elhallgatott, én pedig arra gondoltam, vajon még mindig meztelen-e. Nem épp helyénvaló gondolat, de nem tudtam megállni. – Ügyes vagy, hogy emlékeztél a kulcsra.

Elmosolyodtam.

– Köszí!

– Nemsokára ott leszek.

Visszatettem a telefont a pultra, és elindultam, hogy megkeressem anyámat. Az emeleti mosodában találtam, és amikor elmondtam neki a felfedezésemet, aggodalom ült ki az arcára. Ami azonnal el is tűnt, amikor megnyugtattam, hogy Cole ideküld valakit. Ha Cole intézkedett, akkor minden rendben. Legalábbis anyám szerint.

– Akkor a férfi, akit láttál, azért volt itt, hogy elloppja Angela kulcsait! – mondta, pedig még csak nem is utaltam erre. – Biztos, hogy nem Ethan volt?

– Egészen biztos. Ha ő lett volna, szerinted ott hagytam fekvé?

Megrázta a fejét, és a padra tett egy összehajtogatott lepedőt.

– Nem ismerem olyan jól a fiút, de ez nem vallana rá.

– Egyébként is, neki biztos van kulcsa, nem?

– Gondolom.

Összehajtogatott még egy lepedőt, és a másik tetejére rakta.

Arra gondoltam, amit Cole mondott. Hogy Angela és Ethan veszekedtek aznap.

– Milyen volt Ethan és Angela kapcsolata?

Anyám összevonta a szemöldökét, és tovább hajtogatta a lepedőket.

– Nekem jónak tűnt. Angela sokat beszélt Ethanról. Igaz, mindenről sokat beszélt. – A mosolya hirtelen elhalványodott. – Miért kérdezed?

Megvontam a vállamat.

– Csak kíváncsi vagyok. – Tudtam, hogy megbízhatok benne, és senkinek sem fogja továbbadni, amit elmondok neki, ezért folytattam. – Cole megtudta, hogy aznap... aznap, amikor Angela eltűnt, veszekedtek Ethannel.

– Istenem! – Anyám keze megállt, és összeszorította a szemét. – Nem is tudom, mit gondoljak. Az a fiú olyan rendesnek tűnik. De sosem lehet tudni, mi rejlik az emberekben.

– Igaz – mormogtam, és azokra gondoltam, akik személyesen is ismerték a Völegényt. Ahogy Cole is mondta előző éjjel, senki sem hitte volna róla, hogy ilyen borzalmakra képes.

Anya felsóhajtott, és felnézett a lepedőkből.

– Te hogy érzed magad?

– Jól.

– Édesem, miért nem mész inkább le, és viszed a recepciót? – kérdezte, amikor lehajoltam, hogy felnyaláboljak egy kupac szennyest.

Összehúztam a szemöldökömet.

– Rád fér némi segítség.

– Én megoldom ezt, te viszont egy kicsit sápadtnak tűnsz, és nem akarok még azon is aggódni, hogy mikor ájulsz el nekem. – A padra dobta a lepedőket. – Hallgass anyádra!

Tompa fájdalom növekedett a szemem mögött. Az orvosok azt mondták, hogy ez természetes, de jobbnak láttam, ha nem vitatkozom anyámmal. Odaléptem hozzá, megpusziltam az arcát, és lementem a földszintre. Éppen az étkezőn sétáltam keresztül,

amikor hallottam, hogy megszólal a recepció csengője. Sietősebbre vettem a tempót.

Minden izmom megfeszült, amikor megláttam, hogy ki áll a pultnál.

Hughes polgármester.

Most nem volt annyira kiöltözve, kék farmer és mohazöld ing volt rajta. A mosolya azonban éppen olyan távoli és éppen olyan kamu volt, mint amire emlékeztem.

– Helló! – köszöntem oda, és összekulcsoltam a kezemet. – Mit tehetek önért, Hughes polgármester?

– Hallottam, hogy mozgalmas napokon van túl – válaszolta. Neki támaszkodott a pultnak, amitől megmozdult a rajta álló, fehér orchideákkal teli váza. – Gondoltam, megnézem, hogy van.

Mégis mi a fenéért akarta volna megnézni, hogy vagyok? A meglepettségtől megmerevedett a gerincem, de igyekeztem megőrizni a pókerarcomat.

– Nem biztos, hogy értem, mire gondol.

A mosolya kiszélesedett, de a tekintete mit sem változott.

– Miss Keeton, egy kisváros polgármestere vagyok, és az ilyen kisvárosokban az ember mindenféle pletykákat hall. Mint például a Mrs. Dawson és a fiatal Rogers család közötti telekvita. Tudja, Rogerséknek van egy tinédzser fiuk. És mint minden olyan családnak, ahol van egy tinédzser fiú, az ő kocsibeállójukon is áll egy kosárlabdapalánk. A Mrs. Dawsonnal közös kocsibeállón. Aminek a nevezett hölgy nem kifejezetten örül. Valójában a kosárlabda folyamatos pattogása zavarja.

Fogalmam sem volt, hogy miért mondja el ezt nekem.

– Ezért például, amikor maga visszaköltözik a városba, és rögtön megrongálják a kocsiját, ráadásul kétszer is, majd egy esés következményeként kórházba kerül, az a fülembe jut. – Elhallgatott, és halványodni kezdett a mosolya. – És akkor Miss Reidy tragikus helyzetéről még nem is beszéltünk. Aki nem mellelleg a maga fogadójában dolgozik.

Kinyitottam a számat, de nem jött ki hang a torkomon. Először nem tudtam mit mondani, de aztán a mondandójának egyik részletére koncentráltam.

– Anyám nem tudja, mi történt a kocsijával – mondtam halkan.
– Kérem, ne említse neki, amíg nem beszéltem vele.

Oldalra billentette a fejét.

– És mégis miért nem árulta el neki?

– Mert nem akarom, hogy feleslegesen aggódjon.

– Pedig úgy tűnik, hogy nem ártana aggódnia – jelentette ki.

A gyomrom nyugtalanul mocorgott.

– Mégis, miért mondja ezt?

Felszaladt sötét szemöldöke.

– Az édesanyja tíz éve viszi a fogadót. Maga nélkül. Mert maga elment. Ehhez persze joga volt. Az édesanyja azonban rengeteget beszélt magáról, minden egyes alkalommal, amikor erre lehetősége nyílt. Hiányzott neki, de szerintem ezt maga is tudja. Maga nélkül vitte a fogadót, a maga... drámái nélkül. Most azonban visszatért.

– És hoztam magammal a drámáimat?

– Ezt nem mondtam.

– De erre próbál utalni – vágtam rá, igyekezve megőrizni a hidegvéremet. – Nem én rongáltam meg a kocsimat, sem az anyámét. Nem szándékosan estem le a lépcsőn, és ami Angelát illeti...

– ...semmi köze magához – fejezte be a mondatot helyettem. – Ez így van, de mindezek a dolgok az után történtek meg, hogy maga visszajött ide. Talán az univerzum – folytatta, és jobb kezével nagy köröket írt le – üzeni próbál valamit magának.

Pillanatokra voltam attól, hogy elveszítsem a fejemet. Karba tettem a kezemet. Mi a fene ütött ebbe az emberbe? Nem értettem.

– Na és mégis mit?

– Hogy talán hiba volt visszajönnie.

Csak bámultam rá, miközben ellökte magát a recepciós pulttól. A harag vakító fénnel robbant szét bennem.

– Mégis mi a baja velem?

– Nincs nekem bajom magával. Semmi személyes – tiltakozott Hughes polgármester. – Ez csak üzlet.

– Üzlet? – kérdeztem őszinte kíváncsisággal, de még mindig dühösen. Nagyon dühösen.

Elnézett fölöttem.

– Visszatér a városba, erre lesz egy halott meg egy eltűnt nő. Nem hangzik ismerősnek?

Elképedve bámultam rá.

– Az a helyzet, hogy tudtommal ennek a két tragikus esetnek semmi köze magához, de amikor az emberek a jelenre gondolnak, óhatatlanul eszükbe jut a múlt. A múlt a felszínre tör, és ez a legutolsó dolog, amire ennek a városnak szüksége van, Miss Keeton. Most viszont attól tartok, mennem kell, de kérem, gondolkozzon el azon, amit mondtam.

Mégis min kellett volna elgondolkoznom? Dühösen és zavarodottan fordultam el, amikor a polgármester mögött becsukódott az ajtó. Értettem én, hogy a városban senki sem akarja, hogy a Völegényről adjak interjúkat. Kis város volt ez, a rossz sajtó nagy károkat okozhatott, de akkor is. Mégis mi olyat tehettem volna, ami ekkora hatást váltana ki? Kellott még itt lennie valaminek. Valaminek, ami miatt nem örült a visszatérésemnek.

Mire visszaértem a nappali részbe, újra hallottam, hogy nyílik az ajtó. Már lüktetett a fejem, de rögtön visszafordultam. Egy magas férfi lépett be. Egy magas, jóképű férfi, amitől rögtön enyhült a fájdalom a fejemben.

Mintha Isten meg akart volna jutalmazni a polgármester felbukkanása után.

Félig fehér, félig afroamerikai volt, és igencsak vonzó. Határozott, szögletes arcvonásai tökéletesen illettek rövidre nyírt

hajához. Fekete öltönyt viselt, amiben úgy nézett ki, mintha egyenesen egy férfi divatmagazin lapjairól lépett volna le.

Vagy egy szexi rendőrnaptáréről.

Az övére erősített jelvénye kivillant a zakója alól, ahogy közelebb lépett. Barna szeme megállapodott rajtam.

– Miss Keeton?

– Igen?

– Tyron Conrad nyomozó vagyok – mutatkozott be, és kinyújtotta a kezét. Finoman megfogta az enyémet. – Cole hívott fel.

– Köszönöm, hogy eljött.

Elengedte a kezemet.

– Ez csak természetes.

Igyekeztem nem túlságosan megbámulni, és elléptem oldalra.

– Nem bánja, ha inkább a konyhában beszélünk? Nem szeretném, ha meghallanának a vendégek.

– Mutassa az utat!

Szívdöglesztő mosolyt villantott.

Ó, egek!

– Máris kérdeznék valamit, Miss Keeton – mondta, amikor beléptünk a konyhába. – Csak nem a polgármestert láttam kijönni innen az imént?

Valahogy leküzdöttem az ingert, hogy belerúgjak valamibe.

– Hívjon csak Sashának. És igen, ő... ő csak benézett – magyaráztam, óvatosan válogatva meg a szavaimat. Nem hittem, hogy a nyomozó szívesen végighallgatná, ahogy a polgármestert szidom.

– Érdekes – mormogta.

– Kér valamit inni? – érdeklődtem, részben azért, hogy témát váltsak.

– Nem, köszönöm – felelte, és körbepillantott a konyhában. – Cole említette, hogy a tudomására jutott valami Angela Reidy eltűnésével kapcsolatban.

– Cole nem mondta el a részleteket? – kérdeztem, és nekidőltem a pultnak.

– Elmondta. De magától is szeretném hallani.

– Ó! – Nagy levegőt vettem, és a vállam mögé dobtam a hajamat. – Angela itt tartja a tartalék kulcsát. Édesanyám szerint ugyanis rendszeresen kizárta magát a lakásából. A kulcs tegnap reggel még itt volt. Tisztán emlékszem, hogy láttam. Még meg is érintettem – mondtam, és megmarkoltam a pult peremét. – Nem tudom, miért tettem. Megláttam, és Angelára gondoltam. Aztán leestem a lépcsőn.

– Ennek is utánanéztam – válaszolta, és elővett a zsebéből egy kis jegyzetfüzetet, olyat, amilyen Dereknek is volt. – Szeretném, ha ezt is elmesélné.

Gyorsan összefoglaltam neki, hogy mi történt előző nap reggel, utána pedig rátértem arra, hogyan vettem észre, hogy eltűnt Angela kulcsa. Összehúzta a szemét, amikor ahhoz a részhez értem, hogy kimentem a temetőbe. Igyekeztem nem törődni a pillantásával.

– Ekkor vettem észre, hogy eltűnt a kulcsa. Nem az édesanyám vette el, rajta kívül pedig csak Daphne volt itt. Neki meg nincs oka hozzányúlni.

– Megmutatná ezt a helyiséget?

– Persze. – Odavezettem az ajtóhoz, és benyitottam. Kirázott a hideg, ahogy beléptünk a hűvösbe. – Régen ez a helyiség a személyzeti konyhához tartozott. Az az ajtó kivezet az udvarra. – A kijáratra mutattam, ami a lakásokhoz felvezető lépcső alá nyílt. – Nem tudom, hogy be volt-e zárva, de általában bezárjuk. Csak a személyzetnek van kulcsa. A másik ajtó a személyzeti lépcsőhöz nyílik, amiről tegnap leestem.

– Onnan pedig le lehet jutni a pincébe? – Bólintottam. – Magamra hagyna egy percre?

– Persze. A konyhában leszek.

Elmosolyodott, és bólintott.

– Köszönöm, Sasha.

A parafa táblához lépett, és rájöttem, hogy hátulról is éppen olyan vonzó, mint előlről. Húha! Visszamentem a konyhába, és feltettem egy kávét. Éppen töltöttem magamnak egy csészével, amikor kinyílt az ajtó. Conrad nyomozó már végzett is.

– Kér egy csésze kávét? – kérdeztem, mert úgy éreztem, újra meg kell kínálnom valamivel.

– Próbálok leszokni a koffeinről.

– Vétek.

Elvigyorodott.

– Elismerem, nem könnyű. – Megállt a konyhasziget előtt. – Kihívom a helyszínelőket. Mármint egyet, aki majd megpróbál ujjlenyomatokat venni és készít pár képet. Ha gondolja, bejöhet hátul is, hogy a vendégek ne lássák meg.

– Az jó lenne – értettem egyet, és beleittam a kávéba. – Jó lenne, ha a vendégek semmit sem sejteneének meg abból, ami itt folyik.

– Úgy lesz. – Előredőlt, és a könyökével megtámaszkodott a pulton. – Egy óra múlva már itt is lehet a fickó. Majd szólok neki, hogy ne keltsen feltűnést. – Elhallgatott. – Meg kell mondanom, elismerésre méltó a megfigyelőképessége.

– Hozzászoktam – ismertem be, és két kezem közé fogtam a bögrét. – Maga szerint a kulcsnak köze lehet Angela eltűnéséhez?

– Nem tudom, de minden eshetőséget meg kell vizsgálnunk, amíg fel nem bukkan valamilyen nyom.

Valami azt súgta, hogy eddig minden eshetőség, amit megvizsgáltak, zsákutcába vezetett. Belekortyoltam a kávéba.

– Hogyan tűnhet el valaki nyom nélkül?

– Többször előfordul, mint azt az emberek gondolnák – felelte, és a szemembe nézett. – Szerintem ezt maga is jól tudja.

– Ez igaz – motyogtam, és letettem a bögrémet. – Tényleg jól tudom. Talán mindenkivel jobban. De néha teljesen kimegy a fejemből.

– Ilyen az emberi természet. – A néhány másodpercnyi csend hosszúnak tűnt. Aztán a nyomozó teljesen meglepett. – Cole-lal együtt jártam az akadémiára.

– Te-tessék?

– De nem a környéken szolgáltam. Morgantownban voltam az eset idején. Annak idején addig nem is tudtam, hogy együtt volt Cole-lal, amíg át nem helyeztek ebbe a városba. Ez úgy egy évvel a Vőlegény-ügy után lehetett.

– Ó... – suttogtam, és újra kézbe vettem a bögrémet. – Ezt... ezt nem is tudtam.

– Nem is gondoltam, hogy tudja. Cole sokszor mesélt magáról akkoriban. Sokszor mondtam neki, hogy keresse meg magát. Még azt is megmondtam neki, hogy hiba volt elvennie Irene-t. Akármennyire is akarta, nem szerette azt a nőt.

Eltátottam a számat, és ahogy megrándult a kezem, ráömlött a kávé. De még csak nem is éreztem a meleg folyadékot. Mit mondott?

– Szerintem tiszteletben tartotta, hogy magának időre van szüksége, de szerencsére végül jól alakultak a dolgok. Furcsa, ahogy az élet mindig elintézi az ilyesmit. – Kiegyenesedett, minden bizonnyal észrevette, hogy leesett az állam. – Mindenesetre én most felhívom...

– Mit is mondott, hogy Cole... Cole házas? – kérdeztem, mert tudtam, sőt biztos voltam benne, hogy rosszul hallottam. Mert ha Cole nős lett volna, már elmondta volna. El kellett volna mondania.

Conrad nyomozó orrlukai kiszélesedtek, homlokán ráncok jelentek meg.

– A francba... – motyogta.

Rámeredtem.

– Cole házas volt.

18.

FEJEZET

COLE HÁZAS VOLT?

Bár más dolgokkal kellett volna foglalkoznom – például a konyhában álldogáló vonzó nyomozóval, aki éppen helyszínelőt hívott, hogy ujjlenyomatokat vegyen –, ez a három szó megállíthatatlanul zakatolt a fejemben.

Mire anyám bejött a konyhába, a szívem már eszeveszetten zakatolt. Elvarázsoltva mutattam be neki a nyomozót, aztán elnézésüket kértem. Szükségem volt pár percre egyedül, hogy feldolgozzam, amit az imént hallottam.

A szegycsontomat dörzsölve átsétáltam az ebédlőn. Fogalmam sem volt, hogy mit gondoljak vagy mit érezzek. Cole-lal tíz éve nem láttuk egymást, és én is voltam együtt másokkal. Nem is feltételezhettem, hogy cölibátust fogadott és szent életet élve várta a visszatérésemet. Gondoltam persze, hogy voltak kapcsolatai, sőt a legtöbbször úgy képzeltem, hogy nős és boldogan éli az életét. Az életet, aminek annyira szerettem volna a része lenni. De egyáltalán nem utalt arra, hogy házas lenne.

Miért nem említette? Szerintem egy házasság meglehetősen fontos részlet akkor, amikor az ember második esélyről meg falak lebontásáról beszélget valakivel.

De az is igaz, hogy csak egy hete találkoztunk újra.

Csak egy hete.

Leroskadtam a recepciós pult mögötti székbe, és beláttam, hogy túl gyors volt a tempónk. Túl gyors volt a *tempóm*. Nyilvánvaló, hogy nem volt lehetőségünk mélyebb beszélgetésre, de a házasság azért nem egy elhanyagolható dolog. Szerintem az ilyesmit azért hamar szóba hozza az ember.

Hátrahajtottam a fejemet és lehunytam a szememet, amitől enyhülni kezdett a halántékomban lüktető fájdalom. A konyhából kiszűrődött anya nevetése, és fogalmam sem volt, mi vicceset mondhatott a nyomozó, amikor éppen egy eltűnt személyhez kapcsolódó bizonyíték ügyében járt el. Ezt leszámítva a fogadó csöndes volt. A vendégek házon kívül voltak, és ebben a csendben rádöbbsenem, hogy nem elképedést érzek.

Hanem fájdalmat. Ami persze hülyeség volt, mert úgy gondoltam, nincs jogom megbántódni azon, hogy Cole végül túllépett rajtam és megházasodott. Elvégre elhagytam a várost. Elhagytam *őt*, és bár én nem voltam képes továbblépni, nem várhattam el tőle is ugyanezt.

Ekkor döbbsenem rá újra arra, ami már a kórházban is ott motoszkált a fejemben, amikor felébredve megpillantottam Cole-t. Nemcsak hogy szerelmes voltam belé, soha nem is szerettem ki belőle. Annak idején befészkelte magát a szívembe, kihásított belőle egy darabot magának, és azóta is ott volt bennem.

Ezért bántott annyira, hogy egy idegentől kellett megtudnom, hogy nős volt. Ezért kérdőjeleztem meg minden tetteimet vele kapcsolatban.

Pokolba az egész egyedül-morfordírozok-és-megoldom-a-gondjaimat hülyeséggel! Fel kellett hívnom Mirandát, és el kellett mondanom neki, hogy mit tudtam meg.

Kivettem az asztalfiókból a telefonomat, és már hívtam is. Kicsengett, majd hangpostára kapcsolt. Tudtam, hogy utálja a hangpostákat, ezért inkább letettem.

Felálltam, és a farmerem farzsebébe csúsztattam a telefonomat. Ekkor kitárult a bejárati ajtó. Odapillantottam, és a szívem megugrott, amikor megláttam, hogy Cole lép be rajta.

Elkezdett havazni, fehér hódara borította a vállát és a haját. Elmosolyodott, majd beletúrt a hajába, szétszórva a hópelyheket.

– Szia, kicsim!

– Szia! – suttoztam, miközben egy átkozott kép kezdett formálódni a lelki szemeim előtt. Cole szmokingban állt az oltár előtt, és egy arctalan, de minden bizonnyal gyönyörű nő lassan odasétált hozzá.

Összehúzta a szemöldökét.

– Jól vagy?

– Hé, Landis! – hallottam Conrad nyomozó hangját az étkezőből. – Van egy perced?

– Ja – felelte Cole, de le sem vette rólam a szemét. – Jól vagy, Sasha?

Elő akartam állni az egész házasság dologgal, de nem ez volt a legjobb pillanat. Elmosolyodtam és bólintottam.

– Persze.

Egy darabig még fürkészte az arcomat, aztán odasétált a nyomozóhoz. Conrad megveregette Cole vállát. Kikerülték anyámat, és bementek az étkezőbe.

Anyám a tarkójára kötött kontyba fogta össze a haját, de néhány elszabadult tincs keretbe fogta az arcát. Rátámaszkodott a recepciós pultra, és előrehajolt.

– Jóképű fickó, mi?

Grimaszoltam egyet.

– Az.

– Kicsi ez a város – folytatta, a válla fölött hátrapillantva –, mégsem láttam őt soha. Mármost biztosan emlékeznek rá, ha már láttam volna.

Felnevettem.

– Kiderült, hogy együtt járt az akadémiára Cole-lal.

Anyám visszanézett rám.

– Tényleg?

Bólintottam, és mindennél jobban szerettem volna elújságotlani neki, hogy Cole házas volt, de mielőtt megszólalhattam volna, újra kinyílt a fogadó ajtaja. Új vendégek érkeztek.

Mire bejelentkeztek és felkísértük őket, James már a konyhában sürgölődött a vacsorával, és megérkezett egy idősebb férfi is a rendőrségtől. Gyorsan szemügyre vettem, szerencsére semmi sem árulkodott arról, hogy helyszínelő. Cole és Conrad nyomozó a régi konyhába kísérték. Igyekeztem elterelni a figyelmemet valamivel, és ekkor eszembe jutott, hogy aznap még meg sem néztem a postát.

A nyakamat a kardigánomba húzva léptem ki a főbejáraton, mert hideg szél kavargott. Finom hólepel borította a kocsibejárót. Papucs helyett kivételesen csizma volt rajtam, de még így is féltem attól, hogy elcsúszom. Elértem a kocsibehajtó végére, megkerültem a kőfalat, és odasétáltam a postaládához. Azt kívántam, bár csak kesztyűt is húztam volna, és a lehető leggyorsabban kinyitottam a postaládát, és kikaptam belőle a tartalmát. Néhány elmaradhatatlan számla. Valami a gépkocsi-biztosítómától. És egy kábé tízcentis, keskeny csomag.

Ahogy visszafelé sétáltam, megfordítottam a kicsi, barna csomagot. Meglepetten láttam, hogy nekem címezték. Fogalmam sem volt, hogy ki küldhetne nekem csomagot, ezért a feladóra pillantottam.

– Hol az ördögben van a kabátod?

Cole hangját hallva felnéztem. A verandán állt, lebiggyesztette a száját.

– A hátsó helyiségben.

Elindult a lépcső felé.

– Ha nem vetted volna észre, havazik.

– Nem akartam zavarni a helyszínelőt. – És Cole-lal sem akartam összefutni. Felmentem a lépcsőn. – Amúgy is csak két percet voltam kint.

– Havazik – ismételte meg.

– És már megyek is befelé. – Elléptem mellette, de elkapta a könnyökömet. – Mi a...

A szájával fojtotta belém a szót, miközben a kezével végigsimította a hátamat. Teljesen váratlanul ért a csók, majdnem ki is esett a kezemből a posta, és pár másodperc múlva már nem is gondoltam arra, amit a nyomozótól hallottam, vagy bármi másra. Csak összeérő ajkainkra tudtam koncentrálni. A csókja... a francba, mindig úgy csókolt, mintha attól félne, hogy az a csókja az utolsó.

Elképesztő volt.

Ajkaink szétváltak, ő pedig gyengéden megszorította a hátamat.

– Beszélünk kell.

Én viszont újra meg akartam csókolni. Kinyitottam a szememet. Egy fagyos fuvallat havat sodort a verandára. Eltelt egy másodperc, és csak ekkor jutott újra eszembe. Cole szemébe néztem.

– Tudom, hogy Tyron elmondta.

Levegő után kaptam.

– Cole...

Halványkék szeme állta a tekintetemet.

– Nem akartam, hogy így tudd meg.

– Mégis hogy akartad, hogy megtudjam? – Kiszabadítottam magam a karjaiból, és elléptem tőle, mert ilyen közel állva hozzá nem tudtam tiszta fejjel gondolkodni.

– Úgy, hogy elmondom – felelte. – De ezt inkább bent beszéljük meg.

A szívem hevesen kalapált, részben a csóktól.

– Meg kell néznem, hogy minden készen áll-e a vacsorára.

Cole felvont szemöldökkel nyitotta ki az ajtót.

– Anyukád ott van a konyhában Jamesszel. Szerintem elboldogulnak.

Meleg levegő áramlott ki a nyitott ajtón.

– És a nyomozó meg a helyszínelő? – kérdeztem halkán. – Nem kellene velük lenned?

Oldalra billentette a fejét.

– Pontosan ott kellene lennem, ahol most vagyok. Itt, veled. Ne akarj megszabadulni tőlem!

Összehúztam a szemem.

– Nem akarok megszabadulni tőled.

– Most tudtad meg, hogy házas voltam. Ráadásul valaki mástól

– mondta halkán, és felém fordult. – Ezt mindenképpen meg kell beszélnünk, de te mindenféle kifogást kitalálsz, hogy elodázzuk. Mi ez, ha nem megszabadulás?

A recepciós pult mögé tettem a postát. Valahol igaza volt. A nappali rész felé pillantottam. Az egyik vendég a kandalló előtt ücsörgött.

– Jó. Menjünk fel hozzám!

Egész úton felfelé egy szót sem szóltunk. Felmentünk a főlépcsőn, majd a harmadik emeletnél ráfordultunk a személyzeti lépcsőre. Amikor felértünk a lakásomba, nekitámaszkodtam a csukott ajtónak. Cole a szoba közepén állt. Kinyitotta a száját, de megelőztem.

– Miért nem árultad el?

– El akartam. Tudom, hogy ennek már semmi jelentősége, de akkor is. Emlékszel, amikor átjöttél vacsorára, mondtam, hogy meg kell beszélnünk valamit.

Igyekeztem visszagondolni a vacsorára, és tényleg ezt mondta.

– Jó, a vacsora nem éppen úgy sült el, ahogy terveztük, de azóta szinte mindennap találkoztunk. Azért ez elég fontos dolog.

– Igazad van – előrelépett –, de sok minden történt mostanában. Akárhányszor alkalmasnak tűnt az idő, mindig történt valami szarság. De nincs okom szándékosan titkolózni előtted.

– Nem tudom... nem tudom, mit gondoljak – ismertem el, és nekidöntöttem a fejemet az ajtónak. Nagyot sóhajtottam. – Nyilván nem feltételeztem, hogy tíz évig nem volt senkid. Egy részem még el is fogadta, hogy biztosan megházasodtál. Azt akartam... azt akartam hinni, hogy boldog életed van. Tényleg.

– Tudom. – Még egyet lépett felém. – De megértem, hogy nem örülsz, amiért tényleg házas voltam.

Most, hogy az ő szájából is hallottam, szinte lelkifurdalásom lett, amiért így kiakadtam.

– Őszintén nem tudom, hogy mit kellene éreznem. Mármint... nagyon meglepett.

Cole már közvetlenül előttem állt, és egyáltalán nem tiltakoztam, amikor megfogta a kezemet, és elhúzott az ajtótól.

A kanapéhoz vezetett, leült, és engem is odahúzott maga mellé.

– Irene-nek hívják. Két évvel az után ismertem meg, hogy elmentél. Nem idevalósi.

Az ölembe ejtettem a kezem, és egy szót sem szóltam. Mégis mit kellett volna erre mondanom?

– London megyében tanít, és az edzőteremben ismerkedtünk meg.

Naná, hogy edzőterembe járt. Én meg már azt is elfelejtettem, hogyan néznek ki belülről.

Cole hátradőlt, és ujjával megdörzsölte a szemöldökét.

– Először csak barátok voltunk, de az elejétől kezdve sejtettem, hogy ő többet akar. Az első randinkra is ő hívott el. Úgy másfél évig jártunk, mielőtt megkértem a kezét.

Egy szörnyű, értelmetlen görcs szorította össze a mellkasomat. Én hagytam itt, emlékeztettem magamat. Nem szabad amiatt szomorkodnom... vagy féltékenynek lennem, hogy megkérte valakinek a kezét.

– Hat hónappal később, egy szerény szertartás keretében esküdtünk meg – folytatta, én meg igyekeztem palástolni, hogy mi zajlik bennem. – Irene nagyszerű nő. Olykor szoktunk beszélni. Nem túl gyakran, de mindig örülök, ha láthatom. Semmi rosszat nem tett a házasságunk során.

– Akkor mégis mi történt? – kérdeztem őszinte kíváncsisággal.
Fáradt mosoly jelent meg Cole arcán.

– Sokat dolgoztam, így gyakran voltam távol. Igyekezett megbékélni ezzel, de tényleg. Azzal győzködtem magam, hogy csak azért dolgozom tizenkét órás műszakokban az FBI-nál, mert még új vagyok. És hogy bizonyítanom kell. Ő viszont családot akart alapítani, én meg... én meg nem akartam. Isten a tanúm, hogy addig a pillanatig, amíg le nem ültetett és el nem mondta, hogy gyereket akar, még csak nem is gondoltam erre. Megmondtam neki, hogy ez ki van zárva. Hatalmas pöcsfejnek éreztem magam, de ezt mondtam. Azt válaszolta, hogy ezzel is együtt tud élni, és szerintem akart is. Az igazság azonban az, hogy nem tudott, és az lett volna a legjobb, ha ott és akkor véget vetek a házasságunknak.

Cole előrehajolt, és megtámaszkodott a térdén.

– Két évvel ezelőtt megkérdezte, hogy őt szeretem-e jobban, vagy a munkámat. Ekkor költöztünk külön, majd elváltunk. Elszúrtam. Tényleg. Nem vagyok tökéletes, Sasha. Őszintének kellett volna lennem hozzá és saját magamhoz is. Borzalmas ezt mondanom, de sosem lett volna szabad feleségül vennem. Azzá az emberré váltam, akivé a legkevésbé akartam.

Halkan levegőt vettem.

– Azóta továbblépett. Találkozott valakivel. Egy orvossal. Szerintem egy éven belül össze is házasodnak.

Na jó. Ezt igazán örömmel hallottam, ami nem sok jót árul el rólam.

– Én... én... – Úgy akartam folytatni, hogy szomorúan hallom, mert ezt szokás mondani valakinek a válásáról értesülve, de ez

egyáltalán nem lett volna őszinte sajnálat azok után, hogy Cole megajándékozott egy orgazmussal, és azok után, hogy mit éreztem iránta. – Nem tudom, mit mondhatnék. Akarom azt mondani, hogy sajnálom... de nem így van. – Ránéztem, és igyekeztem nem törődni egyre jobban kimelegedő arcommal. – Ha még mindig vele lennél, akkor most nem ülnénk itt.

Megértőn nézett rám.

– Kicsim...

– De az jár a fejemben, hogy... hogy talán túl gyors a tempónk – vélekedtem, mire a pulzusom ismét az egekbe szökött. – Örület, ami az elmúlt napokban történt, alig egy hete láttuk újra egymást, és...

– Még nem mondtam el mindent.

Bár tudtam, hogy bizonyára sok mindent nem volt még alkalma elmesélni, mégis megmerevedtem.

Elmosolyodott.

– Nagyon sokáig azzal nyugtattam magam, hogy a munka állt közénk. A munka, ami miatt még csak meg sem fordult a fejemben a gyerekvállalás.

Összehúztam a szemöldökömet.

– Miért, nem így volt?

– Nem, kicsim. Nem a munka volt az oka. Akármennyire is szeretem, amit csinálok, sosem akartam, hogy ez töltse ki az életemet. Mégis gondoskodtam róla, hogy így legyen. Nem az FBI állt Irene és közém. Hanem te.

– Micsoda? – kiáltottam fel.

– Jól hallottad. – A két tenyere közé fogta a kezemet. – Te voltál. Mindig is csak te.

Ó, édes istenem!

Ó. Édes. *Istenem*.

Most már teljesen más miatt volt az egekben a pulzusom.

– Én...

Mennydörgő dörömbölés rázta meg a bejárati ajtót.

– Cole? Sasha? Odabent vagytok?

– Ez Tyron – állapította meg Cole, és idegesen felpattant a kanapéről.

Követtem. Kinyitotta az ajtót, és a válla fölött láttam, hogy anyám sápadtan, aggodalomtól terhes arccal áll a nyomozó mellett.

– Mi az? – kérdezte Cole.

A félelemtől összerándult a gyomrom.

– Elnézést, hogy csak így rátok török, de ez nem várhat. – A nyomozó egy átlátszó műanyag zacskót tartott a kezében, a zacskóban pedig az a kis csomag lapult, amit a postával hoztam fel. – Ez a recepciónál volt. Sasha, maga hozta be?

– Igen – feleltem, és Cole mellé léptem. – Miért?

– Már éppen távozni készültem, amikor az édesanyja kivette a postát a recepciós pult mögül – magyarázta.

– Csöpögött – tette hozzá anyám.

– Csöpögött? – suttoztam. – Mégis mi csöpögött belőle?

– Kinyitottad? – kérdezte Cole.

Conrad nyomozó megrázta a fejét.

– Előbb engedélyt akartam kérni Sashától.

– Megadom az engedélyt – vágtam rá, és anyámra pillantottam. Észrevettem, hogy a helyszínelő is a folyosón várakozik.

Conrad nyomozó megfordult, és odanyújtotta a csomagot a férfinak. Ekkor láttam meg, hogy a műanyag zacskó alját valami sötétbarnára festette. Cole karjára tettem a kezemet.

A helyszínelő kesztyűt húzott, és belenyúlt a zacskóba. Anyám összefonta a kezét, így nézte, hogy a férfi egy kis késsel óvatosan felnyitja a csomag szélét.

– Láttad honnan jött? – faggatott anyám. – Hogy ki küldte?

Megráztam a fejemet.

– Odapillantottam, de nem néztem meg rendesen. Aztán mással kezdtem foglalkozni, és letettem...

– Sasha... – suttogta anyám, és a rettegés repeszgránátként robbant szét bennem.

A helyszínelő egy fekete kartondobozt húzott ki a csomagból. Egy sima ajándékdoboznak tűnt. Lélegzet-visszafojtva figyeltem, ahogy kinyitja.

– Ó, istenem! – sikoltott fel anyám. A szájára tapasztotta a kezét, és elfordult.

– Szent egek! – mondta a helyszínelő, és Conrad nyomozóhoz fordult. – Ezt látnia kell!

– Mi az? – Előreléptem, de nem messze jutottam, mert Cole elém pattant, és már ki is lépett a folyosóra. – Anya...?

Cole elkáromkodta magát, a nyomozó pedig csípőre tette a kezét. A borzalmas érzés úgy terjedt szét bennem, mint egy mérgező gyomnövény, szinte fojtogatott, miközben én is kiléptem a folyosóra.

Cole megint elém ugrott, igyekezett eltakarni előlem a nyomozó kezében lévő dobozt, de közénk léptem. Aztán tátott szájjal kezdtem hátrálni, és nekiütköztem a lakásom falának. Nem akartam elhinni, hogy mit látok.

– Nem – suttogtam –, ez nem lehet...

Cole felém fordult, és most egy egészen más érzelmet fedeztem fel az arcvonásaiban. Felém lépett, de felemeltem a kezemet. Szükségem volt egy kis térre, egy percre, hogy összeszedjem magam, mert borzalmas dolog volt a dobozban.

Egy ujj.

Egy női ujj.

FEJEZET

DERMEDT ZSIBBADÁS KÚSZOTT VÉGIG A BŐRÖM ALATT, ami elérte az izmaimat és a csontjaimat is. A nekem címzett dobozban egy ujj volt. Egy női ujj. A rágógumi-rózsaszín körömlakk legalábbis erősen erre utalt.

– Édesem – szólalt meg anyám, és megdörzsölte a karomat –, talán jobb lenne, ha leülnél.

Megráztam a fejemet, és nekidőltem a falnak. Nem akartam leülni. Nem akartam megmozdulni. Nem tudtam levenni a szememet a három férfiről. Conrad nyomozó telefonált. Cole kissé előrehajolva nézegette a helyszínelő kezében tartott dobozt.

Megpróbáltam nagy levegőt venni, de mintha nem működött volna a tüdőm. Egy részem nem volt hajlandó elhinni, hogy mit láttam. Az agyam egy része egyszerűen tagadásba menekült.

Ez nem a valóság volt.

Kiszáradt a torkom.

– Abban a dobozban egy ujj van – suttogtam.

Cole azonnal ott termett mellettem, és egy szívdobbanással később meg is szólalt.

– Jól vagy? – Amikor bólintottam, anyámra nézett. – Megtenne nekem egy szívességet?

– Akármit – felelte anyám.

– Hívja fel Mirandát, és mondja meg neki, hogy jöjjön ide! – kérte Cole halkán. – Mesélje el neki, hogy mi történt! De hangsúlyozza ki, hogy senkinek ne szóljon róla!

Ellöktem magam a faltól.

– Nem kell idejönnie! Csak szükségem van egy kis időre egyedül.

– Nem, nem erre van szükséged. Ez komoly dolog, Sasha. Azt mondod, hogy jól vagy. Talán így is van, de ez megváltozhat, és ha ez megtörténik, akkor azt akarom, hogy olyan emberek között legyél, akik törődnek veled. És semmiképpen sem egyedül.

– Igaza van, édesem – bizonygatta anyám, és megszorította a karomat. – Hadd hívjam fel Mirandát!

Újra tiltakozni akartam, de végül csendben maradtam. Bólintottam. Néhány percnyi egyedüllét általában jól tesz az embereknek, de számomra az a pár perc éveknek tűnne.

Anya lesietett az előtérbe, Cole pedig megfogta a kezemet, és visszakísért a lakásomba. Félig nyitva hagyta az ajtót, amikor beléptünk, majd odahúzott magához.

Először el akartam húzódni tőle, de végül engedtem neki. Átölelt, egyik kezét a hátamra tette, a másikat a tarkómra. Végigsimította a gerincemet.

Lehunytam a szemem, a mellkasába temettem az arcomat, és élveztem az érintését és a teste melegét. Reszketve sóhajtottam.

– Egy ujj van abban a dobozban – ismételtem meg.

– Igen, kicsim, az. – A hangja száraznak tűnt. – Újra beszélned kell majd Tyronnal.

Belemarkoltam a pólójába.

– Egy nő ujja.

Erre már nem mondott semmit, és nem is kellett, mert pontosan tudtam, hogy ő is ugyanarra gondol, amire én. A Völegény mindig levágta az áldozatai gyűrűsujját. Mindig. Ez pedig...

Elhúzódtam Cole-tól, mert eszembe jutott, hogy valamit még nem tudtam a csomaggal kapcsolatban.

– Ki volt a feladó?

Cole mellkasa megemelkedett, ahogy nagy levegőt vett, de mielőtt válaszolhatott volna, kopogtattak az ajtón.

– Igen? – szólt ki.

– Én vagyok – válaszolta Conrad nyomozó. – Bemehetek?

– Igen. – Hátraléptem, Cole pedig leengedte az egyik kezét, de a másikkal átölelte a derekam, miközben a nyomozó bejött. Nyitva hagyta az ajtót. – Conrad nyomozó...

– Szólíts csak Tyronnak! – mondta.

– Oké. Mi volt a feladó a csomagon? Kiderült, hogy ki küldte?

Egy darabig csak bámult rám, majd elnézett felettem. Aztán hátrafordult és kiszólt.

– Chris, behoznád a csomagot?

Hevesen kezdett verni a szívem, amikor a helyszínelő belépett, és akkor is csak kicsit nyugodtam meg, amikor láttam, hogy a csomagot visszazárták és visszatették a műanyag zacskóba.

– Mutasd csak a címet! – mondta neki Tyron.

Éreztem, hogy Cole izmai megfeszülnek, a keze újra felsiklott a gerincem mentén. De nem állította le a helyszínelőt, amikor az felemelte és megfordította a csomagot.

A szavak először elmosódtak a szemem előtt, és talán rögtön felismertem a nevet és a címet, de az agyam mintha képtelen lett volna feldolgozni az információt.

Mert ez a cím már nem létezett.

És a név, a kezdőbetűk... rögtön tudtam, hogy mit jelent a V. Joan.

Vernon Joan.

A pánik éles pengéje végighasította a gyomromat, és összepréselődött a mellkasom.

– Ez lehetetlen! – Tyronról Cole-ra néztem. – Azt a házat lerombolták, és...

– A Vőlegény halott – fejezte be a mondatot helyettem Tyron. – De egyértelmű, hogy valaki üzeni akar valamit ezzel.

– De mégis mit?

A Chris kezében lévő műanyag zacskóra néztem, és a lehető legrosszabbra gondoltam. A csomag és a cím mintha egyenesen a legrosszabb rémálmomból kerültek volna oda.

– Istenem – motyogtam, és a torkomhoz kaptam a kezemet –, mégis mi folyik itt?

Senki sem válaszolt.

Mert egyikünk sem akarta tudni a választ erre a kérdésre.

Tyron ugyanazokat a kérdéseket tette fel nekem, amiket Derek és Cole is, miután megrongálták a kocsimat, illetve egy döglött őzet csempészték anyáméba. Aztán a helyszínelővel együtt elmentek.

Cole maradt, csak annyi időre ment ki, hogy a kocsijából felhossa a sporttáskáját. Letette a kanapéra, és felém fordult.

– Ideje elmondanod anyukádnak, hogy mi történt a kocsijával.

Felsóhajtottam, és egy pillanatra lehunytam a szememet.

– Ez tiszta örület!

– Tudom. Bárcsak valami biztatót tudnék mondani, hogy megnyugtassalak, de ez... ez nagyon nem néz ki jól.

Legszívesebben kértem volna egy pohár bort. Sőt inkább egy egész üveggel.

Leültem a kanapé karfájára.

– Mit gondolsz, mi folyik itt? És szeretném, ha őszinte lennél velem, és ne próbálj titkolózni előttem.

– Hogy mit gondolok? – Cole karba tette a kezét. – Valaki nagyon rá van izgulva a tíz évvel ezelőtti történetekre. Szinte ordít

arról a csomagról, de ez nem valami ártalmatlan örült műve. Az ott egy ember ujjá.

– És hacsak ez az örült nem a saját ujját vágta le, és küldte el nekem... – Elgondolkozva ráharaptam az ajkamra. A lehető legborzalmasabb dolog jutott eszembe. Angela még mindig nem került elő. Mi van, ha ez az ő ujjá?

Cole odasétált hozzám, és a lábamra tette a kezét. Összetalálkozott a tekintetünk.

– Nem örülök neki, amiért ezt kell mondanom, de nagyon úgy tűnik, hogy ennek az egésznek köze van hozzád.

Ezt kár lett volna tagadni. Kirázott a hideg. Meg akartam kérdezni, hogy miért, de tudtam, hogy valamiképpen a Völegényhez van köze. Pontosan ezt nem értettem.

– Szerinted Angela eltűnésének is köze van hozzád? – kérdeztem, és szinte rettegettem a válaszától.

Cole megrázta a fejét.

– Nem tudom. Lehet, hogy igen, de az is lehet, hogy nem.

– Istenem! – sóhajtottam fel. – Bárcsak láttam volna annak a férfinak az arcát tegnap!

Cole elmélyülten szemügyre vett.

– Az igazság az, hogy ha az a fazon tényleg elvitte Angela kulcsát, és bármi köze is van a többi dologhoz, akkor az azt jelenti, hogy itt járt. És tudja, hogyan juthat be.

– Nagyon sokan tudhatnak az alagutakról, Cole. Hogy mást ne mondjak, nyilván is van tartva, mint történelmi emlék. – Ekkor hirtelen eszembe jutott, hogy látogatóm volt aznap, és ettől majdnem leestem a kanapé karfájáról. – Benézett ma a polgármester. Ki is ment a fejemből.

Cole összevonta a szemöldökét.

– Mit akart?

– Hallott róla, hogy mi történt tegnap, de valójában nem azért jött, hogy megnézzé, jól vagyok-e. Tulajdonképpen a fejemhez vágta, hogy nem kellett volna visszajönnöm.

– Hogy mi? – Cole válla megfeszült. – Mit mondott pontosan?
Megpróbáltam a lehető legpontosabban visszaidézni neki.

– Szerinted nem furcsa? Megértem, hogy ha a médiához rohannék, és azzal újra a felszínre kerülnének a tíz évvel ezelőtt történetek, de most komolyan, ez akkora ügy? Biztos, hogy van még itt valami más is.

– Kell lennie – értett egyet, és összehúzta a szemét. – Bevallom, már akkor is gyanús volt, amikor először említetted. De nem tudtam elképzelni, hogy ő rongálta volna meg a kocsidat.

Ezen nem lepődtem meg.

– És most?

– Még mindig nem tudom. Mégis mi lenne a motivációja? Erre nem tudok rájönni.

– Én sem – mormogtam. – Nem tudom, hogy ki lehet az egész mögött, de ez... a doboz, és ami benne van... már teljesen más szint. Most már nem csak szórakoznak velem. Ez... ez már félelmetes – vélekedtem.

Bizonyos szempontból még a tíz évvel korábban történeteknél is félelmetesebb volt, mert a Völegényre nem számítottam, ez viszont most itt volt az orrom előtt. Ezt nem tudom elfelejteni. Ettől nem menekülhetek el.

– Nem hagyom, hogy bármi is történjen veled – ígérte Cole, és megszorította a térdemet. – Meg foglak védeni.

Ránéztem.

– Tudok én vigyázni magamra. – Elhallgattam, mert ezt komolyan is gondoltam. Nem vagyok egy ájuldozós úrikisasszony. A lehető legborzalmasabb dolgokat éltem át, és meg tudom védeni magam. Ugyanakkor nem lett volna bölcs dolog visszautasítani a felajánlott segítséget. – De örülök, ha segítesz.

A szájának a sarka mosolyra húzódott.

– Ez a beszéd, kislány!

A kezemet rátettem az övére, és halk sóhaj tört fel belőlem. A félelem indái egyre szorosabbra fonódtak a torkom körül.

Cole megfogta a kezemet, majd felsegített, és a mellkasához szorított. Az ölelése szoros és erős volt. Aztán lehajolt, és az ajkával végigsimította a homlokomat.

– Rá fogunk jönni, hogy mi a fene folyik itt – mondta, majd hátrébb húzódott. – Most telefonálok párat. Nem baj, ha innen intézem őket?

– Kit hívsz fel?

– A főnökömet. Jelentenem kell neki, hogy mi történt itt. Tyron biztosan kiakad majd, hogy az ügynökség beleüti az orrát az ügyébe, de pont nem érdekelnek a hatáskörök, amikor ilyesmi történik a városban, és neked is közöd van hozzá.

Tudtam, csak idő kérdése, hogy a szövetségiek is bekapcsolódjanak az ügybe.

– Érezd otthon magad! Addig beszélek anyával.

Megkerültem, és az ajtó felé indultam, de Cole megragadott a derekamnál, és magához húzott. Olyan hirtelen csókolt meg, hogy még levegőt venni sem maradt időm. A pulzusom azonnal az egekbe szökött. Mire elengedett, szinte beleszédültem a csókjába. Felnéztem, és találkozott a tekintetünk. Önkéntelenül is Irene-re gondoltam. Már az egész ügy teljesen jelentéktelennek tűnt, de a tény, hogy Cole házas volt, és mégis végig engem szeretett, kitörölhetetlenül beleégett az agyamba.

– Nemsokára lent leszek én is.

– Jó.

Kimentem a szobából, és mire megtaláltam anyámat, végre a pulzusom is lecsillapodott. Lassan kezdődött a vacsora, úgyhogy hátrahívtam anyámat a régi konyhába, és közben igyekeztem nem arra gondolni, hogy talán az a személy, aki elvitte Angela kulcsát, és akibe belerohantam a lépcsőn, egy és ugyanaz.

Anyám egészen jól fogadta, amikor elmeséltem neki, hogy mi történt a kocsijával. A legjobban az bosszantotta, hogy nem mondtam el neki rögtön.

– Soha többé ne csináld ezt! – kérte, és egészen közel állt hozzám. Megfogta a karomat. – Értem, hogy miért nem mondtad el, de soha többet ne titkolj el előttem semmit. Ha történik valami, elmondod. Felnőtt ember vagyok, mérget vehetsz rá, hogy túlélem.

– Tudom, ne haragudj!

Anya szája elvékonyodott, ahogy a konyhába vezető csukott ajtót bámulta.

– Egy részem azt kívánja, bárcsak ne jöttél volna haza.

– Hogy? – horkantam fel.

– Ne értsd félre! – folytatta, és aggódva rám nézett. – De inkább egy évben csak egyszer találkozunk, mint hogy rettegni lássalak, vagy valaki bántson.

A félelem apró csomói mocorogni kezdtek a gyomromban.

– Nem rettegek...

Úgy nézett rám, hogy azonnal elhallgattam.

– Erős vagy, édesem, az egyik legerősebb ember, akit csak ismertem, de ez a helyzet igenis félelmetes. Senki nem hibáztat azért, ha félsz, és egész biztosan nem hiszem el, ha azt mondod, hogy te nem félsz.

Hát igen. Anya túl jól ismert.

– Azt akarom, hogy biztonságban legyél, Sasha. És szerintem itt nem vagy – ismerte el, és a szeme megcsillant a félhomályban. Éreztem, hogy ha elsírja magát, én sem tudom majd visszafogni magamat. – Bárcsak ne így lenne!

– Tudom. – És azt is tudtam, hogy komolyan gondolja. Nincsenek arra szavak, mennyire örült, amikor elújságoltam neki, hogy hazajövök. Mindennél jobban szeretne volna, hogy itt legyek mellette, de nem így. Nem ilyen áron.

A vacsorára csak homályosan emlékszem, minden mosolyt és nevetést erőltetnem kellett, de igyekeztem. Közben Miranda és Jason is befutott, s betereltem őket a konyhába.

– Jesszusom, Sasha, valaki egy levágott ujjat küldött neked? – kiáltott fel Jason abban a pillanatban, ahogy becsuktam magunk mögött az ajtót.

– Halkabban már! James még nem is tud róla – figyelmeztettem, és szúrósan Mirandára néztem. – Arról volt szó, hogy senkinek sem mondom el.

– Neki is itt a helye – erősködött Miranda. – A barátom. És a tied is. Nem szabadulsz meg tőlünk.

Ezek összebeszéltek Cole-lal?

Azon is elgondolkoztam, hogy talán Miranda és Jason között több van, mint barátság. Időt kellett szakítanom arra, hogy beszéljek a barátnőmmel.

Jason oldalra húzódott, amikor James cigarettaszagba burkolózva belépett a régi konyhából. Fintorogva Mirandára és Jasonre nézett, majd odaslattyogott a mosogatóhoz.

– Nem akartalak kirekeszteni, vagy ilyesmi – mondtam Jasonnek halkan. – Remélem, tudod. Csak az van, hogy ez... ez tiszta örület.

– Tudom – megigazította a szemüvegét, és elmosolyodott –, nem is veszem magamra. Különben nem lennék itt.

– Köszönöm. – Az ajtó felé fordultam. – Megvárjátok itt, amíg...

– Csak ne legyetek láb alatt! – morgott James.

– ...szóval amíg befejezzük a vacsorát? Cole is itt van, szerintem hamarosan ő is lejön.

Ezután visszasiettem az étterembe. Mire anya és Jason segítségével az utolsó asztalt is leszedtük, megfájdult a fejem. Jason még az ingujját is felgyűrte, úgy pakolta el a tányérokat.

Miranda töltötte be a munkafelügyelő szerepét, egy pohár borral a kezében ült az asztalnál, amit önkényesen öntött magának. Közben Cole is befutott, éppen akkor kapott el, amikor egy rakás fehér tányért pakoltam a mosogató mellé.

– Kicsit sápadt vagy. – Aggódva ráncolta össze a szemöldökét.
– Hogy van a fejed?

– Kicsit fáj.

– Adok rá valamit – ajánlotta anyám, és már kint is volt a raktárban, ahonnan egy fájdalomcsillapítóval tért vissza. Odanyújtotta. – Vedd be ezt!

– Köszönöm! – A hűtőhöz sétáltam, és kivettem egy üveg vizet. Lenyeltem a pirulát, és a kis csapatra pillantottam. – Nemsokára végzünk.

Jason odafordult a pulttól.

– Mi lenne, ha te inkább leülnél, én meg segítenék Mrs. Keetonnak?

– Nem kell...

– Akkor másképp fogalmazok – mondta, és elsétált mellettem.

– Ül le, és én majd segítek.

Cole elvigyorodott.

– Máris kedvelem a srácot.

– Ahogy akarod – sóhajtottam, és az asztalhoz léptem.

Miranda hátradőlt.

– Fogadjunk, hogy most te is meginnál egy kis bort.

– Hát, ja – feleltem, de tudtam, hogy az agyrázkódás miatt kizárt.

Egészen addig nem hoztuk szóba a történeteket, amíg James haza nem ment. Akkor az asztaltól átültem a pultra. Anya elfoglalta az én helyemet, Jason és Cole pedig Miranda mellett álltak, aki már a második pohár borát kortyolgatta.

Korábban kinéztem, a hó már csak szállingózott.

Mindenkinek mindent elmondtam. Miranda lehúzta a maradék borát. Jason fel-alá járkált. Cole a pultnak támaszkodott, amin ültem.

– Előre figyelmeztetek – mondta Cole –, hogy a sajtó nagyon hamar szagot fog fogni. Megvannak a módszereik. Ezt szerintem

már te is tapasztaltad. Rá fognak harapni az ügyre. Tyronnal igyekszünk majd távol tartani őket...

– Akárcsak én és Jason – kiáltott fel Miranda, és karba tette a kezét. Láthatólag tetszett neki az ötlet, hogy újságírókat leckéztethet meg.

Rájuk pillantottam.

Jason bólintott, és megállt Miranda széke mellett.

– Naná. Mi leszünk az antifirkász osztagod.

– Ez mind szép és jó, de azokat a fickókat nem lehet csak úgy lerázni. – Cole közelebb tolta hozzám a vizemet. – Szeretném, ha erre felkészülnétek.

Miranda halvány mosollyal az arcán figyelte Cole-t, aztán rám pillantott. Beleittam a vizembe.

– Én fel vagyok – jelentette ki. – Mikor szerelik fel a riasztókat?

– Holnap – felelte Cole. – És az alagutat is lezárják.

Anyára néztem. Csendben iszogatta a borát, de még mindig úgy festett, mint amikor a raktárban beszélgettünk. Mint aki legszívesebben összepakolná a cuccaimat, és visszaküldene Atlantába. Mint aki úgy gondolja, hogy hiba volt visszajönnöm.

Nem sokkal éjfél előtt Cole-lal visszamentünk a lakásomba. Képtelen voltam kikapcsolni az agyamat, ezernyi gondolat futott át rajta, miközben megmostam és bekrémeztem az arcomat.

Magamra húztam a levendulaszínű, bő ujjú hálóinget, rá pedig egy kardigánt. Nem a legszexibb kombináció, gondoltam, miközben beléptem a hálószobába.

Cole az ágy mellett állt. Már levette a pólóját, a fegyvere az éjjeliszekrényen pihent. A nadrágját is kigombolta, és néhány másodpercig teljesen belefeledkeztem a látványba. Huszonkilenc évem alatt még sosem láttam ilyen kidolgozott hasizmot. Már kezdtem azt hinni, hogy ilyenek csak a mesében vannak.

Elvigyorodott.

– Aranyos.

– Csak szerinted.

– Nem hinném. – Leengedte a karjait. Már a cipőit is levette, lábujjai kikandikáltak a farmere szára alól. – Tudom, hogy nem kaptam meghívást, de egy ágyban akarok lenni veled.

Elakadt a lélegzetem.

– A karomban akarlak tartani – folytatta. – A tegnapi és a mai nap kemény volt. Sok minden derült ki. Remélem, nem zavarasz el.

– Nem foglak. – Az ágy széléhez léptem, és hagytam, hogy lecsússzon a vállamról a kardigán. Ahogy az ágyam előtti padra tettem, éreztem, hogy Cole tekintete végigsiklik a karomon és a szív alakú dekoltázsomon. – Szeretném, ha az ágyamban lennél.

– Rég hallottam ilyen szépet – közölte, és a hangja elmélyült.

Ráharaptam az ajkamra, és rásandítottam.

– Teljesen kikapcsoltam – ismertem el. – Miután megláttam, hogy mi van a dobozban, teljesen kikapcsoltam. Így volt a legegyszerűbb. De nem akarok kikapcsolni.

Felemelte az állát. Nyughatatlan erő sugárzott belőle.

– Érezni akarok – mondtam, miközben néztem, ahogy ott áll az ágyam mellett. Olyan gyönyörű volt. Olyan erős. És ami a legfontosabb, *itt* volt.

Halkan felsóhajtottam, odasétáltam hozzá, és a mellkasára tettem a kezemet. A bőre izzott a tenyerem alatt, és a testem minden porcikájában éreztem egyre gyorsuló lélegzetét. Hátradöntöttem a fejemet.

– Maradj velem ma éjjel! – suttogtam. – Légy velem ma éjjel!

20.

FEJEZET

COLE SZAGGATOTT LEVEGŐT VETT, A KEZE ÖKÖLBE SZORULT.

– Itt vagyok. És nem megyek sehová.

– Tudom. – Lecsúsztottam a kezemet kőkemény hasfalára. Ámulatba ejtett, hogy minden apró érintésembe beleremegett a teste. Azok az izmok a csípője két oldalán... egyszerűen lenyűgöztek. – De azt akarom...

Ellazította az ökleit.

– Mit akarsz?

– Téged. – Ránéztem. – Mindenedet.

– Istenem! – dörmögte, és az ujjhegyeivel felfelé végigsimította meztelen karomat. – Fogalmad sincs, mióta várom, hogy ezt mondd. Egy örökkévalóságnak tűnt.

A kezemet az oldalára tettem, és felnyújtóztam, hogy megcsókoltam. Az ujjai lesiklottak a csuklómra, és gyengéden átfogta.

– Sok minden történt ma – mondta. – Nem akarom, hogy...

– Én tudom, mit akarok. – Hátrébb léptem, és felnéztem rá. – És tudom, hogy mit érzek. Semmi köze ehhez a naphoz. – Felemelkedett a mellkasom. – Akarlak.

Visszaemelte a két kezemet a mellkasára.

– Itt vagyok.

– Bizonyítsd be!

Kitágultak az orrlukai, és nem mozdult. Csak állt ott, a kezeimet a mellkasához szorítva, és azt hittem, hogy vissza fog utasítani. Hogy majd előáll valami racionális magyarázattal, hogy miért nem lenne szabad ezt tennünk, nekem pedig kétségbeesett lépésekre kell elszánnom magam.

De fogalmam sem volt, hogy mik lennének azok a lépések.

Végül aztán megmozdult, és újra végigsimította a karomat. Lábujjhegyre emelt, és megcsókolt.

És ebből a csókból tudtam, hogy nem fog visszautasítani.

Imádtam, ahogy csókol. Ahogy megízlel. Egy pillanatra elakadt a lélegeztem, aztán felgyorsult, amikor az egyik keze lejjebb csúszott. A derekam köré fonta a karját, magához húzott. Éreztem, ahogy a hasamhoz préselődik a farmerének az eleje.

Tudtam, hogy innen nincs visszaút, és fejest ugrottam a helyzetbe. Elöntött a vágy, teljesen odavoltam Cole-ért, és forrt bennem az évtizedes vágyakozás. Olyan régóta vártam már rá. Olyan régóta vártunk már egymásra.

– Igyekezz! – esdekelttem.

– Megőrjítesz... – suttogta a számba.

Érzéki forróság öntött el, miközben a másik keze lesiklott az oldalamon, bekúszott a hálóingem alá, és végigsimította a combomat. Egyre határozottabban csókolt, a nyelve magával ragadta az enyémet. Belélegeztem forró leheletét, ő pedig megmarkolta a fenekemet.

Majd elengedett.

A csalódottság sikolya már a torkomban volt, de aztán úgy oszlott szét, mint füst a szélben, amikor Cole izzó tekintete

összekapcsolódott az enyémmel. Elveszttem világoskék szemében, és több hullámban futott végig rajtam a kéjes borzongás.

Cole a sliccéhez nyúlt. A falak visszhangozták a cipzár éles zümmögését. Beleakasztotta az ujjait a farmer és a szűk, fekete alsónadrágja derekába, és egy gyors mozdulattal letolta mind a kettőt. Teljesen meztelenül állt előttem.

Szóltanul bámultam. Gyönyörű volt a teste. Kidolgozott, szálkás izmok, amiket leheletnyi szőrzet borított. Erekcója hosszú és vastag volt.

Cole... nem szenvedett hiányt azon a területen, és annyira gyönyörű volt, én meg... én meg annyira nem. Az én testem távolról sem volt szálkás és kidolgozott, sokkal inkább húsos és hurkás. Valójában meg voltam győződve róla, hogy némely hurkámnak saját hurkái voltak. A testem messze nem volt tökéletes, és akkor a sebhelyekről még nem is beszéltünk.

Még soha senki nem látott meztelenül.

Nagyot nyeltem, aztán megfordultam, és az éjjeli lámpához léptem, amit Cole kapcsolt fel.

– Mit csinálsz? – kérdezte olyan mély hangon, ami vagy ötszáz különféle módon volt szexi.

Lángolt az arcom.

– Csak leoltom a villanyt.

– Ne!

Megmerevedtem.

– Hogy?

Lassan odalépett hozzám, és a tenyerébe fogta az arcomat.

– Látni akarlak.

– Nem, nem akarsz.

Oldalra billentette a fejét.

– Nincs olyan porcikád, amit ne akarnék látni. Nincs olyan porcikád, ami ne indítana be.

A szívem egyre hevesebben vert, és megráztam a fejemet.

– Te ezt nem érted, Cole...

– De igen – mondta. – Tudom, hogy mi történt veled. Látni akarlak. Add meg ezt nekem! Add oda magad nekem!

Add oda magad nekem!

Ennek a négy szónak nem tudtam ellenállni. Arra eszméltem, hogy azt suttogom, jó. Még mindig a szemembe nézett, majd lenyúlt, megfogta a hálóingem szélét, és a fejem fölé emelte. Aztán a vékony anyag eltűnt a szemem elől, és ott álltam egy szál rózsaszín bugyiban. Még csak nem is valami szexi darab volt. Sima pamut. Rózsaszín, kék virágokkal. Asszem.

Cole-t azonban nem érdekelte, milyen bugyi van rajtam. A melleimet nézte, de úgy, hogy belepirultam. El akartam takarni magam. A mellbimbóim bizseregni kezdtek, és egy pillanat alatt megmerevedtek. Szerintem a halvány rózsaszín sebhelyemet sem vette észre, ami majdnem az életem végét jelentette.

Mielőtt teljesen inamba szállt volna a bátorságom, bedugtam az ujjamat a bugyim szélébe, legördítettem a combomon, és kiléptem belőle.

Ekkor már tényleg semmi sem választott el minket. Cole lassan végignézett rajtam.

– Istenem – nyögte újra, és lassan megrázta a fejét. – Annyira gyönyörű vagy. Mindened!

Az ujjai végigsimították a vállamat, majd lejjebb siklottak. Összereztem, amikor megérintette a melleim között húzódó sebhelyemet. Aztán újra, amikor az ujjai elértek a hasamon lévőhöz.

– Számomra ezek is gyönyörűek, mert arról tanúskodnak, hogy mennyire erős vagy. Egy percig se gondold, hogy el kell őket rejtened előlem. – A keze lecsúszott a csípőmre. – Egy percig se gondold, hogy ez – mondta, és a másik kezével megragadta az erekióját – nem a tied. Fogalmad sincs, mit váltasz ki belőlem. Ha lenne, akkor nem néznél most úgy rám, mintha megőrültem volna. De hidd el, megőrjítesz. És ezt sose feledd el!

A szavaitól elgyengültek az izmaim, mert bár nehéz volt elhinni őket, tudtam, hogy mindegyiket komolyan gondolja.

Forrón kavargott bennem a vágy.

– Szeretkezz velem! – suttogtam.

Cole megához húzott. Összeért a combunk, a szőrzetünk összedörzsölődött. Kemény mellkasa hozzápréselődött az én lágy melleimhez. Villámként cikázott bennem a kéj.

– Van nálad óvszer? – kérdezte.

– Ja. Igen, van néhány a komód felső fiókjában.

– Ne mozdulj! – Akkor sem mozdultam volna, ha egy szteppelő zsiráf sétál be a szobába.

Le sem tudtam venni a szememet a kerek fenekéről, miközben az óvszereket kereste a fiókban. Kivett egyet, és az ágyra dobta. A szobában tapintani lehetett a feszült vágyakozást.

És már csak rám figyelt. Megfogta a kezemet, megcsókolt, majd megfordított, és finoman hátrébb vezetett, amíg a lábam bele nem ütközött az ágy szélébe. Gyengéden leültetett, a karom alá nyúlt, és az ágy közepére emelt.

– Évek óta vágyom erre. – Fölém hajolt, és ahogy a meztelen testünk összeért, mindketten lángra lobbantunk. – De ezt te is tudod, igaz?

– Igen – suttogtam, és megérintettem a mellkasát.

Térdre emelkedett, az óvszerért nyúlt, letépte róla a csomagolást, és elkezdte felhúzni. Aztán rám nézett.

– Biztosan...

– Ezer százalékgig biztos vagyok benne. – Hogy bebizonyítsam neki, kivettem a kezéből az óvszert. Felhúztam rá, és beleborzongtam, amikor halkan felnyögött.

– A francba! – sóhajtotta.

Ha már úgyis ott voltam, elkezdtem felfedezni aranyló bőrét. Végigsimítottam a csípője elképesztő izmait. Éppen lejjebb akartam nyúlni, amikor hirtelen a hátamon találtam magam. Cole

izzó csókokkal halmozta el az arcomat, majd lejjebb és lejjebb, míg az ajka körül nem zárta a mellbimbómat.

Felnyögtem a gyönyörtől, az ujjaim beletúrtak rövid hajába, és még közelebb húztam magamhoz, miközben ő nyaldosott és harapdált. A csípőm ütemesen ringott alatta, Cole pedig felnyögött, ahogy az erekciója megérintett. Kissé lejjebb csúszott, és az ujjai már a combjaim között kalandoztak, és én újra felsikkantottam, ahogy belém csúsztatta őket.

Ekkor felgyorsultak az események.

Kezemmel mohón kapkodtam utána, összereztem és megborzongtam a gyönyörtől, és már majdnem elmentem, amikor az ujjai helyén megéreztem az erekcióját.

– A francba, Sasha... – Nem tudta befejezni a mondatot, mert megemeltem a csípőmet, ő pedig elmerült bennem. Elképesztő érzés volt, ahogy teljesen kitöltött. – Kurvára tökéletes vagy.

Nem, ez volt tökéletes.

A csípője köré fontam a lábamat, és a szobát megtöltötte forró leheletünk, kéjes nyögéseink és egymáshoz érő testünk hangja. Csípője megállás nélkül dolgozott, én pedig követtem őt, miközben hullámokban növekedett bennem a vágy.

Cole a könyökével megtámaszkodott a fejem mellett az ágyon, majd a kezével alám nyúlt, és megemelt. Minden lökése egyre erőteljesebb volt, és egyre mélyebbre hatolt. A testem az övé köré fonódott, és csordultig tettem kéjjel.

Egyre gyorsabban mozogtunk, a csípőnk összedörzsölődött, ajkunk összetapadt. A nyelvem belegabalyodott az övébe, és egy pillanattal később elárasztott a túlcsorduló kéj. Hátravettem a fejemet, mert az orgazmus olyan erőteljes volt, mintha villámok cikáztak volna a sejteim között.

Cole szinte ugyanebben a pillanatban élvezett el. A nevemet kiáltotta, megrázkódott a csípője, és a mozgása kiesett a ritmusból. A kezem zibbadtan csúszott végig az oldalán, amikor az utolsó remegés is elhagyta a testét.

Egy darabig egyikünk sem mozdult. Lassulni kezdett a szívverésünk, egyre mélyebb és egyenletesebb levegőket vettünk.

– Istenem – nyöszörögte, és felemelte a fejét. Megcsókolta duzzadt ajkamat. – Ez egyszerűen...

– Tökéletes volt. Elképesztő. Gyönyörű.

– Igen. – A homlokát az enyémnek nyomta. – Mindhárom igen találó.

Elmosolyodtam, és úgy éreztem, mintha nem lennének izmok a testemben.

– Tudok még ilyen jelzőket mondani, ha szeretnéd.

Felnevetett, majd megemelte a csípőjét, és kicsúszott belőlem.

– Ezt majd én elintézem. Hozzak neked valamit?

Megráztam a fejemet, és az ajkamba harapva figyeltem, ahogy kimászik az ágyból és elindul az ajtó felé. Istenem, egész nap el tudtam volna nézni, ahogy ez a férfi meztelenül mászkál.

Jó esély volt rá, hogy nyomban elalszom ott az ágy közepén, de valahogy erőt vettem magamon, és beküzdöttem magam a takaró alá. Még a hálóinget sem vettem vissza, csak mellig betakaróztam.

Amikor Cole visszatért, elismerően pillantott felém.

– Máskor is meztelenül alszol?

Megráztam a fejem.

– Általában nem, de... túlságosan lusta vagyok felöltözni. Zavar?

– Valami marhára nem stimmelne velem, ha zavarna.

Félrehúzta a takarót, bemászott mellém, és közben a villanyt is leoltotta. A halvány holdsugarat leszámítva sötétség öntötte el a helyiséget.

Cole átkarolt és magához húzott. Hozzányomta a mellkasát a hátamhoz, a karja megnyugtatón fonódott a csípőmre. Egy centi hely sem maradt közöttünk. A fenekem hozzápréselődött a csípőjéhez, a combja a combomhoz.

– Köszönöm.

Felszaladt a szemöldököm.

– Mégis mit?

– Hogy... nekem adtad magad.

A szívem belesajdult a szavaiba, és azt hittem, hogy elsírom magam.

Egy pillanattal később éreztem, hogy az ajka végigsimítja a vállamat. Nagy levegőket vettem, és igyekeztem lenyelni a torkomban növekvő boldogsággombócot.

Ahogy ott feküdtem a karjaiban, felidéztem az este történéseit, egészen addig, amikor Cole az exfeleségéről mesélt. Valamit el akart még mondani, de félbeszakítottam. A hátamra fordultam. A keze forró nyomot hagyva maga után lecsúszott a csípőmre. Az orrát ezüstös holdfény világította meg. A szeme csukva volt, a vonásai ellazultak.

– Ébren vagy?

– Aha.

Megcsókolta a szemöldökömet.

Elmosolyodtam, és átfogtam a felkarját.

– El akartál mondani valamit... valamit a házasságodról. Azt mondtad, hogy nem a munka miatt lett vége. Hanem... hanem miattam, de még mindig nem értem, hogyan.

A csípőmről a hasamra tette a kezét.

– Még mindig nem jöttél rá?

– Voltak árulkodó jelek, amiket nem vettem észre?

– Ja – nevetett fel –, elég sok jelet küldtem.

– Nem akarsz segíteni egy kicsit?

Cole végighúzta az ajkát a nyakam ívén.

– Egy darabig azt hittem, hogy leléptél, és kész. Hogy idővel majd túlteszem magam rajta, de tévedtem. Rájöttem, hogy te voltál az igazi.

Szerintem elfelejtettem levegőt venni.

Végighúzta az ujjhegyeit az állam vonalán.

– Te vagy az igazi. Beletelt némi időbe, amíg rájöttem. Egyfolytában azt mondogattam magamnak, hogy azért nem

működik a házasságom Irene-nel, mert túlságosan leköt a munka. Aztán meg azt, hogy biztosan nem tettem bele elég energiát a házasságba, mert Irene-en nem múlt semmi. Nem miatta történt. Hanem miattam. Miattam és miattad.

– Cole... – suttogtam.

A hüvelykujja megsimította az alsó ajkamat.

– Bár elmentél, de mégis itt maradtál. Mint egy szellem, úgy kísértetted minden lépésemet és minden gondolatomat. Soha nem léptem tovább. Nem is tudtam volna. Egy darabkámat magaddal vitted.

Fogalmam sem volt, hogy erre mit mondhatnék, így az oldalamra fordultam, és a nyakába temettem az arcomat.

– Irene nem tudott rólunk. Nem éreztem úgy, hogy helyes lenne elmondani neki. Ezért hitte azt, hogy a munka tehet mindenről, holott nem. Az a helyzet, hogy egy nagy darab Cole mindig veled maradt.

– Ó, istenem! – motyogtam, és a szabadon maradt kezemmel megszorítottam a vállát. Könnyek gyűltek a szemembe. – Én... én ugyanígy éreztem. Ugyanígy érzek.

Cole-nak valahogy sikerült mindkét karjával átölelnie, és a lábaink is összegabalyodtak. Szorosan magához húzott, én meg csak feküdtem ott elégedetten, *boldogan*. Aztán eszembe jutott valami, aminek már évekkel korábban kellett volna. Az összes férfitől, akivel a Vőlegény óta együtt voltam, távolságot tartottam. Falakat építettem, amiket egyikük sem igyekezett átmászni vagy lebontani. Mindig azt hittem, hogy nyitott vagyok, de mélyen belül tudtam, hogy nem. Mostanáig nem. Cole azonban látta azt a falat, és addig ütötte, amíg meg nem repedt, és olyan széles nem lett a hasadék, hogy végül leomlott a fal. De nem csak az ő érdeme volt. Az enyém is. Mert közel engedtem.

Már készen álltam.

Jólesett, ahogy elöntöttek az érzelmek, és apró mosolyra húztam a számát. Végre *készen* álltam.

Nem sokkal később elaludtam, és hosszú idő óta először nem gyötörtek rémálmok.

21.

FEJEZET

AVASÁRNAP MEGLEHETŐSEN NORMÁLISAN TELT AHHOZ KÉPEST, hogy mi minden történt. Cole előttem kelt fel, ami azt jelentette, hogy mire kibotorkáltam a szobámból, frissen főtt kávé várt az asztalon. Már ezért is érdemes volt megtartanom.

A nap során pedig csak erősödött bennem ez az érzés. Segített a fogadóban, megjavított pár dolgot, amire anya külön embereket akart hívni.

Ebéd után – az ebédért is ő ugrott ki – az egyik szobában találtam rá. Félig eltűnt a mosogató alatt. Egyik lába nem hallható ütemre járt. Fémdarabok csilingeltek.

– Mit csinálsz? – kérdeztem, és nekidőltem az ajtófélfának.

– Megjavítom ezt a csövet – felelte, és megállt a lába. – Anyukád említette, hogy nem tudja kiadni ezt a szobát, mert ahogy megnyitják a vizet, eresztenek a csövek.

Ráharaptam az ajkamra, de így sem tudtam visszafojtani a mosolyomat.

– Nem kellett volna.

– Nem gond – válaszolta. – Csak egy alátétgyűrűt kellett kicserélni. Semmi komoly.

– Kedves tőled, hogy megcsinálod – mondtam, és végignéztem hosszú lábain. – A térdeinél kissé megkopott farmer volt rajta. – Köszönjük.

– Később megköszönheted, kicsim.

Már éppen meg akartam kérdezni, hogyan, amikor leesett, hogy mire gondol. Egész testem izzani kezdett, és előtörték az előző éjjel emlékei.

– Azt hiszem... azt hiszem, az menni fog.

Felnevetett a mosogató alatt.

– Hát persze hogy menni fog, kicsim.

Mondanom sem kell, hogy ez után egész nap ez járt az eszemben.

Délután Cole barátja is megérkezett, hogy felszerelje a riasztókat hozzám és anyához. Egész estig dolgozott, és végül még egy-egy biztonsági kulcstartót is kaptunk.

A sajtó nem jelent meg, de akárhányszor hallottam kinyílni az ajtót, arra számítottam, hogy az az újságíró lesz az, vagy Conrad nyomozó. Tyron nem jött vissza, hogy újabb kérdéseket tegyen fel. Este meg is említettem Cole-nak, hogy arra számítottam, hogy a nyomozó majd újra kikérdez. Erre elmagyarázta, hogy ez teljesen normális. Tyron mindent megkérdezett, amit akart, és ha úgy érzi, kihagyott valamit, majd visszajön.

Aztán, amikor ágyba kerültünk, teljesen elfeledtette velem a nyomozót. Először a kezével, aztán a szájával, végül egész testével kényeztetett. Majd miután egy darabig egymás karjaiban feküdtünk, megismételte az egészet.

– Szeretném, ha megismernéd a szüleimet – jelentette be, amikor újra egymást átölelve feküdtünk. Éppen a kezét simogattam, követve a kézfejében futó csontok vonalát. De erre megállt a kezem.

– Hogy mondod?

– Még sosem találkoztál velük – válaszolta. – És szeretném, ha megismernéd őket.

– Én... – Nem tudtam mit mondani.

Hosszú lábaival átölelte az enyémeiket.

– Nem tervezel elhagyni, ugye?

– Nem.

– Akkor szerintem jó ötlet, hogy megismerd a szüleimet.

Fontolóra vettem a dolgot, és beleegyeztem. Még nem terveztünk el semmit, és egy kicsit furcsa is volt úgy találkozót szervezni a szüleivel, hogy közben levágott ujjakat küldözgetnek nekem postán, de tudtam, hogy ettől még élnem kell tovább. Élnem, nem pedig csak létezni, mint a Völegény után, vagy hogy pontosabb legyek, az elmúlt tíz évben. Úgyhogy egészen rendjén valónak tűnt élőkhoz méltó terveket szőni.

Hétfő reggel Cole még az első napsugarak előtt felébresztett, de mivel ezt a kezével a combjaim között és a nyelvével a mellbimbómon tette, nem tiltakoztam.

Akkor sem, amikor a hasamra fordított, felhúzott a térdeimre, és egyik karjával átkarolta a derekamat. Izgatott sóhaj tört fel belőlem. Majd amikor hátulról belém hatolt, végképp nem jutott eszembe panaszkodni.

– Fogd meg az ágytámlát! – parancsolta reszelős hangon.

Engedelmeskedtem, és rámarkoltam a simára csiszolt fára. Elképesztő teljességet éreztem. Lassú tempóban kezdett, de aztán megragadta a csípőmet. Nyöszörögni kezdtem, ahogy egyre keményebben és gyorsabban mozgott. A csípőmmel segítettem neki. Remek érzés volt. Elképesztő. Aztán az egyik hüvelykujjával a lehető legjobb ponton kezdett körözni, bennem pedig szinte azonnal felrobbant a kéj. Hörögve mozgatta tovább a csípőjét, majd teljesen belém temette magát, és megrázkódott.

Utána ledöntött az ágyra, félig rám nehezedett, de ezt egyáltalán nem bántam. A hasamon feküdtem, a testünk összegabalyodott, körülvevett a súlya, az illata, mindene.

Elégedetten hagytam, hogy zsibbadt testem félálomba sodródjon. A keze a hátamra tévedt, majd a csípőmre.

– Jól vagy?

– Halott vagyok. De a jó értelemben – mormogtam.

Kuncogni kezdett.

– Most mennem kell dolgozni. Később felhívlak, jó?

– Aha.

Az ajkai végigsimították a vállamat.

– Beállítsam neked az ébresztőt?

– A-a.

– Visszaalszol?

Igyekeztem bólintani.

Megint a szexi hangján nevetett fel, majd fölém hajolt, és megcsókolta az arcomat. Végül a hátamra terítette a puha takarót, és elment. Úgy éreztem magam, mint még soha, és úgy, ahogy voltam, a hasamon fekve, mosollyal az arcomon, elaludtam.

Már vagy két órája a könyvelést nyálaztam át, amikor tíz óra körül megcsörrent a telefonom. Amikor megláttam Miranda nevét a kijelzőn, örültem, hogy egy kis szünetet tarthatok.

– Mi a helyzet? – kérdeztem.

– Az isten szerelmére, miért nem mondtad el, hogy ez a Tyron nyomozó ilyen helyes pasi?

Nagyokat pislogtam.

– Hogy mi? Mégis hol találkoztál vele?

– Itt járt, viszont most nincs sok időm, éppen két óra között vagyok. De nem fogod elhinni, hogy mi történt. Annyit azért elárulok, köze van ahhoz, hogy most már biztosan Conrad nyomozó lesz a gyerekeim apja.

Elvigyorodtam, felálltam a konyhaasztaltól, és kinyújtottam a hátamat. Talán félreértettem a jeleket, és még sincs semmi közöttük Jasonnel.

– Azért ment oda, hogy a történekekről kérdezzen?

– Nem. Egy másik nyomozóval jött ma reggel. Éppen Cindyvel beszélgettem, ő az egyik tanácsadónk, és láttam, hogy Conrad Currie edzővel társalog. Emlékszel rá, nem? A dögös edző, akiért úgy odavoltunk középiskolában. Meséltem, hogy még mindig itt van.

A konyhaszigethez léptem.

– Ja, emlékszem.

– Először azt hittem, hogy kiderült, a pletykák, amik szerint összeszűrte a levet néhány végzős lánnyal, talán nem alaptalanok.

– Hogy mi? – Felszökött a szemöldököm.

– De nem erről volt szó – folytatta, mintha az imént nem éppen arra célozgatott volna, hogy az edző több törvényt is megsértett egyszerre. – Tammy, aki a portán dolgozik, és amúgy olyan füle van, hogy egy tücsök tüsszentését is meghallaná két ajtóval odébról, azt mondta, Angeláról kérdezgették az edzőt.

Megfeszült a hátam.

– Hogy mi?

– Csak ennyit tudok – válaszolta. – De nyilvánvaló, hogy Szívdöglesztő Nyomozó gyanít valamit.

– Ja – motyogtam, és a raktárajtó felé fordultam.

– Most mennem kell, de később még felhívlak.

Kinyomtam a telefont, és leraktam a konyhaszigetre. Tyron kikérdezte Currie edzőt Angela miatt? Ez... ez teljességgel váratlan fejlemény volt, és valamiért nem hagyott nyugodni. Megkerültem a konyhaszigetet, és kinyitottam a raktár ajtaját. Hideg levegő kúszott végig a lábaim mellett. Mit is viselt a férfi, aki lelökött a lépcsőn?

Kinyitottam a személyzeti lépcsőhöz vezető ajtót, és benéztem a félhomályba. Egy baseballsapkát valamiféle emblémával, és egy fehér pólót ugyanazzal a logóval? Ráadásul az az ábra nagyon ismerős volt.

Hevesen kezdett verni a szívem, ahogy lenéztem a sötét pinceajtóra. Bezártuk, és Cole még egy biztonsági reteszt is szerelt rá, amit valószínűleg már régen meg kellett volna tennünk.

Kirázott a hideg.

Az edzők baseballsapkát viselnek. Akárcsak mások is. Mondjuk úgy, hogy a férfi és a női populáció fele. Merész elképzelés volt, de Tyron mégis kikérdezte.

Ráharaptam az ajkamra, becsuktam az ajtót, és megfordultam. Látnom kellett Currie edzőt. Ezer éve nem láttam, és amikor megpróbáltam felidézni az arcát, egy tizenhat éves lány szemén át tettem, ami korántsem volt megbízható. Ha újra látnám, az talán felfrissítené az emlékezetemet.

Ugyanakkor fogalmam sem volt, hogy mit tegyek. Az legalábbis nem tűnt túl jó ötletnek, hogy a középiskola környékén ólálkodjak, hátha megpillantom. Inkább visszamentem a konyhába. Anya éppen egy bevásárlólistát körmök az asztalnál.

– Minden rendben? – kérdezte.

Tétován bólintottam, majd leültem, és bekapcsoltam a laptopomat. Felmentem a Google-ra, és rákerestem a városra és az iskola nevére. Az első találat az iskola megyei honlapja volt. Rákattintottam.

– A munkások már kint vannak a temetőben – mondta anya, miközben a toll végét rágcsálta. – Igyekeznek még azelőtt újra lezárni az alagút bejáratát, hogy megint havazni kezdene.

– Mikorra mond újabb havazást? – kérdeztem, miközben átböngésztem a menüt. Rákattintottam a sportok fülre.

– Estére. – Összevont szemöldökkel nézegette a listát. – Pár órára lemegyünk Daphnevel bevásárolni. Ha kell valami, írd fel ide.

– Jó – dünnyögtem, és a sportok között válogattam. Mit is csinált Currie edző? Foci?

Rákattintottam a futballra, mire egy csomó kép jött be a kezdő-, a csere és az elsős csapatokról. Rákattintottam arra a képre, ahol a

lelátón álló játékosok mögött az edzőik is láthatók voltak, de akármennyire is nagyítottam ki a képet, nem láttam az arcukat. Vagy bármit.

De mindannyian pont olyan fekete baseballsapkát viseltek, mint a férfi a lépcsőn.

Mivel Currie tesitanár is volt, visszamentem a tanárok menübe, és megkerestem. Izgatottan láttam meg a nevét, és abban a reményben kattintottam rá, hogy talán lesz képe.

Nem volt.

Abszolút semmi nem volt a neve alatt.

– Jaj, ne már! – motyogtam.

Anya közelebb húzódott.

– Mit csinálsz?

– Semmit – feleltem, és felpillantottam rá. – Jó, igazából felhívott Miranda, és azt mondta, hogy a nyomozók ma kikérdezték az egyik edzőt az iskolában. Állítólag Angela miatt.

– Tényleg? – Anyám visszaült velem szembe.

– És erről eszembe jutott az a fickó, aki itt járt. Baseballsapka volt rajta. Így aztán felmentem a netre, hogy hátha találok mostani képet az edzőről. – Hátradőltem, és karba tettem a kezemet. – De nincs semmi a neve alatt, és a csapatképek se segítettek sokat.

Anya összevonta a szemöldökét.

– Várj csak! Azt mondtad, hogy a sapkán és a pólón valami embléma volt. – Amikor bólintottam, folytatta. – Nem egy buldog volt? Azt hiszem, a logójukban, vagy mi az, egy buldog a kabalafigura.

Megszédültem, és visszanéztem a képernyőre. Ott virított a jobb felső sarokban. Éppen csak nem verte ki a szememet.

– És ha jól tudom, az edzők fekete-fehér pólót viselnek, amin ugyanez az embléma van.

Basszus, igaza volt. A buldogot nézve már tudtam, miért volt olyan ismerős első pillantásra is. Minden nagyon gyorsan történt,

és elég sötét is volt a lépcsőn, de most, hogy láttam a buldogot, tudtam. Tudtam, hogy mit láttam.

Currie edző idevalósi volt. Így jó esély volt arra, hogy tudott az alagutakról. Igencsak jó esély. Mi van, ha ő járt itt, és ő vitte el a kulcsot?

De a kocsim megrongálásához, vagy... vagy az ujjhoz nem lehetett köze. Sosem volt egymással semmi dolgunk. Talán a velem és az Angelával törtéteknek tényleg nem volt semmi közük egymáshoz. Ennek jó hírnek kell lennie, gondoltam. Nem voltam benne biztos, hogy elhiszem, de így éreztem.

– Anya – mondtam, és felnéztem rá –, zseni vagy.

– Szeretném ezt hinni – felelte, és halványan elmosolyodott. – Mire jöttél rá?

Nagy levegőt vettem.

– Azt hiszem, hogy a fickó a lépcsőn Currie edző lehetett.

Nem tudtam, hogy egyből Conrad elé tárjam-e a gyanúmat, ezért felhívtam Cole-t, hogy segítsen, érdemes-e egyáltalán ezzel zaklatnom a nyomozót. Cole telefonja azonban ki sem csengett, egyből hangpostára kapcsolt.

Igyekeztem magam lefoglalni a könyveléssel, de csak úgy húsz percig sikerült. Aztán megfogtam a telefonomat, és felmentem a lakásomba. A nyomozó névjegykártyája ott hevert a dohányzóasztalon. Jó esély volt rá, hogy a gyanúm a segítségükre lehet, de az is benne volt a pakliban, hogy semmi hasznát nem veszik. De eltűnt egy lány. Jobb volt biztosra menni.

Beütöttem a számát, megnyomtam a hívást, és vártam. Többször is kicsöngött, de végül hangpostára kapcsolt. Hagytam neki egy rövid üzenetet, majd lementem.

A konyha csendes volt, kísértáram a recepcióra, de túlságosan járt az agyam ahhoz, hogy visszaüljek a számítógép elé. Nagyot

fújtam, és a pult mellett állva bámultam a foglalási könyvet, de nem igazán láttam semmit. Ráraktam a telefonomat.

A reggel járt a fejemben, és ahogy rátettem a kezemet a pult fényes fájára, halvány mosoly emelte meg a szám szegletét. Elképesztő ébresztő volt. Valójában Cole...

Ebben a pillanatban kinyílt a fogadó főbejáratának az ajtaja, és a mosolyom egyből eltűnt. Az ajtó felé fordultam. Két férfi lépett be, mindketten sötét nadrágot és fekete zakót viseltek. Mindketten középkorúak voltak, és a komoly arckifejezésükből egyből tudtam, hogy nem szobát keresnek.

– Sasha Keeton? – kérdezte a világosabb hajú, jobb oldalon álló férfi.

Karba tettem a kezemet, és hol az egyikre, hol a másikra néztem.

– Segíthetek?

– Myers különleges ügynök vagyok – felelte, miközben benyúlt a zsebébe, és felvillantotta a jelvényét, amibe az FBI betűket vészték. – Ő itt Rodriquez különleges ügynök. Szeretnénk beszélni magával Angela Reidy meggyilkolásának ügyében.

22.

FEJEZET

— **A**NGELA MEGHALT? – A mellkasomhoz préseltem a kezemet, és neki kellett támaszkodnom a pultnak, mert hirtelen elhagyta az erő a lábamat. A sokk gyorsvonatként robogott át rajtam, és csak reménykedni tudtam, hogy talán rosszul hallottam, amit az ügynök mondott. – Hogyan?

A sötétebb hajú Rodriquez ügynök megvető pillantást vetett Myers ügynökre.

– Ne haragudjon! Általában tapintatosabban közöljük az ilyen tragikus híreket.

Myers ügynök felvonta a szemöldökét.

Bámultam a két ügynököt, de valójában nem láttam őket, mert a csinos Angela jelent meg a szemeim előtt, ahogy a konyhában állva egy sütit majszolt. Véget nem érő csacsogása visszhangzott a fejemben.

Többé már nem fog mosolyogni.

Többé már nem fog csacsogni.

A rettegés kipréselte a levegőt a tüdőmből. Ez nem létezett.

– Ó, istenem! – suttogtam, és nagyot nyeltem. – Sajnálom. Teljesen váratlanul ért a hír. Reméltem, hogy épségben előkerül. Én... – zavartan megráztam a fejemet.

– Mindannyian ebben reménykedtünk, de sajnos nem ez történt – felelte Rodriquez. – Nagyon fontos lenne, hogy beszéljünk önnel.

Fordult egyet a gyomrom.

– Hát persze. Bemehetünk a...

– Nem itt – vágott közbe Myers. – Szeretnénk, ha velünk jönne. Bizseregni kezdett a gerincem.

– Mégis hova?

Myers visszacsúsztatta a jelvényét a zsebébe.

– A közeli őrsön biztosítottak egy helyiséget, amit használhatunk.

– Mármint a rendőrőrsön? – kérdeztem emelkedett hangon.

A másik ügynök igyekezett bátorítón mosolyogni, de nem igazán jött neki össze.

– Csupán formaság. És biztonságos hely.

Van benne valami. Legalábbis ezt gondoltam.

– Jelenleg csak én vagyok a fogadóban...

– Rendkívül fontos, hogy most rögtön beszélni tudjunk – vágott közbe Myers. – Van valaki, akit be tudna hívni maga helyett?

Összeprésem a számát, és a telefonoméért nyúltam. Anya elment bevásárolni Daphnevel, és jó esély volt rá, hogy a telefonját a kocsiban hagyta. Mindig ezt csinálta. Írhattam volna neki, hogy mi a helyzet, de úgysem látta volna meg, amíg nem végeznek. Miranda meg az iskolában volt.

– Hadd próbáljam meg a... – Nem fejeztem be a mondatot. Felhívhattam volna Jamest, de a szakácsunk nem bánt valami jól az emberekkel. Szerintem még egyszer sem tette ki a lábát a konyhából, amióta nálunk dolgozott. Csak Jason maradt. – Hadd hívjam fel az egyik barátomat!

A két ügynök türelmesen megvárta, amíg tárcsázom. Arrébb mentem a pultról.

Jason a harmadik csöngésre felvette.

– Szia, Sasha, mi a helyzet?

– Hát... szükségem lenne egy nagy szívességre – mondtam, és szavaim furcsán csengtek a fülemben.

– Jó, persze, mondd csak!

– Nem szívesen kérem, de be tudnál ugrani a fogadóba, amíg anyám vissza nem ér?

– Persze – felelte pillanatnyi habozás nélkül. Igazán jó barát volt. Annak ellenére, hogy én igazán szar barát voltam. – Minden rendben?

Hátrapillantottam a vállam fölött, és megköszörültem a torkomat. Nem mondhattam el neki Angelát. Úgy nem, hogy az ügynökök ott álltak mögöttem. Előbb-utóbb úgyis rájön.

– Igen. Itt van két ügynök. Mármint szövetségiek. Beszélni akarnak velem.

– A francba! Van ott veled valaki? Cole?

– Nincs, de semmi baj. – Reszketni kezdett a kezem. – Biztos nem gond?

– Dehogy – felelte Jason. – Tíz perc, és ott leszek.

– Köszönöm! Jövök eggyel.

– Nem ügy. Nemsoká ott leszek.

Az ügynökökre néztem.

– Az egyik barátom nemsokára itt lesz.

Rodriguez bólintott.

– Elnézést a kellemetlenségért.

– Semmi baj. – Végigfutott a gerincemen a hideg. – Hogyan beszélhetnénk kellemetlenségről, amikor... amikor meghalt valaki?

A rendőrőrs helyisége pont úgy nézett ki, mint a filmekben. Alacsony, fehér falait derékmagasságban ujjlenyomatok díszítették. Középen egy kis kerek asztal, körülötte négy összecukható, nem éppen kényelmes fémszék állt.

Ezzel ellentétben a batár SUV, amivel az őrsre fuvaroztak, igencsak kényelmes ülésekkel rendelkezett. Még hozzá fűtöttékkel, hogy pontos legyek. Fogalmam sem volt, hogy miért jár az eszem üléseken és székeken, de megnyugtató volt.

Tényleg adósa lettem Jasonnek. Úgy ült ott a fogadó recepcióján anyámat várva, hogy fogalma sem volt, mit csinál. Ráírtam az őrs felé jövet. Neki sem mondtam el, hogy Angela meghalt, mert az ilyesmit nem üzenetben írja meg az ember.

Végigfutott a gerincemen a hideg.

Cole vajon tudja, hogy itt vagyok ezekkel az ügynökökkel? Elvégre ő is szövetségi. Tudhatja egyáltalán? Talán hülyeség. Elvégre az FBI-nak nincs hatalmas kollektív tudata.

Bár bedugtam őket a két térdem közé, a kezeim így is jéghidegek voltak. A rendőrőrs hátsó bejáratán át kísérték be, át egy szűk folyosón, aztán egy üveg víz társaságában leültettek ebben a helyiségben.

Összerezcentem, amikor kinyílt az ajtó. Felkaptam a fejemet. Belépett a két ügynök. De nem voltak egyedül. Kicsit megnyugodtam, amikor megláttam Tyron nyomozó arcát.

– Helló! – köszönt, és leült mellém. – Bocsánat ezért az egészért. Fogalmam sem volt arról, hogy az ügynökök elmennek érted. – Megfeszült az állkapcsa. – Ha tudtam volna róla, azt tanácsolom nekik, hogy ez teljeséggel szükségtelen.

– Nagyon is szükséges – vágott vissza Myers.

Tyronból sértődött nevetés tört fel, ahogy hátradőlt, és a bokáját feltette a térdére.

– Landis nem fog örülni neki.

Elkerekedett a szemem.

Myers megmerevedett.

– Ennek semmi köze Landis ügynökhöz. – A szeme körül ráncokba gyűrődött a bőre. Leült mellém. – Miss Keeton, nyíltan kell beszélünk a történekekről.

– Nem is vártam mást – feleltem, és nagy levegőt vettem. – Miért akarnak velem... Angeláról beszélni?

Tyron kinyitotta a száját, de Myers megelőzte.

– Vasárnap egy levágott ujjat tartalmazó küldeményt kapott. Szinte biztosak vagyunk benne, hogy az ujj Angela Reidy.

A gyomorsav mardosni kezdte a gyomromat. Kinyitottam a számat, de nem tudtam megszólalni.

Tyron a karomra tette a kezét.

– Ma reggel megtalálták Angela testét. Hiányzik a bal kezének gyűrűsujja.

Nyomást éreztem a mellkasomban, úgy szorított, mint egy fémsatu. Amikor megszólaltam, úgy tűnt, mintha egy alagút mélyéről hallatszódná a hangom.

– Hol... hol találták meg?

– Szerintem erre már maga is rájött – válaszolta Myers.

Ránéztem.

– A testére a tizenegyes út mentén, a régi víztoronynál bukkantunk rá – mondta Rodriquez együttérzőn.

– Ó, istenem! – suttogtam szaggatott levegőt véve.

Rodriquez az asztalra tette a kezét.

– Ugyanott találtuk meg, ahol a Vőlegény is hagyta az áldozatait, ugyanott, ahol...

– Ahol a Frederickből eltűnt nőt is megtalálták. – A homlokomhoz szorítottam a tenyeremet. Pánik keveredett bennem gyásszal, amitől csak fokozódott a mellkasomat szorító nyomás. – Ezt én nem értem.

– Szerintem igen – mondta Myers.

Tyron cipője hangosan csattant a padlón, ahogy letette a lábát.

– Mégis mi a francra céloz ezzel, Myers?

Leengedtem a kezemet, és az ügynökre néztem. Hátradőlve összefonta a karját felfújtt mellkasán.

– Arra, hogy Miss Keeton eszes nőnek tűnik, biztosan össze tudja rakni, hogy mi a helyzet. Egy másolóval van dolgunk... vagy legalábbis valaki ezt próbálja elhitetni velünk.

Elöntött a düh, és elnyomta a félelmemet.

– Igen, össze tudom rakni, hogy mi a helyzet. De ebből még nem derül ki, miért ragaszkodtak ahhoz, hogy mindezt itt mondják el nekem.

– Mert ha tényleg egy másolóval van dolgunk, akkor talán segíteni tudja a nyomozásunkat némi információval – magyarázta Rodriquez. – Maga az egyetlen, aki túlélte a Vőlegény...

– Igen, tudom. – Reszketett a kezem, úgyhogy inkább visszadugtam őket a térdeim közé. – Tudom, hogy én vagyok az egyetlen. – Mintha összement volna körülöttem a helyiség. Az ajtóra pillantottam. Mindennél jobban szerettem volna kijutni onnan. Tyronra néztem. – Mi történt Angelával?

– A bizonyítékok arra utalnak, hogy megfojtották – felelte halkan.

– Ó, egek! – suttoztam. Lehunytam a szemem, de rögtön meg is bántam. Újra Angela jelent meg előttem, de ezúttal szörnyű sebekkel a nyakán. Olyan sebekkel, amik kioltják az ember életét.

– Tudják esetleg, hogy... fogva tartották-e?

– Vannak erre utaló bizonyítékok – ismerte be, és anélkül is tudtam, hogy mire gondol, hogy belement volna a részletekbe. Ha ugyanúgy kötözték meg, mint ahogy a Vőlegény kötözte meg az áldozatait, akkor kötélnyomokat találtak a bokáján. És a csuklóján.

– És meg... megerőszakolták?

– Ezt még nem tudjuk – felelte Tyron.

A gyomrom tartalma fordult egyet. Rákönyököltem az asztalra, és a homlokomat megtámasztottam a tenyeremen.

– A barátja... tudja már?

– Igen, értesítettük őt és a családját is – mondta Tyron.

Egyre jobban égett a szemem. El sem tudom képzelni, hogy min mehetnek most keresztül.

– Fel kell tennünk pár kérdést – közölte Myers, és végre eltűnt a hangjából a türelmetlenség. – Mit gondolsz, tudna nekünk segíteni?

Az egyetlen dolog, amire gondoltam, az az volt, hogy ki kell jutnom abból a helyiségből, haza kell mennem. Időre, térre és csendre volt szükségem, hogy feldolgozzam, amit az imént tudtam meg. De nem tehettem meg. Többé már nem lehettem az az ember, aki így tesz. Nem csupán gyávaság lett volna. Hanem önzőség is. Mert ha bármit is tudtam segíteni Angela ügyében, akkor azt meg kellett tennem. Így aztán bólintottam.

Jó – mormogta Rodriguez, majd papírcsörgést hallottam. – Tudomásunk szerint a vasárnapi eseten túl más incidensek is történtek, amióta visszatért. Elmondaná, hogy mik voltak ezek? Részletesen.

Bár már többször is elmeséltem a történeteket, most nekik is mindent elmondtam újra, amire csak emlékeztem. Csak akkor tartottam rövid szüneteket, amikor beleittam a vizembe. Egészen addig eszembe sem jutott, hogy mire jöttem rá reggel, amíg ahhoz a részhez nem értem, amikor felfedeztem, hogy eltűnt Angela kulcsa.

– Azt hiszem, rájöttem, ki vihette el Angela kulcsait. Lehet, hogy tévedek, de...

– Azt majd mi eldöntjük – vágott közbe Myers.

Ránéztem.

– Az hiszem Currie edző lehetett. Ezért hívtalak korábban – fordultam Tyronhoz. – Az embléma, amiről Dereknek, vagyis Bradshaw közrendőrnek beszéltem. Szerintem egy buldog volt. A középiskolai csapatok kabalaállata. Tudom, hogy több ezer ember viseli azt a sapkát és azt a pólót, de... de hallottam, hogy ma reggel kikérdezték, és erről eszembe jutott, hogy az embléma nagyon ismerős volt valahonnan.

Tyron felvonta a szemöldökét, de szerencsére nem kérdezte meg, honnan tudom, hogy Currie-t kikérdezték.

– Van bármiféle kapcsolata Donnie Currie edzővel?

– Nincs. Mármost... már akkor is a középiskolában edzősködött, amikor oda jártam. Innen ismerem.

– És a Vőlegény idején is itt volt – mondta Rodriquez. – Tehát azóta, hogy visszatért, nem is látta? Leszámítva a fogadót?

– Nem láttam. Egyáltalán nem. Valójában amióta visszajöttem, csak egyszer jártam a városban. Egy közeli étterembe mentem a barátaimmal.

– Melyik étterembe? – kérdezte Rodriquez.

– Abba a steakhouse-ba pár sarokra – magyaráztam, és megmondtam az étterem nevét. – Egy hete.

Myers mocorogni kezdett.

– Beszért bárkivel is? Tyron elmondta, hogy mostanában Cole Landisszel találkozgat.

Újra bólintottam.

– Igen, mi... együtt jártunk, mielőtt elmentem, és most újra találkoztunk.

– Amíg nem volt itt, nem is álltak kapcsolatban?

Myersre néztem és megráztam a fejemet.

– Nem. Csak az édesanyámmal és a barátnőmmel, Mirandával tartottam a kapcsolatot.

– És ennek ellenére ilyen... ilyen gyorsan összejöttek Cole Landisszel?

Bizseregni kezdett a fülem.

– Amikor meghallotta, hogy visszatértem a városba, eljött hozzám, és aztán... – Hogy aztán mi történt, az már végképp nem tartozott rá. – Újra összejöttek.

– Hmm – dünnyögte Myers. – Csak így? Érdekes.

Tyron összehúzta a szemét, nekem meg elakadt a szavam.

– Igen, csak így. Mégis mire próbál célozni?

– Nem célozgatok én semmire, hölgyem – felelte Myers, majd témát váltott. – Találkozott bárkivel, aki furcsán viselkedett magával?

Egyetlen ember jutott eszembe, és valószínűleg ez volt a legfurcsább hely, hogy ezt elmondjam.

– Volt valaki, de örülségnek fog hangzani. Amikor elmentünk vacsorázni, összefutottam a polgármesterrel.

– Hughes polgármesterrel?

– Igen. – Elmeséltem nekik, hogy milyen különösen viselkedett a polgármester, és beszámoltam a második látogatásáról is. – Tudom, aggódik amiatt, hogy a visszatérésem felkavarja a múltat, de... nem is tudom. Úgy érzem, hogy ennél többről van szó.

A két ügynök egymásra nézett.

– Még valaki? – kérdezte Rodriquez, és valamit felírt az előtte lévő papírra.

Megráztam a fejemet.

– Senki. Többször is végiggondoltam már ezt. De nincs senki más, akiről tudnék.

– Közel állt Angela Reidyhez? – szólalt meg Myers, villámgyorsan témát váltva, hogy a kérdés váratlanul érjen.

– Annyira nem – feleltem őszintén. – Csak múlt héten ismertem meg. De egy ideje már a fogadóban dolgozott.

Ekkor kinyílt az ajtó, és egy fiatal rendőr dugta be a fejét.

– Conrad, van egy perced? Szükségem lenne rád valamiben.

Tyron bólintott és felállt.

– Azt hiszem megérkezett Miss Reidy családja. Amint tudok, jövök vissza.

– Rendben – suttoztam, és arra gondoltam, sokkal könnyebb helyzetben vagyok, mint Angela családja. Megvártam, amíg becsukta maga mögött az ajtót, majd a két ügynökre néztem.

Myers sötét szeme összeakadt az enyémmel.

– Voltak vitáik?

– Hogy mi? – A döbbenettől görcsbe rándult minden izmom.

– Szabványkérdés – felelte.

Rodriquezre néztem. Az arckifejezése lenyűgözően semmitmondó volt.

– Nem ismertem annyira Angelát, hogy össze tudtam volna vitatkozni vele. Amennyire tudom, kedves lány. Kedves lány *volt* – javítottam ki magam. – Igazán aranyos. Vidám volt, és szeretett csevegni.

Myers oldalra billentette a fejét.

– Szóval alig ismerte, de most halott, és az ujját...

Ekkor kivágódott az ajtó, és beviharzott Cole. Jeges tekintetével körbepillantott a helyiségben. Rögtön megkönnyebbültem.

– Mi a fasz? – kiáltotta, miközben megkerülte az asztalt.

Rodriquez hátradőlt a székében, és az asztalra ejtette a tollát. Myers felállt.

– Ez nem a te részleged, Landis. Nincs okod részt venni ezen a kikérdezésen.

– Nincs okom? – Megállt Tyron üresen hagyott széke mellett, és öklével megtámaszkodott az asztalon. – Iderángatjátok a barátnőmet a rendőrszere, hogy egy olyan gyilkosságról kérdezzessétek, amiről csak most szerzett tudomást, és nincs rá okom?

Myers arca elvörösödött a méregtől.

– Rutineljárás, és ezt te is nagyon jól tudod.

– Leszarom, hogy mi az eljárás, megvan a számom, felhívhattatok volna! – vágott vissza Cole, és kihúzta magát. – Tudom, hogyan dolgozol, Myers. De ezt itt nem fogod eljátszani.

– Ó, tényleg, tudod, hogyan dolgozom? – horkant fel Myers. – Elmész te a...

– Fejezd csak be a mondatot, és garantálom, hogy egy jó darabig semmi mást nem fogsz tudni kimondani – figyelmeztette Cole.

– Oké, mindenki próbáljon megnyugodni – mondta az ajtóban felbukkanó Tyron. Mögötte kék egyenruhákat láttam. – Semmi szükség erre a szarakodásra.

Cole nagy levegőt vett, és a barátjára nézett.

– Ennek nem lett volna szabad így történnie. Te is tudod.

– És pont azért hívtalak fel abban a pillanatban, amint megtudtam, hogy behozzák.

– Kibaszott spicli – mormogta Myers.

Meglepetten pillantottam Cole-ra, aki még mindig úgy fixírozta Myerst, mintha keresztül akarná dobni a falon. Nyilvánvaló volt, nincsenek éppen baráti viszonyban. Ráadásul Cole-nak igencsak száguldoznia kellett, ha ilyen gyorsan visszaért Baltimore-ból.

Rodriquez felemelte a fejét.

– Te is tudod, hogy beszélünk kell vele.

– Te pedig tudod, hogy mi mindenen ment keresztül – vágott vissza Cole. – Nem úgy kellett volna behozni, mint egy gyanúsítottat.

Myers megvakarta az orrát.

– Pedig köze van a történetekhez. Ezt te is tudod. És én is.

Megsüllyedt alattam a szék. Még arra sem volt időm, hogy feldolgozzam, amit mondtak. Hogy szerintük a levágott ujj Angeláé.

– Rá kell jönnünk, hogy mi ez a kapcsolat. – Éreztem, hogy Rodriquez óvatosan válogatja meg a szavait. – Ezért beszélgetünk vele.

– De nem így – felelte Cole. Felém fordult, finoman rátette a kezét a tarkómra. Összeakadt a tekintetünk. Most először nézett rám, amióta berontott a helyiségbe. – Jól vagy?

– Ja – suttogtam, mert éreztem, hogy nem lenne túl okos bármi mászt mondanom.

Egy darabig még nézett, majd Rodriquez felé fordult.

– Akartok még tőle valamit?

Megrázta a fejét.

- Minden megvan, amit akartunk.
- Ami nem túl sok – jegyezte meg Myers.

Cole állkapcsában megfeszült egy izom, és már ki is nyitotta a száját, hogy válaszoljon, de megelőztem.

– Ha bármiben segíthetek, csak szóljanak. Mindent elmondtam, amit csak tudok, sajnálom, ha ezzel nem segítettem a munkájukat.

– Akkor végeztünk? – kérdezte Cole, és a kezét a vállamra csúsztatta. Amikor egyikük sem válaszolt, felém fordult. – Gyere, húzzunk innen!

Az ügynökökre pillantottam, majd felkaptam a táskámat a padlóról, és felálltam. Cole átkarolt, Tyron pedig félreállt az ajtóból. Kisétáltunk a szűk folyosóra.

Ahogy a hátsó ajtó felé lépdeltünk, Cole karja egyre szorosabban ölelte a vállamat. Tyron követett minket. A délutáni nap fakón hunyorgott az égen.

– Várjatok egy percet! – mondta Tyron. Amikor megálltunk, Colera pillantott, majd rám. – Sajnálom, hogy iderángattak. Simán kikérdezhetek volna a fogadóban is.

Karba tettem a kezemet.

– A lényeg, hogy vége. Nem számít... De szerintetek valaki tényleg a Völegényt másolja? Szerintetek ez a helyzet?

Tyron csípőre tette a kezét. A szél meglibbentette fehér ingét.

– Még nem vagyunk teljesen biztosak benne.

Cole elmorzsolt egy káromkodást, majd felnézett az égre.

– Mi másról lehetne szó? Valaki annak a halott rohadéknak a nyomdokaiban jár. És mind a ketten tudjuk, hogy most mi következik.

Tyron nem szólt semmit, de látszott rajta, hogy tényleg tudja. Akárcsak én. Ha valaki tényleg a Völegényt másolja, akkor máris túl késő a következő áldozatának.

Mert ha ez az örült tényleg mindent tud a Völegényről, és pontosan követi a beteg szokásait, akkor már el is kapta a következő áldozatát.

A nőnek fogalma sem volt, hogy miért pont ő fekszik ezen a hideg helyen, amiből föld és halál bűze árad Angela viszont tudta. Abban a pillanatban tudta, hogy hol van, amint kinyitotta azokat a szépséges szemeit.

Angela sírt.

És könyörgött.

Mint mindegyikük. Nincs is ezzel semmi baj. Ha még könyörögni sem lenne érdemes érte, akkor mégis milyen életet éltek?

Angela tudta, kit kell hibáztatnia. Tudta, hogy ki miatt hasít bele a penge az ujjába, és vágja le azt. Miközben utolsó, bizonytalan lélegzetéért kapkodott, azt is tudta, hogy még mindig életben lehetne, ha az a *másik* nem jött volna ide vissza.

De ez a nő, a fehér blúzában és az egy számmal nagyobb fekete nadrágjában, ez kurvára nem tudott semmit. Már Angela is elég rosszul érinthette, de ez itt... ez lesz a hab a kibaszott tortán. Mert ő csak szerencsétlenül összefutott azzal a *másikkal*.

Ő lesz a bizonyíték, hogy senki sincs biztonságban.

23.

FEJEZET

AHAVAZÁS FEHÉR PÖTTYÖKET RAJZOLT AZ ÉJSZAKAI ÉGRE, és finom lepelletel takarta be a földet. A nappalim ablakából nem tudtam megmondani, hogy mennyi esett, és fogalmam sem volt, mikor fog elállni, de kevés szebb dolog van a világon, mint a frissen esett hó. Ez volt az egyik dolog, ami nagyon hiányzott, amikor délen laktam.

Mire Cole-lal visszaértünk az őrsről, anya is befutott. Neki és Jasonnek is elmondtam, hogy mi történt.

Borzalmas volt.

Mert láttam anyám szemében, amint megpróbálja feldolgozni Angela halálának hírért az összes szörnyű részlettel együtt, amit a szegény lánynak át kellett élnie. Úgy nézett rám, mint amikor azt mondta nekem, hogy szinte azt kívánja, bárcsak ne jöttem volna vissza ide. De szerintem már nem csak „szinte” kívánta ezt.

Hanem biztosan.

Jason leült, a távolba meredt, és el sem mozdult a konyhaasztal mellől. Egy óra telt el, és ő csak egy mondatot mondott:

– Nemrég még itt majszolta a sütitet.

Az egyik pillanatban még sütitet majszolsz, a másikban a lehető legszörnyűbb halált halod.

Később Miranda is ájtott, és ekkorra már az esti hírek is Angela halálával voltak tele.

Csendben üldögéltünk, majd igyekeztünk témát váltani. Miranda a Currie edző körüli pletykákról beszélt.

Amikor újra csend borult rá, rögtön bedobtam egy újabb témát, nehogy más, sötétebb gondolatok kerítsenek hatalmukba.

– Kérdezhetek valamit?

– Ja, persze.

– Van köztetek valami Jasonnel?

– Hogy mi? – Olyan hirtelen kapta felém a fejét, hogy nem lepődtem volna meg, ha megrándul a nyaka. – Mégis miért kérdezed ezt?

– Hát, úgy tűnik nagyon közel álltok egymáshoz. – Megböktem a karját. – Mármint vágom, hogy barátok maradtatok, de...

– De mi?

– De valami más is van itt – folytattam, és elvigyorodtam, amikor nagyot sóhajtott. – Nem tenném rá a nyakamat, de...

– Összejöttünk – szakított félbe, és amikor elkerekedett a szemem, az arcához emelte a kezét. – Pár hónappal ezelőtt történt. Elmentünk együtt valahova. Mind a ketten ittunk. Nem rúgtunk be, de egyik dolog a másikhoz vezetett, és összejöttünk.

Felé fordultam.

– Húha, oké! Sejtettem, hogy van valami, csak nem voltam benne biztos.

Leengedte a kezét.

– Nem igazán beszéltünk még róla. Bár már külön élnek, tulajdonképpen még mindig házas, de... ja, nem volt kínos, vagy ilyesmi. És nem hiszem, hogy valaha is visszamenne Cameronhoz.

Átgondoltam, amit mondott.

– Kedveled? El tudnál képzelni vele komolyabbat is, mint egy részeg összeborulás?

– Nem tudom – válaszolta, rá egyáltalán nem jellemző bizonytalansággal. – Kedvelem, igen. Tényleg. Ezer éve barátok vagyunk, és nem tudom, egyszerűen cuki, hogy milyen kis kocka. És nem akármilyen test lapul az inge és a nadrágja alatt.

Összekulcsoltam a kezem, és megráztam a fejem.

– Nem igazán szeretnék Jason testére gondolni. Elég fura lenne. Miranda felnevetett.

– Miért nem beszélsz vele? Légy vele őszinte, mondd meg neki, szeretnéd látni, hogyan alakulnak a dolgok közöttetek.

Miranda szája szegletében mosoly jelent meg, és a füle mögé sepert egy hajtincset.

– Lehet, hogy így lesz. Csak nem akarom tönkretenni a barátságunkat. Azt nem bírnám ki, érted?

– Aha – feleltem, és összeszorítottam a számat. – De szerintem át kellene gondolnod a dolgot. Úgy tűnik, hogy nem vagy közömbös a számára, és szerintem te is többet szeretnél, mint barátságot.

Lassan bólintott, de éreztem, még nincs kész rá, hogy beszéljen Jasonnel. Nem is hibáztattam érte.

Miranda elköszönt, mielőtt túl későre járt volna, én pedig a lelkére kötöttem, hogy hívjon fel, amint hazaért. Nem akadékoskodott, én pedig később megkönnyebbülve olvastam az üzenetét: „Seggem az ágyban.”

Összehúztam magamon a vastag kardigánom szélét, és a másik lábamra helyeztem át a testsúlyomat. Későre járt, hajnal kettő múlt, de már régen feladtam, hogy megpróbáljak elaludni. Nem sokáig tartottak a nyugalmas éjszakáim, mert még így sem tudtam aludni, hogy Cole ott szunyókált mellettem. Nem akartam zavarni, így kicsusszantam az ágyból, és kiosontam a nappaliba. Néztam a

hóesést, miközben az agyam a múlt gyötrelmes emlékei és a jelen szörnyűségei között ugrált.

Angelára és a családjára gondoltam. Ennek nem lett volna szabad megtörténnie. Ilyesminek senkivel sem lenne szabad megtörténnie. Neki mégis át kellett élnie, és mélyen belül tudtam, hogy a fredericki nővel ugyanez történt.

Sosem lett volna szabad azt hinnem, hogy mindez pusztán véletlen.

Visszatért múltam rémálma, és el kellett végre hinnem, hogy tényleg ez történik. Van itt valaki, aki már megölt egy nőt, és minden valószínűség szerint egy másikat is, és azt is tudtam, hogy ha tényleg a Vőlegényt másolja, akkor már a következő áldozatát is elkapta.

Felkavarodott a gyomrom, és lehunytam a szememet. Bárki lehetett. Még csak az sem volt biztos, hogy az illető itt élt tíz évvel korábban. Manapság bármi megtalálható az interneten, és vannak direkt sorozatgyilkosok számára létrehozott oldalak is, ahol úgy beszélnek róluk, mintha hírességek lennének. Beteg szokásaikat olyan részletességgel tárgyalják ki, hogy minden egyes gyilkosságukat aprólékosan fel lehet idézni. Bárki a világon dönthetett úgy, hogy feltámasztja a Vőlegényt, és másodszor is rászabadítja a világra.

De vajon miért pont a Vőlegényt választotta? Annyi sorozatgyilkos van a világon, akik több embert öltek meg, vagy ismertebbek. És miért éppen akkor kezdődött, amikor visszatértem? Valójában pont akkor kezdődött a fredericki nővel. Talán...

Annyira elmerültem a gondolataimban, hogy összereztem, amikor hátulról erős karok szorították meg a derekamat.

– Sasha – Cole mély hangja morajlott a fülemben –, mióta vagy fent?

Ellazultam a karjában.

– Nemrég. Nem akartalak felébreszteni.

– Kicsim – végighúzta az állát a nyakam oldalán –, ha nem tudsz aludni, ébressz csak fel. Segítek visszaaludni. Elmeséled, mi jár a fejedben és mi nem hagy aludni. Ha ez sem segít, akkor pedig kitalálok valami mást. Elég kreatív tudok lenni.

Utolsó mondatára elmosolyodtam.

Felemelte a fejét, és az arcomhoz nyomta a sajátját.

– Mi jár a fejedben?

– Sok minden.

– Meséld el!

Felsőhajtottam.

– Cole, késő van. Reggel dolgozol. Aludnod kellene.

– Ja, dolgoznom kell, de közben meg a barátnőm az éjszaka közepén egy ablak előtt áll, a hóesést bámulja, és a feje minden bizonnyal borzalmas szarságokkal van tele – mondta. – Ez pedig sokkal fontosabb, mint pár óra alvás.

A barátnőm.

Tetszett a szó csengése. Eszembe jutott róla, amit Myers ügynök mondott.

– Szerinted is furcsa... hogy mi...

– Mi mi?

– Hogy újra itt tartunk. Eltelt tíz év, mi pedig pár nap alatt újra összeemelegedtünk.

Egy darabig semmit sem mondott.

– Nem túl gyakori az ilyen. De tudod, mit jelent?

A tarkómat a mellkasának nyomtam.

– Mit?

– Amit már korábban is mondtam. Szerencsések vagyunk.

Ez mindenestre jobban hangzott, mint a furcsa.

– Jelen pillanatban nem érzem olyan szerencsésnek magunkat.

– Azok leszünk. – Lehajolt, és megcsókolta az arcomat. – Ezen is túl leszünk.

Olyan magabiztosan mondta, hogy majdnem el is hittem. Egyedül az tartott vissza, hogy tudtam, az életet marhára nem

érendkli, mennyire vagy magabiztos, vagy mennyire akarsz hinni valamiben.

– Mondott valaki valamit, ami miatt ilyeneket kérdezel? – tudakolta Cole.

Felvontam a szemöldökömet, és eltöprengtem, hogy képes-e olvasni a gondolataimban.

– Az az ügynök. Myers ügynök mondott valamit.

Elmormogott egy káromkodást.

– Az egy pöcsfej, és fogalma sincs, hogy miről beszél.

– Nem jöttök ki túlságosan, ugye?

– Nem igazán. – Egy pillanatra szorosabbra fonta körülöttem a karjait, majd a szorítása meglazult, és a csípőmre csúsztotta a kezét. – Annak idején az én részlegemben dolgozott. Még újonc koromban volt egy ügy, ami nálunk landolt, mert köze volt a bandákhoz. Egy tizenhat éves kölyök volt, de az utca máris elnyelte – magyarázta. – De a bűncselekménynek, amit elkövetett, semmi köze sem volt a bandákhoz vagy a kábszerhez. Lelőtte az apját.

– Jézusom! – suttoztam.

– Lelőtte az apját, mert az a féreg a szart is kiverte az anyjából és belőle – tette hozzá Cole, és ettől még szörnyűbbnek hangzott az egész. – Myers le sem szarta, hogy a kölyök kétségbeesésében húzta meg a ravaszt. Ne érts félre, nem úgy értem, hogy az erőszakra az erőszak a megoldás, de érthető, ha valakinél egyszer elszakad a cérna. Myersnél azonban minden fekete vagy fehér. De a világ nem így működik. Összekülönböztünk az ügyön.

Oldalra billentettem a fejemet.

– Mi lett a sráccal?

– Börtönbe került. – Megfogta a kezemet. – Életfogytot kapott.

Összehúztam a szemöldökömet.

– Szerinted nem érdemelte meg?

Megvonta a vállát.

– A gyerek szar családban nőtt fel, és beszippantotta az utca. Olyan környezetben élt, ahol az erőszakot erőszakkal oldották meg. Ahol a vitákat pisztolygolyókkal oldották meg. Az emberek néha rosszat tesznek, amiért büntetést érdemelnek, máskor azonban a tetteik mögé kellene nézni, és rájönni, hogy miért követték el őket.

– Igaz – dünnyögtem. – Sok olyasmit látsz, ami nem fehér vagy fekete, igaz?

– Eleget. – Cole a kanapéhoz vezetett, leült, és féloldalasan az ölébe ültetett. – De legtöbbször bizony fekete és fehér. – Elhallgatott. – Myers miatt nem tudsz aludni?

Úgy éreztem, hogy nem sülné el jól, ha igennel válaszolnék, és igazság szerint nem csak Myers volt az oka.

– Szerinted is hiba volt visszajönnöm ide?

– Dehogyan! – felelte gondolkodás nélkül.

Elmosolyodtam, és a mellkasára tettem a kezemet.

– Anya valami ilyesmit mondott. Jó szándékból mondta, mert aggódik értem. Félt engem.

– Sasha...

Félelem vegyült a vérembe, mintha jégkockákat ejtettek volna bele.

– Mi van, ha mindez azért történik, mert visszatértem?

– Kicsim – mondta Cole, majd a két keze közé fogta arcomat, és a szemembe nézett. – Nem azért történik. Nem te vagy a felelős a történetekért.

Belemarkoltam a vállába.

– Értem, hogy mire gondolsz, de talán közvetetten...

– Sem közvetetten, sem közvetlenül nem vagy felelős semmiért. – Hátrébb csúsztatva a kezét, és az ujjjaival elseperte a tincseimet az arcomból. – Már így is tíz évet áldoztál az életedből arra a szemétlárára.

– Én...

– Te is tudod, hogy így van – vágott közbe, és a francba, igaza volt. – Nem fogsz többet áldozni az életedből valami névtelen, arctalan szörnyetegre. Nem, és kész.

Istenem, annyira igaza volt.

– Én nem... én nem tehetek róla, de úgy érzem, hogy a történelem meg fogja ismételni önmagát – suttogtam, ahogy igyekeztem szavakba önteni a bennem gyűlő félelmet. – Hogy az egész újra meg fog történni.

– Nem fog – vágta rá. – A múlt nem fogja megismételni magát. Mert nem hagyom.

Meg akartam kérdezni, mégis hogyan tudná ezt megakadályozni, de erre nem volt válasz. Nem lehetett.

– Az otthonodhoz tartozol – mondta Cole, és a fejéhez húzta az enyémet. – Ide tartozol, hozzám, ahonnan el sem kellett volna mozdulnod.

Csökkenni kezdett a nyomás a mellkasomban.

– Igen – suttogtam, ahogy beletúrtam az ujjaimat a tarkóján a rövid hajába.

– Elálmosodtál?

– Nem. – Feleltem a fejemet. – Azon a kreatív dolgon gondolkodom, amit az előbb mondtál. Azt hiszem, érdekelné a dolog.

Sejtelmesen összehúzta a szemét.

– Az engem is érdekelné.

A homlokához préseltem a sajátomat.

– Mégis mire gondoltál pontosan?

– Elmondhatom. – A csípőmre ejtette a kezét, a következő pillanatban pedig már a levegőbe emelkedtem. Egy mozdulattal felállt és felemelt, mire a lábaim ösztönösen a dereka köré fonódtak. – De jobb szeretném megmutatni.

Belekapaszkodtam, és felnevettem.

– Ez nekem is jobban tetszene.

– Jó, mert amúgy se lenne választásod.

Cole a számra tapasztotta a száját, majd visszaindult velem a hálósobába. Az egyik kezével szorosan magához húzott, a másikkal a fejemet tartotta. Elképesztő ereje volt, úgy tett le az ágyra, hogy egy pillanatra sem vált szét az ajkunk. Semmilyen szempontból sem vagyok nádszálvékony, és meglepett, hogy nem ejtett el.

Aztán már nem igazán volt időm bármin is gondolkodni, mert a szája egyre hevesebben csókolott, és a keze felfedezőútra indult. Lerángatta rólam a kardigánomat, aztán lefejtette a hálóingem pántjait a vállamról. A mellbimbóim azonnal megmerevedtek a hűvös levegőben, majd elolvadtak a lehelete alatt, és lángra lobbantak a szájában. A hálóing a földre került, pár pillanattal később követte Cole nadrágja, és aztán már a combjaim között is volt, én pedig az oldalához préseltem a térdeimet.

Minden egyes csípőmozgásával, minden egyes lökésével, ami tökéletesen ingerelte a legérzékenyebb pontjaimat, egyre messzebb és messzebb sodródtam azoktól a gondolatoktól, amik napközben kísértettek, és nem hagytak aludni éjjel.

Egymásnak feszültek az izmaink, és Cole rátámaszkodott az egyik karjára. Az ajka végigsiklott az enyémen, a csókja olyan lágy és édes volt, hogy azonnal felrobbant bennem a kéj.

Felsikoltottam, a nevét nyöszörögtem, ő pedig ott volt mögöttem, erős teste megrázkódott, majd félig rám feküdt. Nehéz volt, de egyáltalán nem bántam. A lehető legjobb helyen feküdt.

A szívverésem lassulni kezdett, megcsókoltam meztelen mellkasát, és lecsúsztattam a kezemet a hátán.

– Tudod mit?

– Hmm? – A fejét beletemette a nyakamba.

– Ez egy jó kis altató volt – mondtam. – Minden este el tudnék viselni egy ilyet.

Cole elnevette magát.

– Örömmel megteszem érted, és még többet.

Keddre végre elkészült a kocsim, és felhívtak, hogy mehetek érte. Mivel Cole-nak vissza kellett mennie Baltimore-ba, valakinek pedig a fogadóban kellett maradnia, Jasont kértem meg, hogy vigyen el a műhelybe. Ebéd után fel is vett.

– Köszönöm, hogy segítesz – mondtam, miközben az utcán haladtunk.

Jason elmosolyodott, és megigazította a szemüvegét.

– Ugyan már, nem gond! Saját ügynökségem van, úgyhogy tulajdonképpen szabadon jöhetek-mehetek.

– Akkor is rendes tőled. – Elmosódott mellettünk a havas gyep.
– Főleg a tegnapi után.

– Őszinte leszek, nagyon remélem, hogy ez volt az utolsó, amikor ilyesmi miatt kellett beugranom a fogadóba.

Ránéztem.

– Én is.

Jason lelassított egy piros lámpa előtt.

– Láttad a reggeli újságot?

Megráztam a fejemet.

– Akarom látni?

Halványan elmosolyodott.

– Nem hiszem.

Felsóhajtottam.

– Mi az?

Jason szorosabban markolta a kormányt.

– Angeláról van szó... mármint a cikk egy része vele foglalkozik. A többi meg... a Völegénnyel, meg azzal, hogy talán egy újabb sorozatgyilkossal van dolgunk.

– Ja – hátrahajtottam a fejemet –, nem vagyok meglepve.

– Miranda felhívott ma reggel a cikk miatt. Meg akarta szerezni az újság minden egyes példányát, hogy aztán elégesse.

Most én mosolyodtam el.

– Simán el tudom képzelni róla.

Az ujjaival dobolni kezdett a kormányon.

– Anyukád hogy van?

– Jól, de tudom, hogy őt is megviseli a dolog. Úgy gondolom... vagyis tudom, hogy nagyon aggódik és fél – kinyújtottam a lábamat, és felsóhajtottam. – Utálok, hogy újra át kell élnie mindezt.

– És neked is – mutatott rá. – Neked is mindent újra kell élned.

Ráharaptam az ajkamra, és nem szóltam semmit. Sokkal könnyebb volt anyámmal és másokkal törődni, mint saját magammal, mert amikor úgy igazán belegondoltam a saját helyzetembe, halálra rémültem.

– Szerencsés vagy, hogy anyukád még itt lehet melletted – jegyezte meg Jason, miközben befordult balra. – Nekem mindennap hiányzik a sajátom.

Eszembe jutott, hogyan veszítette el az édesanyját és a nevelőapját. Borzalmas, tragikus baleset volt.

– Még mindig keresed az apukádat?

Görcsösen markolta a kormányt.

– Már nem.

– Sajnálom.

A műhelyhez érve lelassított, és beállt a parkolóba. A kerekek alatt megcsikordultak a kavicsok.

– Ez van. Bele kellett törődnöm.

Néha sajnós nincs más választásunk.

Úgy tizenöt perc múlva kaptam meg a kocsim kulcsait, és legnagyobb meglepetésemre, amikor kísétáltam a parkolóba, Jason még mindig ott ácsorgott a kocsija mellett. Kezét mélyen a gyapjúkabátja zsebébe süllyesztette.

– Te mit keresel még mindig itt? – érdeklődtem, ahogy odasétáltam hozzá.

Oldalra billentette a fejét.

– Csak tudni akartam, hogy megkapod a kocsidat, és minden rendben van.

– Vagyis te vagy az önjelölt testőröm.

Elvigyorodott.

– Valami olyasmi.

– Aranyos tőled. – Felágaskodtam, és megpusziltam az arcát. – Azért nem kell a fogadóig követned.

– Egyből visszamész oda? – kérdezte.

Bólintottam.

– Még egyszer köszönöm. – Megfordultam, ő pedig már éppen be akart ülni a kocsijába, amikor megálltam. – Beszéltél mostanában a feleségeddel?

Jason csak pislogott.

– Ez elég random kérdés.

Elvörösödött az arcom, és a kulcsaimat forgattam a kezemben.

– Tudom, de eszembe jutott, hogy nem igazán érdeklődtem felőletek. Még csak nem is tudtam róla, és nem akarok teljesen pocsék barátnak tűnni...

– Semmi baj – nevetett fel Jason. – Pár napja beszéltem vele. Lehet, hogy hazajön pár napra.

– Az jó, nem?

– Ja. – Felhúzta az orrát. – Asszem.

– Akkor jó. – Lenéztem a kulcsaimra. – Hát, én most megyek.

Vigyorogva bólintott.

– Ha valamire szükséged van, csak hívj. Komolyan mondom.

– Hívtalak, nem?

Felnevetett, aztán beült a kocsijába. Én is megfordultam, és odamentem szegény kis járgányomhoz. Jó volt újra egy darabban látni. Kinyitottam az ajtót, és beültem. Az ülése hidege áthatolt a farmeremen, és a kocsi belsejének határozott vegyszerszaga volt. Az új autók szagára emlékeztetett.

Minden gond nélkül visszaértem a fogadóhoz, nagyon jó érzés volt újra a saját kocsim volánja mögött ülni.

Megfogadtam, hogy ezúttal bent parkolok le.

Amikor visszaértem, láttam, hogy egy UPS teherautó parkol a fogadó előtt. Megálltam a kocsiszín előtt, és kiugrottam, hogy

kinyissam a hatalmas, pajtaszerű ajtókat. Fájdalmas lassúsággal, centiről centire nyíltak ki.

Emlékeztettem magam, hogy később feltétlenül cseréltessek ki őket egy automata kapura. Persze tudtam, hogy a történelmi társaság minden bizonnyal ellenezni fogja a tervemet. Visszaszálltam a kocsiba, és beparkoltam az anyámé mögé.

Miután leállítottam a motort, megfogtam a táskámat, és kiszálltam. Becsuktam a kocsiajtót, és lezártam a központi zárral. Megfordultam, és a rémülettől majdnem felsikítottam. Valaki állt a kocsiszín bejáratánál. A szemből sütő nap miatt nem láttam az arcát, az alakja vakító árnyékként lebegett előttem.

A tarkómon égnek álltak a finom szőrszálak, és hátraugrottam. Az ijedség után félelem áradt szét a testemben, úgy éreztem, mintha jégkását öntöttek volna az ereimbe.

Az árny – a férfi – előrelépett egyet. A hidegen ragyogó januári napsütésből belépett a félhomályos garázsba. Szétterjedt bennem a félelem, és amikor megláttam, hogy ki az, a lábaim gyökeret vertek a kocsiszín padlójába.

Currie edző állt előttem.

– Beszélnem kell magával.

24.

FEJEZET

ÉLETRE KELTEK AZ ÖSZTÖNEIM. A szívem zakatolni kezdett a mellkasomban, ahogy egyszerre több dolog is eszembe jutott. Ha Currie edző itt van, akkor az azt jelenti, hogy tudja, mit mondtam a nyomozóknak, az pedig nem jó. Az is belém hasított, hogy egyes-egyedül ácsorgunk egy kocsiszínben, és bár nem ismerhettem a szándékait, vagy azt, hogy milyen mélyen érintett az ügyben, tudtam, hogy nem szabad kettesben maradnom vele.

Elnéztem mellette.

– Sajnálom, de nekem most...

– Nem akartam lelökni a lépcsőn. Baleset volt – mondta, és előrelépett egyet –, kérem, higgye el.

– Oké – vágtam rá, mert úgy gondoltam, hogy az a legokosabb, ha nem mondok neki ellent. – Hiszek magának, de most tényleg nem érek rá. Dolgom van. Esetleg megbeszélhetünk egy időpontot...

– Segíteni akartam, de teljesen pánikba estem. – Odakint befordult egy teherautó, a motor hangosan felbőgött. – De esküszöm, hogy nem direkt csináltam.

– Rendben. Semmi baj. – Igyekeztem nyugodtnak hangzani. Egyikről a másik lábamra helyeztem a súlyomat. Két kocsi közé szorultam, csak hátrafelé léphettem, még távolabbra az ajtótól. Ő pedig közel állt. Nagyon közel. – De most tényleg nem tudok...

Currie előrelendült, és még azelőtt megragadta a karomat, hogy hátrálhattam volna. Felnyögtem, mert az ujjai mélyen a húsomba vájtak.

– Ez nem várhat.

A szívem már a torkomban dobogott. Elöntött a félelem, a táskám kicsúszott a kezemből, és a földre esett.

– Kérem, engedjen el!

– Semmi közöm ahhoz, ami Angelával történt. Istenemre mondom, soha nem lennék képes ilyesmit tenni. – Barna szemei kitágultak. – Dugtunk néha, és az egyik dzsekimet nála felejtettem. Nem akartam, hogy kiderüljön. A feleségem azonnal elhagyna, és az egész város ezen csámcsogna. Tudtam, hogy tart itt egy tartalék kulcsot arra az esetre, ha megint kizárná magát. Azt hittem, hogy el tudom csenni, majd észrevétlenül visszatenni a helyére. Ezért mentem az alagúton át...

– Engedjen el! – Igyekeztem kiszabadulni a szorításából, de az ujjai megfeszültek a karom körül. Ezernyi lehetőség villant át az agyamon, és szinte mindegyikben szerepelt az, hogy teljes erőből tükön rúgom. – Engedjen már el!

– De semmi közöm ahhoz, ami vele történt, vagy...

Ebben a pillanatban Currie edző teste előrezuhant, és azonnal elengedett.

Elugrottam, és nekiütköztem anyám kocsijának. Currie szeme fennakadt, előreesett, és a padlóra zuhant.

Felkaptam a fejem, és láttam, Jason áll anyám és az én kocsim között. Egy csavarkulcsot tartott a kezében. Tágra nyílt szemekkel bámulta Currie-t.

– Eszembe jutott, hogy tegnap itt hagytam a kesztyűmet a pult mögött. Gondoltam, eljövök érte. Aztán láttam, hogy nyitva a kocsiszín kapuja.

Majdnem felnevettem a megkönnyebbüléstől.

– Ó, édes istenem!

– Ő volt? Ő a felelős ezért az egészért?

– Nem... nem tudom – suttoztam.

– Jól vagy? – kérdezte, miközben átlépett az edző mozdulatlan testén. – Hallottam, hogy azt kiáltod, engedjen el, és... és ösztönösen cselekedtem. Felkaptam ezt a csavarkulcsot a polcról, és egyáltalán nem gondolkodtam.

– Jól vagyok. – A karjára tettem a kezemet, és lenéztem az edzőre. – Szerintem hívnunk kellene a rendőrséget.

Jason felemelte a csavarkulcsot, és nagyot nyelt.

– És szerintem a mentőket is.

– Helyesen cselekedtél. – Derek Tyron mellett állt az előtérben.

Szerencsére egyik vendégünk sem volt a fogadóban, és reméltem, hogy a rendőrök elmennek, mire visszajönnek. Jason az egyik széken ülve forgatta az ujjai között a szemüvege szárát.

– Nem... nem lesz baja?

– A mentősök szerint nem – válaszolta Tyron, és karba tette a kezét. – Ne aggódj miatta! Nem kerülsz bajba.

Megkönnyebbülés volt ezt hallani.

– Én most bemegyek a kórházba. – Derek a nyomozóhoz fordult. – Jössz?

– Mindjárt.

Derek elkészönt, majd kiment. Valószínűleg unta már, hogy mindig ide kell jönnie. A nyomozó felé fordultam. Már

elmondtam neki, mi történt, a mentősök pedig elvitték Currie edzőt.

– Van bármelyikötöknek bármi kérdése, mielőtt én is bemegyek a kórházba? – kérdezte Tyron.

Anyám a székek mögött állt, amin ültem, kezét a vállamon pihentette.

– Ő a felelős a történetekért?

– Ezt még nem tudjuk, Mrs. Keeton – felelte Tyron. – De remélhetőleg, amint magához tér, ezt is tisztázni tudjuk.

A kándalló üvege mögött táncoló lángokat néztem. Egy részem nem hitte el, hogy ő ölte meg Angelát, és ő küldte el nekem a levágott ujját. Hacsak az, amit a kocsiszínben állított, nem volt szemenszedett hazugság. Ez sem kizárható, de miért hazudott volna?

– Neki kell lenni – vélte Jason. – Elkapta Sashát, és beismerte, hogy Angelával kavart. Talán az egész ujjas dolgot csak azért csinálta, hogy félrevezesse az embereket.

Ez is elképzelhető volt.

Anya ellépett a székektől, és leült a kandallóhoz legközelebb lévőre.

– Maga szerint ez is lehetséges, Conrad nyomozó?

– Bármi lehetséges – felelte, majd megcsörrent a telefonja. Előhúzta a belső zsebéből, és a kijelzőre pillantott. – Ezt fel kell vennem. Van még valami?

Megráztam a fejemet.

– Mielőbb hívd fel Cole-t, nehogy mástól tudja meg, mi történt – tanácsolta, mielőtt elment.

Felsóhajtottam.

– Szándékomban állt.

Jason előrecsúszott a székén.

– Hát, nem épp a tervek szerint alakult ez a nap.

– Szerintem mostanában egyik nap sem a tervek szerint alakul – állapította meg anyám.

Lejjebb csúsztam a székemen, és keserűen elmosolyodtam.

– Ennél pontosabban nem is mondhattad volna.

Jason mosolyra húzta a száját.

– Jobb, ha most megyek.

Felálltam a székről.

– Még egyszer nagyon köszönöm. Mindent.

– Befejezhetnéd ezt a köszönetést. Komplexusom lesz tőle. – Jason megengedte, hogy megöleljem, bár pont olyan esetlenül veregette meg a vállamat, mint mindig. – Most már ne kerülj bajba, jó? Mármint ma.

– Igyekszem – ígértem meg, majd elkészöntünk.

Odaintett anyának, és elment.

– Angela összeszűrte a levelet Donni Currie-vel? – Anya megrázta a fejét, és felnézett a plafonra. – Ezt nem tudom elhinni. Annyira bele volt bolondulva Ethanbe.

Emlékszem, amikor először találkoztam Angelával, végig Ethanról beszélt.

– Hát, úgy tűnik, nem lehet eléggé kiismerni valakit.

Anya felsóhajtott.

– Mindig csak annyit látni az emberekből, amennyit ők meg akarnak mutatni. De valami búzlik azzal kapcsolatban, amit az edző mondott. Na, de jobb, ha felhívod Cole-t – mondta, mire ránéztem. A mellkasára tette a kezét. – Nem akarhatod, hogy aggódjon.

– Anya? – Aggódni kezdtem, de nem Cole miatt. – Jól érzed magad?

– Hogy mi? Ja! – Lenézett a kezére, és rögtön az ölébe is ejtette. – Igen. Csak az emésztésem. Reggel elfelejtettem bevenni a gyomorégés elleni tablettát.

Odamentem, és leguggoltam mellé.

– Biztos, hogy csak ennyi? Talán ki kellene hívni az orvost. Biztosan...

– Édesem – nevetett fel –, csak ég a gyomrom. Jól vagyok. Nem miattam kell most aggódnod.

– De attól még aggódom – mondtam. – Örület, ami itt megy az elmúlt pár napban. Nagyon stresszes időszak.

– Jól vagyok, édesem.

Csak bámultam rá, és arra gondoltam, vajon eddig is ennyire ráncos volt a bőr a szemöldöke között, csak nem vettem észre?

– Nem tudom... fogalmam sincs, mihez kezdenék, ha veled...

– Be sem tudtam fejezni a mondatot.

Rám mosolygott, előrehajolt, és megpaskolta a térdemet.

– Még egy jó darabig nem megyek sehová. Nem szabadulsz tőlem.

Reménykedtem benne és imádkoztam, hogy tényleg így legyen.

– Most jobb, ha felhívod Cole-t – nógatott, és megragadta a szék karfáit. Én is felemelkedtem, hogy fel tudjon állni. – És reméljük, hogy a mai nappal... vége ennek az egésznek. Szörnyű ezt mondani, de ha az edző volt az, akkor vége.

Miközben elment mellettem, megpuszilta az arcomat, én meg utánafordultam, és figyeltem, ahogy bemegy a konyhába. Vajon tényleg vége? Vajon tényleg Currie edző volt az a pasi, akiért annyira odavoltunk középiskolában Mirandával? A pasi, aki úgy tűnik, összefeküdt Angelával, akiről mindannyian azt hittük, hogy fűlig szerelmes Ethanbe? Ethanbe, aki már a lánykérést tervezgette? Anyának igaza van. Valami nem stimmel ebben a történetben. Valami azt súgta, hogy még nem állt össze teljesen a kép. Valami azt súgta, hogy még nincs vége.

Felhívtam Cole-t, de nem ment valami fényesen a dolog. Teljesen kiakadt, hogy nem volt itt, mintha a személyes testőröm lett volna, és most cserben hagyott. Aztán kissé megkönnyebbült, amikor elmeséltem neki, hogy Jason itt volt és segített. Mielőtt letettük, azt ígérte, hogy amint el tud szabadulni az irodából, azonnal indul hozzám.

A hívás után elintéztem egy aprócska problémát: az egyik szobába több törülközőt kértek a vendégek. Amikor ezzel végeztem, úgy döntöttem, hogy a délután hátralévő részében a fogadó könyvelésével foglalkozom. Ez volt az egyetlen olyan dolog, ami száz százalékban le tudta kötni a figyelmemet. Nekem pedig pont erre volt szükségem.

A fölépcsőn mentem le a földszintre, és amikor leértem, elmormoltam egy káromkodást. Ez a nap... igazi szívás volt.

A Striker nevű újságíró ott támasztotta a recepciós pultot. A haja szénaboglyaként meredezett a fején, de ugyanazt a pedánsan vasalt öltözetet viselte, mint a múltkor. Felnézett, és halványan elmosolyodott, amikor meglátott.

Megmarkoltam a korlátot.

– Ehhez ma tényleg nincs türelmem. Távozzon, kérem!

Ellökte magát a pultról, és felemelte a kezét.

– Tudom, hogy jelen pillanatban én vagyok az utolsó, akivel szóba akar állni.

– A legutolsó – bólintottam, és lejjebb léptem a lépcsőn. – És ha nem megy el, hívom a rendőrséget. És még egy távoltartási végzést is...

– Tudom, hogy itt járt Donnie Currie, és azt is tudom, hogy egy tompa tárgy okozta sérülés miatt kórházba szállították.

A lépcső aljára értem, és minden lelkierőmre szükségem volt, hogy ne kapjam fel a vázát, és ne vágjam hozzá.

– Szabad egyáltalán tudnia ezeket?

Mit sem törődött a kérdésemmel.

– Donnie Currie családja a feleségét, és különösen vonzódik a fiatal lányokhoz, de nem az a típus, aki levagdossa az ujjait, majd postán elküldi őket egy sorozatgyilkos egyetlen ismert túlélőjének.

Kinyitottam a számat, de nem tudtam mit mondani.

– Igen, erről is tudok.

– És mégsem cicomázta ki vele a címlapokat?

Fáradt mosoly jelent meg az arcán.

– Csak azért, mert nemrég tudtam meg.

A harag bizseregve kúszott be a bőröm alá.

– Akkor el tudom képzelni, hogy mi lesz a holnapi szalagcím.

– Azért nekem is megvannak a határait – felelte. – Ilyesmit azért nem szívesen látok nyomtatásban.

Nem tudtam, hogy higgyek-e neki.

– A polgármester szentül meg van győződve arról, hogy Donnie Currie ölte meg szegény Angela Reidyt. Az embereknek viszont be kell látniuk, hogy erre semmiféle bizonyíték nincsen.

– Ha nincs bizonyíték, akkor teljesen mindegy, hogy a polgármester mit hisz.

– Ez akár még igaz is lehetne, ha a közvélekedés nem harsogná túl a józan ész szavát. Ha viszont az emberek úgy gondolják, hogy egy másoló gyilkossal van dolguk, akkor óvintézkedéseket fognak tenni, ergo biztonságban lesznek.

Majdnem felnevettem.

– Ó, szóval az emberbaráti szeretet vezérli?

– Nem igazán – ismerte el egy újabb mosoly kíséretében.

– Maga felettébb élvezi ezt... ezt az egészet, igaz? – kérdeztem undorral.

– Nem élvezem – mondta fintorogva. – Lelkes vagyok? Az már inkább. Elvégre ez a munkám. Szeretem a felszínre hozni a dolgokat, és fellebbenteni a fátylat. Az a dolgom, hogy az igazságról tudósítsak, és néha az, hogy felfedjem.

– Ugye tudja, hogy semmit sem fogok mondani a Völegényről? Akkor meg minek jött ide?

Striker egy darabig nem szólalt meg.

– Nem fél? – kérdezte végül halkán. – Pontosan tudja, hogy milyen borzalmakra képesek az emberek. Ráadásul postán kapott egy levágott ujjat. Bárki is áll emögött, pontosan tudja, hogy itt van. Az az ujj valamiféle üzenet.

Összehúztam a szememet.

– Igen, félek. Ki ne félne a helyemben? De ismétlem, ehhez magának semmi köze.

– Nézze, tudom, hogy nem sikerült valami fényesre a bemutatkozásom, de nem azért jöttem, hogy magáról írjak. Először sem azért jöttem ide. Szeretném, ha válaszolna egyetlen kérdésemre.

Semmit sem mondtam, részben azért, mert egy szavát sem hittem el. Ugyanakkor kíváncsi voltam, mi lehet az a kérdés.

– Leülhetnénk? – Az előtér székei felé mutatott.

Összehúztam a szememet, de bólintottam. Odasétáltunk, és mind a ketten leültünk. Oldalra dőlt, és kivett a zsebéből egy apró diktafont.

Megmerevedtem.

– Nincs bekapcsolva. Ezt akartam megmutatni. – A telefonját is elővette, és megmutatta a kijelzőjét. – Ez sem vesz fel semmit. Semmit sem rögzíték ebből a beszélgetésből. És semmi sem fog megjelenni.

– Most azt várja, hogy ezt el is higgyem?

– Nem várom el, hogy elhiggye, és bár úgy hiszem, hogy az emberek meg akarják ismerni a túlélésének a történetét, nem azért jöttem, hogy erről faggassam. – Striker előredőlt, és a könyökét a térdére támasztotta. – Éppen akkor jöttem ki az újságíró-iskolából, amikor a Vőlegény lecsapott a városra. Nem én írtam meg a sztorit. Egy tapasztaltabb újságíró kapta meg, de én is közelről figyeltem az eseményeket. A maga megmenekülése és az ő halála után is mindent elolvastam a témában. Mondhatjuk úgy is, hogy önjelölt szakértője lettem a Vőlegénynek és más sorozatgyilkosoknak.

Félmosolyra húztam a számát.

– Erre aztán büszke lehet!

Elmosolyodott.

– Van valami... lenyűgöző egy olyan emberben, aki bár érti, mi a különbség jó és rossz között, a társadalmi normák helyett mégis a saját morális irányelveit követi.

– Ez inkább rémisztő – javítottam ki.

– Igen, egy kicsit az is. – Oldalra billentette a fejét. – Mindegy, a lényeg az, hogy mindent elolvastam Vernon Joanról. Tudom, mit tett a többi áldozatával. Tudom, hogy mire készült, amikor kivitte magát a házból. Egy dolgot azonban nem tudok. És ezért vagyok itt.

Mély, egyenletes levegőt vettem, mert eszembe jutott valami.

– Megfontolom, hogy válaszoljak-e a kérdésére, ha maga is válaszol az én kérdésemre.

Striker egész teste megfeszült.

– Mire kíváncsi?

– Nekem úgy tűnik, hogy maga mindenről tud egy keveset – mondtam, óvatosan megválogatva a szavaimat. – Mennyire ismeri a polgármestert?

Érdeklődés csillant a szemében.

– Valószínűleg jobban, mint egy átlagpolgár. Miért?

Lehet, hogy hatalmas hibát követek el. Lehet, hogy holnap reggel már azzal a sztorival jelenik meg az újság, hogy a polgármestert gyanúsítgatom. De hajlandó voltam vállalni a kockázatot.

– A polgármester igencsak aggódott miattam... aggódott, hogy esetleg beszélek egy magához hasonlóval, és a tíz évvel ezelőtti történetek újra a felszínre kerülnek.

– Maga meg nem érti, hogy miért ódzkodik ennyire a témától.

Bólintottam.

– Nyilvánvalóan szerintem nem igaz, hogy a rossz sajtó is jó sajtó.

– Ó, igen, ez jellemző rá. Kivéve, ha a rossz sajtónak bármi köze is van hozzá.

Összeráncoltam a homlokomat.

– Ez pontosan mit jelent?

Végignézett rajtam.

– Nem tudja?

– Mit?

– Húú! Hát, úgy tűnik, sokan nem hallottak róla. Végül is a gazdag emberek mindig megoldják, hogy az őket érintő dolgok ne legyenek széles körben ismertek.

– Ennél azért konkrétabban is fogalmazhatna.

A szája egyik sarka megemelkedett.

– Mark Hughes polgármester Bobby Hughes unokája, aki a nyolcvanas években hatalmas földterületeket adott el különféle ingatlanfejlesztőknek. A család igencsak nagy vagyronra tett szert. Bobby fia, Robert Junior, Mark apja. Juniornak sok üzleti érdekeltsége volt a városban. A legtöbbet azonban még a halála előtt eladta. Kivéve egyet, ami később Mark tulajdonába került, a vasáru-kereskedés.

– Ismerem a vasáru-kereskedést.

– De lefogadom, azt nem tudja, hogy Bobbynak volt egy Cora nevű lánytestvére, akinek született egy házasságon kívüli gyereke. Amit nem néztek jó szemmel akkoriban. Corának volt egy lánya, aki a szóüzemben dolgozó egyik férfihoz ment hozzá. Victor Joannak hívták.

Megmerevedtem.

– Látom a tekintétén, hogy összeállt a kép. Victor Joannak egyetlen fia született. Vernon Joan.

– Istenem – suttoztam. – A Völegény a polgármester rokona.

– Hát, igen – kuncogott Striker. – Ez a mocskos kis családi titok. A Völegény halála után derült ki, de gyorsan a szőnyeg alá is seperték a dolgot.

– Szent egék! – Csóválni kezdtem a fejemet. – Hogyhogy erről senki sem tud?

– Ahogy mondtam, a gazdag emberek bármit el tudnak sikálni. Gondolom, a polgármester aggódott, hogy az egyik kollégám, aki

nem félti annyira a munkáját, mint én, előkotorja ezt a kis titkot, amikor meginterjúvolja magát. – Komisz vidámság villant a szemében. – Biztos nem akar interjút adni nekem?

Megráztam a fejemet.

– Akkor most én jövök.

Fogalmam sem volt, hogy egy ilyen hír után képes leszek-e odafigyelni arra, amit mondani akar, de azért bólintottam.

– Volt valami, ami sosem nyert értelmet ezzel az üggyel kapcsolatban. Valami, amit még az FBI-os profilozők sem vettek figyelembe. – Összeszorította a két tenyerét. – Valami, amit maga mondott.

Megszorítottam a szék karfáit.

– Mégis mi?

– A jelentések szerint azt mondta, hogy a Vőlegény olykor szinte már kedves volt magához, máskor viszont egészen erőszakos. Hogy durva hangulatváltozásai voltak.

Összeugrott a gyomrom, és azonnal elfelejtettem mindent a polgármesterről.

– Egyáltalán akarom én tudni, hogy ebből milyen következtetéseket vont le?

Striker nem válaszolt.

– A Vőlegény szociopata volt. Természetes, hogy durva hangulatingadozásai voltak.

Striker folytatta.

– De a jelentések szerint azt mondta az ügynököknek, hogy sokszor úgy érezte, mintha két különböző emberrel lett volna dolga. A Vőlegény, aki a beteges hajlamai ellenére szinte gyengéd volt, és a Vőlegény, aki erőszakos és kegyetlen.

A gyomorsav összehúzta a gyomromat.

– Igen, ezt mondtam.

– Szóval akár azt is mondhatjuk, hogy a Vőlegény egyik fele türelmes volt, a másik meg nem?

Kezdtem magam rosszul érezni, de bólintottam.

– Lehetséges, hogy két Vőlegény volt? – kérdezte Striker.

Először nem is tudtam mit mondani, csak bámultam rá. Amire célzott, az teljes örültség volt.

– Mindig sötétben tartotta, igaz? Vigyázott, hogy soha ne lássa meg az arcát. Így van?

– Igen, de... – De elgondolkoztam azon, amit mondott. Zsibbadni kezdtek a tagjaim. – Arra próbál célozni, hogy a Vőlegény valójában két férfi volt, és nem egy?

– Nem lehetetlen. Korábban is volt már rá példa, hogy két sorozatgyilkos együtt dolgozott. Egyáltalán nem ritka az ilyesmi – magyarázta. – Szóval a kérdésem az, maga szerint lehetséges, hogy ketten voltak...

– És a másik most visszatért, hogy újabb nőket vadásszon le?

– Ha így van, akkor maga is tudja, hogy már elkapta a következőt.

Összeszorítottam a szememet. Gyűlöltem, amiért kimondta azt, amit már én is sejtettem.

– Egy másoló is követné...

– Igen, egy másoló is ugyanazt a metódust követné. Egyetértek – mondta. – Válaszolna a kérdésre?

Nem voltam benne biztos, hogy képes vagyok válaszolni. Kinyitottam a szemem, de szinte nem is láttam az előttem ülő újságíró. A szoba árnyai jelentek meg előttem, ahol fogva tartottak. Az ő szavait hallottam. A keze nehéz súrlódásának a hangját.

A Vőlegény néha sokat beszélt. Amikor azonban olyan hangulatba került, hogy az öklét és a lábát használta, akkor soha nem szólt egy szót sem. Visszagondolva, az őrzöngései közben a Vőlegény soha nem beszélt. Egészen az utolsó napig, amikor kivitt a házból, amikor sírt, amikor meg akart ölni.

Kifújtam a levegőt, és Striker szemébe néztem.

– Miért érdekli a véleményem?

– Csak kíváncsi vagyok – felelte. – Már tíz éve ezen rágódom. Őszinte leszek magával, Vernon Joan nem volt egy lángelme. Sosem hittem el, hogy segítség nélkül ilyen sokáig megúsza volna, hogy elkapják.

Képtelen voltam elhinni, amire célzott. De bármennyire is borzalmas és... és beteg gondolat volt, abszolút lehetségesnek tűnt, hogy nem egy, hanem két ember tartott fogva.

– És ez még nem minden – folytatta Striker. – Mert ha Vernon Joannak volt egy társa, akkor az a fickó még mindig szabadon van. Sőt minden valószínűség szerint azóta is a városban él. Az áldozatok családjai között. Soha senki nem vette komolyan az elméletemet. Egészen mostanáig. Maga szerint lehetséges, hogy így van?

Keserű íz terjedt szét a számban.

– Szerintem... szerintem lehetséges.

Striker akkorát sóhajtott, hogy megemelkedtek a vállai, és olyan képet vágott, mint aki most tudta meg, hogy nyert a lottón.

Frászt kaptam, amikor megcsörrent az asztalon lévő mobilja.

– Csak egy perc – mondta, és felvette a telefont.

Én meg csak ültem ott leforrázva.

A polgármester a Völegény rokona volt. Azt hiszem, olvastam egyszer valahol, hogy az ilyen pszichopata viselkedés örökletes lehet.

Te jó ég!

– A francba! – Izgatottság villant Striker szemében. Felpattant, felkapta a diktafont, és a zsebébe süllyesztette. – Ez komoly? – Elhallgatott, és a másik kezét a csípőjére tette. – Jó, jó. Azonnal ott leszek. – Sietve kinyomta a telefont, és rám nézett. – Megint megtörtént.

Úgy éreztem, mintha a székkal együtt lejjebb süllyedtem volna.

– Megint elkapott valakit, igaz?

Striker bólintott.

– Liz Chapman, pincérnő a közeli étteremben. Most jelentették az eltűnését. Az anyja vasárnap este óta nem látta.

FEJEZET

AHUSZONHÁROM EVES LIZ CHAPMAN FÉNYKÉPE VOLT KÖZÉPEN. Két kisebb fotó állt mellette. Tania Banksé, a fredericki ápolónőé, és Angela Reidyé.

Nehéz volt a képekre nézmem.

Ugyanakkor nehéz volt nem észrevenni a hasonlóságot a lányok között. Mind a három a húszas éveik közepén járt. Mind a három csinos, olyan szomszéd lányos. Mind a három szőke.

Mind a három hasonlított egy kicsit rám.

Mint ahogy egy kicsit én is hasonlítottam a Vőlegény tíz évvel korábbi áldozataira.

A legijesztőbb azonban az volt, és szerintem Miranda is ezért itta úgy a bort, mintha ásványvíz lett volna, hogy látásból ismertük Lizt.

Ő szolgált ki minket a steakhouse-ban, amikor elmentünk vacsorázni.

Amikor reggel megláttam a képét, azonnal felhívtam Tyront, és elmondtam neki, hogy ismerem a lányt. Tíz perccel később hívott is Myers ügynök.

Ugyanolyan barátságos volt, mint legelső találkozásunkkor, de neki is csak azt tudtam elmondani, amit Tyronnak is. Liz szolgált ki a steakhouse-ban, és bár egyikünk sem mondta ki, tudtam. És ők is tudták.

Egy újabb kapcsolat.

– Egy egész üvegre szükségem lenne – mondta Miranda a borospoharát bámulva. – Anyukád csak egy üveggel hozott?

Halványan elmosolyodtam.

– Csak eggyel.

– Akkor elpusztítom, hogy reggel legyen mit megbánnom – felelte, majd lehajtotta a maradék bort a poharából, és felállt.

Jason felvonta a szemöldökét.

– Az szép.

A lakásomban ücsörögtünk. Cole mellettem ült a kanapén, egyik karjával átölelte a vállamat, egyik lábát feltette a dohányzóasztalra. Odabújtam hozzá, Miranda a másik oldalamon ült. Most felállt, odament a konyhapulthoz, és töltött magának egy újabb pohár bort.

Az enyém Cole lábához veszélyes közelségben állt az asztalon. Alig nyúltam hozzá. Jason behozta magának a széket a kis konyhából, és a dohányzóasztal végére állította. Együtt vacsoráztunk, én meg igyekeztem nem arra figyelni, hogy Jason hogy sertepertél Miranda körül. Aztán anya visszament az ő lakásába, mi meg leültünk a tévé elé, mintha ez is csak egy átlagos kedd este lenne. Ez úgy öt másodpercig tartott.

– Örület ez az egész! – Miranda Jason mellett állt, a borospohara újra tele volt. – Azt mondják, ez egy másoló gyilkos műve.

Én már nem voltam annyira biztos ebben.

Miranda rám nézett. Kinyitotta a száját, hogy mondjon valamit, de meggondolta magát, és inkább belekortyolt a borába.

Még nem volt alkalmam elmesélni nekik, hogy mit tudtam meg reggel. Úgy gondoltam, ennél jobb alkalmam nem is lesz.

– Beugrott ma Striker.

Miranda leengedte a poharát.

Cole oldalra dőlt, és bár nem láttam, éreztem magamon a tekintetét.

– Az az újságíró – magyaráztam.

– Igen, tudom, hogy ki az. – A haragtól egészen elmélyült a hangja. – Előbb is mondhattad volna, nem akarom, hogy...

– Nem azért jött, hogy cikket írjon rólam. Vagyis nem igazán – tettem hozzá, és felemeltem a kezem, amikor láttam, hogy Miranda újra kinyitja a száját. – Csak kérdezgetett. Semmit nem mondtam neki, ő viszont mondott egy igen érdekes dolgot.

– Mit? – kérdezte Jason, és előredőlt.

– Tudjátok, hogy a polgármester nem igazán repesett az örömtől, amiért visszajöttem. Mondtam is, hogy biztos többről van szó, mint hogy esetleg interjút készítenek velem. – Keresztbe tettem a lábamat. – Így aztán megkérdeztem Strikert, hogy szerinte miért pikkkelhet rám ennyire a polgármester.

Miranda meghúzta a poharát.

– Mert egy faszfej?

Elmosolyodtam.

– A Vőlegény a rokona volt.

– Hogy mi? – Jason elkerekedő szemmel hátradőlt.

– Ez komoly? – kérdezte Cole összeráncolt homlokkal.

Bólintottam.

– Kiderült, hogy a polgármester igen vagyonos családból származik...

– Ezt én is tudom – vágott közbe Miranda. – Ezt mindenki tudja.

Élesen ránéztem.

– A vőlegény a polgármester nagyapja nővérének a fia volt, vagy valami ilyesmi.

– Csoda, hogy ez a sztori nem robbant ki annak idején, mint egy benzinkút az akciófilmekben.

Miranda horkant egyet, és felnevetett.

– Csak azért nem, mert a polgármester a vagyonát felhasználva a szőnyeg alá sepette az ügyet – magyaráztam. – Akárhogy is, szerintem ezért aggódott, hogy esetleg szóba állok a sajtóval. Nehogy az emberek kérdezősködni kezdjenek, és pár dolog a felszínre kerüljön.

– Akkor talán a történetekhez is van valami köze. – Jason feltolta a szemüvegét a fejére. Néhány hajtincse égnek állt. – A kocsid megrongálásához. Anyukád kocsijához.

– És megölt két nőt? – Miranda a konyhaszigetnek támaszkodott. Vagyis inkább dőlt. A pulton lévő üveg feltűnően üresen állt. – Mer’ ugye az ilyesmi nem hívja fel az emberre a figyelmet.

– Hé! – mondta Jason felemelt kézzel. – Senki sem állította, hogy a gyilkosok és a hazugok feltétlenül okosak.

– Ebben van valami – jegyeztem meg, és karba tettem a kezemet. – De valójában nem sok értelme lenne.

– Valaki viszont folytatja a Vőlegény munkáját – emlékeztetett Jason, és egyik karját átvette a szék támláján.

– De nem egészen ugyanúgy, mint a Vőlegény – tettem hozzá, és a tévére néztem, ahol a műsorvezető már az időjárásról beszélt.

Cole a térdemre tette a kezét, és bátorítóan megszorította.

Miután Striker elment, a nap hátralévő részében azon morfondíroztam, amit mondott, és amit a Vőlegényről tudtam. A mostani események kísértetiesen hasonlítottak a tíz évvel korábban történetekre. De nem teljesen.

– A Vőlegény napokig fogva tartotta az áldozatait, némelyeket hetekig. Angela valószínűleg szerda este tűnt el. Legkésőbb csütörtökön. Hétfőre már halott volt, de az is lehet, hogy már

korábban végzett vele. A Vőlegény nem unt rá ilyen gyorsan az áldozataira... vagyis nem volt ennyire türelmetlen. Bárki is ez, ennek nincs türelme.

– Vagy nem képes kontrollálni a helyzetet. – Cole hátradőlt a kanapén. – Ha valaki napokig fogva akar tartani valakit, akkor képesnek kell lennie teljes mértékben uralni a helyzetet.

– És nem árt egy kis örület is hozzá – motyogta Miranda. Rekordidő alatt végezte ki a borosüveg tartalmát.

Cole-ra néztem. Szerettem volna megosztani vele a gyanúmat, de ugyanakkor féltem is, mert... mert ha hangosan kimondom, akkor az már olyan, mintha igaz is lenne. Ha hangosan is kimondom, akkor még nagyobb örültségnek fog tűnni.

Előrehajolt, és közelebb húzódott hozzám. Ajka finoman hozzáért az enyémhez.

– Föld hívja Sashát!

Pislogni kezdtem. Fogalmam sem volt, mióta bámultam Cole-t.

– Itt vagyok.

– Olyan cukik vagytok ti ketten, hogy legszívesebben mindkettőtöket halálra szorongatnám – sóhajtott fel Miranda. – Szinte megjön a kedvem bepaszizni, hogy nekem is legyen kivel cukiskodni.

Elvörösödtem, és ránéztem. Leült Jason mellé.

– Van kedved kavarni?

Elakadt a következő lélegzetvételem.

– Na, ez érdekesen hangzik – mormogta Cole.

Jason olyan hirtelen fordult oda Mirandához, hogy azt hittem, leesik a feje a nyakáról.

– Hogy mi?

Miranda nevetni kezdett, és átkarolta Jason vállát.

– Csak viccelek! Jesszus! Tudom, hogy arra az esetre tartogatod magad, ha a feleséged visszajönne. – Az ujjai közé csípte Jason arcát. – Ráadásul a csokifiúkat kedvelem. –

Elhallgatott, és Cole-ra nézett. – Amiről eszembe is jut Conrad nyomozó. Szingli?

Cole elvigyorodott.

– Azt hiszem, igen.

– Be kellene mutatnod neki – kérte Miranda, és kihúzta magát.

– Szerintem most rögtön fel is kellene hívnod, meg is adom a...

– Szerintem viszont jobb lenne, ha most hazamennél – jelentette ki Jason.

Miranda felhúzta az orrát.

– Ünneprontó vagy. Viszont igazad van. – Eltáncolt Jason mellett, majd előrehajolt, és két keze közé fogta az arcomat. – Nem tetszik ez nekem. Egyáltalán nem.

– Nekem sem.

Egy darabig még bámult, majd megpaskolta az arcomat.

– Azt hiszem, kicsit berúgtam.

– Kocsival jöttél? – kérdeztem tőle vigyorogva.

Jason felnevetett.

– Nem, én hoztam el.

Miranda grimaszt vágott, majd elhúzódott, és felkapta a kabátját.

– És mennyire örül ennek.

Nem törődve a megjegyzéssel, Jason felhúzta a kesztyűit.

– Gondoskodom róla, hogy egy darabban hazaérjen.

– Köszönöm – mondtam. – Szeretlek titeket, srácok.

Cole kikísérte őket, és amikor visszatért, bezárta a bejárati ajtót. Leült a kanapé karfájára, és felém fordult.

– Striker tényleg nem azért jött, hogy cikket írjon rólad?

Felsóhajtottam és hátrabillentettem a fejemet. Félig elsüllyedt egy párnában.

– Nem, nem cikket akart írni, Cole. Csupán egyetlen kérdést akart feltenni.

Felvillant a szeme.

– Az újságírók hazugok, Sasha. Bármit képesek megígérni, hogy információt szedjenek ki valakiből.

– Lehet, hogy így van, de mégis van abban valami, amit mondott. De tényleg.

Tanulmányozott egy pillanatilag.

– Mit mondott?

– Striker a... a Vőlegény megszállottja. Vagy inkább úgy általában a sorozatgyilkosoké. Ez egyrészt elég ijesztő, másrészt viszont felfigyelt valamire, amit még a kórházban mondtam az ügynököknek. – Végighúztam a kezemet a combomon. – Szerintem neked is említettem. Hogy néha úgy éreztem, mintha a Vőlegény két különböző ember lenne. – Cole-ra néztem. – Nem sok mindent tudok róla. Szándékosan igyekeztem mindenféle róla szóló információt elkerülni. Nem így Striker. Azt mondta, mindig is úgy gondolta, hogy a Vőlegény nem egyedül hajtotta végre az egészet.

Cole összehúzta a szemöldökét.

– Ez még nem jelenti azt, hogy tényleg két ember dolgozott együtt.

– De mégis van benne valami. Voltak olyan pillanatok, amikor tényleg úgy éreztem, hogy két emberrel van dolgom – erősítettem meg. – És te is tudod, hogy egyszer sem láttam az arcát, amíg a foglya voltam. Egyszer sem. Amikor pedig rájöttek a dührohámok, egyszer sem szólt egy szót sem. De tegyük fel, hogy ketten voltak. A türelmes és a tomboló Vőlegény. Ez megmagyarázná, hogy a mostani áldozatokat miért nem tartja olyan sokáig fogva.

– Sasha...

– Lehetséges – erősködtem.

Cole félrenézett, az állkapcsában megfeszült egy izom.

– Tudom, hogy lehetséges, de nem túl valószínű.

– Annyi valószínűsége azért van, mint annak, hogy egy másoló gyilkossal van dolgunk, nem? – kérdeztem, és felkaptam a borospoharamat az asztalról.

– De egy másik személy jelenlétére lett volna bizonyíték. Bármennyire is óvatos valaki, mindig hagynak hátra nyomokat. Hajszálak. Bőrdarabkák. Ujjlenyomatok – magyarázta. – Kellett volna lennie valaminek.

Miközben elgondolkoztam ezen, beleittam a boromba.

– Mennyire alaposan kerestek ilyesmit?

Kinyitotta a száját.

– Mármint bizonyítékokat arra, hogy volt még ott valaki? Sosem gyanították ezt, én pedig... én pedig nem találtam semmiféle arra utaló bizonyítékot, hogy jobban utána kellene nézni ennek. – A tekintete megkereste az enyémet. – A srácok azt hitték, hogy elkapták. Szerinted mit csináltak?

Felemelte a kezét, beletúrt a hajába, majd megdörzsölte a tarkóját.

– Én nem voltam benne a nyomozásban. A kapcsolatunk miatt nem vehettem részt.

Belebámultam a borospoharamba.

– Valószínűleg mindent bezacskóztak, később pedig átnézték és leltárba vették az összeszedett holmikat – mondta. – Bizonyára ujjlenyomatokat is kerestek, de ezt nem tudhatom biztosan. Valószínűleg az áldozatok ujjlenyomatait keresték, de gondolom másét is észrevették volna.

– Ez még nem jelenti azt, hogy amit mondok, az lehetetlen.

Cole csendben maradt, miközben egy nagyot kortyoltam a borból. Összerándultam a kissé kesernyés íztől.

– Nem, nem lehetetlen.

Visszatettem a poharat az asztalra, és Cole-ra néztem.

– Mi van, ha így van? Mi van, ha nem vettem észre, hogy ketten voltak?

Összehúzta a szemét.

– Ne csináld ezt!

– Mit?

– Ne hibáztasd magadat!

– Én...

– De igen, magadat hibáztatod. Azt gondolod, hogy nem vettél észre valamit. Hogy nem jöttél rá valamire, pedig figyelmeztetted volna az ügynököket. Semmit sem tehetél, Sasha. És még csak nem is lehetsz benne biztos, hogy tényleg ketten voltak. – Átkarolta a nyakamat, és erőltette, hogy ránézzek.
– Ne hibáztasd magad!

Ráharaptam az ajkamra, és amennyire a karja engedte, bólintottam.

– Komolyan mondom, kicsim. Tudom, hogy mit művel az emberrel a büntudat. Kurvára felfal belülről – tette hozzá halkán. – Fogalmad sincs, hogy éjszakánként hány alkalommal fekszem ébren az ágyamban, újra és újra azt kérdezve magamtól, hogy miért nem kísértelek el a kocsidhoz aznap este...

– Ne csináld! Ezt már megbeszéltük. – A mellkasára tettem a kezemet. – Semmit sem tehetél... – Elgondolkoztam, és nagyot sóhajtottam. – Már értem, mire akarsz kilyukadni. Te sem hibáztathatod magadat. És én sem magamat.

Tekintetében láttam, örül, hogy végre felfogtam.

– Nem, nem hibáztathatod magad.

– És te sem – suttoztam.

A homlokomhoz nyomta az övét.

– Ezen sokat kell még dolgoznunk.

Lehunytam a szemem.

– Rossz ezt hallani.

– Nekem pedig rossz, hogy újra át kell ezt élned.

A vállára csúsztattam a kezemet, és magamhoz húztam. Engedett, átölelt, és magához húzott.

– De most nem én élem át ezeket a borzalmakat.

– De csak te számítasz – felelte, majd az ajka végigsimította az arcomat.

Elfordítottam a fejemet, mert képtelen voltam kiverni a fejemből azokat a kérdéseket, amik Striker látogatása óta kavargtak a fejemben.

– Ugye tudod, hogy mit jelent, ha Strikernek igaza van?

Cole nem válaszolt, de szorosabban ölelt.

– Azt, hogy azóta egész végig itt volt a városban. Itt élt. Az emberek közé vegyült. – Eszembe jutott valami. – De nem történtek újabb gyilkosságok, igaz? – Hátrébb húzódtam. – A fredericki nő eltűnése előtt.

– Történtek gyilkosságok, de semmi ilyesmi. Nem volt olyan ügy, amit ne oldottak volna meg.

Felálltam, és kezembe vettem a borospoharamat.

– Na, szóval... Ha egy másolás gyilkosról van szó, vagy valakiről, aki korábban a Vőlegénnyel dolgozott, akkor tíz éve nem raboltak el nőket. Vagy ha igen, piszok jó munkát végeztek, mert egészen mostanáig titokban tudták tartani.

– Addig, amíg vissza nem tértél – tette hozzá Cole, és visszaült a kanapé karfájára. – Tehát ez az illető vagy tudta, hogy visszajössz ide, vagy csak merő véletlen, hogy pont akkor rabolta el a fredericki nőt.

– Bármelyik is, kétlem, hogy valaki úgy kelne fel az egyik reggel, hogy ő most nekifog másolni egy sorozatgyilkost.

– Szerintem erre nincsenek ilyen szabályok, de ellenőrizhetem az NCIC-t, a bűnügyi nyilvántartó adatbázist – magyarázta. – Utánanézek, volt-e gyanús gyilkosság vagy emberrablás a környéken.

Letettem a poharamat a pultra, és csak álltam ott, a tenyeremet a pult szélén húzogatva. Az egy dolog, hogy Cole azt mondta, ne hibáztassam magam. De hibásnak érezni magam egy másik. Az igazság ugyanis az volt, hogy a visszatérésem elindított valamit. Vagy az okozta a gyilkosságokat, vagy felfedte azokat.

– Szeretnék megbeszélni veled valamit – mondta Cole, és amikor odanéztem, már a dohányzóasztal mellett állt. – Mi lenne, ha pár napig nálam maradnál?

A szemébe néztem.

– Cole...

– Tudom, hogy a fogadóban sok a munka, de nyugodtabb lennék, ha nálam lennél. Nálam nem lehet ezer helyről bejutni a házba, nem lehet nappal beosonni, elrejtőzni és megvárni, amíg mindenki elalszik. Nem kell attól tartanom, hogy valaki elhagyja a kulcsát, ez a rohadék meg megtalálja, és azzal jut be – mondta, és szavaitól kirázott a hideg. – És attól sem kell tartanom, hogy felbukkan valami seggfej, hogy halálra rémítsen. Mint mondjuk, Currie vagy Striker. Nálam biztonságban lennél.

Istenem! Elképesztően hangzott, hogy Cole házában bujkáljak.

– Nem tehetem. Anyám...

– Ő is jöhet.

A szívem a háromszorosára duzzadt.

– Nagyon édes vagy, de vendégeink vannak a fogadóban, akik egészen hihetetlen, de mit sem sejtene. Nem kérhetjük meg őket, hogy távozzanak. Anyagilag sem állunk valami jól, és a rossz visszajelzéseket sem engedhetjük meg magunknak. Egy ilyen fogadót seperc alatt tönkretesznek a csalódott vendégek.

Nem örült a válasznak.

– Mennyire előre vagytok befoglalva?

Leengedtem a kezemet.

– Mostanában nem várható visszaesés. Sajnálom. Értékelem az ajánlatodat, nagyon nagylelkű vagy, de ez most egyszerűen nem fog menni.

Akkorát sóhajtott, hogy megemelkedtek a vállai.

– Amúgy sem nagyon hittem, hogy sikerül rávennem. De istenemre esküszöm, ha megint történik valami, akkor nem kérdezek semmit, átdoblak a vállamon, és már viszem is a seggedet.

A helyzet komoly volt, mégis elmosolyodtam.

– Elképzeltem, ahogy a válladon cipelsz. Furcsán vadító gondolat.

– Persze hogy vadító, hiszen én is benne vagyok.

Felnevettem.

– Nincs gond az önbizalmaddal, mi?

– Nem igazán.

Összetalálkoztunk a tekintetünk, és mélyen egymás szemébe néztünk.

– Minden rendben lesz.

– Ja – motyogtam.

Cole átkarolt, én meg odafordultam, és odabújtam hozzá. Forró erő sugárzott belőle, és a karjában könnyedén elhittem, hogy tényleg minden rendben lesz.

Könnyű volt úgy tenni.

A szerda egészen normálisan telt el. Miranda felhívott reggel, meglepetésemre csak enyhe másnaposság gyötörte a bortól. Cole elment dolgozni, és egyfolytában rá gondoltam.

Előző éjjel csak aludtunk. Átkarolt, egyik lábát átdobta az enyémen, én pedig egészen addig aludtam, amíg reggel fel nem ébresztett azzal a cole-os módszerével, amihez kezdtem hozzászokni. Előbb az ujjai kalandoztak el a combjaim között, majd a nyelve is. Így elégített ki, aztán én is őt a zuhany alatt.

Ez a zuhanyozós dolog még új volt nekem.

Korábban még soha nem zuhanyoztam együtt egyetlen férfival sem, és pláne nem térdeltem le egyetlen férfi előtt sem a zuhany alatt.

Szerettem volna, ha ettől kezdve minden reggelünk így indul.

Belekortyoltam az üdítőmből. A recepciós pultnál ültem, míg anya egy könnyű vacsorát dobott össze. Nem vagyok valami nagy szakács, így amint segíteni akartam neki, már ki is penderítette a

szűrömet a konyhából. Így visszatértem a laptopomhoz és a végtelen táblázataimhoz. Úgy saccoltam, hogy valamikor a következő ötszáz évben fogok vele elkészülni.

Nem volt könnyű egyhelyben ücsörögnöm, miközben tudtam, hogy Cole éppen az általa említett adatbázist fésüli át. Ott akartam lenni vele, segíteni neki rájönni, hogy ki áll a dolgok mögött, de sajnos nem vagyok nyomozó. Nem vagyok egy Nancy Drew. Nem sokat tehettem azon kívül, hogy megpróbálok vigyázni magamra.

Úgyhogy maradtam a recepció mögött.

Léptek zajára néztem fel.

A Wilkins pár lépkedett le a lépcsőn. Nemrég jelentkeztek be. New York államból érkeztek, és egészen Floridáig készültek leautókézni. Már a gondolattól is kivert a víz. Nincs az az isten, hogy én még egyszer kocsiba üljek egy ilyen hosszú útra. Na jó, talán Cole-lal igen.

Lefogadom, hogy izgalmassá tudnánk tenni az utat.

– Helló! – köszöntem oda neki, ahogy Mrs. Wilkins odalépett a recepcióhoz. Vörösesszőke hajának göndör fürtjei vidáman ugráltak a vállán.

A mosolya inkább grimasznak tűnt.

– Nem szívesen vagyok az a vendég, aki rögtön panaszkodni kezd.

– Ó, semmi gond – mondtam, miközben a férje az ajtóhoz sétált –, miben segíthetek?

Egy bolyhos téli sapkát gyűrögetett a kezében.

– Nagyon furcsa szag terjeng a szobánkban. Először azt hittük, hogy csak képzelődünk, de nem erről van szó. Szerintem a mellettünk lévő szobából jön – magyarázta. – Nem tudom, mi lehet az, de borzalmasan bűzlik.

– Jaj, ezt sajnálattal hallom – szabadkoztam, és már fel is pattantam. – Azonnal utánanézek.

– Köszönöm – válaszolta, és a fejére húzta a sapkát. – Egyébként nagyon bájos ez a fogadó.

– Ezt örömmel hallok – mondtam, miközben megkerültem a pultot. – Hetes szoba, igaz?

Bólintott, aztán odasétált az ajtóban álló férjéhez. Ahogy kinyitották az ajtót, hideg levegő tódult be. Rájuk mosolyogtam, majd a kardigánom zsebébe dugtam a kezemet, és bementem a konyhába. Azonnal korogni kezdett a gyomrom, ahogy megéreztem a tészta illatát. Anya a konyhapultnál állt, és éppen paprikát szeletelt.

– Szia! – köszöntem oda neki, és a raktár felé indultam. – A hetes és az ötös szobákat nem adtuk ki, ugye?

– Nem. – Abbahagyta a szeletelést, és rám nézett. – A hetesben volt olyan bűdös a szivárgó cső miatt. Tudod, amit Cole megjavított. Miért?

– Fura – jegyeztem meg, és kinyitottam a raktár ajtaját. – A hatosban lakó fiatal pár szerint furcsa szag terjeng a szobájukban. Úgy gondolják, hogy valamelyik szomszédos szobából jöhet.

Anya összehúzta a szemöldökét.

– Ez tényleg furcsa.

– Megyek és megnézem. Szoríts, hogy ne egy dögöltött egér legyen, vagy ilyesmi.

– Remélem, hogy nem.

Felkaptam a szobák kulcsát, és a személyzeti lépcső felé indultam. Először a Wilkins pár szobájába mentem. Beléptem, és nyitva hagytam az ajtót.

Nagyot szippantottam a levegőbe, de csak parfümilletot éreztem. Vaníliás parfümilletot. Elsétáltam az ágy mellett, és ahhoz a falhoz léptem, amelyiknek a másik oldalán az ötös szoba volt. Még mindig nem éreztem semmit. Azon gondolkoztam, hogy talán tényleg csak képzelődtek. A szoba másik végébe mentem, és benyitottam a fürdőszobába. Aftershave és gyümölcsös tusfürdő illatát éreztem. Ahogy azonban beljebb léptem, valami más is megcsapta az orromat. Újra beleszimatoltam a levegőbe.

Tényleg bűzlött valami. Nem tudtam megmondani, hogy mi lehet az. Mintha valami romlott ételre emlékeztetett volna.

Mi a fenéért nem mondta, hogy csak a fürdőben lehet érezni? Ez azt jelentette, hogy vagy a falakból jött – édes istenem, csak azt ne –, vagy a másik szoba fürdőjéből.

Jaj, ne!

A mosdókagyló.

Mi van, ha újra megrepedt a cső, és most az egész átkozott szoba úszik a szennylében? Bár kételkedtem abban, hogy annak ilyen szaga lenne. Kisiettem a szobából, és bezártam magam mögött az ajtót. A hetes szobához mentem. Abban a pillanatban, hogy kinyitottam az ajtaját, szokatlanul meleg levegő tódult ki belőle. A szag is erősebb volt, és hát... egyáltalán nem kellemes.

– Mi a fene? – motyogtam, és jobbra fordultam.

A termosztát huszonhat fokot mutatott. Összeugrott a gyomrom. A ki nem adott szobákat számtalan okból szigorúan tizennyolc fokon tartottuk. Nem fért a fejembe, hogy ebben miért van huszonhat. Amikor legutóbb itt jártam, még nem így állt a termosztát.

És az a bűz...

A számra tapasztottam a kezemet, és a szoba hátulja felé indultam. A szag egyre erősebb volt, és furcsán ismerős. Ahogy a fürdőhöz értem, már rá is jöttem mire hasonlít. Olyan volt, mint a romlott hús.

Egyre jobban féltem. Benyitottam a fürdőszobába. Az ajtó nyikorogva tárult ki előttem. A bűz úgy vágott arcul, hogy majdnem hanyatt estem. Ha nem szorítom a kezemet a számra, biztosan elhányom magam. Kitapogattam a kapcsolót, és felkapcsoltam a villanyt. Émelyegve néztem végig a padlón és a fürdőkádon.

A rettegés mélyen belém karmolt, és megbénította az izmaimat. Volt valami a kádban. Valami sápadtszürke úszkált az áporodott vízzel teli kádban. Ujjak. Ujjak, amik egy karban folytatódtak, ami

élettelenül csüngött le a kád oldalán. Egy nő jobb karja és keze.
De a kézen csak négy ujj volt. Barnás maszatok borították a bőrét.
Szőke haja az arcába lógott.

Hátratántorodtam.

– Édes istenem!

Egy halott nő hevert a fürdőkádban.

26.

FEJEZET

— **A**NNYIRA SAJNÁLOM! — szabadkozott anyám vagy Aszáadjára, miközben a csomagjaikat cipelő Wilkins párt követte az ajtó felé. — Ha bármit is...

— Eleget tett már — mondta Mr. Wilkins. — Segített egy másik hotelt találni. Mindent megtett, amit csak lehetett.

Nem hallottam, hogy Mrs. Wilkins egy szót is szólt volna, de láttam, amikor a férjével megjelentek az ajtóban. Az arca tucatnyi színben játszott, és tudtam, hogy éppen az jár a fejében, hogy a szag, amit érzett, egy holttest bűze volt a mellettük lévő szobában. Ez elég rémisztő lehetett. Egy újabb borzalmas kép, amit soha többé nem leszek képes kitörölni az emlékezetemből.

Szerencsétlen nő...

Láttam az arcát.

Nyitott szeme mereven bámult előre. A rettegés örökre ráfagyott az arcára, a szája néma sikolyra nyílt.

Lehunytam a szemem, és nekidőltem az étterem falának. Hallottam anyám hangját a recepció felől. Wilkinsék elmentek.

Anyám éppen az érkező vendégeket hívogatta, hogy lemondja a foglalásukat. Megpróbáltam felhívni Jamest, hogy a következő pár napban nem kell bejönnie dolgozni, de nem vette fel a telefont. Nem tehettem mást, mint hogy hagytam egy üzenetet a hangpostáján.

Nem lehetett mit tenni, a fogadó immár bűnügyi helyszínnek számított. A holttest még mindig a kádban hevert, és még ha el is szállítják majd, akkor sem engedhettünk senkit megszállni abban a szobában. Úgy nem, hogy a fogadó egyértelműen nem volt biztonságos.

Tyron és az FBI-ügynökök is megérkeztek. Én már elmondtam nekik, amit tudtam. Cole elindult Baltimore-ból. Említett valami olyasmit, hogy szabadságot vesz ki, de már nem emlékeztem a részletekre.

Hallottam, hogy anyám újra bocsánatot kér.

Odaléptem az egyik székhez az étteremben, leültem, és a kezembe tettem az arcomat. Nekem kellett volna a vendégekkel törődnöm, mert ez az egész miattam történt.

Most már kétség sem férhetett hozzá.

Nemcsak beképzelem, ez volt a valóság. Egy halott nő volt az emeleten, egy nő, aki egyszer vacsorát szolgált fel nekem, és most véresen hevert a fürdőkádban.

– Sasha.

Tyron hangjára felnéztem, és az asztalra tettem a kezemet.

– Jól vagy? – kérdezte, és lassan elindult felém. Amikor bólintottam, megállt egy szék mögött, és a kezét rátette a háttámlájára. – Cole már úton van?

Megint bólintottam.

– A halottkém csapata is nemsokára megérkezik – tette hozzá halkan. – El fogják szállítani a holttestet, de ennél többet nem tehetnek, jó? Felhívtam egy céget, amelyik biológiailag veszélyes anyagok kezelésével foglalkozik. De legkorábban csak holnap

reggel tudnak kijönni. Azt ajánlom, hogy addig tartsátok zárva azt az ajtót.

– Oké. – Hátradőltem és összekulcsoltam a kezemet az ölemben. – Lehet tudni, hogy... hogy itt ölték-e meg?

– Nem úgy tűnik. A sebei alapján több vérnek kellene lennie, ha tényleg itt ölték volna meg. – Elhallgatott, és leült a székre. – Leszúrták, Sasha.

Ráharaptam az ajkamra.

– Szerinted mióta lehet ott?

– A bomlás miatt sok testnedv maradt hátra. A halál pontos időpontját majd csak a boncolás után lehet megmondani. Így sem lesz könnyű, mert a szobában nagyon meleg volt, ráadásul a test a vízben ázott. Úgy gondoljuk, hogy egy-két napja lehet a kádban.

Felfordult a gyomrom. Egy-két napja lehetett a kádban. Ó istenem, ezt én nem tudom...

– Tudom, hogy sok mindenen mész most keresztül, és biztosan megviselt a dolog, de fel kell tennem még pár kérdést. Jó?

Nagyot nyeltem, és harmadszor is bólintottam.

– Megértem.

Előrehajolt, a kezét az asztalra tette.

– Azt feltételezzük, hogy éjszaka hozták be a holttestet. Már van riasztótok. Ki ismeri a kódot?

– Nem sokan. Anya – soroltam –, James Jordan, a szakács. Angela is ismerte, és Daphne is. Ennyi.

– Szerinted van arra esély, hogy még azelőtt hozták be a testet, hogy bekapcsoltátok volna a riasztókat?

– Hát... hát lehetséges. Nem igazán figyeljük a bejáratokat, de csak észrevennénk, ha valaki egy... egy holttestet cipelne be a főbejáraton. – A fülem mögé sepertem a hajamat. – Ezenkívül csak a hátsó bejáraton jöhetnek be. Behozhatták ott is a testet, és észrevétlenül felvihették a hátsó lépcsőn. Azt az ajtót viszont mindig zárjuk, és az alagút bejáratát is befalazták.

– Lehetséges, hogy valaki megszerezte a hátsó ajtó kulcsát?

Először azt akartam mondani, hogy nem, de még akár ez is elképzelhető volt.

– Bármilyen lehetséges.

– A pótkulcsot ott tartjátok, ahol a többi tartalék kulcsot? – kérdezte.

Amikor bólintottam, megütögette az asztalt, és azt mondta, hogy visszamegy a többiekhez. Így is tett, csatlakozott egy rendőrhöz és ugyanahhoz a helyszínelőhöz, aki már korábban is volt itt.

Egyedül maradtam, és fogalmam sem volt, mennyi ideig üldögéltem az étteremben. Csak arra tudtam gondolni, hogy valaki már megint észrevétlenül besurran a fogadóba. Ezúttal azonban nem csupán egy kulcsot csent el. Felcipelte egy holttestet az emeletre.

Lehetséges, hogy Currie volt?

Előző reggel itt járt. Talán elemelte a kulcsot, és valahogy lemásolta. Isten tudja hány alkalommal használta az alagutakat, mielőtt beleütköztem a lépcsőn. Simán felvihette a holttestet, aztán keresett egy üres szobát, betette a kádba, és mielőtt elment, feltekerte a fűtést. Aztán lejött hozzám a kocsiszínbe.

Ha nem ő, akkor talán a polgármester lehetett? Egy gyilkosság és egy hátrahagyott holttest már elég indok lehetne nekem, hogy elmenjek innen. De még mindig nem láttam értelmét, hogy ilyesmire vetemedjen.

Lépteket hallottam, és felnéztem.

Cole tűnt fel az ajtóban. Az állkapcsát mereven összeszorította, a tekintete jéghideg volt. Szó nélkül elindult felém, de olyan lendülettel, hogy majdnem fellökte Myerst. Még csak észre sem vettem, hogy az ügynök belépett az étterembe. Mióta lehetett itt?

Őszintén szólva, abban a pillanatban egyáltalán nem érdekelt.

Felálltam és elindultam Cole felé. Félúton találkoztunk. Átölelt, ujjai mélyen beletúrta a hajamba.

A mellkasához szorítottam az arcomat. Égni kezdett a torkom és a szemem, de bármilyen erősen is szorított magához Cole, és én bármilyen erősen is szorítottam vissza, képtelen voltam sírni.

De nem azért, mert megnémultam.

Hanem mert *rettegtem*.

– Pakolj össze pár napra elég ruhát! – Cole a konyha közepén állt. Az FBI-ügynökök húsz perce mentek el. – Anyukád is. Ő lehet a vendégszobámban. Holnap pedig, amikor megérkeznek a takarítók, majd én ide jövök.

Lassan bólintottam. Ezúttal nem ellenkeztem. Nem akartam a fogadóban maradni. Még úgy sem, hogy a holttestet már elszállították. Bármilyen nehezemre is esett elfogadni, de a helyet átítatta a romlottság. Tudtam, vagy legalábbis reménykedtem benne, hogy egy nap majd megtisztul. Muszáj volt neki. De most képtelen voltam itt maradni.

Anyám is így érzett.

– Ennek nem fog örülni – mondtam, és a kukába sepertem a salátát, amit anya készített. – De egyetértek. El kell tűnnünk innen.

– Mindkettőtöknek jól fog tenni. – Cole nekidőlt a konyhaszigetnek, én pedig a mosogatóba tettem a vágódeszkát. – De nem csak erről van szó, Sasha.

Összeszorult a gyomrom, miközben a tányérok közé csúsztattam a deszkát, és megengedtem a vizet.

– Tudom.

Egy darabig nem mondott semmit.

– Nem akarlak megijeszteni.

Nagyot nyeltem, és hátranéztem a vállam fölött.

– Már épp eléggé félek. Ennél jobban nem tudsz rám ijeszteni.

Cole szája körül megfeszült a bőr.

– Sasha...

– Tudom – visszafordultam a mosogatóhoz, és kézbe vettem a szivacsot. – Tudom, mi folyik itt. – Sikálni kezdtem a tányérok.

– Tudom, hogy Angela és a fredericki nő szörnyű halált haltak.

Tudom, hogy ez a nő, ez a Liz is szörnyű halált halt. Mindegy, hogy egy másoló műve, vagy valakié, aki tíz évvel ezelőtt a Vőlegény társa volt. Mindannyian borzalmas halált haltak.

– Fejezd be! – szólt rám halkan.

Megfordítottam a tányért, és tiszta vizet eresztettem rá.

– És tudom, hogy bárki is felelős ezért, engem is el akar majd kapni. Tudom. – Kiszáradt a torkom. – De az is lehet, hogy nem. Talán az egészset csak azért csinálja, mert...

– Sasha!

– ...mert én annak idején megúsztam. – Megremegett a hangom, és kézbe vettem egy másik tányért. – Talán ez a büntetésem. Talán...

– Elég! – mondta Cole, és közelebb lépett. – Fejezd be, és nézz rám!

– El kell mosogatnom – feleltem, és megköszörültem a torkomat. – Nem akarom, hogy egy halom mosatlan várjon, amikor visszajövünk. És azt sem akarom, hogy anya...

– Kicsim...

Nagyot sóhajtva a tányérra néztem. Ráragadt vajon egy mag? Újra dörzsölni kezdtem.

– Már majdnem kész vagyok, és akkor majd elkezdek pakolni...

Cole odanyúlt, és elzárta a vizet. Aztán kivette a kezemből a szivacsot, és a vízbe dobta.

– Ennél tisztább már nem lesz.

A tányérra meredtem. Igaza volt. Elég tisztának tűnt. Leejtettem a kezemét a mosogató peremére.

Cole megfordított és magához húzott. Két ujjával az állam alá nyúlt, és felemelte a fejemet.

– Ez nem büntetés.

Gombóc formálódott a torkomban.

– Nem?

– Nem.

– Komolyan így gondolod? – kérdeztem vissza rekedtes hangon. – Legyünk őszinték, mert nekem is őszintének kell lennem magammal. Minden akkor kezdődött, amikor hazajöttem. Vagy már előtte is elkezdődött, de az biztos, hogy valami megváltozott, amikor visszatértem ide. Most már nem rejtegetik a gyilkosságokat. Biztosra mennek, és azt akarják, hogy tudjak róluk. Mégis miért történne mindez? Valami köze kell legyen hozzám, és én nem tudok másra gondolni, mint hogy...

Üvegcsörömpölés hallatszott az étteremből, mire azonnal odafordultam. Cole megelőzött, az ajtóhoz pattant, és kinyitotta, de nem sokkal maradtam el mögötte. Sikítás hasított a levegőbe, és megláttam anyámat az étterem padlóján.

Cole azonnal mellette termett, és kihalászta a zsebéből a telefonját.

– Anya! – sikoltottam, és térdre rogytam mellette. A szívem fájdalmas sebességgel dübörgött. Megérintetten. A bőre hideg és ragacsos volt. – Anya!

Teljesen sápadt, beteges árnyalatú volt az arca, és nem felelt. És nem is mozdult.

FEJEZET

ÖSSZEKULCSOLTAM A KEZEMET, és úgy összeszorítottam a szememet, hogy már apró csillagokat láttam.

Szívroham.

Ó, istenem, anyám szívrohamot kapott, és már egy órája a műtőben volt, de ez az egy óra egy örökkévalóságnak tűnt.

Cole keze lecsúszott a hátamon. Egész idő alatt ezt ismételte, le és fel, így simogatta a hátamat, és szerintem csak ez tartott vissza attól, hogy komplett idegösszeomlást kapjak a kórház kellős közepén.

Nem veszíthettem el az anyukámat.

Ha megtörténne, én...

Egy orvos lépett ki valamelyik ajtón, és a nevemen szólított.

– Miss Keeton?

Felpattantam, a szívem hevesen vert a mellkasomban. Cole odaállt mellém.

– Igen?

Mosolyogva lépett oda hozzánk.

– Az édesanyja felébredt, és bevittük a szobájába. Jól van.

– Ó, hála az égnek! – A lábaimból kiszállt az erő, meg kellett kapaszkodnom Cole karjában. – Legszívesebben megölelném és összeecsókolgatnám magát.

Az orvos Cole-ra pillantott.

– Arra nincs szükség – felelte szárazon. – A koszorúér felnyitásával sikerült megállítanunk a szívrohamot – folytatta, majd tovább magyarázta az eljárást olyan szavakat használva, mint ballon és stent. Aztán végre azt is kimondta, amit hallani akartunk. – Bemehetnek hozzá, de azt javaslom, hogy csak rövid ideig legyenek bent. Sok pihenésre van szüksége, de a jó hír, hogy huszonnégy-negyvennyolc órán belül hazaengedhetjük.

Tucatnyi köszönömöt mormoltam el, mire Cole kiderítette a szobaszámot és felkísért anyához. Majdnem összeestem, amikor megláttam az ágyban feküdni. A teste olyan aprónak és törékenynek tűnt, a bőre sápadt volt. Nem olyan sápadt, mint amikor rátaláltunk az étterem padlóján, de még így is hiányzott belőle az élet.

Az ágyához siettem, és megfogtam a kezét. Cole az ágy másik oldalához állt.

– Anya... – suttoztam.

Halványan elmosolyodott.

– Úgy szorítod a kezemet, mintha majdnem meghaltam volna.

– Anya – nevettem szívgörcsben –, halálra rémítettél.

Lassan Cole felé fordította a fejét.

– Megviselte, igaz?

– Jól tartja magát – válaszolta Cole mosolyogva. – Bár korábban majdnem kitört miatta egy verekedés.

– Hogy mi? – Kérdőn néztem rá.

– Azt mondta, hogy meg akarja csókolni az orvost – mondta, én meg grimaszt vágtam. – Azt pedig nem hagynám.

– Hát persze hogy nem – értett egyet anya lassan, mintha minden szót külön végiggondolna. – Nem mintha... bárkit is meg akarna csókolni, amikor itt vagy neki te.

– Anya... – dűnnyögtem, és megráztam a fejemet.

Rám nézett.

– Édesem, lehet, hogy egy csomó mindent feldugdostak az ereimbe, hogy megszüntessék a szívrohamot, de ettől még látok és hallok.

Cole kuncogni kezdett.

– Jézusom... – motyogtam.

Nem sokkal később anya már egyre laposabbakat pislogott, és egyre több idő telt el két pislogása között. Bár szerettem volna ott maradni mellette, ideje volt indulnunk. Cole-ra pillantottam, ő pedig bólintott.

– Később visszajövünk – mondtam anyának.

Fáradtan mosolygott.

– Édesem, menj csak haza Cole-lal, ne is...

– Anya...

– Ne is gyere vissza! Úgyis aludni fogok. Menj csak haza vele, és vigyázz magadra! – mondta, fáradt tekintetét végig rám függesztve. – Vigyázz magadra!

Nagy levegőt vettem, és bólintottam.

– Rendben.

Felálltam, és előrehajolva megpusziltam az arcát.

– Szeretlek, anya!

– Én is szeretlek, édesem!

Beletelt pár percbe, amíg rá tudtam venni magam, hogy elinduljunk. A folyosón Cole felém fordult.

– Vissza akarsz jönni vacsora után?

Halványan elmosolyodtam.

– Igen.

– Akkor előbb összeszedjük a ruháidat, és eszünk valamit.

Miközben a lift felé indultunk, elővettem a telefonomat, és átfutottam az üzeneteket.

– Jason és Miranda a fogadónál várnak minket.

– Bent vannak a fogadóban?

– Úgy tűnik. – Visszacúsztattam a telefonomat a táskámba. Kinyílt a liftajtó. – Szerintem nem is zártam be, amikor eljöttünk. Annyira pánikba estem.

És őszintén, minek zártam volna be? Nagyon úgy tűnt, hogy valaki már megszerezte az egyik kulcsot.

Újra havazni kezdett, a friss lepel eltakarta a fűvön maradt régi havat, és lassan belepte a parkolót. Cole lelassított, ahogy a kocsijához értünk. Tyron állt az autó mellett. Fekete sapkáját egészen a szemébe húzta.

– Hogy van az édesanyád?

– Sikerült megállítaniuk a szívrohamot. – Nagyot sóhajtottam, Cole pedig odahúzott magához, és végigsimította a hátamat. Még úgy is jólesett a mozdulat, hogy kabát volt rajtam. – Az orvos szerint csak egy enyhe szívrohama volt, és sokkal rosszabbul is járhatott volna. Pár napig még bent tartják, de úgy tűnik, rendben lesz.

– Ez jó hír, örömmel hallom. – Tyron hol rám, hol Cole-ra nézett. – Nekem is van egy jó hírem.

Ezen a ponton már majdnem mindent jó hírnek könyveltem volna el.

Cole leengedte a karját, és megfogta a kezemet.

– Mi az?

– Most beszéltem az egyik egységünkkel, ami Hughes polgármester házában van. – Tyron előrelépett, és halkán folytatta. – Nem ez a jó hír, de nagyon úgy tűnik, hogy délután öngyilkos lett. Búcsúüzenetet is hagyott. És ez a jó hír. Mert az üzenetben *mindent* bevallott.

Cole átölelte a vállamat, és magához szorított. Néhány órával az után, hogy elhagytuk a kórházat, a fogadó előtt álltunk. A helyszínelők éppen akkor végeztek, amikor megérkeztünk. Gondolom, az egész épületet alaposan átfésülték. A hetes szoba természetesen még mindig le volt zárva, és feltételeztem, hogy egypár napig még így is marad.

– Minden rendben lesz – nyugtatgatott Cole, és a másik kezével átölelte a derekamat. – Anyukád is rendben lesz.

Szorosan átöleltem, és a mellkasára fektettem a fejemet. Megpróbáltam mosolyogni, de nem jött össze. Túlságosan aggódtam anyáért, és a hírek hallatán sem tudtam megkönnyebbülni, mert borzalmasan sajnáltam a polgármester családját. Nem számított, hogy az a férfi milyen szörnyűségeket művelt, elképzelni sem tudtam, min mehet keresztül a családjá.

De volt valami, ami nem hagyott nyugodni. Úgy éreztem, hogy valamit nem vettünk észre. Hogy én nem vettem észre valamit.

– Ennek semmi értelme – szólaltam meg, és kinyitottam a szemem. – Miért művelne ilyesmit csak azért, hogy megőrizze a titkát? Ezzel csak még jobban felhívta a figyelmet a történetekre. Nem értem.

Cole nem válaszolt azonnal, megsimogatta a hajamat. Ő is tudta, amit én. A polgármester felesége a dolgozószobájában talált rá a férjére. A fején lőtt seb éktelenkedett, előtte búcsúüzenet hevert az asztalon. Tyron szerint nemcsak a kocsink megrongálását ismerte el, de a három nő meggyilkolását is, és azt is, hogy ő küldte el nekem Angela ujját. A DNS-vizsgálat még nem erősítette meg, hogy az ujj valóban Angeláé-e, de amennyire tudom, a holttestből arra következtettek, hogy valóban az övé. Tyron szerint a polgármester azért végzett magával, mert nem tudott tovább együtt élni a tetteivel. És hogy ő a „család szégyene”.

De ennek semmi értelme sem volt.

És Cole is nagyon feszült és ideges lett tőle. Nem mondott semmit, de gyanítottam, hogy ugyanarra gondol, amire én. A polgármester egyfolytában azon aggódott, hogy a felszínre kerül a múlt. A Strikertől hallottak fényében ez érthető is volt, hiszen nagyon kevesen tudták, hogy rokonságban állt a Vőlegénnyel. A mostani tettei azonban nem álltak összhangban az előzőekkel.

– Éppen ezért oda megyek a házához Tyronnal. Nem az én ügyem, és még csak a hatáskörömbe sem tartozik, de azt mondta, bevisz – szólalt meg végre Cole. – Ezt a saját szememmel akarom látni.

Hátrébb húzódtam, és felemeltem a fejemet. A helyszínt azóta is az FBI és a helyi rendőrség biztosította.

– Nem kerülhetsz bajba miatta?

– Myers nem fog örülni neki, hogy ott lát, de szart sem tehet. – Kezébe fogta az arcomat. – Miranda és Jason is itt marad, amíg vissza nem érek. Vagy legalábbis az egyikük – mondta, és megcsókolta a homlokomat. – Nem maradok el sokáig. Jó?

– Jó – suttoztam.

Cole a szemembe nézett, aztán lejjebb hajolt. Megcsókolt, és a csókja ezúttal sem gyengéd, sem óvatos nem volt. Szenvedélyes és nyers volt, és túl gyors. Amikor hátrahúzódtott, világoskék szeme forrón izzott.

– Várlak – ígértem meg neki.

– Reméltem is. – Habozott, mintha nem akart volna elengedni, és hogy őszinte legyek, én sem akartam, hogy elengedjen. Újra megcsókolt, aztán hátralépett.

Miközben elsétált, a „szeretlek” szó lángolni kezdett a nyelvem hegyén, de képtelen voltam kimondani. Csak mosolyogva utánaintettem az ujjaimmal, amitől szélesen elvigyorodott. Az a bizonyos szó pedig szinte lyukat égetett a nyelvembe, ahogy visszasétáltam a konyhába.

Miranda az asztalnál ült, és ezúttal bor helyett egy üveg víz volt előtte. Jason a konyhaszigetnek támaszkodva ácsorgott.

– Majdnem azt mondtam Cole-nak, hogy szeretem – rontottam be a konyhába.

Jason lassan pislogott.

– Hát erre nem számítottam.

– És miért csak majdnem? – kérdezte Miranda, és hátrafordult.

– Nem tudom. Csak... csak talán túl korai – feleltem, ahogy megkerültem az asztalt és a hűtőhöz léptem. Energiára volt szükségem. Lehetőleg cukor formájában. Lehetőleg egy kóla képében. – És nem is ez lett volna a legmegfelelőbb pillanat.

– Miért, van erre megfelelő pillanat? – Miranda karba tette a kezét.

Jason elvigyorodott, átment a konyhasziget másik oldalára, és nekitámaszkodott.

– Szerintem sem az a legromantikusabb pillanat szerelmet vallani, amikor a város polgármestere bevallja, hogy megölt három nőt, aztán pedig lelőtte magát.

Miranda Jasonre nézett.

– Jó, ebben igazad van.

– Hova ment Cole már megint? – érdeklődött Jason. Karba tette a kezét, és megtámaszkodott a pulton.

Beleittam a szénsavas jóságba, majd a pultra állítottam az üveget.

– Elmegy a polgármester házához.

– Minek? – kérdezte Jason.

A kóláskupakkal játszadoztam, és megvontam a vállamat.

– A saját szemével akarja látni a helyszínt.

Miranda Jasonre pillantott.

– Ez valami rendőrös fixáció, hogy állandóan tethelyeket akarnak nézegetni?

– Szerintem inkább arról van szó, hogy a saját szemének szeret hinni. – Beleittam a kólába, ők pedig végig engem bámultak. Miranda arcán láttam, hogy sejti, ez nem minden. És igaza is volt. Ők ketten voltak a legjobb barátaim. Igazán megoszthatom velük a

sejtésemet. – Szerintetek... szerintetek tényleg Hughes polgármester felelős mindezt?

Miranda összehúzta sötét szemöldökét.

– Ja – válaszolta halkán. – Öngyilkos lett, és hagyott egy levelet, amiben leírta, hogy ő tette.

– Tyron szerint is öngyilkosságnak tűnik, de ő még nem járt a helyszínen. Még azt sem tudom, hogy az ügynökök ott voltak-e már akkor. – Hátrébb léptem, és nekidőltem a pultnak. – Én csak... Ennek egyszerűen semmi értelme.

– Az ilyen örült dolgoknak ritkán van értelmük – jegyezte meg Miranda. – Ráadásul a sorozatgyilkosok még az örültek között is különlegesnek számítanak.

– Valójában a sorozatgyilkosok csak ritkán örültek – szólalt meg Jason, és megvonta az egyik vállát. – Általában kifejezetten intelligensek.

– Igen, pusztán élvezetből embereket öldösni az elmezavar csúcsa – felelte Miranda. – Ez a véleményem, és nem most fogom megváltoztatni.

Jasonre néztem.

– Szerinted a polgármester nem volt sorozatgyilkos?

Jason felnézett.

– Fogalmam sincs, hogy mit gondoljak. De mindent bevallott, nem? A kocsid megrongálását. Hogy ő vágta le és küldte el neked Angela ujját. Igaz, azt már soha nem fogjuk megtudni, hogy miért tette.

Végigfutott a borzongás a gerincemen. Angela ujját? Kihagyott a szívem.

– Mit mondtál?

Rám nézett.

– Mi?

Mintha jégkockákat húztak volna végig a tarkómon.

– Azt mondtad, hogy... hogy levágta Angela ujját, és elküldte nekem. Még nem erősítették meg, hogy az ő ujjá lett volna. Még

csak el sem mondtam neked, hogy mi állt pontosan a búcsúlevélben.

– Dehogynem.

– Nem – suttogtam. *Tudtam*, hogy nem mondtam el. Hiszen csak pár perce beszéltünk róla. – Nem... nem mondtam.

– Nem kell ahhoz lángésznek lenni, hogy az ember kikövetkeztesse, hogy így volt – magyarázta Jason. – Angela ujjá hiányzott, és... – elhallgatott, és kihúzta magát.

Lassan szétnyíltak az ajkaim. Logikus feltételezés, hogy ha valaki a Völegényt másolja, akkor ő is levágja az ujjakat.

– A rendőrség még nem erősítette meg, hogy Angelának hiányzott az ujj, vagy hogy az ujj, amit nekem küldtek, az övé.

– Basszus! – mormogta Jason.

A felismerés keményen és hidegen vágott gyomron. Ellöktem magam a pulttól. Levegő robbant a torkomba.

– Miranda...

Jason olyan sebesen pattant fel, hogy először el sem hittem, hogy lehet ilyen gyors. Az ökle Miranda homlokának csapódott, és a csattanástól elakadt a lélegzetem. Mirandának nemhogy sikítani, még pislogni sem volt ideje. Lecsúszott a székből, és elterült a padlón. Aztán nem mozdult. Felsikoltottam és le akartam hajolni hozzá, de rögtön megálltam. Jason közénk lépett.

– Szerettem volna egy kicsit szórakozni még. – Jason levette a szemüvegét, gondosan összehajtogatta, és becsúsztatta az inge felső zsebébe. – De előbb-utóbb úgyis ez lett volna a vége.

28 .

FEJEZET

ÉDES JÓ ISTENEM!

A szívem örült módon vert a mellkasomban, az agyam pedig igyekezett felfogni, hogy mi történt.

Jason az.

Édes jó istenem, végig ő volt az!

Jason Mirandára pillantott.

– Őt nem akartam bántani. Kedvelem őt. Elmondta, hogy mi van köztünk? Reménykedtem, hogy ha majd ennek vége, szintet is lép a kapcsolatunk. – Visszanézett rám. – Téged viszont kibaszottul gyűlöllek.

– Ha... ha tényleg kedveled Mirandát, akkor kérlek, engedd meg, hogy segítsék neki...

Olyan gyorsan lendült előre, hogy esélyem sem volt megmozdulni. Egyik kezével megragadta a hajamat, aztán felsikoltva össze is görnyedtem, ahogy a gyomromba vágta a másik öklét. Az ütés kipurcította a levegőt a tüdőmből, és attól, ahogy hátrafeszítette a fejemet, a fájdalom végigvágta a

gerincemen. A karjaimmal addig hadonásztam, amíg meg nem tudtam ragadni a karját. Jason felrántott. Az arcunk egy vonalba került, és csak pár centi választott el bennünket egymástól.

– Ó, te nyomorult kis kurva! Most rám fogsz figyelni, és nem rá. Túl régóta várok már erre, azt akarom, hogy rám figyelj! Szerettem volna egy kis időt tölteni veled kettesben, de ennek már lőttek.

Elkerekedett szemekkel bámultam rá. Az arcra, amiben megbíztam, és ami csak álarc volt a düh és a gyűlölet fölött.

– Megértetted?

Amikor nem feleltem, fájdalom robbant az állkapcsomban. Sárga és fehér csillagok vakítottak el. Jason elengedte a hajamat, én meg előreestem. A térdeim nagyot koppantak a padlón. Egyik kezemmel sikerült megtámaszkodnom.

– Térdelsz – nevetett fel, és a hangjától kirázott a hideg. – Milyen ismerős helyzet!

Lassan felemeltem reszkető kezemet, és végighúztam az állkapcsomon. Éles fájdalom hasított belé, de úgy tűnt, nem tört el.

– Még csak nem is érted, mi? – kérdezte, és körözni kezdett körülöttem. – Pedig a francba is, Sasha, olyan közel jártál. Majdnem rájöttél.

Felemeltem a fejemet, és kétségbeesetten igyekeztem rájönni, hogy mi folyik itt.

– Hallottam a múlt éjjel, ahogy magadban beszéltél. Mi van... mi van, ha mindig is ketten voltak. – Megállt előttem. Kegyetlen mosolya jéghideg volt. – Mi van, ha egész végig nem csak egyetlen Völegény volt?

– Ó, istenem... – suttogtam. A rettegéstől mozdulni sem bírtam.

– Mi van, ha ketten dolgoztak együtt? Mi van, ha az egyiknek volt annyi esze, hogy semmilyen bizonyítékot ne hagyjon hátra? Mi van, ha az egyik tíz éven át képes volt mindenkit megtevesztetni? Tudod, nem ölünk ott, ahol eszünk.

Lüktetni kezdett a fejem, és igyekeztem elhajolni tőle.

– Te...

Jason oldalra billentette a fejét, és nagyra nyitotta a szemét.

– Igen, én! – Lassan letérdelt elém. Ahogy hátrálni próbáltam, nekiütköztem a hűtőszekrénynek. Szadista mosolya egyre csak szélesedett. – Mi ketten igencsak különleges perceket töltöttünk együtt. Kár, hogy sosem tudtad ezt értékelni.

Forogni kezdett velem a konyha, a gyomrom összeszorult, és próbáltam balra kúszni.

Tekintetével végig követett.

– Gondolj csak bele! – mormogta. – Annyi éven át azt hitted, hogy sikerült megölnöd a Vőlegényt. Hogy megúszta. – Lecsapott a keze, a tenyere hatalmasat csattant a számon. – Pedig csak az egyiküinktől szabadultál meg. Én meg végig jól szórakoztam. Egyedül arra figyeltem, hogy ne legyen hasonlóság. Messze innen vadásztam, és olyan nőt választottam ki, akik senkinek sem hiányoztak. Emlékszel, mit mondtam a sorozatgyilkosokról?

Elhúzódtam, tekintetem ide-oda ugrált a konyhában. Éreztem, hogy egyre jobban eluralkodik rajtam a pánik, de ezt nem engedhettem. Szereznem kellett egy fegyvert. A telefonom a pulton hevert, de egyébként sem vettem volna semmi hasznát.

Jason belemarkolt a hajamba.

– Emlékszel?

Vér csorgott le a szám szélén. Erőlködve szólaltam meg.

– Oko... okosak – nyögtem ki végül, de még én is alig értettem, mit mondok.

– Ez az én jó kislányom.

Felkavarodott a gyomrom.

– Nem vagyok a kislányod.

– Igaz, te csak egy hülye picca vagy, én pedig semmit nem utálok jobban ezen a világon, mint a hülye piccsákat. – Sóhajva

felállt, és engem is maga után húzott. – Kérdezd csak meg a feleségemet! Bár halott, úgyhogy sok sikert.

– Istenem... – suttogtam.

– Cameron más volt – folytatta, miközben a konyhasziget felé vonszolt. – Legalábbis eleinte. Azt hiszem, talán tényleg szerettem is. Aztán egy nap kipattant a fejéből, hogy gyerekeket akar. Én meg nem. Veszekedtünk. Nyilván ezt nem viseltem jó. Sosem tartotta a kapcsolatot a családjával. Szerencsére. Senki le sem szarja, hogy már nincs többé.

Lehunytam a szemem. Ez nem volt igaz. Valakit igenis érdekelt.

– Aztán meg hazajöttél. Először nem is hittem el, amikor Miranda bejelentette. Kurvára bepöccentem. Egyszerűen nem tudtam elviselni, hogy itt parádéztál. Kurvára nem. Jobb lett volna, ha ott maradsz.

A karjaimmal hadonászva igyekeztem visszanyerni az egyensúlyomat, amikor előretaszította a fejemet. Reccsenő, vakító fájdalom nyilallt a fejembe, ahogy a homlokom a konyhasziget pultjának csapódott. A lábaim összecsuclottak alattam, és a földre rogytam.

Jason hátralépett.

– Gondolkodj csak! Emészd meg! Minden egyes alkalom, amikor átöleltél. Minden egyes szívesség, amire megkértél. Szinte kitártad előttem az ajtódat. Aztán meg ott hagytál, hogy kedvemre kóborolhassak odabent. – Felnevetett. – Atyaég, még anyádnak is segítettem elmosogatni.

Nyöszörögve oldalra fordultam, és nekipréseltem magam a pult oldalának. Hányingerem támadt. Istenem, tudtam, hogy hányni fogok.

– Egész idő alatt büntettelek. Azt akartam, hogy megbánd, amiért hazajöttél. Hogy legalább a kis részét érezd annak a fájdalomnak, amit én éreztem.

Forgott velem a helyiség, oldalra néztem, és egyre gyorsabban pislogtam. Tudtam, ha nem állok fel, meg fog ölni. És Mirandát is meg fogja ölni. Melegség folyt le az arcomon. Ez nem történhet meg. Nem leszek újra áldozat. Ki fogok jutni innen. Miranda is rendben lesz. Újra megölelem az anyukámat. Megmondom Cole-nak, hogy szeretem.

– Még csak azt sem tudod, hogy miért, mi? – faggatott, és ebben a pillanatban megcsörrent a mobilom.

Furcsának éreztem az ajkaimat.

– Nem is... nem is érdekel.

– Ó – Jason felnevetett –, dehogynem érdekel! Tudni akarod, hogy miért. Mindig mindenki tudni akarja, hogy miért.

Felnyúltam, és megragadtam a pult szélét. *Állj fel. Állj fel!*

Hirtelen előttem termett.

– Megölted az apámat!

Bénultan bámultam rá. Nem akartam elhinni, amit mondott. Az apját?

– Igen, Vernon az apám volt – kiabálta. – Az igazi apám.

Lassan, fájdalmasan összeállt a kép. Jason annak idején azért jött ide, hogy megtalálja az igazi apját. Nekünk azt mesélte, hogy sohasem talált rá, és nem volt okunk kételkedni benne.

– A tűz... a tűz, amiben meghalt az anyád és a nevelőapád...

– Az is én voltam. – Rám kacsintott, és akkor a telefonom másodszor is csöngeni kezdett. – Elképesztő, hogy az emberek, és még a rendőrök is, azt látják, amit látni akarnak. Mármint senkinek még csak meg sem fordult a fejében, hogy egy csupa ötös tanuló, aki egyfolytában a *Star Treket* és a *Fireflyt* nézi, megölheti a saját szüleit.

Jason egy szörnyeteg volt.

– Aztán elég gyorsan rájöttem, hogy ki az igazi apám – folytatta, és átölelte a hátamat. – És tudod, mire jöttem még rá? Hogy rá ütöttem. Biztos valami genetikai dolog. – A plafonra nézett, és megvonta a vállát. – Csak ő sokkal nyugodtabb volt

nálam. Sokkal türelmesebb. Ebben az egyben igazad volt. Apám élete végéig az ő kis menyasszonyai mellett akart maradni – mondta, és a szája mosolyra emlékeztető grimaszra húzódott. – Én viszont csak azt akartam látni, hogyan néznek ki belülről.

– Jézusom! – suttogtam.

– Neki ehhez semmi köze – vetette oda Jason, majd felállt, és engem is maga után vonszolt. – Ja, és kösz, hogy elújságoltad, hogy van még errefelé egy rokonom. A jó öreg Mark Hughes polgármester.

A rettegés egy új szintje kerített hatalmába.

– Fogalma sem volt, hogy rokonok vagyunk, még arról sem, hogy Vernonnak volt egy fia. De gyanítom, akkor sem ültetett volna a családi asztalhoz hálaadásakor, ha tud rólam – mondta, és megint nevetni kezdett. – Meglátogattam, és gondoskodtam róla, hogy mindenért elvigye a balhét. Kiderült, hogy tényleg ő rongálta meg a kocsidat, és azt az undok dolgot is ő művelte anyád kocsijával. – Jason kuncogni kezdett, és elhúzott a pultról. – Micsoda barom! Majdnem összepisálta magát, amikor elmondtam neki, hogy ki vagyok, és amikor kényszerítettem, hogy a saját fejéhez nyomja a fegyvert. Anyám, micsoda gyönyörű dolog ilyen félelmet kelteni valakiben!

Nagyot nyeltem.

– Rá fognak... rá fognak jönni, hogy nem öngyilkosság volt.

Felhorkant.

– Nem. Dehogy fognak. Ezek a balfaszok biztos nem. De most aztán szükségem lesz a fantáziámra. – Elhallgatott. – De tudod, ki lesz a tökéletes gyanúsított? Cole Landis.

– Te ki...

Jason felmordult és előretaszított. A felsőtestem végigcsúszott a pulton. A lehulló serpenyők és edények csörömpölve estek a padlóra. Egy doboz rizs, amit még anya hagyott elöl, szanaszét hullott a konyhában. A telefonom is elrepült, én pedig leestem. Az utolsó pillanatban elfordultam, mielőtt földet értem. A csípőmmel

egy fazékra estem, az éles fájdalom végigsugárzott a lábamon. Magam mögé nyúltam, a kezemmel végigtapogattam a hideg padlót. A telefonom újra csörögni kezdett.

Egy szívdobbanással később Jason már rajtam volt. Az egyik kezével megtámaszkodott a mellkasomon, a másikkal a fiókhöz nyúlt. A kések... egek, kést keresett.

– Ez nem lesz túl szép. Nem lesz egyszerű utána feltakarítani. Lehet, hogy nem is jön össze, hogy Cole-ra kenjem a dolgot. Valószínűleg meg kell pattannom a városból.

Megemeltem a csípőmet, és végighúztam a kezemet a padlón. Az ujjaim megérintettek egy hideg fogantyút... az öntöttvas serpenyőét. Annyira közel volt.

– Amikor végeztem veled, ott dobom ki a testedet, ahová mindig is tartozott – közölte, és kihúzott a fiókból egy kést. – Szerintem ennek apa is örülne.

– Apád egy elmebajos faszfej volt – köptem ki a szavakat, és ugyanabban a pillanatban teljes erőmből meglendítettem az öntöttvas serpenyőt. – Akárcsak te!

A serpenyő mennydörgő hanggal vágódott a fejének, visszaverődött a falakról, és az ütés rezgése végigfutott a karomon. Jason felordított, és azonnal elengedett. Kiszabadítottam magam alóla, és térdre emelkedtem. Fellöktem magam, és felé fordultam.

Hatalmas, örült szeme engem bámult. A szeme, amit egykor ismertem, és amiben egykor megbíztam. A szeme, amit valahogy még szerettem is. A szeme, ami most gyűlölettől és haragtól izzott. Lassan, mint ahogy a víz kifolyik a kövek közül, eltűntek belőle az érzelmek.

Jason oldalra billent. Először a bal lába adta fel. Megbicsaklott, de a karjait még mindig felém nyújtotta, *még mindig* el akart kapni, *még mindig* bántani akart, de már nem tudott elérni.

És soha többé nem fog hozzám érni.

Előredőlt, és arccal a padlóra zuhant. A teste megrándult egyszer, aztán még egyszer, majd nem mozdult többé.

Lihegve hátraléptem, és leengedtem sajtó karomat. Vékony sugárban folyt a vér alóla, összegyűlt a járólap fugáiban.

Ő volt.

Egész végig ő volt.

Felfordult a gyomrom, és ezúttal összegörnyedtem és hányni kezdtem. Megbízta benne. Segített nekem. Azt mondta, biztonságban vagyok. Előtte pedig rettenetesen borzalmas dolgokat tett velem. Az egész testem lángolt. A barátaim és az anyukám is megbíztak benne. Még akkor is megbízta benne, amikor...

Felegyenesedtem, és rámarkoltam a serpenyő nyelére. *Szedd össze magad, Sasha, szedd össze magad!*

Hátratántorodtam, és a mozdulatlanul fekvő Mirandára néztem. Meg kellett néznem, hogy van, de nem akartam levenni a szememet Jasonról.

Kinyitottam a számat, hogy megszólítsam, de csak halk hörgés jött ki rajta. Lenyeltem az égő érzést, és újra megpróbáltam.

– Miranda? – Ránéztem, de nem mozdult. Mi van, ha... Nem! Még csak gondolni sem akartam ilyesmire. Nem halhatott meg. Ez kizárt volt. Nem engedhettem meg magamnak, hogy ilyesmire gondoljak. Arra kellett koncentrálnom, hogy minél hamarabb segítséget hívjak.

Lüktetett az arcom, és a felfordulásban igyekeztem megtalálni a telefonomat. Mindenfelé edények heverték. Kerámiacserepek. Rizsszemek. Kezemben a serpenyővel a pult felé botladoztam. Megkerültem a konyhaszigetet, és Miranda felé indultam. Közben egy pillanatra sem vettem le a szememet Jasonról.

Letérdeltem Miranda mellé, és a mellkasára tettem a kezemet.

– Miranda? – Egy pillanattal később éreztem, hogy megemelkedik a mellkasa. – Miranda, drágám, kérlek, kelj fel!

Halk nyöszörgésre lettem figyelmes. Jason még mindig nem moccant. Mirandára pillantottam. Megrebbent a szemhéja.

Felvillant bennem a remény.

– Miranda...

Kegyetlen üvöltés rázta meg a helyiséget, amire rögtön felkaptam a fejemet. Jason talpra állt, két kezét a levegőbe lökte. Az egyikben kés volt. Felém rontott. Úgy éreztem, hogy megállt a szívem. Felemeltem a serpenyőt, és felkészültem rá, hogy újra bezúgom a fejét. Meglendítettem a serpenyőt, Jason azonban ellépett oldalra, én pedig elhibáztam.

Felordítottam a karomba és a vállamba hasító fájdalomtól. A serpenyő nyele kicsusszant az ujjaim közül, és csörömpölve a padlóra esett. Mielőtt még felfoghattam volna, hogy mi történt, a fejemben is fájdalom robbant. A lábaim kicsúsztak alólam, és a földre zuhantam. Egy rémületes pillanatig azt hittem, hogy fejbe szúrt, de aztán rájöttem, hogy csak ököllel ütött meg.

Jason megragadta a hajamat, és talpra rántott.

– Azt hitted, végeztünk? Azt hitted, ilyen könnyen megszabadulsz tőlem? Hát nem, baszd meg! – A nyakam köré tekerte a karját, és maga után vonszolt. – Nem fogok itt megdőgleni. De te sem.

Kábultan botorkáltam utána, ahogy félig cipelt, félig vonszolt. A hátsó ajtó felé indult. Az ösztöneim azt ordították, hogy küzdjek, de az üzenet nem jutott el az agyamtól a végtagjaimig.

Kivágta a hátsó ajtót, és elindult balra, a személyzeti lépcső felé. Megpróbáltam megkapaszkodni az ajtófélfában, de elrántott. Alig pár másodperc telt el. *Másodperc.* Már a pince ajtaja előtt álltunk.

Ahogy belökött a nagy pincébe, földes, nyirkos szag járta át az érzékeimet. Megragadtam a karját, a körmeim belevájtak az ingébe, de ő csak vonszolt tovább a sötétségbe, át egy újabb ajtón, be a borospincébe. Égett a villany, és hirtelen eszembe jutott, hogy mit mondott James az itteni világításról.

Vergődni kezdtem a karjaiban.

– Mégis mit akarsz...

– Nem mondtam, hogy megszólalhatsz! – Mögém nyúlt, és félrelökött egy boros polcot. Az üvegek szétcsattantak a padlón, miközben feltárult előttünk a pince használaton kívüli része.

– Voltál már itt lent? – kérdezte.

De nem volt esélyem válaszolni.

Jason belökött a sötét helyiségbe. A kezeimmel vakon kapálózva előrezuhantam. Elestem, a tenyerem végigcsúszott a mocskos padlón. A sötétben semmit sem láttam.

– Dehogy voltál. – Körbesétált körülöttem, látszólag magabiztosan mozgott a sötétben. – Senki sem jár erre. Pedig kellett volna. De most már késő.

Elakadt a lélegzetem, amikor tompa sárga fény gyúlt. Poros, dohos levegőt lélegeztem be, ahogy végignéztem a csupasz téglafalakon és a padlón.

Egy összegörnyedt test hevert a sarokban. Rögtön felismertem a régi gyapjúinget.

– James! – sikoltottam.

Jason elém állt.

– Még csak ne is gondoldj arra, hogy megmozdulsz!

– Meg... meghalt? – buggyantak ki a számból a szavak, ahogy James lábait bámultam. Nem mozdultak.

– Gőzöm sincs. Jó nagyot vágtam a fejére. Egész jól viselte – felelte Jason az együttérzés szikrája nélkül. – Kedveltem a fickót, de sajnos lejött ide ma reggel szaglászni. Az én hibám. Le kellett volna oltanom azt a rohadt lámpát. Ha még él is, nemsokára kinyiffan.

Istenem...

Imádkoztam, hogy Jamesnek ne legyen semmi baja, és valahogy túlélje ezt az egészet. Körbenéztem a helyiségben. A kőbe vájt fémkampókról kötelek lógtak le. Némelyik már teljesen elrongyolódott. Másokat rozsdabarna foltok borítottak. A köveken mély karmolásnyomok húzódtak, mintha egy állat... vagy egy ember ki akarta volna kaparni magát innen.

Minden bizonnyal így is volt.

Ó, egek, valaki itt volt lent, és kétségbeesésében kaparni kezdte a falakat. A padlót sötét, ragacsosnak látszó foltok borították, és apró, fehér szilánkok, amik kiszakadt körömdaraboknak tűntek. A karmolásnyomok fölé különféle tárgyakat aggattak. Egy virágmintás sálat. Egy kitűzőt. Egy női blúzt...

– Tetszik a dekoráció? – érdeklődött Jason.

Amit láttam, az kísértetiesen emlékeztetett arra, amikor annak idején is felgyúltak a fények, és megpillantottam azt a borzalmat, ami végig körülvett a fogságom alatt.

Ez nem pince. Ez egy sírbolt volt.

– Istenem... – suttoztam.

Jason itt tartotta azokat a nőket, és itt ölte meg őket a Skarlát Cseléd alatti pincében.

29.

FEJEZET

MIKÖZBEN TÉRDRE EMELKEDTEM, szinte fel se tudtam fogni, hogy mit látok. És ez nem azért volt, mert fejbe vágtak.

– Mirandának köszönhetem, hogy tudok a pincének erről a részéről – mondta Jason, és elém állt. – És persze neked. Emlékszel, amikor főiskola alatt az alagutakról meséltél?

Összepréseltem az ajkaimat, és nem válaszoltam.

– Állandóan azt mondogattátok, hogy milyen ijesztő a pince – folytatta. – Nem tudom, hogy tudjátok-e, de már ezer éve kibontottam a téglafalat a temetőben. Még azelőtt, hogy elkaptunk téged.

Összerándultam.

– Gyakran bejártam ide, amíg aludtál. Körbejártam a fogadót. Még csak nem is sejtetted. Rendszeresen benéztem ide, még az után is, hogy elmentél. Gondolom, ettől úgy éreztem, hogy valahogy még mindig a közeledben vagyok. – Letérdelt elém, és felemeltem a fejemet. Vér csorgott le az arcáról. – Bármikor bejöhettem ide. Még a kulcsokat is lemásoltam arra az esetre, ha

végül befalazzátok az alagutat. Egész végig bármit megtehettem volna.

Felfordult a gyomrom, és jó esély volt arra, hogy el is hányom magam. Belegondoltam, hogy Jason akkor is itt mászkált a fogadóban, amikor anya teljesen egyedül volt, és még csak nem is sejtette, hogy valaki figyel.

– Véletlenül bukkantam a pincének erre a részére. – Előrelendült a keze, és fájdalmasan megszorította a tarkómat. – Aztán eszembe jutott, hogy Miranda egyszer azt mondta, senki nem használja ezt a részt. Nekem meg pont kapóra jött. Na, milyen érzés? – kérdezte. – Milyen érzés tudni, hogy egész idő alatt itt voltak lent? Hogy még életben voltak, amikor te fent eszegettél és iszogattál. Milyen érzés tudni, hogy amíg te fent keféltél a lakásodban, addig ők itt lent haldokoltak?

Zihálva kapkodtam a levegőt.

– Te beteg vagy, baszd meg!

– Igen, igen. – Hátrafesztette a fejemet. James még mindig mozdulatlanul feküdt a sarokban. – Illettek már rosszabb jelzőkkel is. Visszont szeretném, ha megértenél valamit. Miattad öltem meg őket. Mert visszajöttél, és mindent az orrom alá dörgöltél... – Hirtelen elhallgatott, és a plafonra nézett.

Léptek hallatszottak.

Léptek zaja szűrődött le fentről.

– Sasha! – mennydörgött Cole hangja fentről. Pánik és harag vegyült a kiáltásába.

Kinyitottam a számat, hogy sikítsak, de Jason azonnal rám vetette magát, és olyan erővel csapta a tenyerét a számra, hogy csak tompa nyöszörgés jött ki rajta. Aztán talpra rántott, átkarolta a mellkasomat, és leszorította a karjaimat.

– Hallgasd csak! – suttogta a fülembe. – Hallgasd csak őt ott fent. Halvány fingja sincs, hogy itt vagy lent. Semmi. És nem is fog rájönni. Csak ha már túl késő. De akkor majd megtudja. –

Elrántott a pince ajtajától. – Igen, tudni fogja, hogy úgy haltál meg, hogy ő pár méterrel fölötted mászkált.

A szívem ütemesen dongott a bordáimon, miközben Cole hangját hallgattam. Nem tudtam pontosan kivenni a szavait, vagy Mirandához beszélt, vagy telefonált.

– De ha nem tudom rákenni az egészet, akkor az is lehet, hogy megölöm – lihegte a fülembe Jason, amitől végigfutott a hideg a hátamon. – De sokkal jobban tetszik, hogy abban a tudatban éljen, hogy kétszer is elveszített.

Gyűlöltem. A testemnek minden porcikájával gyűlöltem. Sokkal rosszabb volt egy szociopatánál. Egy szörnyeteg volt.

A kezébe vájtam az ujjaimat, és igyekeztem kiszabadulni a szorításából. De ő csak belenevetett a fülembe.

– Tudod, hogy milyen szerteágazók ezek az alagutak? Képzeld, az egyik végigfut az utca alatt, és egy másik ház alatt végződik. – A fejemhez préselte az arcát. – Csak hogy tudd, merre fogok lelépni, miután megöltelek.

Ezt nem engedhettem.

Az kizárt volt.

Eget rengető káromkodást hallottam fentről, aztán Cole újra a nevemet kiáltotta. A bennem gyülemdő düh lassan minden mást elnyomott. A rettegést és a fájdalmat is. Nem halhattam meg így. És egy másodpercet sem szándékoztam ennek a rohadéknak adni az életemből.

Felemeltem a lábamat, és teljes erőmből rátapostam a lábfejére.

Felnyögött, de még mindig erősen szorított. Gondolkodás nélkül hátracsaptam a fejemet, és a koponyám az arcába vágódott.

Jason szitkozódva vonyított.

És ekkor bevadultam.

Hátravágtam a karjaimmal, és csépeltem, ahol csak értem. Nem nagyon értem el, de az öklöm többször is az oldalának és a fejének csapódott. Újra hátrarúgtam, és ezúttal a sípcsontját találtam el.

Aztán nekifeszültem, és hátralendültem, neki a falnak. A teste tompa puffanással találkozott a fallal, de nem tudhattam, hogy elég hangos volt-e ahhoz, hogy fent is meghallják. Újra nekiveselkedtem, és ezúttal a feje csattant neki a falnak. A keze végre elcsúszott a számról.

Minden erőmet összeszedve felsikoltottam.

– Cole! – A hangomat többszörösen visszaverték a pince falai, és fogalmam sem volt, hogy Cole meghallott-e. – Co...

– Te hülye kurva! – Jason megragadta a hajamat, körbeforgatott, és brutális erővel a falnak vágott.

Esélyem sem volt tompítani az ütest. Vakító fájdalom áradt szét bennem, ahogy nekicsapódtam a falnak. Egy pillanattal később újra megragadott, és hátrahajított. A padlóra zuhantam, körülöttem földdarabkák repültek a levegőbe. Azonnal rám vetette magát. A térdével leszorította a csípőmet, és a nyakam köré tekerte a karját.

Pánikolva kapkodtam levegőért, és ekkor eszembe jutott, hogy ez az utolsó lélegzetvételem. Az ujjai fájdalmasan mélyedtek a torkomba. Ütöttem és karmoltam a kezeit, hátha elenged. Semmire sem mentem vele. Megemeltem a csípőmet, de nem tudtam ledobni magamról. Olyan erő volt benne, mintha megszállta volna valami. *Úgy nézett ki*, mintha megszállta volna valami. Az arcáról vér csorgott le, a szeme gyűlölettől sötétlett, az arcát eltorzította a harag. Rám haragudott, amiért éltem. Amiért túléltem.

Nem kaptam levegőt.

Nem akartam, hogy az utolsó dolog, amit életemben látok, az a borzalmas arca legyen. De a szememet sem akartam lehunyni. A tudóm már lángolt, de így is álltam a tekintetét. Az izmaimból lassan elszállt az erő, a végtagjaim ernyedni kezdtek. Már túl nehézek voltak ahhoz, hogy felemeljem őket. A karjaim lecsúsztak az oldalam mellé, és megpihentek a földön.

Jason arcán széles mosoly terült el, amelyben véres fogak villogtak. A látásom már kezdett beszűkülni. Ekkor pattanó hangot hallottam.

Jason előredőlt, és elengedte a torkomat. Csodás hideg levegő árasztotta el a légcsövemet és tágította ki a tüdőmet. Jason lassan lehajtotta a fejét. A tekintetem követte a mozdulatát. Vörös folt kezdett növekedni a mellkasa közepén. Egy pillanattal később úgy bicsaklottak ki alóla a lábai, mintha nem lett volna bennük csont. Ezúttal nem rángatózott. Meg sem mozdult.

A szívem örült mód zakatolt a mellkasomban. Felemeltem a fejemet, és a pinceajtó felé pillantottam. Kinyitottam a számat, és egyetlen szót nyöszörögtem ki rajta.

– Cole.

30.

FEJEZET

FELRIADTAM A SZUNDIKÁLÁSOMBÓL. Levegőért kapkodva felültem az ágyamban, és letoltam a derekamra a takarót. A hálósobám ablakán halvány napfény szűrődött be. A torkom kiszáradt, mintha kiabáltam, sikoltottam volna, és...

Kivágódott a hálósobám ajtaja, és Cole rontott be. Az arca aggodalomtól volt terhes.

Igen, sikoltottam.

Megint.

– Hékás... – mondta, és az ágyam mellé lépett.

Az arcomhoz szorítottam a kezemet, és becsuktam a szememet.

– Sajnálom.

– Mondtam már, de ha akarod, újra elmondom, egy rémálom miatt nem kell bocsánatot kérned.

Megmozdult az ágy, ahogy leült és közelebb húzódott. Megéreztem a karomon az ujjait. Előbb az egyik kezemet vette el az arcom elől, aztán a másikat.

– Nagyon rossz volt?

Megvontam a vállamat.

– Annyira nem.

Felemeltem a fejem, és ránéztem. Mint minden egyes alkalommal a pincében történtek utáni egy héten, most is szemügyre vette a sebeimet. Már sokkal jobban néztem ki, de a szám széle még mindig fájt, az állkapcsom pedig gyönyörű kék és halványlila színekben pompázott. Az egész testemet zúzódások borították, a csípőm még mindig nagyon fájt, és napjában legalább egyszer szörnyű fejfájás tört rám.

De életben voltam, a sérülésekkel pedig meg tudtam birkózni.

Akárcsak a rémálmokkal. Ami azt jelentette, hogy meg kell nyílnom Cole előtt. Nem engedett magamba zárkózni.

– Azt álmodtam, hogy... hogy itt volt bent, amíg aludtam.

Cole káromkodni kezdett.

– Majd elmúlik – mondtam, és ránéztem. – El fog.

Megfeszült az állkapcsa.

– Az előző alkalommal is tíz év kellett, mire elmúltak.

– De elmúltak, mert... mert itt vagy. – Ez elég nyálasan hangzott, de ez volt az igazság. – Ezek is elmúlnak majd.

Mereven bólintott, majd lefeküdt az ágyra. A hátát nekivetette a háttámlának, kinyújtotta hosszú lábait, és bokában keresztbe tette őket.

– Igazad van – mormogta.

Ahogy ránéztem, tudtam, mire gondol. Az elmúlt egy héten árnyék vetült világoskék tekintetére. Az járt a fejében, hogy mi történhetett volna, ha aznap nem megy el a polgármester házába. Mi lett volna, ha nem fedezi fel a polgármester irodájában elrejtett biztonsági kamerát. Arra gondolt, mi lett volna, ha nem játssza vissza a felvételt, és nem látja meg Jasont a polgármesterrel. Ha nem látja, ahogy Jason rákényszeríti Hughes polgármestert, hogy írja meg a búcsúlevelet és végezzen magával. Az járt a fejében, hogy mi lett volna, ha nem hallja meg, ahogy a nevét sikítom a pincéből.

Kiderült, hogy Cole hívott a mobilomon. Próbált figyelmeztetni, miközben Tyronnal és az ügynökökkel a fogadó felé száguldottak.

Igyekeztem nem gondolni arra, hogy mi történt volna, ha Cole nem ér oda időben. Semmi jó nem származott volna az ilyen gondolatokból. Semmi.

A pillantásom a plafonra siklott, és hosszan, halkan felsóhajtottam. James előző nap végre felébredt. Jason úgy megütötte, hogy betört a koponyája, és kómába esett. De csodával határos módon túlélte. Tényleg egy hajszálon múlt az élete, mert egész nap ott hevert a pincében, de úgy tűnik, az öreg még egy atomtámadást is túlélne.

Rengeteget gondolkodtam az elmúlt egy héten, és nem én voltam az egyetlen. Bár lassan Miranda is helyrejött fizikailag, tudtam, hogy az érzelmi és a lelki felépülése sokkal több időt fog igénybe venni. Évekig barátok voltak Jasonnel. Többek, mint barátok. És még többet is akartak. Bár Miranda sosem mondta, tudtam, hogy szerette Jasont. És jobban szerette, mint barátot.

El sem tudtam képzelni, min mehet keresztül, de biztosítottam arról, hogy mindig ott leszek neki, ha beszélgetni akar.

Jason sokkal okosabb volt, mint az apja. Mindenkit megtévesztett a környezetében. A pincében történtek utáni néhány napban lassan minden kiderült róla.

Cole több megoldatlan gyilkossági esetre is rábukkant Pennsylvániában, Marylandben és Virginiában, de mivel Jason minden esetben más módon gyilkolt, és véletlenszerűen választotta ki a kiszolgáltatott áldozatait, nehéz volt összekötni a gyilkosságokat.

Egészen addig, amíg az ügynökök át nem vizsgálták a fogadó alatti pincét. És a Jason háza alattit, ami sokkal borzalmasabb volt, mint az itteni fészke. *Trófeákat* gyűjtött, és nem csak ruhákat, mint itt. Hajat. Bőrdarabokat. Lábujjakat. Egek, a lista szinte végtelen

volt! Hónapokba fog telni a nyomozóknak összegyűjteni a DNS-mintákat, majd minden áldozatot azonosítani.

Egy részem nem is akarta elhinni ezt az egészet. Az az apró, parányi részem, amelyik azt sem volt képes elfogadni, hogy Jason valójában két személy volt. Az a Jason, akiben megbíztunk. Aki kedvére járt ki-be a fogadóban. Rengetegszer hagytam egyedül itt, millió alkalom kínálkozott előtte, hogy elcsenje és lemásolja a kulcsokat. És volt Jason, a szörnyeteg.

Lassan kifújtam a levegőt.

– Idővel jobban leszel. – Cole előrehajolt, és kiséperte a hajamat az arcomból. – Ígérem.

Elmosolyodtam, miközben a pillantásom végigsiklott az arcán, amelyet többnapos borosta borított. Őszintén mondom, ha nem lett volna Cole, teljesen magamba zuhantam volna. Itt volt velem, amikor a legerősebb fájdalmak győörtek, amikor még a fürdőszobáig elsétálnom is valóságos gyötrelem volt. Ott ült mellettem, amikor mindent elmondtam anyának Jasonról, és akkor sem hagyott ott, amikor anyámmal egymás vállán zokogtunk. Akkor is ott volt, amikor először találkoztunk Mirandával az után a nap után.

Az... az volt a legnehezebb.

– Itt vagy? – Cole gyengéden megsimogatta a még mindig duzzadt arcomat.

– Igen – suttoztam, majd az ujjhegyeimmal megérintettem a karját.

Száz különféle dolog suhant át az agyamon, amíg Jason a konyhában és a pincében fogva tartott. Megfogadtam pár dolgot. Hogy nem leszek áldozat, és kijutok onnan. Hogy Miranda is rendben lesz. Hogy újra megölelem anyámat. Már csak egy dolog volt hátra.

Még nem mondtam el Cole-nak, hogy szeretem.

Még így is, hogy végig itt volt velem, hihetetlenül féltem ettől a vallomástól. Egy részem, egy minden bizonnyal hülye kis részem,

ami még mindig attól tartott, hogy Cole nem akar hosszú távra tervezni velem, mert... mert nem lesz egyszerű velem.

Már a gyomromban is éreztem az idegességet, de nem akartam meghátrálni. Kevesen tudják nálam jobban, hogy rövid az élet.

– Szeretnék elmondani neked valamit, de nem akarom, hogy azt érezd, neked is ugyanazt kell válaszolnod, jó? Csak azt akarom...

– Szeretlek – vágott közbe, és meleg, kék szeméből végre eltűnt az árnyék.

Nagyokat pislogtam.

– Hogy mi?

Félmosolyra húzta a száját.

– Szerelmes vagyok beléd, Sasha.

Eltátottam a számát.

Oldalra billentette a fejét.

– Te akartad először kimondani, igaz? És aggódtál, nehogy azt gondoljam, hogy ugyanezt a választ várod tőlem is. Így viszont száz százalékig biztos lehetsz abban, hogy nem kényszerből mondtam.

Egy darabig csak bámultam rá, majd az oldalamba nyilalló fájdalommal mit sem törődve felültem.

– Te...te szeretsz engem?

A szemembe nézett.

– Tíz évvel ezelőtt is szerettelek, Sasha. Végig szerettelek, amíg nem voltál itt. És azóta is szeretlek, hogy besétáltam az étkezőbe, és megláttam, hogy ott álldogálsz.

Ó, édes...

Újra megjelent az arcán a félmosoly.

– De az is lehet, hogy csak azt akartad mondani, hogy rendeljünk japán kaját. Akkor viszont elég kínos lesz ez a helyzet.

– Nem – tört fel belőlem a nevetés. – Azt akartam elmondani, hogy szeretlek.

– Akartad?

Most én mosolyodtam el.

– Akarom – javítottam ki magam, és közelebb húzódtam hozzá. Csak pár centi választotta el az arcunkat. – Szerelmes vagyok beléd, Cole. Az első randink óta szeretlek.

Elmosolyodott, és amikor megszólalt, összeért az ajkunk.

– Örülök, hogy nem ért kínos véget ez a beszélgetés.

– Én is. De a japán kaja is egészen ígéretesen hangzik.

Cole elnevette magát.

– Én is szeretlek, Sasha. Emiatt egy pillanatig sem kell aggódnod.

Kissé oldalra billentettem a fejemet, és megcsókoltam. Lágy, tökéletes csók volt.

– Nem aggódom.

Gyengéden hátrafejtetett, majd az oldalára fordult és mellém feküdt.

– A kedvencedet rendelem. Steak és garnéla, igaz? – Amikor bólintottam, végighúzta az ujjait a karomon. Az érintése nyomán végigfutott rajtam a bizsergés. – De először tudni akarom, hogy tényleg jól vagy-e.

Cole gyakran csinálta ezt az elmúlt egy hét alatt. Időről időre érdeklődött a hogylétemről. Tudni akarta, hogyan birkózom meg a dolgokkal, és hogyan dolgozom fel az eseményeket. Az igazság az volt, hogy ez egy hosszú folyamat lesz.

A rémálmok tovább fognak kísérteni, mint a fizikai fájdalmak. Beletelik majd némi időbe, amikor majd már nem számítok arra, hogy egy rendőr sétál be a fogadó ajtáján. De már tudtam, hogy megőriztem magamban a jószágot, és szerető emberek vesznek körül...

Miranda.

Anyám.

Cole.

– Igen, jól vagyok – válaszoltam, és vettem egy nagy levegőt, ami mintha megtisztított volna. – Most már tényleg vége.

EPILÓGUS

ALIBBY NAGYITÓL ÖRÖKÖLT OVÁLIS ÁLLÓTÜKÖRBEN drágakőként verődtek vissza anyám könnyei. Ott állt mellettem, egyik kezével halványkék blúzának az elejébe kapaszkodott, a másikkal eltakarta a száját.

– Hihetetlenül gyönyörű vagy, édesem – mondta elcsukló hangon. – Attól féltem, hogy sosem láthatlak így. Mintha valóra vált volna egy álmom.

– Anya... – Gombóc égette a torkomat. Zavaros és gyönyörű gombóc. – Ne csináld, mert elbögöm magam. Tönkreteszem Miranda munkáját.

– És attól igencsak bepöccennék. – Miranda a bal oldalamra állt. Kacsintott, amikor a tekintetünk összeakadt a tükörben. – Elképesztően nézel ki.

Miranda is halványkék, görög stílusú ruhát viselt, ami fantasztikusan állt rajta. A haja elegáns fonatba volt fogva, akárcsak anyáé. Rámosolyogtam, és valahogy megálltam, hogy ne kérjek ezredszer is bocsánatot tőle, mert a tekintetében még mindig láttam az árnyakat. Egyre jobban ment a dolog, mert valahol mélyen én is tudtam, hogy ami velem, ami mindannyiunkkal történt, az nem az én hibám volt.

Hanem a Vőlegényé.

Csakis Jason és az apja hibája volt. Senki másé, és tudtam, hogy eljön majd az idő, amikor nem akarok folyton bocsánatot kérni az ő bűneik miatt. Egyszer eljön majd. De ezen a napon nem állt szándékomban a múlton rágódni.

– A mai nap a jelenről szól – jelentettem ki. Egyikük sem lepődött meg azon, amit mondtam, mert pontosan tudták, hogy mire gondolok. Anya átölelte meztelen vállamat. – A jelenről és a jövőről.

A tükörképemet bámultam, és lassan kifújtam a levegőt. Nem fehér ruhát választottam. Azt még mindig nem tudtam volna felvenni. Gyönyörű pezsgőszínű ruhát viseltem, ami úgy hullámozott körülöttem, mint a selyem vagy a víz. Egyszerű, gyöngyökkel díszített ruha volt, szív alakú, fűzős derékkal, ami a melleim alatt összeszűkülte. A hajamat Miranda göndörítette be. Középen kettéválasztotta, oldalt a fülem mögé tűzte, a hullámokat pedig leengedte a vállamra. Nem viseltem ékszert. Fátylat sem. Már az is nagy szó volt, hogy a ruhát felvettem. Minden más már túlzásnak tűnt.

– Készen állsz? – súgta Miranda.

Nehezemre esett megszólalni, így csak bólintottam. Anya konyhaasztalához lépett, és kezébe vette a pezsgőszínű rózsákból készített csokrot. A virágok száráról halványkék szalag lógott. A kezembe adta a csokrot, majd felnyújtózott, és megpuszilta az arcomat.

– Annyira örülök neked! – suttogta elcsukló hangon. – Rohadtul örülök neked.

– Köszönöm – mondtam. Az ujjaim görcsösen szorították a csokrot.

Miranda anyára pillantott.

– Lent leszek.

Amikor kiment, anya felém fordult. A szemében könnyek csillogtak.

– Annyi mindent szeretnék mondani, de tudom, hogy ha belekezek, elsírom magam. A könnyeimet pedig a párnámnak tartogatom.

Felnevettem.

– A *Csillagképzőt* nézted, mi?

– Lehet. – Szaggatottan szívta be a levegőt, miközben megcirógatta a halántékomnál a hajamat. – De azt azért elmondom, hogy hihetetlenül büszke vagyok rád.

– Anya – suttogtam, és éreztem, hogy az én szemembe is könnyek gyűlnek.

Megpaskolta a vállamat.

– Az én gyönyörű kislányom... – A két keze közé fogta az arcomat. – Itt az idő.

Tudtam, hogy még ráérünk, de azt is tudtam, hogy ha tovább maradunk, mind a ketten elsírjuk magunkat, és mind a ketten rémesen fogunk kinézni. Kimentünk, és a főlépcső felé indultunk. Bezártuk a fogadót a hétvégére, úgyhogy a felszűrődő beszélgetések zaja mind olyan emberektől származott, akiket ismertem.

A korlátokat világító girlandok díszítették, a levegőben friss fenyő- és körteillat terjengett. November utolsó hetében jártunk, már az egész fogadó karácsonyi díszben pompázott. A lépcső tetejéről az egyik karácsonyfát is láttuk a négyből. Nem ez volt a legnagyobb, de a lépcsőtől jobbra helyeztük el, és az ajtó ablakain át még kintről is látni lehetett.

Összefogtam a ruhám szoknyáját, előreengedtem anyát, majd én is a lépcső felé indultam. Igyekeztem egyenletes, mély levegőket venni, és hallottam, hogy lent elhal a beszélgetés moraja. Nyugtalanító energiák cikáztak bennem, de ezúttal ez nem félelem volt. Sokkal inkább izgatott várakozás. Ezernyi különféle érzélem rohant meg, de egyik sem volt kellemetlen vagy ijesztő.

Elmosolyodtam, amikor megláttam Jamest. Eddig még soha nem láttam, hogy régi pólókon és farmereken kívül bármi mást is felvett volna.

Őszes szakálla gondosan meg volt nyírva, és olyan furcsán állt rajta a fekete nadrág, a fehér ing és a kék nyakkendő, mintha egy másik ember ruháját vette volna fel. Nagyon kicsinosította magát.

– Jól nézel ki – mondtam neki.

Még csak el sem mosolyodott. Az nem ő lett volna. De sötét, mélyen ülő szeme megtelt érzélemmel.

– Készen állsz, kislány?

Hátrafordultam és felnéztem a lépcső tetejére. Szinte láttam apámat, ahogy ott áll fent és bólint, hogy készen állok. Büszke lett volna, hogy ki kísér az oltárhoz. Készen álltam. Bólintottam.

– Akkor indulhat a banzáj – mondta James nyersen.

Mire belekaroltam, és elindultunk balra, szinte teljesen elbódultam. Fehér összecsukszó székeket hozattunk a vendégeknek a szerény szertartásra. Az asztalokat kivittük, hogy legyen hely a girlandokkal borított kis lugasnak.

Később majd visszahozzuk az asztalokat a fogadásra, de most az egész terem úgy nézett ki, mint egy szerelemmel meghintett téli csodavilág.

A széken ülő vendégekre pillantottam. Megláttam Cole szüleit és családját. Tyron anyukám közelében ült. Miranda a lugas alatt állt a tiszteletessel, akit anyja már évek óta ismer. Derek ott állt mellettük, az ő balján pedig Cole.

Egy pillanatra elfelejtettem levegőt venni, amikor megláttam. A szívem hatalmas üstdobként vert, és amikor összetalálkoztam a tekintetünk, minden erő kiszállt a térdeimből. Láttam, hogy szétválnak az ajkai, és szinte éreztem az egyenetlen lélegzetvételt. Nyers érzelmek ültek ki gyönyörű arcára és világoskék szemére, amelynek a színe tökéletesen illett Miranda és anyám ruhájához, és James és Derek nyakkendőjéhez. És a kezemben lévő rózsák szalagjához.

Ó, édes istenem, ő volt a legszebb férfi, akit valaha láttam. Már akkor is így éreztem, amikor évekkorábban először észrevettem a főiskolán, ezen a napon pedig különösen, mert a férjemmé fogadom.

Tényleg férjhez fogok menni.

Cole telt ajka mosolyra húzódott, akárcsak az enyém. Éreztem, hogy a mosolyom egyre szélesedik, Jamesnek pedig igyekeznie kellett, hogy lépést tartson velem.

– Azta, te lány – morogta James, ahogy a lugas felé közeledtünk. – Nem fog elszaladni.

– Az már egyszer biztos – felelte Cole.

A vendégek felnevettek, és bár elvörösödött az arcom, nem éreztem magam kellemetlenül. Le sem tudtam venni a szemem Coleról. Miranda elvette a kezemből a csokrot, és hátralépett, amíg James leült az egyik székre. Vagyis azt hiszem, ez történt, mert minden porcikámmal Cole-ra koncentráltam.

Megfogta a kezemet, és halkán megszólalt:

– Hosszú volt az út idáig.

Érzelmekkel teli, de elfojtott nevetés tört fel belőlem. Megszorítottam a kezét. A szívem egyre sebesebben vert.

– Túl hosszú.

– De végül is itt vagyunk – mondta azon a vadító, mély hangján.

És tényleg itt voltunk, az eltelt idő és az átélt borzalmak ellenére itt voltunk. Megesküdtem, hogy soha többé nem veszek fel menyasszonyi ruhát, és soha nem engedem, hogy gyűrűt húzzanak az ujjamra, mégis itt álltam Cole mellett.

Hogy is mondta mindig Libby nagyja?

Soha ne mondd, hogy soha!

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Köszönöm az ügynökömnek, Kevan Lyonnak, aki mindig támogatja a regényötleteimet, amikkel bombázni szoktam. Ez a könyv nem jöhetett volna létre a szerkesztőm, Tessa Woodward, valamint Elle Keck, Nicole Fisher és a HarperCollins elképesztő reklám- és marketingosztálya, kiváltképp Caro Perry és KP Simmons segítségével. Köszönet, amiért Stacey Morgan, Vilma Gonzalez, Jen Fisher, Andrea Joan, Tiffany King, Sarah J. Maas, Laura Kaye és sokan mások azzal támogatták a könyvet, hogy végighallgatták újabb és újabb ötleteimet, vagy azzal, hogy türelemmel végigolvasták az első, igazán pocsék vázlatokat.

De van valaki, aki nélkül biztosan nem sikerülhetett volna, ez pedig te vagy, az olvasó. Köszönet a folyamatos támogatásodért, remélem, örömet leled a *Míg a halál*-ban.

A SZERZŐRŐL

JENNIFER LYNN ARMENTROUT 1980. június 4-én született a nyugatvirginiai Martinsburgben. Legismertebb regényei a Luxen-sorozat-an jelentek meg. Amikor éppen nem ír, ócska zombis filmeket néz, olvas, edz, a férjével tölti az idejét, vagy a kutyáival, Lokival és Diesellel játszik. Jennifert 2015 elején egy ritka genetikai elváltozással diagnosztizálták, aminek következtében retinájának sejtjei lassan elhalnak, idővel teljes vakságot okozva. A diagnózis óta az íráson kívül azzal is foglalkozik, hogy felhívja az emberek figyelmét a látássérültek helyzetére.